

HİÇ KİMSENİN KIZI

İstismardan Kurtulmak
ve Adalet İçin Mücadele

Virginia Roberts
Giuffre

Çeviren: HASAN EREL

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1917

Anı: 51

Özgün Adı: *Nobody's Girl – A Memoir of Surviving Abuse and Fighting for Justice*

Hiç Kimsenin Kızı – İstismardan Kurtulmak ve Adalet İçin Mücadele

Virginia Roberts Giuffre

Çeviren: Hasan Erel

© The Estate of Virginia Roberts Giuffre, 2025

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2025

Bu kitabın Ekim 2025 tarihli özgün İngilizce edisyonu Penguin Random House LLC'nin bir bölümü olan Knopf Doubleday Group'un bir markası olan Alfred A. Knopf ile yapılan anlaşma uyarınca yayımlanmıştır. Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Kapak fotoğrafı yazarın kişisel koleksiyonuna aittir.

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Nilüfer Peri Sert

Son Okuma: Ayten Koçal

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2026, İstanbul

ISBN: 978-625-418-490-1

Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Umut Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Keresteciler Sit. Fatih Cad. Yüksek Sok. No: 11/1

Merter-Güngören/İstanbul T: 0212 637 04 11 F: 0212 637 37 03

umutmatbaa.com - info@umutmatbaa.com

Sertifika No: 45162

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

facebook.com: kirmizikedyayinevi / twitter.com: krmzikedikitap

instagram: kirmizikedyayinevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Virginia Roberts Giuffre

HİÇ KİMSENİN KIZI

İSTİSMARDAN KURTULMAK
VE ADALET İÇİN MÜCADELE

Çeviren: Hasan Erel

Virginia Roberts Giuffre (1983-2025)

Virginia Roberts Giuffre, insan ticareti mağduru kadınların hakları için mücadele eden bir aktivistti. Ailesiyle birlikte Avustralya'da yaşıyordu.

Hasan Erel

1968 yılında Ankara'da doğdu. ABD'de bulunan New York Teknoloji Enstitüsü'nde gazetecilik ve televizyon prodüksiyonu alanında yüksek lisans derecesi vardır. 1991-1994 yılları arasında Anadolu Ajansı ve TRT'nin New York ve Birleşmiş Milletler muhabiri olarak görev yaptı. 1995-1999 arasında Kanal D ve Kanal 9'da muhabir, 1999 yılından itibaren TRT'de diplomasi, dış haberler ve savunma muhabiri, Dış Haberler müdürü ve haber editörü olarak çalıştı. 2020 yılında emekli oldu.

*Hayatta kalan kız kardeşlerime
ve cinsel istismara maruz kalan herkese ithaf edilmiştir.*

Bazı isimler, ilgili kişilerin gizliliğini korumak amacıyla değiştirilmiştir.

İÇİNDEKİLER

Virginia Roberts Giuffre'nin Editörü ve Ortak Yazarından Bir Not.....	11
Giriş	19
Bölüm I. KIZ ÇOCUĞU	29
1. "Bebek"	31
2. Growing Together	38
3. Virginia Lee.....	47
4. Hiç Yoktan Az.....	58
5. Vinceremos.....	69
6. Dilekler At Olsaydı	75
7. Geri Dönen Bir Hayalet.....	88
Bölüm II. MAHKÛM	97
8. Pembe Ev	99
9. Çarpık Bir Damara Dokunmak.....	109
10. Çok Önemli Bir Adam	118
11. Piramidin Dibi	133
12. "Tıpkı Benim İçin Yaptığın Gibi".....	139
13. "Diğer Adam"la Yaşam	151
14. İplere Bağlı Kuklalar	162
15. Bu Artık Çok Fazla	174
Bölüm III. HAYATTA KALAN	185
16. Gülümsemeler Ülkesi	187
17. Zorba Döven	194

18. Balayı Çiftleri	204
19. Avustralya'da	215
20. Dünyaya Hoş Geldin.....	226
21. Şüpheli Kişi	236
22. "O bir Tyler!"	243
23. Benim Kendi Prensesim	255
24. Küçük Bir Hasar.....	269
25. Güneşli Eyalete Dönüş	275
26. Rocky Dağları.....	289

Bölüm IV. SAVAŞÇI .....

27. Dönüşü Olmayan Nokta.....	303
28. Her Zaman Benim Kızım	310
29. Yemin Ederim	317
30. Hesaplaşma Başlıyor	331
31. Adaletin Tadı	341
32. Hayatta Kalan Kız Kardeşler Birleşiyor	348
33. Yenilmez	356
34. Kötüden Daha Kötüye	366
35. Tepki	374
36. Maxwell Yargılanıyor	381
37. Uzlaşma ve Yerleşme	388
38. Hiç Kimsenin Kızı.....	401

Yardım İçin Nereye Başvurmahsınız? .....

İzinler ve Teşekkürler	425
------------------------------	-----

Virginia Roberts Giuffre'nin Editörü ve Ortak Yazarından Bir Not

Birisiyle kitap yazmak her zaman samimi bir çalışmadır. Üzerinde çalıştığım her projede, bir noktada yazara son derece kişisel bazı sorular sormam gerekiyor. Ardından, anılarını, ne kadar canlı olursa olsun, doğrulamak için çalışıyorum; önceden var olan tüm belgeleri gözden geçiriyor ve anlatılan olaylara tanık olmuş veya bu olaylar hakkında bilgi sahibi olmuş, hayatlarındaki diğer kişilerle konuşuyorum. Bu anlamda, Virginia'nın hikâyesini doğru bir şekilde oluşturmak için izlediğim süreç benim için yeni bir şey değildi.

Ancak iki şey, Virginia'nın anılarını farklı kıldı. Birincisi, paylaşması gereken hikâyeler onun için anlatılması imkânsız derecede yıkıcıydı; ikincisi, bu hikâyelerdeki karakterlerin birçoğu dünyanın en zengin ve en güçlüleri arasındaydı. Bu kişilerden bazıları Virginia'yı susturmak için zaten tehdit etmişti. Başından beri Virginia ve ben bunun titizlikle yazılmış bir kitap olması gerektiğini anladık; elbette doğruluğu sağlamak için ama aynı zamanda tehdit edenlerden onu korumak için de.

Virginia'nın neden sessiz *kalmamayı* tercih ettiğini açıkça belirtmek istiyorum, ki bu onun için kesinlikle daha kolay olurdu.

Başından beri bana, hikâyesinin sadece Epstein'ın zulmünden kurtulanlara değil, aynı zamanda isteği dışında cinsel ilişkiye zorlanan herhangi bir kişiye, erkek veya kadına yardımcı olacağına inandığını söyledi. Dört yıl boyunca Virginia ile yaptığımız yüzlerce konuşma, mesaj ve e-posta alışverişinde, tüm kusurlarıyla gerçek bir şekilde tasvir edilmek istediğini ısrarla belirtti. Dünyanın onun gerçekte kim olduğunu bilmesini istedi, böylece kitabı okuyabilecek istismar mağdurları kendilerini daha az yalnız hissedeceklerdi. Acılarının gerçek bir portresini çizerse daha fazla insanın, çok ihtiyaç duyulduğuna inandığı değişiklikleri yapmak için mücadele etmesine ilham vereceğini umuyordu; bunların başında çocuklara yönelik cinsel istismarcılar için zamanaşımı hükümlerini ortadan kaldıracak bir yasa geliyordu.

Virginia, tanıdığım en tatlı ve cömert insanlardan biriydi. Daha sonra araları açılan kocası Robbie Giuffre ve üç çocuğuna çok düşküdü. Ayrıca cesur ve kararlıydı. Ve bu azim, onun yönlendirmesiyle tüm hikâyesini anlatmamı ve –en önemlisi– onu sorgulamamı, doğrulamamı ve nihayetinde elinizde tuttuğunuz ilham verici ama aynı zamanda yürek burkan gerçek hikâyenin yaratılmasına yardımcı olmamı sağladı.

Virginia'nın çocukken yaşadığı istismarı doğrulamaya gelince, babası tarafından maruz kaldığı istismar konusunda inanılmaz derecede açık sözlü olan bir çocukluk arkadaşını buldum. Babası, Virginia'yı çocukken cinsel olarak istismar etmiş ve daha sonra başka bir çocuğu istismar etmekten mahkûm edilmişti. Çocukluk arkadaşının katkısı ve nezaketi Virginia için büyük bir teselli kaynağı oldu. Profesyonel bir araştırmacıyla istişare ederek Virginia'nın annesi, annesinin sonraki kocası, eski erkek arkadaşı ve Virginia'nın hem babası hem de onun arkadaşı tarafından istismar edildiğini anlattığı iki erkek kardeşiyle de uzun uzun konuştum. Kızının iddialarına ilişkin

yanıtını almak için Virginia'nın babasına defalarca ulaşıldı. O ise iddiaları şiddetle reddetti.¹

Virginia'nın Epstein ve Maxwell'in çevresindeki dönemine dair birinci elden anlatımı, yeminli ifadeler ve Epstein'ın uçuş kayıtları da dahil olmak üzere binlerce sayfa kamuya açık mahkeme belgesiyle destekleniyordu. Bu belgeler, Virginia'nın peşkeş çekildiğini iddia ettiği birçok erkeğin tam adlarını içeriyordu. Belgeler, Virginia'nın basına verdiği röportajlar (hepsini inceledim) ve *Miami Herald*'dan Julie K. Brown, Virginia'nın eski avukatı Brad Edwards ve New York Güney Bölgesi eski ABD savcısı Geoffrey Berman gibi isimlerin konuyla ilgili yayımlanmış kitapları da dahil olmak üzere çok sayıda başka kaynakla desteklenmektedir. Virginia'nın avukatlarından birçoğuyla da görüştüm, bunlar arasında Brad Edwards, Sigrid McCawley ve Brittany Henderson da vardı.

Kitabı yazmak, kısmen Virginia'nın sağlık sorunları nedeniyle birkaç kez duraklama ve yeniden başlamayı gerektirdi. Ancak baştan beri kitabın yayımlanmasını istediğini ısrarla belirtti. Tüm acılarının bir işe yaramasını istiyordu ve eğer istismardan kurtulan tek bir kişiye bile yardımcı olabilirse tüm çabaya değeceğini söyledi. Ekim 2024'te yeniden başlamaya hazır hissetti. Kitabı sonlandırmak için buluştuk. Onu ilk kez 2022'de ziyaret ettiğim Avustralya'ya geri döndüm ve birlikte,

1 Babasının cevabı şöyle: "Şunu açıklığa kavuşturmak için, kızıma asla cinsel istismarda bulunmadım ve Forrest'ın bunu yaptığını da bilmiyordum, eğer bilseydim çok kızardım ve durumu hallederdim. Kızıma istediği her şeyi verdim ve asla cinsel olarak dokunmadım, Epstein'la ilgili neler olup bittiğini bile bilmiyordum, tı ki internette okuyana ve haber ajanslarından telefon alana kadar. Çok fazla yanlış bilgi veriyorlar, hatta orta adı bile Virginia Lee Roberts -Virginia Louise değil. Ben ahlaklı bir insanım ve küçük çocuklardan faydalanan erkeklerin yargılanması ve hadım edilmesi gerektiğine inanıyorum. Birinin benim çocuklarıma cinsel istismarda bulunduğumu yazması beni gerçekten çok kızdırıyor; bir baba olarak çocuklarıma sadece iyi bir hayat vermeye çalıştım."

yan yana, bir kez daha her şeyi detaylı olarak inceledik. El yazmasını tekrar okuduk, ben bazı bölümleri gözden geçirmek için kısa aralar verdim, sonra tekrar ona okumak için geri döndüm. O ziyaretin sonunda kitabın içeriğinin tamamını onaylamıştı, ölümünden sonra eklediğim bu not hariç. Hayatının her köşesinden, hikâyesini anlatma çabalarını destekleyen insanlara derinden minnettardı.

Sonra, 9 Ocak gecesi (Avustralya'da 10 Ocak sabahı), Virginia beni aşırı bir sıkıntı içinde aradı. Önceki akşam eşi Robbie ile tartıştıklarını ve Robbie'nin ona saldırdığını söyledi. Uzun süre konuştuk. Bana yüzünün fotoğraflarını gönderdi; yüzü renk değiştirmiş ve şişmişti. Güvenli bir yerde olduğundan emin oldum ve annesi ve ağabeyiyle iletişime geçmeyi teklif ettim, her ikisiyle de görüştüm.

Virginia, olayı Batı Avustralya'daki polise bildirdi ancak polis Robbie'yi herhangi bir suçla itham etmedi. Robbie de ona karşı iddialarda bulundu ve bu da Virginia'ya karşı, çocuklarıyla iletişim kurmasını yasaklayan bir uzaklaştırma emriyle sonuçlandı. Bu durum Virginia'yı derinden üzdü; çocuklarından uzakta kalmaya dayanamıyordu.

Ocak ayında yaşandığı iddia edilen olay ilk kez olmamıştı. Bir noktada Virginia bana 2015 yılında Colorado'da Robbie'nin kendisine saldırdıktan sonra tutuklandığından bahsetmişti. Davayı yürüten bir şerif yardımcısını buldum; olay hakkında uzun uzun konuştu ve Robbie'nin eve dönmesini yasaklayan bir uzaklaştırma emrinin çıkarıldığını söyledi. Ancak şerif departmanına göre bu olayın belgeleri artık kamuya açık değildi. Virginia bu olayı münferit bir olay olarak sundu ve çocuklarının hatırı için kitapta yer almasını istemedi. Bana anlattığına göre bu, hayatlarının çok gergin bir döneminde yaşanan korkunç bir olaydı ve Robbie ile bunu geride bırakmak için çok çalışmışlardı. (Robbie de olaya dolaylı olarak şahsen değindiğinde aynı

şeyi söylemişti.) Aile içi şiddete maruz kalmış bir kadının sessiz kalmayı tercih etmesinin pek çok nedeni olabileceğini biliyordum. Ayrıca, çocukken istismara maruz kalan kişilerin, sonraki yaşamlarında istismara maruz kalma olasılıklarının önemli ölçüde daha yüksek –sıkça alıntılanan bir araştırmaya göre on beş kat daha yüksek– olduğunu biliyordum. Virginia'nın dileklerine sadık kaldım.

Mart 2025'te Virginia bir otomobil kazasında yaralandığında işler kötüye gitti. Virginia ile son kez 31 Mart 2025'te konuştuk. Hastanede tedavi gördüğünü ancak daha sonra doktorlarıyla aynı fikirde olmadığını için oradan çıktığını söyledi. Hastaneye geri dönmesi için ona yalvardım ve döneceğini söyledi. Ama önce çocukları hakkında konuşmak istedi. Nerede ve nasıl olduklarını öğrenmek için can atıyordu. Telefonu kapatmadan önce şöyle dedi: "Eğer Tanrı'nın elindeyse korkmuyorum. Eğer gitme zamanım geldiyse, gelmiştir ama kitabın yayımlanmasını istiyorum."

Doktorlarının işlerini yapmasına izin vermesi için ona bir kez daha yalvardım. "Hayatımın geri kalanında yanımda olmanı istiyorum" dedim. Bana beni sevdiğini söyledi. Ben de onu sevdiğimi söyledim.

Ertesi gün, 1 Nisan'da, Virginia bana ve uzun süredir halkla ilişkiler sorumlusu olan Dini von Mueffling'e, kitabın yayımlanmasını istediğini açıkça belirten bir e-posta gönderdi. E-postanın bir bölümü şöyleydi:

Hiç Kimsenin Kızı adlı kitabımla ilgili önemli bir konuyu görüşmek için iletişime geçiyorum. Bana ne olursa olsun bu eserin yayımlanmasını yürekten diliyorum.

Bu kitabın içeriği çok önemli, çünkü savunmasız bireylerin sınırlar ötesine kaçırılmasına izin veren bir sistemi aydınlatmayı amaçlıyor. Gerçeğin anlaşılması ve bu konuyu çevreleyen sorunların hem adalet hem de farkındalık adına ele alınması şarttır.

Ölümüm durumunda, *Hiç Kimsenin Kızı*'nın yine de yayımlanacağından emin olmak istiyorum. Kitabın birçok hayatı etkileme ve bu ciddi adaletsizlikler hakkında gerekli tartışmaları teşvik etme potansiyeline sahip olduğuna inanıyorum. Bu dileğimi gerçeğe dönüştürmek için yardımınızı rica ediyorum. Desteğiniz, sabrınız ve en önemlisi sevginiz için teşekkür ederim. ♥

5 Nisan'da Virginia, *People* dergisine bir açıklama yaparak kocasının kendisine kötü muamelede bulunduğunu ve özellikle 9 Ocak'taki iddia edilen saldırıyı ilk kez kamuoyuna anlattı. Açıklamanın bir bölümü şöyleydi: "Ghislaine Maxwell ve Jeffrey Epstein'a karşı mücadele edebildim, beni istismar ettiler ve insan ticareti yaptılar. Onlardan kurtuldum. Ancak evliliğimdeki aile içi şiddetten yakın zamana kadar kurtulamadım. Kocamın son fiziksel saldırısından sonra artık sessiz kalamam." (Robbie'nin avukatı, devam eden mahkeme süreçlerini gerekçe göstererek Virginia'nun iddiaları hakkında yorum yapmayı reddetti.)

Virginia, üç haftadan kısa bir süre sonra, yerleşim yerlerine uzak çiftliğinde intihar ederek hayatına son verdi.

Yazdığı kitabın, iddia edilen aile içi şiddeti hafife aldığı yönündeki endişelerini Virginia'nın iki erkek kardeşi ve eşleri bu kitap basılmadan önce dile getirdiler. Kardeşleri, evliliği boyunca uzun süredir maruz kaldığına inandıkları istismarı kamuoyuna açıkladılar ve güvenilirliğini zedelememek için anılarını daha fazla bilgiyle yayımlamanın önemini vurguladılar. Aynı zamanda, Virginia'nın anılarının yayımlanmasını desteklediklerini ifade ettiler ve istismarcıları hesap verebilir hale getirmedeki önemini vurguladılar.

Virginia'nın vefatından bu yana, hayatını düşündükçe –başardığı her şeyi ve yaşadığı tüm acıları– bize gönderdiği o son

üç kalbi düşünmeden edemedim. Onlar sonsuza dek benimle kalacak. Çünkü hayatı boyunca maruz kaldığı tarifsiz zulümlere rağmen Virginia kalbini açık tutmayı ve mümkün olan her fırsatta sevgiyle hareket etmeyi seçti. Dünya Virginia'dan bir şeyler öğrenebilir. Dört yıl boyunca onun yanında olmak, hikâyesini anlatmasına yardım etmek ve mirasının yaşamasını sağlamak gerçekten bir onurdu.

Amy Wallace
Ağustos 2025

Giriş

“Hayat özel bir mesele değildir. Bir hikâye ve ondan çıkarılan dersler ancak paylaşıldığında faydalı olur.”

Dan Millman, *Barışçıl Savaşçının Yolu*

Birkaç saat önce, Louvre’u ziyaret etmek kendimi neşelendirirken harika bir yolu gibi görünüyordu. Ama şimdi hüznü beni ele geçiriyor. Evimden çok uzaktayım.

Tarih Haziran 2021 ve dünyanın en büyük sanat müzesinin ikinci katındayım, etrafım yabancılarla çevrili ama yine de çok yalnızım. Paris’te olmak için garip bir zaman dilimi bu; COVID-19 pandemisi dünyayı kasıp kavurduktan sonra karantina yeni bitti ve sokaklar da Fransa’ya henüz uçabilecek olan turistler sebebiyle büyük ölçüde boş. Bir turist gibi görünüyorum –mavi kot pantolon ve babet giymiş başka bir sarışın Amerikalı anne daha. Ama Paris’e gezmek için gelmedim. Asla kolaylaşmayan bir işi yapmak için buradayım. Bana zarar verene karşı durmak için buradayım. Hayatımı geri almak için buradayım.

Bu sabah otelden ayrılırken kendimi güçlü hissettim. Güneş parlıyordu ve hava da sanki paketlediğim tüm kazaklarla

dalga geçiyormuş gibi sıcaktı. Yaşadığımız Avustralya'daki eşim Robbie'yi düşündüm. Üç çocuğumuz ve üç arkadaşı için bir pijama partisi düzenleyeceğini biliyordum ve en sevdiğimiz restorana telefon açıp gereğinden fazla pizza sipariş ederken ne kadar telaşlı olduğunu hayal edebiliyordum. "Sen benim küçük savaşımsın." Kocam bana bunu söylemeyi sever ve Perth'ten Paris'e uçmadan önce yine tekrarlamıştı. Kendimi her zaman Robbie'nin gördüğü gibi göremiyorum ama bugün yürüyerek yola koyulup Seine'e doğru ilerlerken, ondaki güçlü imajımı doğruymuş gibi hissettim.

Rue Scribe'deki otelimden Avenue de l'Opéra'ya kolayca yolumu buldum ve Louvre'a doğru güneye yöneldim. Bu sokaklarda en son gezdiğimden beri yirmi yıl geçmişti ama rotayı unutmamıştım. Müzeyi ziyaret etmek kendime verdiğim bir hediyeydi: Avukatlarımdan ve sorularından birkaç saatliğine uzaklaşmak iyi gelecekti. Günlerdir beni sorguluyorlardı ve nedenini anlıyordum. Burada vereceğim tanıklığın etkisini en üst düzeye çıkarmak için odaklanmış olmalıydım –her şeye hazır olmalıydım. Ama çok acil bir molaya ihtiyacım vardı. Bir sabah boş vaktim olduğunda nereye gitmek istediğimi tam olarak biliyordum. Louvre'un ikonik metal ve cam piramidine doğru hızla ilerledim, biletimi okuttum ve yürüyen merdivenle aşağı indim. Planım rahatlamak ve galerilerde dolaşmak, kendimi saf güzelliğe kaptırarak en çirkin anılarımdan kaçmaktı.

Bir süre her şey hayal ettiğim gibi gitti. Kendimi devasa bronz ve mermer heykellerin içinde kaybettim, kocama, zincirlenmiş dört askerden oluşan *Dört Esir* ve Herkül'ün devasa bir yılanla dövüşünü gösteren fotoğraflar gönderdim. Acelem yoktu. Sonunda *Mona Lisa*'ya da ulaşacağımı düşünüyordum. Ama sonra, tam olarak nereye gittiğimden emin olamadan, bir merdiven çıktım, bir köşeyi döndüm ve donakaldım. "Bu odayı

biliyorum” diye bağırdı kafamın içindeki ses. Tam olarak bu noktada daha önce bulunmuştum –yirmi yıl önce, henüz on yedi yaşındayken.

İçinde bulunduğum oda, kan kırmızısı renkte boyanmış ve devasa bir duvar halısıyla domine edilmiş, XIV. Louis’in gösterişli yatak odasının bir tasviriydi. 2001 yılında, Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell beni ilk kez böyle bir odaya götürdüklerinde aylardır bana cinsel istismarda bulunuyor ve beni başkalarına peşkeş çekiyorlardı. Şimdi otuz yedi yaşında bir eş ve anneyim –tam anlamıyla yetişkin biriyim– ve Epstein’in hapishanede ölmesinin üzerinden iki yıl geçti. Yine de onu neredeyse yanımda dururken, koyu renklerini taklit edeceği duvar halısını hayranlıkla izlerken görebiliyorum. Manhattan’daki gösterişli evinin dekorasyonunda o halının aynısını yaptırmaya kararlıydı. Zihnimde, her zaman olduğu gibi, Maxwell’i de yanında hayal ediyorum. Kibar tavırları ve aristokrat bir soyağacı olan, kendine “G-Max” diyen tacizci, Epstein’in reşit olmayan kızlardan oluşan sapkın ailesinin annesi rolünü üstlenmişti. Ben de o kızlardan biriydim ve yirmi beş aydan fazla bir süre onların utanç evinde kaldım. On yıllar sonra bile ikisinden de ne kadar korktuğumu hâlâ hatırlıyorum.

Kulaklarım çınlıyor. Burada dururken biliyorum ki artık bana zarar veremezler: Epstein’in cansız bedeninin hücrelerinde bulunmasından bir yıl sonra Maxwell tutuklandı ve şu anda, 2021’de, küçük yaştaki çocukları cinsel istismara maruz bırakmak da dahil çeşitli suçlamalarla hapiste yargılanmayı bekliyor. Yine de onların mütecaviz hayaletleri tarafından rahatsız ediliyorum. Baş dönmesiyle mücadele ederek duvardaki resme odaklanıyorum. Kralın önünde diz çökmüş, af dileyen genç bir adamı tasvir ediyor; kalabalık ise ona bakıyor. Parke zemine kök salmış ayaklarıma bakıyorum. Nefesim kesiliyor ve tanıdık bir panik atağın uğultusu beni sarıyor.

Çocukken bile asla olay çıkarmayı sevmezdim. Çılgık atarak ve acımı dışarıya vurarak daha fazla tehlike riskine girmek yerine acımı içime atmayı, göğsümdeki karmaşayı tutmayı tercih ederdim. Bu yüzden sessiz kalıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Güzel tırnaklarıma bakıyorum –yeni manikür yapılmış ve parlak fildişi rengine boyanmış. Sol bileğimdeki bilekliğe bakıyorum, sevgili bir arkadaşımın hediye, harfli boncuklarla “B A D A S”¹ yazıyor. Dikkatlice bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Midem bulanıyor ama devam ediyorum. “Lütfen” diye yalvarıyorum konuşmadan. “Lütfen bu nefes yerde bayılmama izin verme.” Bir bank bulup oturuyorum, çıkış işaretleri için etrafa bakıyorum. “Başarabilirim” diyorum kendime –daha önce defalarca güvendiğim bir mantra bu. Tecrübemden biliyorum ki henüz kaçmaya çalışmamalıyım.

Travma çok kurnaz bir düşman. Onun dehşetinden kurtulanlarımız, en azından başlangıçta, etkisini ne kadar çabuk kaybettiğine hayret eder. Güvende hissettiğinizde, görünür yaralarınız –kesikleriniz, morluklarınız– iyileşir ve kaybolur. Ruhunuz da canlanır, tıpkı derinliklerden yüzeye çekilen, bir şekilde yuttuğu suyu tüküren ve gözlerini açan boğulan bir adam gibi. Ama benim gibi iyileşen mağdurlar, travmanın gölgelerde nasıl gizlendiğini, her zaman orada olduğunu çok iyi bilir. Kaç yıl geçerse geçsin veya kaç terapist görürseniz görün istenmeden, görünüşte hiç yoktan ortaya çıkabilir. Radyodaki bir şarkı onu çağırabilir. Ya da bir yabancıнын parfüm kokusu. Sizin için tetikleyici muhtemelen Louvre’daki duvar boyutunda bir duvar halısı olmayacak ama asla bilemezsiniz.

Fransa’ya, Epstein’in suç ortaklarından biri olan manken ajanı Jean-Luc Brunel’le yüzleşmek için geldim. Mankenlik işindeki yıllarında Brunel, oldukça ünlü bir yetenek avcısı oldu; Jerry Hall, Milla Jovovich, Rebecca Romijn, Sharon Stone ve

1 İng. Havalı. (ç.n.)

Christy Turlington'ın kariyerlerini başlatmakla övünüyordu. Ancak aynı zamanda, kariyerlerini yönettiği genç kadınlardan cinsel ilişki talep ettiği de biliniyordu. Şimdi Brunel gözaltında ve tecavüz, cinsel taciz ve cinsel istismar amacıyla çocuk ticareti suçlamalarıyla yargılanmayı bekliyor. Ancak son zamanlarda mahkeme tarihinden önceki aylarda serbest bırakılıp bırakılmayacağını soruyor. Bu yüzden Avustralya'dan buraya geldim: Epstein için çok sayıda genç kızı temin eden Brunel'in parmaklıklar ardında kalmasına yardımcı olmak için.

Burada vereceğim yeminli ifadede, daha önce de belirttiğim gibi, Brunel'in bana defalarca tecavüz ettiğini ve beni istismar ettiğini anlatacağım. Paris'teyken beni televizyonda ve sosyal medyada gördükten sonra benimle iletişime geçen Brunel'in diğer kurbanlarıyla da Fransız savcılarını bir araya getireceğim ve onun, Epstein ve Maxwell'in bana ve diğerlerine yaşattıklarına ilişkin el yazısı notlarımı teslim edeceğim. Fransız savcılar bana kritik bir tanık olduğumu söylüyorlar çünkü tek bir yerde istismara uğrayan birçok Epstein kurbanının aksine ben, Epstein ve Maxwell ile iki yıldan fazla bir süre dünyayı dolaştım. Onların zalim doğalarını ve beni sattıkları Brunel gibi adamları tanıyordum. Bu adamları yakından gördüm, onlara katlandım.

Travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) ile mücadele etmem 'şaşırtıcı mı? Ama şu an yaptığım gibi konuşmak bana bir anksiyete atağı veya bir sanat müzesi gezisinin yarıda kesilmesinden daha fazlasına mal oluyor. Geçmişini ortaya çıkarmak için Paris'e gelmek şimdiki hayatımdan mahrum kalmak anlamına geliyor. Beşinci sınıf öğrencisi kızım Ellie'nin bu hafta sonu ilk okul balosu var ve yokluğumu protesto etmek için muhteşem koyu saçlarını mora boyadı. (Robbie bana bir fotoğraf gönderdi ve itiraf etmeliyim ki oldukça güzel görünüyor.) Az önce Ellie bana "grunge"¹ kıyafetini bir çift file çorapla tamamlamak

1 İng. Gündelik, uyumsuz ve dağınık giysiler. (ç.n.)

istediğini yazdı ve altı saatlik zaman farkına rağmen evet veya hayır diye fikrimi belirtebilmem için bir FaceTime görüşmesi planladık. Gençken ben de *grunge* hayranıydım ama yine de düşünüyorum ki: Bence beşinci sınıf file çorap için biraz erken. Ellie ile bunu konuşmak için planlarımız olduğuna memnun olsam da tartışmamızın telefon üzerinden olması beni üzüyor. Perth'teki evimde olsaydım Ellie'nin ilk dansını milyonlarca fotoğraf çekerek kutlardım. Bunun yerine, dokuz bin mil uzak-taki küçük bir otel odasında yalnızlıkla ve saat farkı sersemliği ile mücadele edeceğim.

Ancak Paris seyahatimin çocuklarıma fayda sağlayacağına inanıyorum. Yıllar önce, bir öğretmen çocuklarımızdan birine annelerinin ne iş yaptığını sorduktan sonra, Robbie ve ben kafa kafaya verip gerçeğin çok karmaşık olduğuna karar verdik ve basitçe şöyle cevap vermelerini istedik: "Annem kötü adamlarla savaşıyor." O zamandan beri birden fazla öğretmen yanlışlıkla polis olduğumu varsaydı. Polis değilim ve melek olduğumu da asla iddia etmedim. Ama umarım biraz iyilik yapmışımdır. Beni susturmak isteyen güçlü düşmanlarım beni iflas ettirmekle ve hatta öldürtmekle tehdit ettiler. Konuşmaktan vazgeçemedim. Cinsel köle olduğum zamanlarda söz hakkım yoktu. "Bir daha asla söz hakkım kısıtlanmayacak" diye kendime söz verdim.

Peki, bugün en sevdiğim tabloları görmeden önce dünya standartlarında bir müzeden kaçmama eski şeytanlarım mı sebep oldu? Evet, onlar sebep oldu. Sonrasında otel odama çekilip en sevdiğim sakinleştirici ritüellerden birini yaptım: TV'nin en tatmin edici polisiye dizisi *Law & Order*'ı art arda izlemek. Evet, bu da oldu. Ama şeytanların kazanmasına izin vermeyeceğim. Üç gün sonra Louvre'a geri döneceğim, o ürkütücü duvar halısının karşısına oturacağım ve o kırmızı duvarlı odayı tekrar ele geçireceğim. Sonradan kazandığım gücümle kendime destek

olacağım. Sonra nihayet Mona Lisa'yı bulup ona kısa bir merhaba diyeceğim.

Birkaç gün sonra, kapalı kapılar ardında sekiz saat sürecek bir duruşmada Brunel ile yüzleşeceğim ve hayal edebileceğiniz en insanlık dışı soruları yanıtlayacağım; o zamanlar ellili yaşlarındaki bir adamın, on yedi, on sekiz ve on dokuz yaşlarımdayken bana neler yaptığını anlatacağım.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde NBC News ile yaptığım bir röportajda, Brunel aleyhine ifade vermemin nedenini açıklayacağım: Ona, artık benim üzerimde gücünün olmadığını, artık yetişkin bir kadın olduğumu ve bana ve diğer birçok kişiye yaptıklarından dolayı onu sorumlu tutmaya karar verdiğimi bildirmek istedim. Sonra da yakında tüm dünyaya yayınlanacak bir çağrı yapacağım. "Daha fazla tanığın –zamanaşımına uğramış olsa bile– öne çıkmasını rica ediyorum" diyeceğim ve Brunel'in belirli bir günde nerede olduğunu doğrulamak gibi basit bir şeyin bile onu suçlarından mahkûm etmeye çalışanlara yardımcı olabileceğini açıklayacağım.

"Yargıç dinliyor" diyeceğim. "Yetkililer dinliyor. Ben de dinliyorum. Bu canavarı ait olduğu yere göndermeye yardımcı olmak istiyoruz. Hepimiz birlikte çalışmadıkça bunu yapamayız."

Canavarlar hakkında bilgi sahibiyim. Çocukken neredeyse her türlü istismara maruz kaldım: ensest, ebeveyn ihmal, ağır bedensel ceza, taciz, tecavüz. Gençken, Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell ile tanışmadan önce bile başka bir pedofil tarafından cinsel istismara uğradım. Ama bu ikisi acılarımı ikiye katladı. Onlarla geçirdiğim yıllar boyunca beni çok sayıda zengin ve güçlü insana sattılar. Sürekli olarak kullanıldım ve aşağılandım –ve bazı durumlarda boğuldum, dövüldüm ve kan içinde kaldım. Bir seks kölesi olarak öleceğime inanıyordum. Sonra, on dokuzuncu doğum günümünden hemen sonra,

bana yardım eden biriyle tanıştım. Onun sayesinde bir fırsat yakaladım ve 2002'de kaçtım.

Bunu yazarken, yirmi iki yıllık özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Bu dönem her zaman kolay olmadı ama yine de son derece minnettarım. 2002'den beri hayatım birkaç dönüm noktasıyla kesildi, bunların en önemlisi ise beklenmedik bir şekilde anne olmamdı. Doktorlar bana bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu söylemişti ama yanılmışlardı. Önce oğlum Alex geldi, sonra Tyler. İki erkek çocuğun annesi olmaktan çok mutluydum. Ama Robbie ve ben üçüncü çocuğumuzu, Ellie adını verdiğimiz kızımızı dünyaya getirdiğimizde, içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Yaşadıklarımın biliyorum ki cinsel tacizciler durdurulana kadar vazgeçmezler. Ancak yıllarca geri planda kalmış ve tacizcilerin cezalandırılmasına bir başkasının öncülük edeceğini ummuştum. Ellie, bu pasiflik dönemini sona erdirdi. Kızımın gözlerine bakarken diğer kızların benim gibi acı çekmemesi için harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Bundan kısa bir süre sonra mücadeleye başladım.

Yaptığım ilk şeylerden biri bazı zor sorulara cevap bulmaya çalışmaktı: Yaşadığım istismar sadece kötü şansın sonucu muydu? Ailemin utanç verici sırları beni bu trajediye mi mahkûm etmişti? Yoksa kültürümüzde benim kötü durumuma katkıda bulunan bir şeyler mi vardı? Dünyada her zaman kötülük var olmuştur. Ancak insan ticareti –bir tür emek veya fuhuş için hile veya zor kullanımı– özellikle de mağdurlar reşit olmadığına son derece ahlaksızdır. Az rapor edilen ve çok az incelenen çocuk seks ticareti, birçok insanın yanlışlıkla varsaydığı gibi sadece üçüncü dünya ülkelerinde var olan bir sorun değildir. Amerika'da elli eyaletin tamamında olaylar rapor edilmiştir. Ve son yıllarda internet ve sosyal medya, insan kaçakçılarının kurbanlarıyla iletişim kurmasını kolaylaştırdı. Ulusal Kayıp ve İstismar Edilen Çocuklar Merkezi'ne göre COVID-19

pandemisi sırasında insan avcılarını çocukların daha da fazla internette çevrimiçi olmasından yararlandı ve bu da sadece bir yılda şüpheli çocuk cinsel istismarı ihbarlarında %106'lık bir artışa neden oldu. Sadece bir yılda.

Gelmeye çalıştığım nokta: Jeffrey Epstein öldü gitti ancak dünyada hâlâ onun yaptığı türden suçları işleyen birçok kişi var. Cinsel istismar kurbanı olup da benim aksime sömürü durumlarından kurtulamamış sayısız insan var. Son araştırmalara göre, bu kızlar ve erkekler, başarılı olmadan önce muhtemelen üç ila yedi kez kaçmaya çalışacaklar. Birçoğuna tek bir şefkatli yabancı tarafından bile yardım teklif edilmeyecek. Kolluk kuvvetlerinin sadece %4'ünün insan kaçakçılığını ortaya çıkarmaya adanmış personeli olan Amerika'da çoğu kurban hayatta kalmak için kendi zekâlarına ve şanslarına güvenmek zorunda kalıyor.

Bunu değiştirmek istiyorum. Sadece istismarcıları sorumlu tutmakla kalmayıp aynı zamanda hukuk sistemimizin bu istismarcıları sıkça korumasına da meydan okumak istiyorum. Çocukluk çağı cinsel istismar kurbanlarının çoğunun kırklı yaşlarından veya daha sonrasında ortaya çıkıp yaşadıklarını paylaşmadığı tahmin ediliyor. Bana göre cinsel istismar ve insan ticareti mağdurları hazır oldukları her an adalet arayabilmelidir, ancak birçok eyalette bunu imkânsız kılan zamanaşımı yasaları var. Bunlar tek bir kişinin çözemeyeceği sistemik sorunlardır ve bu nedenle mağdurların birleşmesi çok önemlidir. 2021'de Paris'te NBC ile yaptığım röportajda da söylediğim gibi, cinsel istismar mağdurları ne kadar güçsüz hissettirilirse hissettirilsin, biz birlikte mücadele ettiğimizde her zaman daha güçlü olacağız.

Hikâyemin parçaları son yıllarda sayısız kitapta, *podcast*'te, röportajda, makalede, filmde, mini dizide ve televizyon programında tekrar tekrar anlatıldı. Ancak şimdiye kadar hikâyemin

tümünü hiç anlatmadım. Bunu yapmak boşlukları doldurma, parçaları birleştirmeme ve gerçekleri ortaya koymama olanak tanıyor. Genç kızlar (ve erkekler de) cinsel istismara birdenbire maruz kalmıyorlar. Seri cinsel istismar onlara –bize– durup dururken olmuyor. Çoğu durumda, önce bizi sevdiklerini iddia edenler tarafından terk ediliyoruz. Kendi geçmişimi anlatarak başkalarının bunun tekrarlamamasına yardımcı olmayı umuyorum.

Hiç kimse büyük bir travma yaşayıp yara almadan kurtulamaz. Ben kesinlikle kurtulamadım. Epstein’la tanışmadan önce bile bazı gözlemcilerin beni onun “kusursuz kurbanı” olarak tanımlamasına neden olan korkunç şeyler yaşamıştım. Ama aynı zamanda dirençliydim, yoksa şimdi burada olmazdım. Hâlâ gece karabasanlar ve panik ataklar yaşıyorum. Hâlâ çok kötü hissettiğim anlar oluyor. Belki de her zaman böyle olacak. Ama birçok kez –özellikle başka bir hayatta kalana yardım edebildiğim zamanlarda– iyileşiyorum. Umarım bu kitap karanlığa biraz ışık tutabilir ve onu mağarasına geri dönmeye zorlayabilir.

Bir zamanlar sessizdim ama şimdi sesimi buldum. Bu kitap bu dönüşümün bir sonucu. Çünkü kocam benim hakkımda haklı: Ben bir savaşçıyım. Anlatacak bir hikâyesi olan bir savaşçı.

Bölüm I

KIZ ÇOCUĞU

“Bu dünyanın neden bu kadar kötü olduğunu biliyor musun? ...Çünkü insanlar sadece kendileriyle ilgileniyorlar ve ezilenler için ayağa kalkmak ya da yanlış yapanları gün yüzüne çıkarmak için zahmet etmiyorlar. ... Benim doktrinim şudur: Eğer durdurma gücüne sahip olduğumuz bir zulüm veya yanlış görürsek ve hiçbir şey yapmazsak, kendimizi suçun ortağı yaparız.”

–Anna Sewell, *Siyah İnci*

“Bebek”

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış, yalnız başına kaldırımında oturan bir kız hayal edin. On beş yaşında ama o kadar zayıf ki daha küçük görünüyor. Mavi gözleri ve uzun sarı saçlarıyla güzel olabilirdi ama çilli yüzü şişmiş, boğazı morarmış ve ağzında asla unutamayacağı metalik bir tat var. Kanayabileceğini bilmediği yerlerden kanıyor, bu kız daha önce de yaralanmıştı ama böyle değil. Bir rüzgâr esintisi üzerindeki palmiye ağaçlarını titretiyor. Kanlı dudağını siliyor. *Değer gören biri olmak nasıl bir şey olurdu*, diye düşünüyor.

Sonra gelen limuzini fark ediyor. Siyah ve parlak araç ona doğru süzülürken, kız direksiyonun arkasındaki şoförü görüyor. Aklına Disney’in *101 Dalmaçyalı* filmindeki, Cruella de Vil’in Londra’da derisini yüzmek için köpek yavruları ararken kullandığı limuzin geliyor. Bu filmi kaç kere izlemişti? Ama bu bir çizgi filmde bir sahne değil. Bu çocuk işi ve kız yıllardır kendini çocuk gibi hissetmiyor. Bu, Miami, Florida’da gerçek hayat. Ve kız benim.

Kırk sekiz saat önce Palm Beach County'deki çocuk ıslahevinden kaçarken umut doluydum. Tecrübelerimden biliyordum ki ıslahevi üniformamı –lacivert polo tişört ve haki pantolon– atmam gerekiyordu, yoksa polisler beni hemen yakalayacaktı. Bu yüzden ilk durağım bir Marshalls indirim mağazasıydı; orada hızla yeni bir tişört ve kot pantolon giydim ve hapisane kıyafetimi düzgünce bir rafa koydum. Sonra mağazadan ödeme yapmadan çıktım ve doğrudan Delray Plajı'na gittim.

Yabancılarla konuşmakta her zaman iyi olmuşumdur. Kum-salda benden çok daha yaşlı ama sakin bir enerjisi olan esrar içen bir adamla tanıştım. Atlantik'e bakarken bana da paylaşmayı teklif ettiği esrarlı sigarayı içiyordu. O gece dışarıda uymayı planladığımı söylediğimde kanepesinde kalabileceğimi söyledi. Seks istediğinden endişelendim ama yanılmışım. Evine vardığımızda biraz daha ot içtik ve sonra duş alabilmem için bana temiz bir havlu buldu. Yatmadan önce, "Lütfen sabaha kadar gitmiş ol" dedi. "İşe erken gidiyorum. Ve lütfen evimi mahvetme. Doğru olanı yap."

Tüm erkekler canavar değildir.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce doğru olanı yaptım ve ön kapıyı sessizce kapatarak çıktım. Sonra tren istasyonuna gittim, orada sahip olduğum paranın çoğunu –bir benzin istasyonu görevlisinden dilencilik yaparak aldığım 20 dolarlık bir banknotu– sakladığım atkuyruğumun tokasından çıkardım ve Miami'ye tek yön bilet aldım. Bir buçuk saat sonra Palm Beach'in elli mil güneyindeki Miami-Dade istasyonuna vardım. Daha önce düzinelerce kez kaçmıştım ama hiç bu kadar uzağa gidememiştim.

İstasyondan doğuya doğru yürüyerek ilerledim, okyanusa yaklaşık bir saatlik yürüme mesafesinde olduğumu tahmin ediyordum. Hemen ileride Dunkin' Donuts'ın pembe ve turuncu parıltısını gördüm. Loxahatchee'deki evimin oradaki

Dunkin'in önünde sık sık para dilenirdim, bu yüzden logosunu –neşeli, buharı tüten bir kahve fincanı– görmek iyi bir işaret gibi geldi. İçeri girdim ve en sevdiğim çikolata kaplı donutlardan iki tane aldım. Günlerdir ilk kez karnım tokken kendime güvenerek dışarı çıktım. Gidecek bir yerim yoktu ama bir şekilde halledecektim.

Yaklaşık yirmi dakika yürümüş olmalıyım ki hemen önümde beyaz bir minibüs durdu. "Binmek ister misiniz?" diye sordu şoför, arkadaşça bir ses tonuyla. "Sizin tarafınıza gidiyorum." Belki de şekerden dolayıydı, gardımı düşürmüştüm. Ayrıca, hava sıcak ve nemliydi ve koyu saçlı şoför –benden biraz daha büyük ama çok da fazla değil– sıska bir karidese benziyordu. İçeri girdim ve emniyet kemerimi bağladım. Şoför bana baktı, sonra tekrar yola döndü. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve inşaat işçisi gibi giyinmişti. "Kısa bir mola vermem gerekiyor" dedi. Birine borcu olduğunu ve geri ödemesi gerektiğini söyledi. "Sorun değil" diye yanıtladım sert bir ses tonuyla. Minibüs batıya, sudan uzaklaşarak döndü, sonra da köhne görünümlü bir motelin önünde park etti. "Yukarı gel benimle" dedi inşaat işçisi. "Sadece birkaç dakika sürecek." Onu takip ettim, sonra bir kapıdan geçerek loş, yıpranmış bir odaya girdim.

Hemen üzerime atıldı ve gücünü hafife aldığımı hemen anladım. Beni alt etti ve yatağa yatırdı, bir eli boynumdaydı. Sonra bir silah çıkardı ve namlusunu ağzıma dayadı. Önce önden, sonra arkadan tecavüz etti. Tek kayganlaştırıcı, avucuna tükürdüğü tükürüktü. Bilincimi kaybedene kadar beni boğdu, sonra nefes almama izin verdi, sonra tekrar boğdu. Kendimi ölü halde bir hendeğe atılmış olarak hayal ettim. Ve sonra bir mucize: Adamın cep telefonu çaldı ve cevap vermek için beni bıraktı. Saldırғанım bana, "Burada kal" dedi. "Gitmeye çalışırsan seni bulup öldürürüm." Sonra telefonuna döndü ve dışarı çıktı.

Her iki durumda da beni öldüreceğinden şüpheleniyordum. Bu yüzden sesini artık duyamayana kadar bekledim. Sonra koştum.

İşte böylece boş bir sahil otoparkında kaldırımında oturan, gözyaşları içinde bir kız oldum. Önümde limuzinin yavaşça durduğunu gördüğümde alacakaranlıktı. Arka yolcu camı açılırken vızıldıyor ve altmışlı yaşlarında bir yabancıнын solgun yüzünü ortaya çıkarıyor. İri yapılı, kel. Bakışlarının şişmiş, morarmış yüzümde ve hırpalanmış vücudumda dolaşmasını izliyorum. “Ah, zavallı bebeğim” diyor yaşlı adam. Endişesi duyuluyor. Gerçekten. Arabanın içine bakınca yanında oturan kısa, kırmızı elbiseli güzel bir kız görüyorum. Bana gülümsüyor. Yaşlı adam siyah pantolon ve yakalı gömlek giymiş. Ailedeki erkekler genellikle kot pantolon veya tulum giyerler. Umarım bu yabancı onlardan başka yönlerden de farklıdır.

“İçeri gel de sana yardımcı olalım” diyor yaşlı adam, kız da başıyla onaylıyor. Saldırganımın beyaz minibüsüyle, kucağında silahıyla, kaçan kızı aradığını düşünüyorum. Titreyerek ayağa kalkıyorum. Limuzinin kapısı açılıyor ve yaşlı adam bana yer açmak için yana kayıyor.

Yaşlı adam limuzin şoförüne nereye gideceğini söylüyor, sonra kendini tanıtıyor. Adı Ron Eppinger ve *Perfect 10* adında bir model ajansı işletiyor. Yanındaki kızı, Çek Cumhuriyeti’nden olan Yana’yı işaret ediyor. Onun gibi bir model olmak ister miydin? Bana kaç yaşında olduğumu soruyor ve önce on altı diyorum çünkü bana daha iyi, daha az savunmasız geliyor. Eppinger başını sallıyor; inanmıyor. Bu yüzden ona gerçeği, on beş yaşında olduğumu söylüyorum, bu da onu memnun ediyor gibi görünüyor. “Bana bir daha asla yalan söylemediğin sürece seni yanıma alacağım” diyor. *Bu ne demek?* diye düşünüyorum ama yüksek sesle sormuyorum. Sonra Eppinger’in tombul yüzü hüzünleniyor. Bir zamanlar bir kızı olduğunu söylüyor. Susan Marie. On beş yaşındayken, içinde bulunduğu kamyonun

şoförü uyuyakalmış ve Pompano Plajı'nda bir elektrik direğine çarpmış. Eppinger bunu asla atlatamamış, bana böyle söylüyor ve bir an için ona acıyorum.

İşte o zaman bana uzanıp saçlarımı okşuyor. "İstersen" diyor Eppinger, "yeni baban olabilirim."

Bunu ne kadar çabuk yapıyor, baba-kız bağıını iğrenç bir şeye dönüştürüyor. Ama ben bu numarayı zaten biliyorum ve artık bana etki etmediğine inanıyorum. Ebeveynlere, özellikle de babalara güvenmiyorum. Eski ya da yeni bir babaya ihtiyacım yok. Sadece kendi başımın çaresine bakmak için bir fırsat istiyorum. Bir kadın olarak büyüdüğünüzde tehlike her yerdedir. Bunu kendimi bildim bileli yaşıyorum. Sadece birkaç saat önce, beyaz minibüsteki inşaat işçisi bana kötülüğün daha karanlık bir yönünü gösterdi. Eve geri dönemeyeceğimi biliyorum. Orada güvenlik yok. Bütün vücudum içten ve dıştan ağrıyor. İyi bir seçeneğim yok.

Yaşlı adam ve Çek modelle birlikte okyanus kıyısındaki bir tezgâhtan yemek sipariş ediyoruz. Yemek yerken –ben yemeğimi bir hayvan gibi hızla yiyorum– dalgaların sesini dinliyoruz. Sonra Eppinger beni alışverişe götürmek istediğini söylüyor. Yakındaki bir *GapKids*'e gidiyoruz ve beni kalçamı örtmeyen kısa şortlara ve çok küçük üstlere yönlendiriyor. Satıcının yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak kolay: Bunlar çoğu dedenin torunlarına aldığı şeyler değil. Sonra, Eppinger'ın düzenli bir müşterisi gibi görüldüğü bir iç çamaşırı mağazasına gidiyoruz. Filmlerde sadece yetişkin kadınların giydiğini gördüğüm tangalar ve diğer dantelli şeyler seçiyor. Yeni gelişen vücuduma doğru tutuyor, sırtarak bakıyor. Sonunda şoföre bizi eve götürmesini söylüyor.

Key Biscayne'deki devasa dairesi, Rickenbacker Köprüsü üzerinden Miami'nin muhteşem manzarasına sahip. Eppinger eliyle çağırarak beni beş kızla tanıştırıyor; çoğu iç çamaşırı

giymiş ya da tamamen çıplak. Sadece birkaç İngilizce konuşuyor. Sonra beni arka odaya, kendi odasına götürüyor. Yuvarlak bir yatak ve aynalı bir tavan var. Nerede uyuyabileceğimi soruyorum. "Benimle" diyor.

İçimde tanıdık bir korku hissediyorum. Kaçmak için çok mu geç? Ama daha büyük bir yanım rehabilitasyonda, koruyucu ailede ve en kötüsü de hapishanede hayatın nasıl olduğunu hatırlıyor. Belki de tüm erkekler böyledir? Yorgunum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Yaşlı adam bana "Bebek" diyor. Oradaki en genç kız benim, bu yüzden bu takma ad bir bakıma uygun. Yeni biri olmak istiyorum, bu yüzden bunu kabul ediyorum. "Bebek" artık benim yeni kimliğim.

Kahvaltı vakti ve on bir, on dört ve on beş yaşlarındaki çocuklarım, okula neredeyse geç kalmış bir şekilde evin içinde koşturuyorlar. Mutfak tezgâhımızın güneşli ucunda mükemmel bir fincan kahve yudumluyorum, bu kaosu keyifle izliyorum. Kocam Robbie, hazırladığı öğle yemeklerini dağıtıyor: üç sağlıklı atıştırmalık ve bir büyük sandviç. (Robbie'nin ailesi Sicilyalı ve İtalyan sandviçleri gerçekten çok lezzetli.) Benim görevim herkesin ödevlerinin, izin belgelerinin, okul sonrası dövüş sanatları dersleri için gi¹ eşofmanlarının olduğundan emin olmak. Robbie onları arabaya doğru yönlendirirken kızımı ve iki oğlumun sıkıca kucaklıyorum, nasıl kurtulmaya çalıştıklarını umursamıyorum. "Çabuk olun!" diye bağırıyor Robbie. "Zil çalmak üzere!" Sonra, aniden ben de gelmek istediğime karar veriyorum. Hâlâ pijamalarımınla, Robbie elektrikli güvenlik kapımızı açarken ön yolcu koltuğuna atlıyorum ve bunun benim hayatım olduğuna hayret ediyorum.

Daha sonra pilates dersine gideceğim ve akşam yemeği için *coq au vin*² yapacağım, böylece ailemizin baş aşçısı Robbie'ye

1 Karate kıyafeti. (ç.n.)

2 Şarap soslu mantarlı bir Fransız yemeği. (ç.n.)

hak ettiği bir akşam dinlenme fırsatı vereceğim. Ama önce, daha önce olanları inceleme işine geri dönmeliyim. Kendime verdiğim bu görev hiç eğlenceli değil ama gerekli. Uyanık saatlerimi Fransız buldogum Juno ile sahilde yürüyerek, kızım Ellie ile küpe alışverişine çıkararak veya evimizi Noel için aşırı süslemeye hazırlanarak geçirmek daha mı kolay olurdu? (Kocam her yıl şikâyet ediyor ama Noel’de abartmaktan kendimi alamıyorum.) Evet, daha kolay olurdu. Ve bunların hepsini de yapıyorum.

Ama sonunda, hayatımın tüm parçalarını bir araya getirme zamanı geldiğine karar verdim. Çocukken bunu yapamazdım, ki çocukluğum da bu hikâyenin bir parçası. Çocukların bu tür bir düşünme lüksü yok. Özellikle de benim gibi kötü durumlardaysalar tüm enerjilerini sadece hayatta kalmaya odaklamaları gerekiyor. Şu anda hayatım iki şey etrafında şekilleniyor: eşime ve çocuklarıma olan bağlılığım ve istismarcılarımla cezalandırma kararlılığım. Bir yanım, örneğin Noel Baba figürlerini veya parlak simli telleri düzenlerken hissettiğim minnettarlığı anlatmayı tercih ederdi. Ama geçmişim bir izleyici kitlesini hak ediyor. Çok uzun zamandır saklı kalan bir geçmiş bu.

Peki, on beş yaşında, parasız, hırpalanmış ve yalnız bir şekilde Miami’de ne yaptım? Bu soruya verilebilecek çok fazla cevap var ama eğer bana 1998’de sormuş olsaydınız, hepsini tek tek anlatmak çok acı verirdi. Bunun yerine, en kısa açıklamayı yapardım. “Kaçtım” derdim. “Growing Together’dan kaçtım.”

Growing Together

Growing Together¹ kendini disiplinli bir sevgi tedavisi merkezi olarak pazarladı ama gerçek şu ki sevgiyi dışarıda bıraktı. Eppinger'ın limuzinine bindiğimde neredeyse bir yıldır kaçmaya çalışıyordum. Growing Together'ın "müşterisi" olmak için gönüllü olmamıştım. Annem Lynn, göz doktoruna gideceğimizi söyleyerek beni kandırdı. Bunun yerine Florida, Loxahatchee'deki ailemin bir buçuk dönümlük çiftliğinden yaklaşık yirmi mil uzaklıktaki uzun, mavi giriş binasına girdiğimizde, kendimi ellerinde not defterleri tutan üniformalı adamlar ve birkaç kaslı gardiyanla çevrili buldum. Annem toz oldu -uzaklaşırken nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlıyorum. Arkadan bile, ateş gibi kızıl saçlarını her yerde tanırırdım.

Annem yakın zamanda beni "kontROLSÜZ" ilan etmişti, ki bu temelde doğrudu. Bir zamanlar hevesli bir okuyucu ve çalışkan bir öğrenciyken öfkeli bir okul kaçkını, asi ve duygusal çöküşlere yatkın biri olmuştum. Ne zaman fırsat bulsam büyük çocuklarla takılır, içki içer ve partilerdim ve kullanmadığım

1 İng. Birlikte Büyümek. (ç.n.)

neredeysse hiçbir uyusturucu kalmamisti. Yani evet, anne, genç bir ergenken asi bir karmaşa içinde oldugum konusunda haklıydın. Keşke bana nedenini sorsaydın.

Growing Together'in muz sarısı binası, Batı Palm Beach'in hemen güneyinde, Lake Worth adlı bir kasabada bulunuyordu. Bu bana komik geldi çünkü tesis, orada kayıtlı otuz kadar genci değersiz hissettirmeye kararlı görünüyordu. İyileşme adına on üç ile on yedi yaş arasındaki çocukları aynanın önünde durmaya ve kendi kendilerini avaz avaz azarlamaya zorluyorlardı. "Ben bir fahişeyim, bir sürtüğüm, bir uyusturucu bağımlısıyım" diye bağırırdık biz kızlar, kendi gözlerimizin içine bakarak. Uymaktan başka seçeneğimiz yoktu. Burası, güvenlik kapıları ve parmaklıklı pencereleriyle bir kale gibiydi; ayrıca, karşı koyduğumuzda personelin bizi gönderdiği özel bir hücre olan Beyaz Oda da vardı. En nihayetinde, Beyaz Oda'da çok zaman geçirirdim; tuvaleti, yatağı yoktu, sadece önceki sakinlerin bıraktığı pislikle kaplı soğuk bir beton zemini vardı. Tek başıma hücrede kaldığım en uzun süre üç haftaydı. Ama bu daha sonra oldu.

Oradaki zamanımın başında Growing Together'a bir şans vermeye çalıştım.

Gün içinde, grup terapi seanslarında danışmanlara biraz açıldım. Annemin içki içtiğinde nasıl başka bir insana dönüştüğünü anlattım. Bir an gülüyor, bir sonraki an bağırıyordu. Bana ve benden beş yaş küçük olan çok sevdiğim erkek kardeşim Skydy'ye kahve fincanları, soğuk makarna ve peynir fırlatıyordu. Ama Skydy sadece çapraz ateşte kalıyordu. Annem her zaman asıl bana kızgın görünüyordu. Mavi gözlerinde öyle bir bakış olurdu ki -Skydy ile ben buna "Kötü Bakış" derdik- sanki deriyi delebilecekmiş gibi gelirdi. Gerçekten kızdığında beni bahçeye gönderip kıymetli gül çalılarından birinden dikenli bir dal kesmemi isterdi. "Bir sopa seç" derdi. Sonra, komşuların ve

etraftaki herkesin önünde pantolonumu indirmemi ister, böylece beni o sopayla döverdi.

Growing Together'da bu acı verici şeylerden bahsetmeye başladım, kendi etrafıma ördüğüm ruhsal duvardan birkaç tuğlayı kaldırdım. Uzmanlara birkaç ay önce biri on yedi, diğeri on sekiz yaşında iki çocuğun, ben baygınken arabanın arka koltuğunda bana saldırdığı bir zamanı anlattım. Bayılmadan önce içki içmiş ve esrar kullanmıştık ama ikisinin de sırayla üzerime çıkmasına uyandım. Onların neşeli seslerini veya her bir çocuğun nefesini yüzümde ne kadar sıcak ve ekşi hissettiğimi asla unutmuyacağım. Toplamda bu eziyetin beş ila yedi saat sürdüğünü söyledim. Bütün bunları Growing Together'daki danışmanlarla konuşmak zordu ama bana beklemediğim bir şey verdi: ilk rahatlama belirtileri.

Ancak bu rahatlama uzun sürmeyecekti. Growing Together'ın, *The Village Voice*'un kardeş yayını olan alternatif haftalık gazete *New Times*'ta yayımlanan bir ifşa yazısında "Birlikte Acı Çekmek" olarak adlandırılması boşuna değildi. Aralık 2004'te, Growing Together'a girdikten yedi yıl sonra bu makale, oradaki çocukların yıllarca "dayak, kısıtlama, hapis ve sistematik aşağılama"ya maruz kaldığını anlatacaktı. Yazıda, çocuklarına yardım etmek yerine zarar verdiği için Growing Together'a dava açan ailelerden bahsediliyordu. Bir danışman tarafından kolu kırılan bir kız çocuğunu, intihar girişiminde bulunan ancak asla psikoloğa yönlendirilmeyen bir erkek çocuğunu anlatıyordu. Bir anne, programı "müşteriler ve ebeveynler için bir toplama kampı" olarak nitelendirdi. Makale ayrıca, kâr amacı gütmeyen kuruluşun bağışlardan ve ücretlerden yılda yaklaşık 1 milyon dolar kazandığını, bu ücretlerin genellikle "müşteri" başına yılda 14.000 dolar olduğunu ve bu ücretlerin uyuşturucu bağımlısı çocukların ebeveynleri tarafından ödendiğini, bazılarının da yargıçlar tarafından buraya katılmaya

zorlandığını belirtti. (Ailemin parası olmadığı için beni oraya kimin gönderdiğinden emin değilim.) *New Times* makalesinin yayımlanmasından on sekiz ay sonra *Growing Together* tamamen kapandı. Ancak benim gibi çocuklar için yirmi yıl boyunca sefil bir cehennem çukuru olmuştu.

Growing Together'ın tedavi modeli on iki adım yerine altı adımdan oluşan Adsız Alkolikler'in amatör versiyonuydu. Ancak AA'nın aksine bu protokol, adımlar veya "seviyeler" arasında geçiş yapmaya çalışırken çocukları birbirine karşı kıskırtmaya dayanıyordu. Çocuklar ilk geldiklerinde "yeni gelenler" olarak adlandırılıyorlardı ve amaç "eski gelen" olarak mezun olmaktı. Başarırsanız, ödülünüz diğer çocuklardan sorumlu olmaktı. Yeni gelenlerin, bir eski gelenin onları kemerlerinden tutmadan veya "kemer ilmeği" ile bağlamadan tesiste dolaşmalarına izin verilmiyordu. Bu durum tuvalette, duşta, hiçbir yerde mahremiyet olmadığı anlamına geliyordu. Kemer ilmeği sadece çocuklar arası şiddeti mümkün kılmakla kalmıyor, aynı zamanda aktif olarak teşvik ediyordu.

Çocukların diğer çocukları denetlemesi ve kısıtlaması yasadıydı ancak mali açıdan verimli olmalıydı (çocuklarınızı birbirlerini denetlemekle görevlendirdiğinizde o kadar çok ücretli personele ihtiyacınız olmaz). Sonuç, korkunç aşağılama ritüelleri ve neredeyse sürekli fiziksel ve cinsel istismarla dolu, *Sineklerin Tanrısı*'nı¹ andıran bir atmosferdi.

Erkek ve kızların birbirleriyle konuşması yasaktı ancak Chris adında zayıf, soluk tenli bir çocukla arkadaş oldum. Programa daha büyük, daha iri erkek çocuklar geldiğinde onu odanın karşısından seçip "Tecavüz Çocuğu" diye adlandırdılar. Onlar Chris'e ellerinden geleni artlarına koymadıklarından sonra elini tutar ve ona üzgün olduğumu söylerdim. Düz, gri gözlerine bakarken, bir parçasının çoktan öldüğünden ve geri kalanının

1 William Golding'in romanı.

da yakında öleceğinden endişelenirdim. Kızlar da birbirlerine aynı vahşi şekilde davranıyorlardı. En acımasız kızlardan oluşan bir çete tanıdığım bir kıza saldırdı, onu yere yatırıp bir tür cisimle taciz etti. Bunun bana olmayacağına yemin ettim. Growing Together'dan çok önce bile aşırı tetikteydim. Değişmek için hiçbir neden görmüyordum.

Tehlike her yerdeydi. Personel ya etkisiz ya da zalimdi. Kıvrık, sarımsı saçlı ve yanık turuncu tenli beyaz bir gardiyan vardı, ona "İnfazcı" diyorduk. Çocukları ellemeyi ve onları yere veya duvarlara fırlatmayı çok severdi. Roslyn ise güç kompleksi olan Hispanik bir kızdı. İnfazcının bedenlerimize yaptığını o da ruhlarımıza yapıyordu. Bizi aşağılamaktan zevk alıyor gibiydi.

Yemekler iğrençti ve akşam yemeği mönüleri hiç değişmiyordu:

Pazartesi günleri taco, salı günleri Salisbury bifteği, çarşamba günleri ise iğrenç bir mantar çorbası servis ediliyordu. Mantardan nefret ederdim ama kendimi yemeye zorlardım çünkü tabaklarını bitirmeyen çocukların hepsini çiğneyip yutana kadar masada oturtulduğunu biliyordum. Ancak bir çarşamba günü artık dayanamadım. Sulu, gri sıvının kokusu midemi bulandırdı. "Ye!" diye bağırdı Roslyn, ben de denedim. Ama birkaç kaşıktan sonra midemde kalmadı ve kâseye kustum. Roslyn'in yüzünde sadist bir gülümseme belirdi. "Sorun değil" dedi. "Şimdi kâse boşalana kadar ye."

Personel sık sık "Burada olan burada kalır" derdi. Growing Together'da geçirdiğim süre uzadıkça nedenini daha iyi anladım. Kurallar çok katıydı. Erkek çocukların başlarını nerdeyse tamamen tıraş etmeleri gerekiyordu. Kız çocuklarının ise bacaklarını veya koltukaltılarını tıraş etmelerine izin verilmiyordu. Sanki personel bizi damgalamayla ve içimiz kadar dışımızın da anormal görünmesini istiyordu. Üzerimizi aramak ve biber

gazı sıkmak bizi “yola getirmek” için kullandıkları yöntemlerdi. Bu arada, sefil bina hamamböcekleri ve farelerle doluydu.

Bununla birlikte, her cuma tüm bunları gizleyen büyük, iyi aydınlatılmış bir odada ebeveynler toplanırdı. Cumaları veli toplantısı gecesiydi ve yöneticilerin düzenlediği gösteriyi çok iyi hatırlıyorum. Yemek salonunun bir ucunda elli yetişkin, diğer ucunda ise onların “sorunlu çocukları” toplanmış, hepsi de aynı lacivert ve haki üniformalar giymiş halde hayal edin. Toplantı başlamadan önce, ebeveynler ve çocuklar akordeon benzeri bir paravanla ayrılmıştı. Ancak toplantı başladığında paravan açılıyor, hoparlörden müzik yükseliyor ve biz çocuklar şarkı söylemeye zorlanıyorduk. Reddederseniz Beyaz Oda’ya gönderileceğimizi biliyorduk.

“Ben bir vaadim, ben bir olasılığım” diye cıvıladık, sorunlu ve istismara uğramış ergenlerden çok, anaokulu çocukları gibi ses çıkarıyorduk. “Ben büyük harfle yazılmış bir vaazım. Ben büyük bir potansiyel yumağıyım. Ve ben Tanrı’nın sesini duymayı öğreniyorum. Ve doğru seçimi yapmaya çalışıyorum. Ben Tanrı’nın olmamı istediği her şey olmak için kendimi adadım.”

Ardından personel, annelerden veya babalardan birine mikrofon uzatır ve onlardan çocuklarının yaramazlıklarını anlatmalarını ister. Seçilen ebeveynler, çocuklarının davranışlarında oynadıkları rolü konuşmadan, uyuşturucu kullanımı, küçük hırsızlık, kavga, şiddet olayları gibi listelerini sıralarlar. Sanki bir duruşma sırasında savcılar izliyorduk ama mikrofon sonunda sanığa verildiğinde savunma yapmasına izin verilmiyordu. Bunun yerine, zamanımızı itiraf etmek için kullanmamız bekleniyordu. Cezalandırıcıları cezalandırılanlardan ayıran hiyerarşide sadece itiraf ederek yükselebilirdik.

Bu manzara, tesisin içinde gün boyunca olanların bir özeti idi. Her gece, Growing Together yöneticileri tarafından onaylanan özel koruyucu aile evlerinde uyumaya gönderildiğimizde

başka istismarlar da yaşıyordu. Bunlar genellikle programa kayıtlı çocukların ebeveynlerine ait evlerdi ve çoğu aynı anda beş çocuğu barındırıyordu. Bu evlerin hepsi –benimki dahil, çünkü ebeveynlerim bazen çocukları alırdı– Growing Together’ın şartnamelerine uygun olarak yenilenmişti. Duvarlardan resimler ve aynalar kaldırılmıştı, böylece kırılacak cam kalmazdı. Mutfak bıçakları saklanmıştı. Banyolar boşaltılmış; sadece lavabo, tuvalet ve küvet kalmıştı. Genellikle, uyuduğumuz yatak odalarının pencereleri ve kapıları alarm sistemiyle donatılmıştı. Yatma saati 22.00’ydi ve ertesi sabaha kadar odalarımızdan çıkamazdık. Bu da tuvalete gitmenin yasak olduğu anlamına geliyordu. Ya idrarımızı tutmalıydık ya da kovalara işemeliydik.

Growing Together’da benimsediğim bir ritüel vardı: Yatmadan önce günlüklerimize yazmamız bekleniyordu. Personel bu girişlere “ahlaki envanterler” diyordu. Bize yaptığımız kötü şeyleri, katlandığımız acı verici şeyleri ve her ikisinden nasıl etkilendiğimizi kaydetmemizi söylediler. Ne kadar çok itiraf ederseniz hiyerarşide o kadar yukarıya çıkmanıza izin veriliyordu; bu da daha fazla özgürlük anlamına geliyordu –örneğin, gözetimsiz tuvalete gitme veya tesis dışında okula gitme hakkı. Envanterlerde, cinsel istismar veya reşit olmayanlarla cinsel ilişki içeren olayların kaydı özellikle teşvik ediliyordu. Bu teşvikler göz önüne alındığında birçok çocuk bir şeyler uydurdu. Ancak ben yalan söylemeye ihtiyaç duymadım. Yararlanabileceğim birçok korkunç deneyimim vardı. Başlangıçta, geçmişteki istismarlara dair anlatımlarımı okuduktan sonra personelin bana zarar verenleri cezalandırmak için adımlar atacağını umuyordum. Belki de o arabanın arkasında bana tecavüz eden çocuklar hesap verebilirdi? Ama kısa süre sonra günlüklerimizin amacının bu olmadığını fark ettim. Amaç, personelin biz mahkûmları kontrol altında tutmak için kullanabileceği bilgileri toplamaktı.

O zamandan beri ara ara günlük tutarım. Bazen, olanları ve bunlar hakkında nasıl hissettiğimi kaydetme eyleminin akıl sağlığımı koruyan tek şey olduğunu hissettim. Ama o zamanlar, o korkunç yerde, beni nihayetinde yıkan şey hamamböcekleri veya mantar çorbası değil, günlük tutmaktı. Sebebi, yaşadığım zulümlerin bazılarını mavi mürekkeple beyaz kâğıda kaydetmiş olmak ve bunlara karşı hiçbir şey yapılmamış olmasıydı. Danışmanlar tecavüz iddiam hakkında polisi bilgilendirdiklerini söylediler ama görünüşe göre diğer çocuklar üçlü ilişkiye rıza gösterdiğimi söylemişler, bu yüzden hiçbir suçlama yapılmamış. İşte bu bana gerçeği gösterdi. Growing Together’da, çektiğim acılar, programın sözde “başarı” merdivenini tırmanmak için kullanıldığında değerli olan, sapkın bir para biriminden başka bir şey değildi. Bunu anladıktan sonra zihinsel duvarımı güçlendirdim. “Gördün mü? Hiçbir anlamı yok” diye kendimi azarladım. “Kimsenin umurunda değil. Dünyayı boş ver.”

Ve kaçarak karşılık verdim. Tekrar tekrar. Bazen, Growing Together’dan bizi gece konaklama yerlerimize götüren arabalardan kaçtım. Kapı kilitleri açılır açılmaz kaçmaya çalışırdım. Bu, kaçmanın en kolay yoluydu. Diğer zamanlarda, sürgüleri ve alarmları olan o sağlamlaştırılmış koruyucu aile evlerine girene kadar beklerdim. Sonra herhangi bir keskin nesne bulup boğazıma dayar, kendimi öldürmekle tehdit ederdim. Çoğu zaman, ev sahibi ebeveyn karşımda unufak olurdu. Mutfağında on altı yaşında ölü bir gençle kim uğraşmak ister ki? Kapılarını ardına kadar açıp geceye kaçmama izin verirdilerdi. Sonra bir nevi özgür olurum, ta ki yakalanıp tesise geri gönderilene kadar. Kaçarken genellikle kimliğimi gizlerdim, soran herkese kendimi Rachel (kaçak isimim) olarak tanıttırdım ama izimi sürmek zor değildi. Tesisin personeli nerede oyalanmayı ve para dilenmeyi sevdiğimi anlamıştı –yerel Dunkin’ Donuts benim

yerimdi. Sonunda beni bulup Beyaz Oda'ya geri götürürlerdi. Ama bir sonraki fırsatta tekrar kaçardım.

Bunlar, Eppinger ile tanışmadan önce yaşadıklarımın sadece bazıları. Belki de tanımadığım yaşlı bir adamla neden bu kadar kolay bir şekilde limuzine bindiğimi açıklamaya yardımcı olur. Sadece birkaç saat önce vahşice tecavüze uğramış ve canımı zor kurtarmış olmam değildi mesele. Hayır, yıllardır kendimi değersiz hissediyordum. Bazen Growing Together'daki danışmanların bana söylettirdiği şeylerin doğru olup olmadığından endişeleniyordum: Bir fahişe, bir sürtük, bir uyuşturucu bağımlısıydım.

Ama tüm bunlar olsam bile her zaman böyle değildim. Bir zamanlar bir kız çocuğu, bir kız kardeş, sevilen küçük bir kızdım. Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Ama şimdi anlıyorum ki bunu düşünmek çok önemliydi. Daha iyi bir zamanı, değerli olduğum bir zamanı hatırlamak, pes etmemi engelleyen tek şey olabilir.

Virginia Lee

En eski anılarımda, amcam Speed beni kucağına alıp en sevdiği atının çıplak sırtına oturtuyor. Üç yaşındayım ve sanki yerden bir mil yüksekteymişim gibi geliyor. Kendimi dengelemek için atın yelesinden tutuyorum. Orada olma hissini seviyorum ama çok uzun süre kalamıyorum. Annem düşeceğimden endişeleniyor ve beni tehlikeye attığı için babamın en büyük kardeşini azarlıyor. İlk at binme deneyimim kısa sürüyor ama beni değiştiriyor. O andan itibaren hayvanlara, özellikle de atlara takıntılı olacağım.

Akrabalarımın anlattıklarına bakılırsa bizim ailemiz gururlu bir atlet, kovboy ve savaş kahramanı ailesi. Babam her zaman kendisinin ve kardeşlerinin isimlerini nasıl aldıklarının hikâyesini anlatmayı severdi. Büyükbabam Fred, II. Dünya Savaşı'nda telsiz operatörüydü ama en çok bulutların arasında, havada olmayı severdi. İngiltere'deki Sekizinci Hava Kuvvetleri'nde görev yaparken Fred bir B-17'de topçuydu ve 1945'te, yirmi altı yaşındayken üstün başarılarından dolayı madalya ile ödüllendirildi. Büyükbabam Fred için bu her şeyi

kesinleştirdi. Kaliforniya'ya döndüğünde ve büyükannem Daisy ile bir aile kurduklarında oğullarının isimlerinin tutkularını yansıttığını istedi: Önce Speed¹ geldi; sonra babam Sky² ve son olarak Jet. (Büyükannem ve büyükbabamın kızları da vardı ama onların isimleri normaldi: Sandi ve Carol.)

Babam ve kardeşleri 1960 ve 1970'lerde Sacramento'da büyüdüler; San Francisco'dan çok farklıydı ama sadece yüz mil uzaktaydı. Haight Ashbury'deki hippiler batık kıyafetler giyer, savaş karşıtı aktivizmi ve özgür aşkı benimserken babamın komşuları Wrangler kot pantolon giyer, muhafazakâr değerlere sahip olur ve sıkı çalışmaya inanırlardı. Örneğın, amcam Jet, sekiz yaşında kare dans³ çığırkanı oldu ve hâlâ geçimini bu şekilde sağlıyor. Babam ise elleriyle bir şeyler tamir etmeyi sevdi. Uzun boylu, kolay gülümseyen babam, Stetson şapkası olmadan nadiren bir yere giderdi.

Annem Lynn ise daha özgür ruhlu bir insandı. 1960 yılında büyükannem Shelley ve onun hiç tanışmadığım ikinci kocasından dünyaya geldi. Bu evlilik, annemin küçük kız kardeşi üç yıl sonra dünyaya gelince sona erdi ve Shelley, her iki kızını da Virginia, Richmond'da yaşayan anneanneleri Deedee'nin yanına gönderdi. Vassar tenis takımının eski bir üyesi olan annemin annesi, ülkenin ilk kadın tenis profesyonellerinden biriydi ve emekli olma niyeti yoktu. 1960'ların sonlarında Shelley, Virginia Beach ve Richmond'daki kulüplerde tenis öğretmeni olarak görev yaparak kızlarına yakın kaldı. Ancak 1970'te Shelley, büyüdüğü Chicago'ya sekiz yüz mil batıya taşınarak Mid-Town Tenis Kulübü'nü yönetmeye başladı. Annemin geride bırakılmanın acısını atlatıp atlatamadığından emin değilim.

Uzaktan bile olsa Shelley kızlarına birçok kural koydu. Hem annem hem de kız kardeşi (adaşım) Virginia'nın saçlarını kısa

1 İng. Hız. (ç.n.)

2 İng. Gökyüzü. (ç.n.)

3 ABD'de folklorik bir toplu dans türü. (ç.n.)

kestirmeleri gerekiyordu, ki annem bundan nefret ediyordu. Büyükanneleri Deede ise varlıklı bir aileden geliyordu ve görünüş onun için önemliydi. İki torununu da iyi huylu Güneyli güzellere dönüştürmekte kararlıydı.

Sonra Shelley, üçüncü kocası, derece sahibi bir tenis oyuncusu olan Bucky Walters Jr. ile evlendi ve Palm Beach Tenis Kulübü'ne katılmak için Florida'ya taşındı. Kızlarını da yanına çağırdı ancak geldikten sonra annem, üvey babası ve üvey ağabeyi (Bucky'nin önceki evliliğinden bir oğlu vardı) ile sorun yaşadı. Annem ve Shelley sürekli tartışıyorlardı. Annem her zaman inatçıydı ve bu yeni aileye, özellikle de annesine, kendi öz ailesine pek önem vermediği için içerliyordu. Bu yüzden annem kaçtı ve otostopla San Francisco'ya kadar gitti. Bu yolculuğun nasıl geçtiğini pek bilmiyorum ama şunu biliyorum ki kendine hippie demeye başladı, kızıl saçlarını uzattı ve dağıttı. On altı yaşında Craig adında bir askerle evlendi ve kısa süre sonra Danny adında bir oğulları oldu. On yedi yaşında annem boşandı ve başka bir bekâr anneyle bir daireyi paylaştı. İşleri çok yoğundu ama bir şekilde liseyi bitirdi.

Sonra annem, bir öğleden sonra, Danny'ye Dairy Freeze'den dondurma alırken büyük şapkalı, kızıl saçlı sevimli bir çocuk olan Sky Roberts ile tanıştı. İkisi de birbirine âşık olmuştu ya da bana hep öyle anlatıldı. Sky, Lynn'in parlak saçlarını, çilli tenini ve kocaman dişli gülümsemesini çok seviyordu. Lynn ise Sky'ın yürüyüşündeki havalı tavrını ve önceden bir çocuğu olmasına aldırış etmemesini beğeniyordu. Sonradan babamın bira göbeği oldu ve benim "Roberts burnu" diye adlandırdığım, tabanı geniş ve ucu şişkin bir burun yapısına sahip oldu. Ama eskiden uzun ve inceydi, kışa kesilmiş sakalı ve bıyığı vardı. Annem ondan uzak duramıyordu.

Babam başından beri Danny'yi kendi çocuğu gibi sevdi. Ayrıca daha fazla çocuk istediğini söyledi, bu da annemi etkiledi.

Belki de, diye düşündü, geldiği parçalanmış aileden daha iyi bir aile kurabilirlerdi. Bu yüzden Aralık 1982’de, annem ve babam Sacramento’nun hemen güneyindeki Elk Grove’daki St. Peter’s Lutheran Kilisesi’nde evlendiler. Sekiz ay sonra ben geldim: Virginia Lee Roberts. Herkes bana Jenna derdi. Aile efsanesine göre, benim gelişim, büyükannem Shelley’nin ayrı düşmüş en büyük kızı olan annemle barışmak istemesine vesile oldu. Bir dizi uzun mesafeli telefon görüşmesiyle o ve annem aralarını düzelttiler ve kısa süre sonra babam, annem, Danny ve ben, ucuza aldığımız ikinci el bir Winnebago ile doğuya doğru hızla gidiyorduk.

Florida’da beni ilk etkileyen şey okyanustu –daha önce hiç okyanus görmemiştim. İyot kokusunu çok sevdim. İlk başta West Palm Beach’te, sahile çok uzak olmayan bir yerde, büyükannem Shelley ile kaldık ve kısa sürede onun hakkında çok şey keşfettim. Öncelikle, ona büyükanne dememize izin vermezdi; sanırım yaşını belli ettiği için. Biz çocuklar ona Gamma diyecektik. Dahası, bir elinde Bloody Mary, diğer elinde sigara ile uyanıyor gibiydi. Gamma en iyi güneşlenme saatlerini hep tenis kulübündeki havuz başında geçirir, zaten meşin gibi olan cildini bronzlaştırır ve arkadaşlarıyla tavla oynardı. Çantasında her zaman bir şişe bebek yağı taşırdı. Başka tuhaflikları da vardı. Temizlik hastası olan Gamma mobilyalarını plastik örtülerle kaplayan ve saçımı ancak dışarıda taramama izin veren türden bir kadındı. Vücudunda şefkatli bir kemik bile yoktu. Ama hayatı kendi şartlarına göre yaşamasına hayran kaldım.

Gamma’nın otoriter ve kontrolcü tavrı göz önüne alındığında annem onun çatısı altında uzun süre kalmamızı asla istemişti. Kısa süre sonra ebeveynlerim, West Palm Beach’e yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, Loxahatchee’de toprak bir yol üzerinde küçük, üç yatak odalı bir çiftlik evi buldular. Loxahatchee

şimdi at yetiştiriciliği için ideal bir yer ancak o zamanlar asi sakinleri, geniş arazileri ve egzotik hayvanlarıyla biliniyordu. Kısmen narenciye bahçeleriyle çevrili olan Loxahatchee, Kuzey Everglades'in son kalan bölümüne bitişikti. Böylesine vahşi bir yerde yaşayan yeni komşularımız, bahçelerinde sadece bozuk okul otobüsleri değil, aynı zamanda iguanalar, tavus kuşları, alpaka ve emular beslemekte de özgürdüler. Yıllar sonra, bir komşumuz nesli tükenmekte olan bir panterin cesedini garajındaki dondurucuda saklayacaktı. 1980'lerde Loxahatchee böyleydi: evcilleştirilmemiş ve şehirden uzak.

Yeni evimiz pek iyi değildi ama anne ve babam onu tamir etmek için çok çalıştılar. Annem ön bahçeye ayçiçekleri ve papatyalar dikti. Babam çim ekti, bir kulübe inşa etti, bir ahır kurdu. Ya ben? Gündüzleri arazimizin sınırındaki ormanları keşfederdim. Florida'nın bu bölgesinde iki çeşit selvi ağacı – göl selvisi ve kel selvi– vardı, ikisi de daha önce Sacramento'da gördüğüm uzun İtalyan selvilerine benzemiyordu. Bu ağaçlar suya doymuş alanlarda yetişiyordu. Bir komşumun, ince dallı bir tür olan kel selvi ağacının adını kışın yapraklarını döktüğü için aldığını açıkladığını hatırlıyorum. Ama beni daha çok büyüleyen şey, sel olduğunda bu ağaçların nasıl özel kök yapıları oluşturduğuydu. Herkes onlara "diz" diyordu, bu kökler su altında kalan topraktan, suyun içinden ve havaya doğru uzanarak yukarıdaki ağaç tepelerine oksijen taşıyordu. Bu selvi ağaçları hayatta kalmayı başarmışlardı, bazıları altı yüz yıldır yaşıyordu ve buna hayrandım. Ayrıca, bataklık zeminde yetişen en uzun eğik çam ağaçlarımızın en üst dallarına tırmandığımda gördüklerime de bayılıyordum. Yukarı tırmanır ve bir keseli sıçan gibi baş aşağı asılır, dünyanın altüst olmuş haline gülerdim. Tırmanmada o kadar iyi oldum ki ailem bana Peter Pan demeye başladı. Elbette uçamıyordum ama uçabilen birinin korkusuzluğuna ve özgüvenine sahiptim.

Beş yaşına girdikten bir ay sonra annem beni Haverhill Baptist Gündüz Okulu'nda anaokuluna yazdırdı. Dersler günde sadece birkaç saat sürüyordu ve çoğunlukla çocukların okula gitmeye alışmasını amaçlıyordu. Ama hâlâ karnem duruyor; karnede yerde birlikte oturan, kucaklarında açık kitaplar tutan ve gülümseyen biri erkek biri kız, iki çocuk resmi var. O sonbaharda okumayı öğrendiğimde hissettiğim sevinçli ve herkesin ücretsiz olarak kitap ödünç alabileceği kütüphane diye bir yer olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırıldığımı hatırlıyorum.

Haverhill'e kaydolduktan beş ay sonra, Şubat 1989'da küçük kardeşim Sky Rocket Roberts doğdu. Ona Skydy Bump ya da sadece Skydy derdim. Hastaneden eve geldiğinde, annem ve babam beşiğini benim odama koydular, bu yüzden neredeyse benim bebeğimmiş gibi hissettim. Geceleri ağladığında kalkıp onu teselli eden bendim. Skydy'ye bayılıyordum ve büyüdükçe –beyazımsı sarı saçlı, kahverengi gözlü ve yakışıklıydı– iyi şeyler olmaya başladı. Annem Skydy doğduktan sonra kısa bir süre banka memuru olarak çalıştı ama silah zoruyla soyulduktan sonra işi bıraktı. Şimdi anlıyorum ki soygun onun için korkunç olmalıydı ama o zamanlar biz çocuklar için bir nimet gibiydi: Onun daha çok yanımızda olmasından memnunduk. Babam ise bakım ve inşaat işleri bulmaya başladı. Üvey kardeşim Danny kavgacı bir çocuktü. Yaramazlık yaparken ön dişlerinden birini kırmasına rağmen, her zaman belaya bulaşmaya meyilliydi. Ama o benim ağabeyimdi ve beni kolluyordu. Annem ve babam giderek daha çok ellerinde bira kutularıyla dolaşıyorlardı. Yine de mutluydum ve ailemin de mutluluğunu düşünüyordum.

O günlerde, annemin bir kızı olduğu için çok mutlu olduğunu bilmek beni neşelendiriyordu. Hâlâ benim için yaptığı bebek albümünü saklıyorum, o kadar çok fotoğrafla dolu ki neredeyse kapatamıyorum. İşte ben, en sevdiğim tekir kedinin

yanında bir sandalyede oturuyorum; sahilde yalınayak, bir kovaya kum dolduruyorum; Cadılar Bayramı'nda Pamuk Prenses kılığına girmişim. Pembe bir kurdeleyle bağlanmış bir tutam saçım var ve annemin her ay bana hitaben yazdığı notlar vardı. "Özel Kızım!" diye yazmıştı. Çillerim tıpkı anneminki gibi çıktığında onlara "melek öpücükleri" derdi ve beni daha güzel yaptığını ısrarla söylerdi. Annem Skydy'ye de çok bağlıydı. Bir gün, babamın bizim için yaptığı ağaç evin altındaki kum havuzunda oynarken, Skydy tişörtümü çekiştirdi. "Abliş" dedi ve ben arkamı döndüğümde, bize doğru sürünen bir yılanı işaret etti. Sürüngenlerden özellikle korkmuyordum –bir zamanlar yatağımın altındaki bir ayakkabı kutusunda bir kertenkele besliyordum, her gece bir şişe kapağına doldurduğum suyunu içiyordu– ama içimden bir ses bu engerek yılanının tehlikeli olduğunu söylüyordu. Skydy'yi kaptım ve çığlık atarak eve koştum. Annem tam zamanında dışarı çıktı ve ölümcül su yılanının çimenlerin arasına kaydığını gördü. Daha sonra Skydy'nin hayatını kurtardığımı söyledi.

Mahallemizi çok seviyordum. Rackley ailesinin evinin hemen aşağısındaki Rackley Yolu'nda, soldaki ikinci evde yaşıyorduk. Belki de toprak yolumuzun onların adını taşıdığını düşünerek en güzel arazide keyifli bir şekilde oturuyor olacaklarını sanırdınız. Bunun yerine, etraflarındaki en iyi parselleri satmış, en bakımsız, en çamurlu parçayı kendilerine saklamış gibiydiler. Biz taşındığımızda Rackley ailesi insanların dağlı diye adlandırdığı türden insanlardı; kaba saba, çok havlayan köpekleri olan ama ön bahçeleri olmayan insanlardı.

Arazimizin, ortasında küçük bir ada bulunan kendi küçük göleti vardı ve babam onu en yakın kıyı şeridine bağlayan dar bir köprü inşa ettikten sonra, ada benim yerim oldu. Orada saatlerce okuyarak, çizerek ve hayatımın nasıl olabileceği hakkında hayaller kurarak vakit geçirdim. Bir gün, orada uzanırken, bir

kamyon lastiği kadar büyük bir timsah kaplumbağasının başını sudan çıkardığını gördüm. Daha önce hiç bu kadar büyük bir kaplumbağa görmemiştim, bu yüzden elbette onu yakalamak istedim. Annem bana Rackley'lere sormamı söyledi. "Ne yapacaklarını bilirler" dedi. Ve biliyorlardı. Oğlanlarından biri –birkaç tane vardı, ikizler de dahil– bir kancaya bir parça et taktı, ipe bağlıydı ve ucunda bir zil vardı. İki gün sonra zil çalmaya başlayınca Rackley'lerin çenesi şakırdayan kanlı kaplumbağayı göletten çekip çıkarmalarını hayranlıkla izledim. O gece daha sonra kapımıza birisi vurdu –yine bir Rackley oğlu. Annesinin kaplumbağa çorbası yaptığını, isteyen olursa tadına bakabileceğini söyledi. Teşekkür ettim ama reddettim. Zaten veteriner olmak istediğime karar vermiştim –hayvanlara bakmanın bazı insanların para kazandığı bir iş olduğunu duyduğumdan beri. Bu yüzden kaplumbağayı yemek istemedim. Sadece kaplumbağanın keskin gagasını ve pullu kabuğunu yakından görmek için heyecanlıydım.

Biz çocuklar maceradan hiç mahrum kalmadık. Tahtalardan ve briketlerden geçici bisiklet rampaları yapardık, bu da bizi havaya fırlatırdı ama bir şekilde çok fazla yaralanmamayı başarırığık. Loxahatchee'nin bize sunduğu her maceranın üstesinden gelebilmekle gurur duyardık. Bir keresinde babam araziye elektrikli bir çit kurduktan sonra kimin onu en uzun süre tutabileceğini görmek için sırayla yarıştık. Başka bir seferde Danny tırmanmamamız gereken çürük bir çatıdan düştü ve kolunu kırdı. Sorsalardı, cennette yaşadığımızı söyledik. Annem bizi kız kardeşinin çocuklarını Kuzey Palm Beach'teki konutlarında ziyaret etmeye her götürdüğünde, kuzenlerimizin böyle sıkıcı bir yerde yaşamak zorunda olduğuna inanamazdığık. Onlar için ne kadar üzöldüğümü belli etmemeye çalışarak, "Eğlenmek için ne yapıyorsunuz?" diye sorardım.

Ancak ilkokula başlamanın gerçekleriyle birlikte oğlan gibi davranma alışkanlığım kesintiye uğramak üzereydi. Belki de

kendi yetiştirilme tarzından kalma bir şeydi ama annemin tek kızının dış dünyaya nasıl görünmesini istediği konusunda çok katı fikirleri vardı. Birdenbire kot pantolonlarımı, neredeyse annemin her sabah saçlarıma bağlamakta ısrar ettiği parlak renkli kurdeleler kadar nefret ettiğim fırfırlı elbiselerle değiştirmek zorunda kaldım.

Yine de birinci sınıfı çok sevdim. En sevdiğim öğretmenim Bayan McGirt'tü ve bana *Charlotte'ın Sevgi Ağı'nı* okumamı tavsiye etti. Kitap, benim gibi çiftlikte yaşayan Fern adında bir kız hakkındaydı. Fern gibi ben de erken kalkan biriydim, her zaman güne erken başlamak için can atıyordum. Fern gibi benim de ailemde köpekler, keçiler ve tavuklar vardı –sevimli Wilbur gibi domuzlarımız olmasa da. O kitabı çok sevdim. Annem beni yatırdığı gecelerde, bana okumasını isterdim. Annem ve babam sarhoşken ve benim Skydy'yi yatağa yatırdığım gecelerde, özellikle Charlotte'ın Wilbur'a yaşayacağı harika hayatı anlattığı son bölümü, yani "bu güzel dünyayı, bu kıymetli günleri" anlattığı kısmı, yüksek sesle okuma alıştırmayı yapardım. Wilbur'ın Çiftçi Zuckerman için o kadar değerli olması ve küçük domuzun asla, asla zarar görmeyeceği fikrine bayılıyordum.

Bu sıralarda annem kız olmanın elbiselerden ve saç kurdelelerinden daha fazlası anlamına geldiğini açıkça belirtti. Hayvanlarla ilgili işlerimden asla kaçınmamıştım; onları beslemek, ahırlarını temizlemek, geceleri ağıllarına götürmek. Keçimiz Cordelius'a arka ayakları üzerinde nasıl yürüyeceğini öğretmek için saatler harcamıştım. Ama aniden annem, ailemizdeki insanlara da bakmamda ona yardım etmem gerektiğini söyledi. Yeni işlerim arasında her akşam masayı kurmak ve toplamak, ardından bulaşıklara yardım etmek ve haftada bir kez evin her odasını süpürmek vardı. Kardeşlerimden hiçbiri sıraya girmek zorunda kalmadı ama anneme nedenini sorduğumda kızların erkeklerin öğrenmediği şeyleri öğrenmesi gerektiğini söyledi.

“Bir gün kocan olacak” dedi, “ve bunu onun için yapman gerekecek.” Şimdi düşününce komik geliyor, çünkü annem çok iyi bir ev hanımı değildi. Evimizin içi çoğu zaman sanki bir kasırga geçmiş gibi görünürdü. Ama mesaj açıktı: İkimiz de kadındık ve ben onun yükünün bir kısmını üstlenecektim.

Ailemizin ritüelleri vardı. Her gece akşam yemeği için sehpanın etrafında toplanırdık: balık kroket, çıtır tavuk, yerel Pantry Pride’da “spesiyal” olan ne varsa. Televizyon her zaman açıktı –genellikle nefret ettiğim *M*A*S*H* veya sevdiğim *Simpsonlar*. Her sabah okula gitmeden önce kimse bana nasıl yapılacağını göstermemiş olsa da öğle yemeğimi (ve sonraları Skydy’nin yemeğini de) hazırlardım. Sadece beyaz ekmeğe biraz üzüm reçeli sürer ve bir kesekâğıdına koyardım, poşet kullanmazdım. Öğle yemeği vakti geldiğinde sırt çantam sanki içinde bir şey mayalanıyormuş gibi küflü bir koku yayardı. Sıcak yemek için öğle yemeği parası getiren çocuklara imrenirdim. Ama sormadan bile bunun benim için bir seçenek olmadığını biliyordum. Evimizde, azıcık para hep babamın kaprislerine harcanırmış gibiydi: en son aldığı kamyonet veya inşaat projesi. Ya da bira.

Ama babam bir şey istediğinde gidip alırdı. Yaklaşık altı yaşındayken, bir gün okul otobüsünden indim ve babamı yolda dururken gördüm. “Sana göstereceğim bir şey var” dedi ve yüzündeki sırtış bunun iyi bir şey olduğunu gösteriyordu. Babam –hemen arkasından ben de– evimize doğru döndü ve ahır görünce onu fark ettim: güzel bir siyah-beyaz benekli at. “Adı Alice” dedi babam, atı başıyla göstererek, “artık senin.”

Şaşkına dönmüştüm. Babamın söylediği gibi ona yaklaştım: Sürtünebilsin diye yavaşça elimi uzattım. Büyük kahyerengi gözlerine baktığımda zekâ gördüm. Kendi atıma sahip olduğuma inanamıyordum.

O andan itibaren Alice ve ben ayrılmaz olduk. Sanırım adını değiştirebilirdim ama değiştirmedim çünkü bana çok sevdiğim

bir kitap olan *Alice Harikalar Diyarında*'yı hatırlatıyordu. Benim Alice'im nazik, sabırlı ve eyer takması kolaydı, gerçi genellikle eyersiz biniyordum. Skydy kıskanıyordu: Alice'in asla kalbimdeki yerini almayacağına onu temin etmek zorunda kaldım. Ama gerçek şu ki o zamanlar henüz yürümeye yeni başlamış olan küçük kardeşim dünyamı Alice gibi büyütemezdi.

Her gün son okul zili çaldığında otobüse koşar, beni eve bırakacağı ana kadar dakikaları sayardım. Artık eve daha uzun bir yürüyüşüm vardı; okul otobüsü, toprak yolumuzun sonundaki kanalda bir domuz çiftçisinin boğulmasının ardından güzergâh değiştirmişti—arabası kanalın bataklık sularına yuvarlanan bir yıl içindeki dördüncü kişiydi. İlçe okul kurulu, çocuklarla dolu bir otobüsün aynı kaderi paylaşma riskini almak istemedi. Bu yüzden, Rackley Yolu'nun sonuna kadar bırakmak yerine, otobüs beni yaklaşık 200 metre ötede indirirdi. Umurumda değildi. Eve kadar koşar, Alice'in boynuna bir yular geçirir ve yola koyulurduk.

Alice hızlı değildi ama yavaş da değildi. Mükemmeldi çünkü benimdi. Özellikle bir yolculuktan sonra kokusuna ve beni sıkıca kucaklamak için başını bana yaslamasına bayılıyordum. Yelesini fırçalarken onu mutlu eden işleri yapmayı dört gözle bekliyordum: ahırını temizlemek, sinek kovucu sıkmak. Ona göletimizde yüzmeyi öğrettiğimde birlikte yüzerdik; sadece bir kız ve atı, aynı serin suyun tadını çıkarırdık. Ormana doğru giderken asla ürkmez veya şaha kalkmazdı. Hem hassas hem de zeki idi. Sırtında kendimi daha uzun, daha güçlü hissediyordum. Beni anladığını ve benim de onu anladığımı biliyordum, kelimelere gerek yoktu. Alice benim müttefikim, koruyucumdu—tıpkı örümcek Charlotte'ın domuz Wilbur için olduğu gibi. Onunla kendimi tamamen güvende hissediyordum. Korkmak için sebepler olduğunu henüz bilmiyordum.

Hiç Yoktan Az

Çocukken defalarca okuduğum *Siyah İnci* romanında Anna Sewell atları şöyle tanımlıyor: “Onlara dilsiz hayvanlar diyoruz ve gerçekten de öyleler, çünkü bize nasıl hissettiklerini söyleyemezler ama konuşmamaları daha az acı çektikleri anlamına gelmez.” Bu fikri çok düşündüm: Dile getiremeseniz bile acı çekebilirsiniz. Küçükken, *Siyah İnci*’nin bir atın bakış açısından yazılmış olmasını çok sevmiştim. Beni atın zihnine götürdü, annesinin (“bilge bir yaşlı at”) anılarını ve onun için ne dilediğini anlattı: iyilik ve özgürlük üzerine kurulu bir hayat. O kitabı okurken elimden geldiğince kimseye acı çektirmeye yemin ettim. Tıpkı hikâyenin ana karakteri gibi nazik ve iyi bir şekilde büyümek, asla kötü yollara sapmamak istedim.

Birçok insanın atlar hakkında bilmediği şey, boyutlarına ve güçlerine rağmen savunmasız av hayvanları olmalarıdır. Hayatta kalmalarının temel yolu kaçmaya –yırtıcılardan kaçma yeteneklerine– bağlıdır. Bu da çevrelerindeki tehlikeyi algılamak için iyi gelişmiş sezgilerini kullanmalarını gerektirir. Atım Alice ile tanıştığım andan itibaren onunla nasıl uyum içinde

olduğumu anlattım. Çok geçmeden onunla daha da fazla ortak noktamız olacağını bilmiyordum: sürekli tedirginlik ve sonunda kaçma ihtiyacı.

Sorunların ilk belirtileri aile rutinimizdeki birkaç ince değişikliklerle geldi. Öncelikle, Skydy annemle babamın odasında uyumaya başladı ve beni her gece ikimizin paylaştığı odada yalnız bıraktı. Sonra, o zamana kadar genellikle banyomu hazırlayan, saçımı yıkayan ve pijamalarımı giydiren annem, bir nedenden dolayı geri çekildi ve bunu babam yapmaya başladı. Bundan böyle yatağa hazır olduğumda annem hızlıca iyi geceler derdi ama beni yatağa yatıran, bana hikâye okuyan ve beni kucaklayan babamdı. Başlangıçta bunların hepsi normal geliyor, iyi hissettiriyordu. Babamı seviyordum. Bana Alice'e binmeyi öğretmişti. At gösterilerinde yarışırken, ki bunu öğreniyordum, her zaman en büyük hayranımdı. Babamı yetenekli ve hatta yenilmez olarak görüyordum. Ona güveniyordum.

Sonra bir gece, banyo esnasında babam aniden ayağa kalkmamı söyledi. "İyice temiz olduğundan emin olmalıyız" dedi. Bu komut bana tuhaf geldi. Suya batmış halde kaldım, sabun köpükleri çıplaklığımı gizliyordu. Neden utanmıştığımı bilmiyordum ama utanıyordum. "Annem gelebilir mi?" diye sordum.

"Hayır, annen meşgul" dedi babam sabırsızca. Elinde bir bez vardı. Ayağa kalktım ve beni baştan aşağı sabunlamaya başladı, özellikle bacaklarımın arasına daha fazla zaman ayırdı.

Babam o gece odamda bana daha önce kimsenin dokunmadığı şekillerde dokundu. Bana özel kızı olduğumu, en sevdiği olduğunu ve bunun bana "fazladan sevgi" verme şekli olduğunu söyledi. Önce parmaklarını kullandı. Günler sonra ağzını da. Özel bölgemi "çiş" ve penisini "pipi" diye adlandırdı. Çok geçmeden cinsel organına dokunmak isteyip istemediğimi sordu. Ben istemiyordum ama o istiyordu. Babamdı, bu yüzden yaptım.

Bu olayların yaşanmasını engellemeye çalıştım. “Artık yatmadan önce hikâye dinlemek istemiyorum” diye ilan ettim bir gün. “Artık sarılmak da istemiyorum. Banyoyu kendim yapabilirim. Artık büyük bir kızım.” Ve böylece yatma ritüelleri sona erdi ama istismar bitmedi. Geceleri karanlıkta uyumadan beklerdim. Babam her zaman içeri girmezdi ama her gece geleceğinden korkardım. Kapı hafifçe aralanır, koridordan bir ışık şeridi sızardı ve menteşeler hafifçe gıcırdardı –o ince gıcırtı sesini her zaman hatırlayacağım. Sonra babam arkasından kapıyı kapatır ve yatağıma girer, beni okşar, bana zorla sahip olmaya çalışırdı. Bir süre, yaylı yatağımanın altındaki dar alana saklanmaya çalıştım ama işe yaramadı. “Oradan çık” derdi, “yoksa Alice’i alırım.” Bunu hayal bile edemezdim. Bu yüzden sürünerek dışarı çıkardım.

Bir zamanlar çok sıcak ve sevgi dolu olan annem bu noktada soğuk ve mesafeli hale geldi, en azından bana karşı. Zaten onu memnun etmeye çalışan biriydim; erkenden kalkar, yatağımyı toplar, üç çocuğı okula hazırlamanın karmaşasıyla başa çıkmasına yardım etmeye çalışırdım. Şimdi, beni sevmesini sağlamak için daha da çok çabaladım, onunla market alışverişine gitmeyi teklif ettim –babamla yalnız kalmamak için her şeyi yapardım. Ama annem ulaşılabilir görünüyordu. Dayaklarla dikenli gül dalları bu sıralarda başlamıştı. Ve bana öyle geldi ki daha fazla bira içiyordu. Bir zamanlar onun güzel, melek gibi kızyıydım. Ama şimdi bana daha önce hiç duymadığımyı bir hikâye anlatıyordu: Gerçekten onun kıızı olup olmadığını hep merak etmiş. Doğumumdan hemen sonra hastanede, bana anlattığına göre, hemşirelerden biri ona kısa bir süreliğine emzirmesi için başka bir kız bebek vermiş ama kadın hemen geri koşmuş ve o bebeğı almış. “Belki de başka bir çocukla değıştirilmişsindir” dedi. Belki de sadece büyük bir hataydım.

Kafam karışmıştı. Annem neden bana kızgındı? Babamın bana ne yaptığını biliyor muydu? Babamın beni taciz ettiğı bir

gece yatak odamın kapısının hafifçe açıldığını net bir şekilde hatırlıyorum –o gıcırta sesini tekrar duydum. Bu annem miydi, yoksa sadece onun olmasını mı çok istiyordum? Yüzünü görmedim. Babamı yorganın altında benimle görmüş olabilir miydi? Kapı yavaşça tekrar kapandı.

Ağrılı idrar yolu enfeksiyonları geçirmeye başladım. Annem beni tekrar tekrar doktora götürdü. Hemşireler şaşkına dönmüştü. Bir muayeneden sonra doktor, anneme kızlık zarımın yırtıldığını söyledi. Annem hiç tereddüt etmedi. “Ah, o ata eyersiz biniyor” diye açıkladı. Olay burada bitti. Kızlık zarının ne olduğunu bile bilmiyordum.

Enfeksiyonlarım bazen o kadar şiddetli oluyordu ki idrarımı tutamıyordum. Okulda yerin dibine gire gire belime bir kazak bağlamaya başladım, böylece oturduğumda sızan idrarı emecekti. Diğer çocuklar kokuyu ve nereden geldiğini fark ettiler ve bana “Sidikli Kız” lakabını taktılar. Evde, annem ıslak iç çamaşırlarımı her bulduğunda öfkeye kapılırdı ve popom acıyana kadar döverdi. Bu yüzden kirli kıyafetleri ve Allah korusun, yatağı ıslattığımda çarşafı saklamaya çalışırdım. Çok kötü kokuyorlardı, bu yüzden her zaman onları bulurdu. Ama bir yığın kirli iç çamaşırı için tek bir dayak yemenin ayrı ayrı dayak yemekten daha iyi olduğunu düşündüm.

Bu sıralarda Danny, Washington Eyaleti’ndeki bir Baptist ıslah okuluna gönderildi. Babam daha sonra taktiklerini değiştirdi ve istediğini bana daha açık bir şekilde yapmaya başladı, sadece gecenin ortasında değil. Annem dışarıdaysa öğleden sonra beni taciz ederdi ve sonrasında bir film –korku filmlerini çok severdi– izleyeceğimizi, biraz mısır patlatacağımızı ve birlikte geç saatlere kadar oturacağımızı söylerdi. Sapık davranışlarını sıcak bir bağ kurmayla birleştirerek en ‘azından kısmen normalleştirdi. Babamın bana yaptıklarından hâlâ nefret ediyordum ama kendimle pazarlık etmeye başladım: İğrenç kısmı atlatayım da hayatın güzel kısımları devam etsin.

Sonra hayatın artık güzel kısımlarını da yok eden bir şey oldu. Forrest, babamın bir arkadaşıydı. Uzun boylu ve kaslıydı, askeri bir duruşu vardı ve göğsünde bir dövmesi vardı. Bunu biliyordum çünkü ailelerin birlikte düzenlemeye başladığı havuz ve bira partilerinde fiziğini sergilemeyi severdi. Kendi peyzaj işi olan Forrest birdenbire evimizin etrafında sık görünmeye başladı. Babam, Skydy ve beni ona “Forrest Amca” demeye teşvik etti ve bana üvey kızı Sheila ile arkadaş olmamı söyledi, ben de bunu seve seve yaptım. Sheila on altı yaşındaydı –benden dokuz yaş büyük–, bu yüzden onu havalı olmanın tam örneği olarak görüyordum. Ama bazen de mesafeli görünüyordu. Daha sonra nedenini öğrendim.

Bir gece annem, babam ve ben Forrest, Sheila ve Sheila’nın annesiyle birlikte verandamızdaydık. Son zamanlarda Sheila ile bu konuda yazıştım ve o da bunu hatırlıyor. Küçük kardeşlerimizin evin içinde bir yerlerde oynadığını düşünüyoruz, o sırada ebeveynlerimiz –her zamanki gibi bira içiyorlardı– Sheila ve benim ne kadar “yaramaz” olduğumuz hakkında şakalaşmaya başladılar. Ya babam ya da Forrest daha sonra bizi bir geceliğine “takas etmeyi” önerdi. Forrest’ın babama bakıp “Bir gece değişikliği. Jenna bizim evimizde uyuyabilir, Sheila da burada uyuyabilir” gibi bir şey söylediğini hatırlıyorum.

O zaman bilmiyordum ama Forrest, Sheila’ya iki yıldır cinsel istismarda bulunuyordu. Sheila ile yeniden bağlantı kurduğumuzdan beri, babam ona istismar etsin diye benimle asla “takas edilmediğini” söyledi. Ben o kadar şanslı değildim. Forrest’la ilk ne zaman yalnız bırakıldığımı asla tam olarak bilemeyeceğim. Babamın izniyle olduğunu hatırlıyorum. Bir küvette olduğumu hatırlıyorum –her zaman Forrest ve karısının evinde olduğunu düşünmüştümdür ancak Sheila, Forrest’ın çimlerini biçmek için para aldığı boş tatil evlerinden birinde olabileceğini söylüyor. Forrest banyoya girdi. Ona kendim yıkanmak

istediğimi söyledim ama gitmedi. Yanımda tuvalete oturdu ve sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi davrandı –yetişkin bir adamın başkasının genç kızının çıplak bedenini yıkaması. “Seni iyice yıkamamız gerek. Kirli bir kızsın” dedi.

O zaman Forrest bana babamın yaptığı ve yapmadığı şeyleri yaptı. Babam gibi parmaklarını içime soktuğunda Forrest yaptıklarını yüksek sesle anlattı. “Sanırım bir parmak daha alabilirsin” dedi, bunun sanki iyi bir şey olduğunu ima ederek. Göğsü tıraşlıydı ve pürüzsüzlüğüne hayran kalmamı istiyordu. “Kaslarıma dokun” diye emretti. “Ne kadar güçlü olduklarını söyle.” Forrest üzerime uzandı, beni ezdi. Beni öpmeye çalıştı ama yüzümü çevirdim. Ağzını oraya koyduğunda bileklerimi sıkıca tuttuğunu hatırlıyorum. Çok güçlüydü. Kaçamadım.

Dünyanın anlam kazanması için her zaman müziğe sığındım. Okula giderken sabahın erken saatlerinde ön yolcu koltuğunda olacağım, çocuklarım arkamda emniyet kemerlerini takmış olacak. Robbie direksiyonda olduğu için ellerim serbest kalıyor ve iPhone’umu ses sistemine takıp karışık çalmaya başlıyorum. Yaklaşık iki bin şarkı arasında gezinirken babamın ve Forrest’ın bana ne kadar acı verdiğini anlamaya başladığım döneme ait bir şarkıya denk gelme ihtimali yüksek. 1990’lar ve 2000’lerin başlarından birçok şarkı favorilerim arasında, çünkü o zamanlar müziğe en çok yaslandığım dönemdi. Tracy Chapman “Give Me One Reason” şarkısını söylemeye başlayacak (“Kimsenin beni şıkıştırmasını istemiyorum / Hayatımı elimden alabilirler”). Ya da Matchbox Twenty “Bright Lights” şarkısını çalmaya başlayacak (“İçimde bir delik var artık / Bahsedebileceğim bir yaram var”). Ya da Garth Brooks’un “The Thunder Rolls” şarkısının başında gök gürültüsü duyulacak. Bu olduğunda üç çocuğum da çığlık atmaya başlıyor. Onlar doğma büyüme Avustralyalılar ve Amerikan müziğini çok

sevmelerine rağmen, benim zevkimin berbat olduğunu düşünüyorlar. "Ah, anne" diye inliyorlar, gözlerini devirerek. "Şarkılarını güncelleme gerek!" Yine de hepimiz bu ritüelden –eski hit listem ve onların acımasız alayları– zevk alıyoruz, bu yüzden sadece gülüyorum ve sesi yükseltiyorum. Sonra biraz kendimi kaybediyorum, genç bir kızken walkman'imi nasıl bir tılsım gibi kötülükten korunmak için kullandığımı hatırlıyorum.

"Kamuoyunda tanınan bir kişi" haline geldiğimden –yani hayatta kalma öyküsü medya tarafından defalarca anlatılan bir kadın olduğumdan– beri, çocukluğumla ilgili birçok şeyi gizli tuttum. Bu kitap üzerinde bir yazarla çalışmaya başladığımda babamın beni taciz ettiğini ve sonra da başka bir adama taciz etmesi için verdiğini kamuoyuna hiç söylememiştim. Sorulduğunda her zaman belirsiz cevaplar vermiş, sadece bir aile dostu tarafından istismar edildiğimi söylemiştim. Evet, bu doğrudu, bir yere kadar. Ama söylenmemiş çok daha korkunç şeyler vardı.

Forrest, penisini bana sokan ilk adamdı. Kısa bir süre sonra babam da aynısını yaptı. Bazen ikisinin de bana yaptıkları o kadar benzerdi ki bunları karşılaştırdıklarından şüpheleniyordum. Diğer zamanlarda ise benimle birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorlardı. Bir zamanlar beni Güney Amerika'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne tabut içinde kaçak olarak sokulan bir örümcek türü hakkındaki *Arachnophobia* filmini izlemeye götürmekte ısrar etmişlerdi. Küçük bir çocuk olan beni, üreyen ve öldüren sekiz bacaklı böcekler hakkında bir korku filmine götürmenin komik olduğunu düşündüklerini hatırlıyorum. O zamandan beri örümceklerden çok korkuyorum.

Bu arada Sheila, evimize gelmeyi tamamen kesmişti. Bu kitabı yazarken, 1990 yılında Florida Çocuk ve Aile Hizmetleri Dairesi'ne Forrest'ın kendisine cinsel istismarda bulunduğu iddiasıyla resmi bir şikâyette bulunduğunu keşfettim. Annesi o zaman ona inanmadı ancak devlet inandı. O yılın eylül

ayında Forrest'a karşı uzaklaştırma emri çıktı ve başka bir akrabasının yanına taşındı. Sheila ve benim bir araya getirdiğimiz bilgilere göre Forrest o dönem dikkatini bana yöneltmiş gibi görünüyordu.

Son zamanlarda Sheila bana Forrest'ın bizden başka kızları da taciz ettiğini söyledi. 1996 senesinde Kuzey Carolina'da başka bir kızı taciz etmekten 2000 yılında hüküm giydi. On dört ay hapis yattı ve 2001'den 2011'e kadar on yıl boyunca sabıkalı bir cinsel suçlu olarak kaldı. Sheila, yıllar içinde daha fazla kızın onu tacizle suçlamak için ortaya çıktığını ancak annesinin onlara inanmadığını söylüyor. Sheila'nın annesi, 2010 yılına kadar Forrest'ın yanında durdu, ta ki bilgisayarında pornografi bulup onu tamamen evden atana kadar.

Sheila ile tekrar birbirimizi bulduğumuz için çok minnettarım ve onu spot ışığına sürüklememeye dikkat etmek istedim. Birçok mağdur bu kararı verdi, anonim kalmayı tercih etti ve ben buna saygı duyuyorum. Ama Sheila burada gerçek adını kullanmamı istedi. "Çok uzun zamandır sessiz kalmak zorunda kaldım" diye yazdı bir e-postada. "Bu benim ve ben olmaktan korkmuyorum. Utanılacak bir şey yapmadım. Gerçeği saklamak istemiyorum."

Sheila'nın özgüvenini seviyorum ve bugün ondan ilham alıyorum. Ama çocukken böyle bir ilham kaynağım yoktu. "Dışarıda kimsenin olmadığına inanmak zor / Tamamen yalnız olduğuma inanmak zor" diye şarkı söylüyordu Red Hot Chili Peppers, yatağımın yanında tutmaya başladığım ucuz transistörlü radyodan. Şarkı sözleri bana anlamlı geliyordu. Alice'in varlığı bana destek oluyordu. Bir ailenin parçası olduğuma ve ait olma hissine tutunmaya çalışıyordum –eğer ebeveynlerime ya da tamamen kendime ait değilse belki de atıma, çam ağaçlarımızdan oluşan korumuza, göletimizin ortasındaki adaya. Ama gün geçtikçe bu ait olma hissi kayboluyordu.

Bazı geceler Alice ve ben gün batımından çok sonra dışarıda kalır, akşam yemeğini ve sonrasında ne varsa kaçırdık. Annemle başım derde girdi ama umursamadım. Gözünün önündeki şeyleri kasten görmezden geldiğini hissettim. Dışa dönük, oğlan gibi davranan kızı içine kapanmıştı. İyi notları olan öğrenci dersleri aksatmaya başlamıştı. Peter Pan'ı artık o kadar kendine güvenmiyordu. Bir kız avlandığında işte böyle olur. Annem bir şeylerin ters gittiğini biliyordu ama bana ne olduğunu sormadı ve müdahale etmedi. Hatta birden fazla kez kocasını ondan çalmaya çalıştığımı ima etti. Bir gece babamla banyo yapmaktan kaçınmak için mutfak masasının altına saklanıyordum. Annem süpürgeyi aldı ve beni dışarı çikana kadar onunla dürttü. "Bak ne yaptırıyorsun bana!" diye bağırdı, sanki olanları ben başlatmışım gibi. Benim cevabım ise meydan okumaydı. Kocasını veya onun iğrenç arkadaşı Forrest'i istemiyordum! Her seferinde akşam yemeğini kaçırsam ne olurdu ki? Yiyecekleri çöpe atmak, bir kızı çöpe atmaya kıyasla hiçbir şeydi. Ve ben de onun bunu yaptığına inanıyordum.

Sanırım şaşırtıcı olmayan bir şekilde bu dönemde en küçük sevgi ifadelerine bile, hatta rahatsız edici olanlara bile tutundum. Örneğin, cinsel istismarda bulunurken babam sık sık bana yaptıklarının bana ne hissettirdiğini sorardı. Vücudumun tepkilerinden büyülenmişti ve bazen yaptıkları bir nevi iyi hissettiriyordu ama hissettiğim her zevk tiksintiyle karıştı. Orgazmın ne olduğunu bilmiyordum ama onu teşvik etmek istemediğimi biliyordum. Yine de bazen vücudum bana ihanet eder, dokunuşu altında titrerdi. İşte o zaman babam benimle gurur duyduğunu söylerdi. "İşte bu yüzden bunu yapıyoruz" derdi. "İşte bu yüzden sana bu kadar fazla sevgi veriyorum." İçimde özel hissetmekten zevk alan bir yanımdı -özellikle de annem beni işe yaramaz diye damgaladığından beri. Ama

babam beni annemle kıyaslayıp, “Sen benim yıldızımsın. Bunu annenle bile yapmıyorum” dediğinde midem bulanıyordu.

Sanırım bir tür kendimi koruma içgüdüğü beni bedenimi sahiplenmeye itti çünkü erkeklerle denemeler yapmaya başladım. En iyi arkadaşım Kyle, babası J.D. (ki eminim Kyle’ı kum torbası olarak kullanıyordu) ve herkesin Tavuk diye çağırdığı annesiyle birlikte Rackley Yolu’nun aynı tarafında oturuyordu. Bir gün, belki sekiz ya da dokuz yaşlarındayken Kyle bana babasının dolabında bulduğu bir *Playboy* dergisini gösterdi ve kıyafetlerimizi çıkardık, sonra utangaç bir şekilde öpüşmeye ve birbirimize nazikçe dokunmaya başladık. Bu davranışı düşündüğümde saf masumiyetine hayran kalıyorum. Çocuktuk; o zamanlar göğüslerim Kyle’ınki kadar düzdü (bu yüzden ikimiz de o çalıntı *Playboy*’da gördüğümüz göğüslerden aynı derecede etkilenmiştik). Şehvete yakın bir şey olmadan, ne yaptığımızdan emin olmadan, daha çok merak tarafından yönlendiriliyorduk ama iyi hissettirdiğini biliyorduk. İlk başta ben liderdim, babam ve Forrest’ın bana yaptıklarını taklit ediyordum ve Kyle şaşkındı. Ama arkadaşım da meraklıydı ve kısa süre sonra bu oyunu her gün oynamaya başladık. Sonra annem bizi yakaladı. Çıldırdı, Kyle’ı evimizden kovdu ve bana kötü, kirli bir kız olduğumu söyledi.

Kyle ile uzun süre birbirimizi görmemize izin verilmedi. Hatta mülklerimizi ayıran çitin üzerinden konuşmamız bile yasaklandı. İşte o zaman sinirlendim. Bundan önce hayatımın neden değiştiğini sorgulamıştım ama kimi suçlayacağımı bilemiyordum. Bu kez annemi suçlamayı seçtim. *Babam ve Forrest bana çok daha kötü şeyler yaparken Kyle ile yaptığım şeyin kötü olduğunu nasıl söyleyebilir?* diye kendi kendime sordum.

Charlotte’nın Sevgi Ağzı’nda bir kuzu, Wilbur’a domuzların kendisi için “hiçbir şeyden daha az” olduğunu söyler. Wilbur öfkelenir ve böyle bir şeyin olmadığını savunur. “Hiçbir şey,

hiçliğin mutlak sınırındır” diye itiraz eder. “Gidebileceğiniz en düşük noktadır... Eğer hiçbir şeyden daha az bir şey olsaydı o zaman hiçbir şey hiçbir şey olmazdı, bir şey olurdu –çok az bir şey olsa bile.” Her gece, yatağымda yatarken, artık tanıdık gelen kapı gıcirtısından korkarak hiçbir şeyden daha fazlası olduğum bir zamanı hatırlamaya çalışırdım. Tekrar değerli olmayı çok istiyordum.

Vinceremos

O eski, bildiğim annemi görebildiğim anlar da oldu. Bir hafta sonunu hatırlıyorum –muhtemelen dokuz ya da on yaşındaydım. Çok iyi tanımadığım bir kız tarafından pijama partisine davet edilmişim. O zaman yakın arkadaşım yoktu, kendimi yaşlılarımdan soyutlamışım çünkü artık onlara benzemediğimi hissediyordum. Ama pijama partisi, kendi evimde bir gece daha az kalmak demektir, bu yüzden gittim. Hemen pişman oldum. Kızlar kendi aralarında gruplaşmışlardı; ben uyum sağlayamadım. Bu yüzden ilk fırsatta evden dışarı çıktım ve ahıra doğru yöneldim. Hava kararmaya başlıyordu ama dışarıda uyuyabileceğimi düşündüm. Ahırın içinde, kendimi ahırına kilitlenmiş bir atla karşı karşıya buldum. *İkimiziz*, diye düşündüm –yalnız değilim. Ama gözlerim loş ışığa alışınca, atın hareket etmekte zorlandığını gördüm. Ahıra baktığımda hayvanın kendi dışkısının içinde durduğunu gördüm: kendi pisliğinde boğulmaya bırakılmış bir esir.

Kendimi kurtaramayabilirdim ama bu atı geride bırakmamın imkânı yoktu. Doğrudan mutfığa gittim ve annemi

aradım. Telefonu açtığına ona, “Anne, römorku getirmen gerekiyor” dedim. “Bunu hemen şimdi yapmalısın.” Ve biliyor musunuz? Bana inandı. Çok geçmeden annem at römorkumuzu garaja çekti. Gece misafirliği yaptığım evin sahibinin ailesiyle nasıl karşı karşıya geldiğini, atlarını alacağımızı ve eğer karşı koyarlarsa yetkilileri arayacağını söylediğini asla unutmayacağım. Kısa süre sonra *Orman Kitabı*’ndaki ayı Baloo’nun adını vereceğimiz zavallı hayvanı, (ben ona sadece Mavi diyordum çünkü bir gözü kahverengi, bir gözü maviydi) eve götürdük. O an kendimle ve annemle gurur duydum. Bir araya gelmiş ve iyi bir şey yapmıştık! Ama günler geçtikçe bu duygu seyrelti. Annem neden istismara uğramış bir hayvan için savaşmaya istekliydi de benim için değildi? Bir at için aradığımda yardım çağlığımı duydu da burnunun dibinde kendi kızının acısını neden görmedi?

Hayatımda beni asla ikinci planda hissettirmeyen bir kadın vardı. Ruth Menor ile 1989’da o, kocası ve çocukları arka bahçe komşularımız olduklarında tanışmıştım. Oğlu ve kızı benden birkaç yaş küçük olsa da üçümüz (ve daha sonra Skydy de) Loxahatchee’de yaşadığımız süre boyunca neredeyse hep birlikte oynamıştık. Kısa süre sonra Ruth’un, ben doğmadan bir yıl önce kurduğu Vinceremos Terapötik Binicilik Merkezi’ni işlettiğini öğrendim. Genç bir kadın olarak Ruth’un engelli çocukların hayatlarını değiştirmek için atları kullanma hayali vardı. Atları iyileştirici bir araç olarak kullanan bir yer yaratmaya kararlıydı. Bölgede böyle bir şey yoktu, bu yüzden kendi merkezini açtı ve İspanyolca “üstesinden geleceğiz” ifadesinden ilham alan bir isim seçti. Bir müşteri ve bir atla başladı ve kiralık bir arazide Vinceremos’u büyütmeyle başladı.

Birkaç yıl sonra, Ruth’un kâr amacı gütmeyen kuruluşunun kalıcı bir yere ihtiyacı vardı ve ailemin arazisinden yarım mil uzaklıkta on beş dönümlük bir arazi satın almak için parayı bir

araya getirmeyi başardı. Satın aldığında arazi oldukça harap haldeydi ama umurumda değildi. Ruth beni melez Amerikan Quarter atı Spring ve sık sık binmemize izin verdiği Arap atı Malarkey ile tanıştırdı. Rackley Yolu'ndaki evine kadar atla giderdik. Ruth, Malarkey'e güçlü bağları nedeniyle "kalbimin atı" derdi. Malarkey bazen Ruth'un bahçesini ziyaret ettiğinde Ruth sürgülü cam kapıyı açar ve Malarkey evin içine başını sokardı. Ruth, Malarkey'in biz çocuklarla çizgi film izlediğini şaka yollu söylerdi ve ben de ona inanırdım.

Ama kalbimi asıl fetheden, Millie adında ölümden kurtarılmış attı. Millie sadece üç yaşındaydı ama zaten korkunç bir şekilde istismar edilmişti. Ruth onu sahiplendiğinde bacaklarında kemiğe kadar inen kesikler vardı. Ruth'un terapi için kullandığı atlar genellikle en az sekiz yaşındaydı. Ruth, engelli çocuklarla çalışabilmeleri için bu olgunluğa ihtiyaç duyduklarını söyledi. Ama Millie hemen Vinceremos'ta çalışmaya başladı. Ruth, Millie'nin kurtarıldığını anladığını, çünkü minnettar davrandığını söyledi. Ruth'un yanındayken, Millie'nin nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Yaşadığım istismar devam ederken binicilik merkezini ve Ruth'un kendisini güvenli bir sığınak olarak görmeye başladım. Ruth'un kalın, kızıl kahverengi saçları, sıcak, parıldayan kahverengi gözleri vardı ve ne kadar yetenekli ve kendine güvenli olduğuna hayran kaldım. Ahırda yapmayı bilmediği hiçbir şey yok gibiydi. Ruth'a sadece etrafta olmama izin verirse her işi yapacağımı söyledim. Ona başıma gelenleri anlatmaya cesaret edemedim; babam, eğer birine söylersem küçük kardeşimi öldürüp cesedini ormana, kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğini söylemişti. Yiğne de Ruth, yardıma ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi çünkü beni nazıkçe işe aldı. Öncelikle, yıl boyunca faaliyet gösteren ve üyelerinin bir çiftlikte veya ahırda birlikte çalıştığı bir kulüp olan 4H'ye kaydolmama

yardım etti. Fikir şuydu: Çocuklara sorumluluk verirseniz ve baktıkları hayvanların hayatlarında nasıl bir fark yarattığını onlara aşıyorsanız, daha yetenekli ve özgüvenli hale geleceklerdir.

O zamanlar, 4H'nin¹ ne anlama geldiğini size söyleyebileceğimden emin değilim. Tek bildiğim Ruth'un 4H'yi tavsiye ettiği ve katılmamın onunla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacağıydı. Atların ne kadar güçlü sezgileri olduğunu Alice'ten zaten öğrenmiştim ama Ruth bilgimi genişletti. "Bir at sırtına konan bir sineği bile hissedebilir" derdi. "Senden neler hissedebileceğini hayal et. Eğer sen düşünürsen at da hisseder." Atı nasıl besleyeceğimi zaten biliyordum ama şimdi farklı binicilik stilleri ve Alice'i nasıl düzgün bir şekilde tımar edeceğimi öğrendim. Vinceremos'ta bu esnada binlerce kez ahır temizlemiş olmalıyım; kirli talaşları ve samanları bir tırmıkla el arabama doldururdum. Bir şeyi temizlemek iyi hissettiriyordu.

Aynı zamanda, Ruth'un engelli müşterilerine elimden geldiğince yardım etmeye başladım. Vinceremos birkaç ayda bir üyeleri için kamp gezileri düzenliyordu. Evden çıkmak için can atarak annemden DuPuis Eyalet Rezervi'ne göletler, ıslak çayırlar ve Everglades bataklığının kalıntılarıyla dolu yirmi iki bin dönümlük bir parka gitmek için izin aldım. Resmiyette çadır kurmaya ve hayvanlara bakmaya yardım etmeye gittim. Ama aynı zamanda görme engelli, serebral palsili veya başka rahatsızlıkları olan çocuklarla da bağ kurduğumu fark ettim. Maddie adında bir kız işitme engeliydi. Bir gece kamp ateşinin etrafında otururken kendini yabancı hissettiğini anladım, bu yüzden yanına oturdum. Gerçek bir iletişim kuramıyorduk ama şakalaşarak ve marshmellovlarını kızartarak onu gülümsettim. Maddie çadırda uyumak istemiyordu ama ailesinin bir minibüsü vardı, bu yüzden orada birlikte uyuduk, uyku tulumlarımızı uzun, dar arka koltuklara serdik. Bir hafta sonu boyunca

¹ İng. "Head, heart, hands, health". Kafa, kalp, eller, sağlık. (ç.n.)

Maddie ve ben hiç konuşmasak da en iyi arkadaşlar olduk –tıpkı ben ve Alice gibi. Ruth, Maddie'nin biraz daha fazla ilgiye ihtiyacı olduğunu hissettiğim için beni övdü. Ama daha sonra Maddie'nin de benim hakkımda aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Engelli olmasam da kesinlikle yaralıydım ve istismarın sonu görünmüyordu.

Bana atların binicilerinin duygularını yansıttığını ilk öğreten Ruth'tu. En savunmasız müşterileriyle çalışırken –örneğin, duygularını tanımlamakta ve yüksek sesle ifade etmekte zorlanan otizmli çocuklar– Ruth sık sık onları atı değerlendirmeye teşvik ederdi. Ata bindiklerinde “Atın endişeli mi? Sence o da senin gibi hissediyor mu?” diye sorardı. Daha sonra bana, yansıtma yeteneğinin atların sahip olduğu süper güçlerden sadece biri olduğunu söyledi.

İşte bir diğeri: Olası tehlikeye karşı ne kadar tetikte olsalar da atlar her zaman korku içinde yaşamazlar. Örneğin, bir dağ aslanı otlaklarından ayrıldığında atlar hemen huzur içinde otlamaya geri dönerler. Travmanın ardından bile çoğu at hızla sakinleşmeyi başarabilir.

Keşke kendim için de aynısını söyleyebilseydim. On yaşındayken ergenlik öncesi bedenimi bir düşman olarak görüyordum. Bana acı veren erkeklerin dikkatini çekmesinden hoşlanmadığım için onu aç bırakmaya başladım. “Yemeyi hak etmiyorsun” dedi kafamın içindeki bir ses. O günlerde kendime izin verdiğim tek şey Disney'in *Külkedisi*'sinin bir video kasetiydi. Yaşımın büyük olduğunu bilmeme rağmen animasyon klasiğini hâlâ rahatlatıcı buluyordum. Eski püskü VCR'ımızda o kadar çok izledim ki genellikle yanımdan ayrılmayan Skydy bile sıkıldı ve uzaklaştı. Açılış jeneriği dönerken bir koro “Külkedisi, adın kadar güzelsin” diye şarkı söylüyordu. Ve sonra *Külkedisi*'nin kendisi belirir, yatağında uyanır, uzun sarı saçlarını parmaklarıyla tarardı. Etrafına toplanan kuşlara ve

farelere– ve bana da– “Bir rüya, derin uykudayken kalbinin bir dileğidir” diye şarkı söylerdi. Sevilmeyen bir kızın, ailesinin kötü muamelesi altında ev işleri yapmasının hikâyesiyle özdeşleştim. Yakışıklı bir prens tarafından ayaklarımın yerden kesilme hayalinden keyif aldım. Ne kadar üzgün olursam olayım Külkedisi şarkı söylüyordu; inanmaya devam edersem daha iyi bir yaşam umudum gerçekleşecekti. Yine de merak ediyordum: Gerçekten her şey bu kadar basit miydi?

Dilekler At Olsaydı

On bir yaşındayken regl oldum. Yetişkinler beni hiçbir çocuğun bilmemesi gereken şeyleri yapmaya yıllarca zorladıkça bazen “büyük” gibi davrandığım için övüldüm. Ama kimse bana bir kızın *gerçekten* büyüdüğünde ne olduğunu anlatmaya zahmet etmemişti. Neler olacağını hiç bilmiyordum. Anne babamın alkollü şenlik ateşlerinden birinde dışarıda diğer çocuklarla koşuştururken pantolonuma baktığımda yavaş yavaş büyüyen kırmızı bir leke gördüğümü hatırlıyorum. *Kan kaybından ölüyor muyum acaba?* diye düşündüm. Solgun ve korkmuş bir halde annemi aradım, o da kanlı pantolonumu incelerken bana dik dik baktı. Sonra, birasını bırakmadan eve girdi, banyo lavabosunun altındaki dolapta bir şeyler aradı ve bana bir hijyenik ped verdi. “Bunu kendin çöz” dedi, arkasını dönüp beni yalnız bıraktı. Kapıyı arkasından kilitleyerek tuvalete oturdum ve ağladım.

Bu sıralarda Sheila’nın annesi annemi aradı ve söyledikleri evimizde bir patlamaya neden oldu. Hatırladığım kadarıyla annem, Forrest’ın Sheila’yı hamile bıraktığı izlenimine

kapılmıştı. (Sonradan anlaşıldığı üzere öyle değildi. Sheila bana yakın zamanda Florida mahkemesi onu reşit ilan ettikten sonra bir erkek arkadaşıyla Kuzey Carolina'ya taşındığını ve ondan hamile kaldığını söyledi. On sekiz yaşındayken o erkek arkadaşıyla evlendi ve bir kızları oldu. Ama annem bunu bilmiyordu.) O gece Skydy ve ben birbirimize sokulup kulaklarımızı kapatırken annem ve babam saatlerce kavga ettiler. Babam bir süreliğine evden ayrıldı ama öncesinde ben babamın kız kardeşlerinden birinin evine sürgün edildim. Carol Hala üç bin mil batıda, Kaliforniya'da yaşıyordu. Belki annem başka bir galaksiye göndererek beni korumaya çalışıyordu ama bana öyle gelmedi. Annem bir kez daha babamı benden üstün tutmuştu.

Pearl Jam'den Eddie Vedder kulaklıklarına "Yalnız, cansız / Boş bir odada kahvaltı masası" diye şarkı söylerdi. Genç bir kızın tekrar tekrar "Bana kızım deme" diye haykırdığı nakarat-ta, ben de tüm gücümle ona eşlik ederdim.

Monterey'in iç kesimlerinde tozlu bir çiftlik kasabası olan Salinas'a vardığımda zayıf bir enkazdım ve yeni bir okula başlamakla hiç ilgilenmiyordum. Babam gibi ırkçı değildim; o bize siyahilerin kuyrukla doğduğunu ve doktorların küçükken bunları kestğini söylemişti. Bunun saçmalık olduğunu ve ten rengi ne olursa olsun kimseden daha iyi olmadığını biliyordum. Ama yine de Latin çetelerinin hüküm sürdüğü bir okulda sadece üç beyaz çocuktan biri ve tek beyaz kız olmak zordu. İçimde öfke kaynıyordu belki ama dışarıdan bakıldığında zayıf vücudum ve çukurlaşmış mavi gözlerimle pek korkutucu görünmüyordum. Bir sınıf arkadaşım bana iki seçeneğim olduğunu söylediğinde –"Bir çeteye ya dövülerek ya da tecavüz edilerek sokulursun"– aklıma bir fikir geldi. O öğleden sonra, Carol Hala'yı beni saçımı kestirmeye götürmesi için ikna ettim: "Beni götürmezsen annemi arayıp sana gönderdiği tüm parayı başka şeylere harcadığını söyleyeceğim." Salona girdiğim anda

kuaföre saçımı kazıtmasını söyledim. Zavallı kadın isteksizdi – saçlarım neredeyse belime kadar uzanıyordu– ama ısrar ettim. Saçlarım tamamen kazınmış halde çıktığımda halam dehşete kapıldı. Ama planım işe yaradı. Ertesi gün okulda o kadar çılgın görünüyordum ki çeteler bile benden uzak durdu.

Dindar yetiştirilmemiş olsa da Carol Hala sonradan dindar bir Mormon olmuştu ve onun misyonerlik çabalarına ihtiyacım yoktu. Tüm bunlardan sonra Rabbin Ruhu'nun bana ilham vermeye çalıştığına nasıl inanabilirdim? Kardeşinin bana neler yaptığını halamın bildiğinden şüphe ediyordum. Eğer bilseydi Mormon Kitabı'nı okumam için bana yalvarmaya devam etmezdi. İnancı bana anlamsız bir saçmalık gibi geliyordu ve kısa süre sonra ondan bıkmıştım. Annemin gençken San Francisco'ya nasıl kaçtığını hatırlayarak bir plan yaptım. *San Francisco annem için yeterince iyiyse, diye düşündüm, belki benim için de iyidir.*

Paskalya'dan önceki gece pencereden dışarı çıktım ve otostopla yüz milden fazla kuzeye gittim. Anında pişman oldum. San Francisco'nun ne kadar soğuk olabileceğini bilmediğim için yanıma kalın kıyafetler almamıştım. Birkaç gün sonra polis beni dilencilik yaparken yakaladı. Carol Hala babamı aradı ve benimle işinin bittiğini söyledi. İşte bu kadardı: Babam uçağa bindi ve beni Florida'daki evime götürdü.

Rackley Yolu'na döndüğümüzde, ilk yaptığım şey Alice'in boş ahırına doğru koşmaktı. "Nerede o?" diye sordum. Annem ve babam, beni Kaliforniya'ya gönderdiklerinde Alice'i sattıklarını söylediler. Haftalarca ağladım, nerede olduğunu söylemeleri için yalvardım. En azından onu ziyaret edebilir miydim? Ama ne annem ne de babam Alice'in nerede olduğunu söylemediler, sadece "iyi bir eve" gönderildiğini söylediler.

Eh, o evdeki de bizden biri demek, diye düşündüm kendi kendime.

Cinsel istismar, asla bilemeyeceğim nedenlerden dolayı bu noktada durdu. Forrest gitmişti ve babam benden uzak duruyordu. Elbette rahatlamıştım ama hayatın tamamen kolaylaştığını da söyleyemem. Ebeveynlerimle olan ilişkimden geriye kalan, her iki yöne de akan bir öfke nehriydi. Tüm bu gerilim annem, babam, Skydy ve ben, karavanımızla babamın ailesinin Sacramento yakınlarındaki buluşmasına gitmek için ülke çapında yolculuk yaptığımızda doruğa ulaştı. Batıya doğru tüm yolculuk boyunca, karavanın en arkasında, bir battaniyenin altında büzülmüş, kulaklıklarım ile oturdum. O dönem, New Age akımını ve uhrevi tarzı bana iyi gelen Enya'yı keşfetmiştim. Enya, melodik İrlanda aksanıyla, "Anların labirentinde yürüyorum / Ama nereye dönersen döneyim / Yeni bir başlangıç var / Ama asla bir son yok" diye şarkı söylüyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum ve bana "Yelken aç. Yelken aç. Yelken aç. Yelken aç" dediğinde ona eşlik ettim.

Aile buluşmasının düzenlendiği kamp alanına vardığımızda biraz neşelenmeden edemedim. Dev sekoyalar Florida'nın ağaçlarından farklıydı ve her akşam kamp ateşinin etrafında otururken yıldızlara bakmayı seviyordum. Sonra dört günlük buluşmanın sonlarına doğru bir gece sadece aile grubumuza değil tüm kampçılara açık bir dans vardı. Gittim; kendi yaşım-daki çocukların arasında olmaktan mutluydum, aynı zamanda kimsenin benim hakkımda hiçbir şey bilmediği bir yerde olmaktan da memnundum. Birkaç saat boyunca harika, sevgi dolu bir evden gelen kaygısız bir kampçı gibi davrandım ve DJ gecenin son şarkısını çaldıktan sonra bir iki kez dans ettiğim utangaç bir çocuk beni kamp alanımıza geri götürmeyi teklif etti. Minnetle kabul ettim. Annem her zaman yön duygumun zayıf olduğunu, bir daire içinde bile kaybolabileceğimi söylerdi ve o gece yolumu bulmak için yardıma ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama dakikalar sonra oğlanla birlikte ay ışığıyla

aydınlanmış asfalt bir yolun ortasında yürürken babamın minibusü aniden belirdi ve gıcırtyla durdu. "Ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı babam sürücü koltuğundan; sesinin tizliğinden sarhoş olduğunu anladım.

Nazik refakatçim dilini yutacakmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim efendim" diye kekeledi. "Hiçbir şey yapmadım. Sadece Jenna'yı eve götürüyorum." Ama babam dinlemiyordu. "Siktir git buradan" diye bağırdı babam, çocuğa doğru adım atarak. Sonra bana döndü. "Sen rezil bir kahpesin" dedi beni minibüse fırlatırken.

Kamp alanımıza döndüğümüzde babam bağırmağa devam etti; bana pis bir fahişe, nankör bir bok parçası olduğumu söyledi ve daha da kötü küfürler etti. Hepsini daha önce duymuştum ama o gece patladım. "Ne yani, bana dokunmasına izin verilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Sesim yüksek çıktı. Annem karavanın içindeydi, duyma mesafesinin dışındaydı. Ama sonunda babamı suçlayacaksam, en azından amcalarımın ve teyzelerimin duyabildiğinden emin olmak istiyordum.

"Bu adam yıllardır beni sikiyor. Küçüklüğümden beri bu böyle" diye bağırdım onlara doğru, "ve kimse bu konuda bir sikim yapmadı." Keşke hepsi birden ayağa kalkıp etrafımda koruyucu bir bariyer oluşturdu diyebilseydim. Ama hiç kıpırdamadılar. Bu yüzden şaşkın bir sessizliğin ardından babam beni bir eliyle boynumdan yakaladı ve diğer eliyle yüzüme yumruk attı. Sonra beni hepimizin uyuduğu ödünç aldığımız karavana itti ve dudaklarım yarılıp bir gözüm şişip kapanana kadar dövmeye devam etti. Skydy bana yardım etmek için içeri girmeye çalıştı ama çok küçük olduğu için pek bir şey yapamadı. Sonunda babamı kasıklarını tekmeleyerek üzerimden attım ve dayak durdu. Beni dövmekten yorulmuştu.

Ertesi sabah, sonunda babamın istismarını yüksek sesle açıkladığıma göre bir şeylerin değişmesi gerektiğini düşünerek

uyandım. Belki de en azından birileri yaşadıklarımı kabul ederdi. Bunun yerine, Florida'ya geri dönmek için yola çıkmadan önce tüm geniş aile sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Peggy Teyze, yüzüm morarmış haldeyken bana, "Pastırma ve yumurta ister misin?" diye sordu (aslında teyzem değil, bir aile dostumuzdu; ona böyle seslenmemiz söylenmişti). Bana biraz Percocet¹ verdi. Sonra ailem minibüsümüze bindi ve ben arkadaki battaniyeme gömüldüm.

Loxahatchee'ye varana kadar babamla bir daha konuşmadım.

Haftalar sonra Crestwood Ortaokulu'na başladım. On üç yaşındaydım. Belki bunu anlamak zor olacak ama bir süreliğine kavga etmeyi bıraktım. Sanki öfkem bir balondu ama tüm hava boşalmıştı. San Francisco sokaklarında yaşadım, açlık sancılılarıyla boğuştu; kendimi beslenmeden mahrum etme konusunda uzmanlaşmış bir kız olarak benim için bile bu acılar dayanılmazdı. Sanırım bir yanımda sadece tanıdık bir çatının altında tekrar yaşıyor olmaktan memnundu.

Tam bu sıralarda bir gün eve geldim ve Forrest'ı arka verandamızda babamla otururken buldum.

"Forrest Amca sana bir şey söylemek istiyor" dedi babam, ben bir adrenalin patlaması yaşarken. Koşmak istedim ama ayaklarım kıpırdamadı. "O artık Tanrı'nın adamı, yeniden doğmuş biri" diye devam etti babam, "ve büyüklerine saygı duymak ve onu dinlemen önemli." Forrest'ın o çirkin ağzından ne duymayı beklediğimi bilmiyordum. Belki: "Sana tecavüz ettiğim ve hayatını mahvettiğim için özür dilerim" mi? Ayrıca, bacaklarım hareket edemiyordu. Bu yüzden orada öylece durup nefes almaya çalıştım.

Sonra olanlar, bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu. Forrest ayağa kalktı ve omuzlarımdan tutarak beni dizlerimin

¹ Opioid ailesinden olup sıklıkla kötüye kullanılan bir ağrı kesici.

üzerine çökertti; daha önce de defalarca beni oraya itmişti. Bu sefer ise giyinikti. “Babanla ve benimle yaptığın şey için Tanrı’dan af dilemelisin” dedi, adeta bağırarak. Duyduklarıma inanamıyordum. Kendim hakkında ne kadar kötü hissetsem de bir yanım babam ve arkadaşları ile olanların benim suçum olmadığını biliyordu. Ama şimdi başımda duran Forrest yarı bağırarak, yarı vaaz vererek konuşmaya devam ediyordu. Birdenbire nefretin tadının nasıl olduğunu anladım. Ağzımda acı bir safra vardı ve buna karşı iştahım vardı. Forrest’ten nefret ettim. Ailemden nefret ettim. Loxahatchee’deki her canlıdan nefret ettim.

Bundan sonra öfkem sürekli kaynamaya devam etti. O kadar sık kaçtım ki ailem beni içeride tutmak için pencerelerime alarm taktı ama ben *MacGyver*¹ izlemiştim ve her zaman kaçmayı başarıyordum. Her gün okula gitmeme rağmen katıldığım derslerden daha çoğunu, saatlerimi boş boş geçirip tribünlerin altında esrar içerek kaçırdım. Sadece İngilizce dersi istisnaydı. İngilizceyi hiç aksatmadım çünkü okumayı ve başkalarının hikâyelerine dalmayı seviyordum. Ama beni okula bağlamak için tek bir ilgi çekici ders yeterli değildi. Basketbol takımında olmama rağmen antrenmanlara gitmeyi bıraktım. Yıllardır Skydy’nin her maçına ve turnuvasına katılan ebeveynlerim benimkileri hep atlamışlardı. Onları kazanmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Ortaokulum lise ile aynı kampüsü paylaşıyordu, bu yüzden şimdi daha büyük çocukları arıyordum –“kötü” çocuklar, “itilmişler”, uyuşturucu kullanan ve başlarını belaya sokanlar. Ormanda tanıştığım bir çocuk vardı, Ian. Esrar içmek ve eğlenmek için. Sanırım lisede son sınıftaydı, ben ise henüz lise birde bile değildim ama kendimi bunun yaşlılarımdan daha olgun

1 Bir televizyon dizisi. (ç.n.)

olduğumun kanıtı olduğuna inandırdım. O zamana kadar tüm cinsel karşılaşmalar isteğim dışında olmuştu, bu yüzden cinselliği kendi irademle seçmekte özgürleştirici bir şey vardı. Bununla birlikte, Ian bir erkek arkadaşı ya da ilk aşk değildi. O zamanlar, onunla ormanda uzanarak hayatımın kontrolünü geri aldığımı düşünüyordum ama şimdi başka bir şey görüyorum. Acınası bir şekilde, kimsenin umursamadığı tek parçamı –bedenimi– kullanıyordum, ruhum ise kenarda, görmezden geliniyordu.

Biliyorum, bu çok fazla şey. Şiddet. İhmal. Kötü kararlar. Kendine zarar verme. Böyle bir travma filmini hayal edin. Hayal edin ki bu film tıpkı benimkinde olduğu gibi sürekli kafanızda dönüyor; sadece ihtiyacınız olduğunda bir anlığına bırakabileceğiniz, sınırlerinizi yatıştırmak için kullanabileceğiniz bir kitabın sayfalarında değil. Ama *lütfen* okumayı bırakmayın. Bu zor kısımların üstesinden gelmenize nasıl yardımcı olacağımı tam olarak biliyorum, tıpkı kendime yardımcı olduğum gibi: şimdiki zamana odaklanarak.

Giuffre ailesinin evinde akşam yemeği vakti ve Robbie meşhur çoban böreğini yapmış. “AlexTylerEllie!” diye mutfaktan bağılıyor, isimlerini tek kelimeye dönüştürüyor. Birdenbire çocuklar masaya doğru son hızla koşuyorlar. “Birinci koltuk!” diyor Tyler. İlk o sahiplendiği için masanın başında oturan Robbie’nin sağındaki o çok istenen koltuğu kapıyor. Birinci koltuk, yemek alanımızın çaprazında bulunan oturma odası televizyonuna doğrudan görüş açısı olan tek koltuk. Yemek yerken televizyon genellikle açık olmuyor ancak yine de bir aile geleceği yerleşmiş durumda: Yemek masasında en iyi yer o koltuk ve her gece çocuklar bunun için yarışıyor.

Birkaç dakika herkes çiğniyor. Yarı uykuda olan Alex hariç. “Yemeğini ye Alex” diye emrediyor Robbie. “Deniyorum” diye

itiraz ediyor en büyükleri. "Ellerin paltonun ceplerinde" diye gözlemliyor Robbie. "Bu denemenin tanımı değil." Robbie, Alex'in çok zayıf olmasından endişeleniyor. "Çöp adam gibi görünüyorsun" diyor. Ama gençken ne kadar zayıf olduğumu hatırlıyorum ve o yaşlarda Robbie'nin de zayıf fotoğraflarını gördüm. Robbie'nin dizine elimi uzatıp onu rahat bırakması için uyardım.

"Baba, bu gezegendeki en zeki tür hangisi?" diye sordu Ellie.

"İşte ona bakıyorsun!" diye övündü Robbie, Ellie gözlerini devirirken.

Ama aklıma sürekli şu geliyor: Robbie çok eğitilmiş olamaz ama bana ve çocuklara çok şey öğretti. Çocuklarımız kibar. İstendiğinde çöp kutularını dışarı çıkarıyorlar. Birbirlerine karşı nazikler –geçen gün Ellie sahilde üşüdüğünde Tyler kimse sormadan ona kazağını verdi. Her ne kadar benim sayemde olmasını çok istesem de bunun büyük bir kısmının Robbie'den kaynaklandığını biliyorum. Çocuklarımız, çocukken benim hiç bilmediğim bir şeyi biliyorlar: babalarının onları güvende tutmak için her şeyi yapacağını. Ve bu da onların gelişmesine olanak sağlıyor. Ellie keyifsiz görüldüğünde, "Nasılsın, canım?" diye soruyor. Kocamı görmezden gelmek zor. Onu konuşturuyor. Ve herhangi birimiz gerçekten bunalımda olduğunda, "Demir atalım" diye öneren, Robbie oluyor.

"Kendini bir teknede hayal et" diyor. "Şimdi o ağırlığı denize at. Gerçekten ne hissediyorsun? Duralım, kendimize gelelim, neler olup bittiğine bakalım." Öfkelendiğimizde, bizi orada bir yerde olduğunu bildiği şeye, yani alta yatan acıya bakmaya iten kişi Robbie'dir. (Bende de bolca var.)

Ancak dürüst olmak gerekirse: Demir atmak işe yaramadığında Robbie'nin pantolonunu indirip bize poposunu gösterdiği de biliniyor. Bizi kendi dünyamızdan çıkarmak için her şeyi

yapar. İşte benim kocam: kısmen guru, kısmen şapşal. Bana anlatabileceğimden çok daha fazla yardımcı oluyor.

On üç yaşındayken yumruk yumruğa kavga ederdim. Özellikle zorbalarla yüzleşmeyi severdim, muhtemelen bu yüzden José adında bir çocukla arkadaş oldum. Kendine gey demiyordu çünkü o zamanlar bu kelimeyi kullanmıyorduk. Ama erkeklerden “o şekilde” hoşlanıyordu ve bunu saklamayı reddediyordu, bu yüzden sürekli alay konusu oluyordu. José’nin tek arkadaşı bendim –birbirimizin makyajını yapardık– ve benden hiçbir cinsel talepte bulunmaması bir rahatlamaydı. Okula parlak renkli kıyafetler ve koyu göz kalemi sürerek gelen José, okulumuzun bağnazlarını onu olduğu gibi kabul etmeye zorlamaya kararlı görünüyordu. Planının işe yaramasını istiyordum. Ancak öyle olmadığında José’ye yöneltilen tek bir hakaret sözü ilk yumruğu atmam için yeterli olurdu. Beni eve götürdüğünde ve annesi onu nasıl savunduğumu duyduğunda bana her zaman orada kalabileceğimi söyledi. Kısa süre sonra düzenli olarak onların kanepesinde uyumaya başladım. Ama sonra annem polisi aradı ve iki polis memuru José’nin kapısını çaldı. Saklandım ama gittikten sonra José’nin annesi bana başka bir yerde uyumam gerektiğini söyledi. Tekrar hareket halindeydim.

Sonra ortaokuldan Tony Figueroa adında bir çocukla tanıştım, ki bu arkadaş olduğum çocuk hayatımda zaman zaman büyük rol oynayacaktı. Tony’nin annesi Honduraslı, babası Şililiydi ve güzel, uzun siyah saçlara sahipti. Kendini gotik olarak tanımlayan, asker botları ve siyah kıyafetleriyle Tony, saatlerce Led Zeppelin ve Metallica dinleyebilirdi. Bence havalıydı. Tony’nin yatak odasında neon renkli posterlerinin karanlıkta parlamasını sağlayan mor ışıklar vardı. Ayrıca kapısında kilit vardı, böylece annesi kapıyı çaldığında Tony kapıyı açmadan önce yatağın altına saklanacak zamanım oluyordu. Eve gitmek

istemediğim gecelerde –ki bu çoğu geceydi– Tony bana ailesinin yemek masasından artıkları getirirdi, tıpkı *E.T.* filminde küçük çocuğun dolabında saklanan uzaylıya gizlice yemek verdiği gibi. Tony’ye gerçekten düşkündüm ama bu ilişki –diğer birçok ilişki gibi– çaresizliğimden kaynaklanmıştı. İlk başta sadece arkadaştık ama Tony’nin onunla kalmama izin verdiği için ona bir borcum olduğunu hissettim ve bu noktada, borçlarımı ödemenin başlıca yolunun seks olduğunu gördüm. Bir gece odasındaydık ve dışarıda yağmur yağıyordu. Tony, *The Doors*’un “*Riders on the Storm*” şarkısını koydu ve sonunda cinsel ilişkiye girdik. Muhtemelen on dört yaşındaydım. Daha sonra bunun onun ilk deneyimi olduğunu öğrendim.

Ailemin evinde neredeyse hiç uyumuyordum ama sanırım zaten beni tamamen uzaklaştırmak istiyorlardı, çünkü annem beni *Growing Together*’a girmeye ikna etti. O gençlik rehabilitasyon merkezinde yaşadığım dehşeti zaten anlattım. On beş yaşındayken Miami’ye kaçışımı ve beyaz minibüsteki silahlı yabancıların bana neler yaptığını anlattım. O tecavüzün beni nasıl siyah limuzindeki yaşlı şişman adam için kolay bir av haline getirdiğini açıklamaya çalıştım: Ron Eppinger, o zamanlar altmış üç yaşındaydı. Eppinger beni Aralık 1998’de limuziniyle aldığımda bilmediğim şey, bana işlettiğini söylediği “modellik ajansı” Perfect 10’in aslında geceliği 1.000 dolarlık bir eskort servisi olduğuydu. Federal savcılar, Eppinger ve iki Çek suç ortağının 1997 ile 1999 yılları arasında yurtdışından genç kadınlar temin edip onları Güney Florida’ya fahişe olarak çalışmaya gönderdiklerini en nihayetinde kanıtlayacaktı. Eppinger, beni kaldırımında otururken bulup eve götürdüğünde bir istisna yaptı: Ahırındaki tek Amerikalı kız bendim.

Eppinger olabildiğince genç görünmemi istiyordu, bu yüzden orada geçirdiğim ilk gece, benden seks talep etmeden önce

kasık bölgemi tıraş etti ve öyle kalmasını söyledi. Beni cinsel ilişkiye girmeye zorladığında minnettar olmam gerektiğini söyledi çünkü bana değerli bir sanat öğretiyordu: erkekleri memnun etme sanatını. Daha sonra, "seksin neyle ilgili olduğunu" anlamam için porno izlememi istedi. Taklit etmemi istediği belirli bir Amerikan görünümü vardı. Sarı saçlarımı bir Barbie bebeğinininki gibi daha açık platin rengine boyatmam konusunda ısrar etti ve beni bronzlaştırmak için bir solaryuma gönderdi. Ayrıca beni üstü açık arabasıyla gezdirip halka açık yerlerde sergilemeyi de severdi. Bu yolculuklar sırasında genellikle üstsüz olmamı isterdi.

Başlangıçta Eppinger bana karşı nispeten nazikti. Ama zaman geçtikçe şiddet eğilimi ortaya çıktı. Cinsel ilişki sırasında zorbaydı ve beni korkutmaktan zevk alıyor gibiydi. Özellikle korkunç bir gecede, boynumun arkasından yakaladı ve yüzümü kasıklarına zorla soktu. Gözlerimi kapattım ve saymaya başladım –bir, iki, üç– sayıların beynimin olanlara odaklanmasını engelleyeceğini umarak. Ağzıma boşalana kadar yüzden fazla saymak zorunda kaldım. Tekrar tekrar tecavüze uğradıktan sonra Eppinger ve kızlarının bana sunduğu ilaçları almaya başladım: Xanax, oksikodon, acıyı dindirmek için her şey. Kaderimi bir şekilde değiştirmeye kararlıyım ve kendimi öldürmeyi hayal etmeye başladım. "Keşke ölsen çok daha kolay olurdu" dedi kafamdaki ses.

Hayatımın bu dönemiyle ilgili bazı yayımlanmış yazılarda, Eppinger'ın dünyasına hevesle girmişim gibi yanlış bir şekilde tanımlandım. *Miami Herald'* dan Julie K. Brown, *Perversion of Justice: The Jeffrey Epstein Story*¹ adlı kitabında, Eppinger'ın diğer kızlarından müşterilerinin onlara verdiği pahalı kıyafetler ve mücevherler hakkında bilgi aldıktan sonra "bu yaşam tarzının sadece heyecan verici olmadığını; aynı zamanda geçimini

1 İng. Çarpık Adalet: Jeffrey Epstein'in Hikâyesi. (ç.n.)

sağlamanın kabul edilebilir bir yolu olduğunu düşünmeye başladığımı” yazıyor. Bu saçmalık. İstekli değildim. Ben bir yenilgiydim. Umutsuz bir çocuktum. Olanların doğru olmadığını biliyordum. Eppinger beni arkadaşlarına satmaya başladıktan kısa bir süre sonra bir köpek sürüsünden seçilmiş, yeni sahibinin döven türden olmamasını uman bir yavru köpek olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum.

Bu karanlık dönemin tek parlak noktası, kolluk kuvvetlerinin peşinde olduğunu sezen Eppinger’in beni Florida’nın kuzeyindeki Ocala’da bir at çiftliğine göndermesiydi. Orada, iğrenç bir adam olan çiftlik sahibine cinsel hizmet vermeye zorlandım. Ama tekrar atların yanında olmak kendimle bağlantımı korumama yardımcı oldu. Onları tımar edemesem veya binemesem de uzaktan, bir arada dururken, kuyruklarını sallarken ve mutlu bir şekilde otlarken izleyebiliyordum. Bu hayvanların benim koruyucu meleklerim olduğunu hayal ettim.

“Dilekler at olsaydı, dilenciler binerdi” tekerlemesini hiç duydunuz mu? Bu, hayattaki başarının sadece ne kadar çok istediğinize değil, onu elde etmek için hangi eylemleri yaptığınıza da bağlı olduğu anlamına gelir. Bu fikri seviyorum: bir insanın kendi hayatını ilerletme gücüne sahip olması. Ama Eppinger tarafından esir tutulduğumda hiçbir gücüm yoktu. Kendimi kurtarmak için harekete geçersen yakalanıp fiziksel olarak cezalandırılacağımı, hatta daha kötüsünün olacağını hissettim. O zamandan beri geçen yıllarda, Ocala’da dileklerimin gerçekten de atlar olduğuna inanmaya başladım. Pencereimin dışındaki atlar, eksikliğini hissettiğim özgürlüğü, özlediğim özgürlüğü temsil ediyordu. Kulaklarını herhangi bir tehdidi algılamak için dik tutarken bile tembelce tatlı tatlı ot çiğnemelerini izlemek, hayatımın bir gün daha iyi olabileceğini hayal etmeye cesaret ettiğim tek zamandı.

Geri Dönen Bir Hayalet

Eppinger beni altı aya yakın bir süre esir tuttu, sonra da beni bir arkadaşına verdi. Evet, doğru okudunuz: Beni verdi, sanki kullanılmış bir bisiklet ya da artık seilmeyen bir oyuncakmışım gibi. Eppinger'ın beni hediye ettiği adam ellili yaşlarındaydı ve Fort Lauderdale'ın karanlık gece kulübü ortamıyla bağlantıları vardı. Adam, sahibi olduğunu söylediği Hot Chocolates adlı bir yerde beni herkese kız arkadaşısı olarak tanıtıyordu. Belki de oradaki biri ne kadar genç görüdüğümü fark edip ihbar etti, çünkü 1999 yılının parlak bir haziran sabahında, Federal Soruşturma Bürosu ve yerel polis yanında çıplak uyuduğum adamın dairesinin kapısını kırdı. İçeri zorla girerken siyah giysili bir memur, "Bu bir baskın!" diye bağırdı. "Ellerinizi başınıza koyun!" Tacizcimi odadan sürükleyerek çıkardıklarında onun bana bağırdığını duyabiliyordum: "Bir şey söyleşen malum kişi seni bulacak!" Eppinger'ı kastediyordu. FBI ajanları beni bir çarşafa sardılar ve giyinmem için banyoya gitme izin verdiler. Keşke kot pantolon ve tişörtüm olsaydı ama sahip olduğum tek kıyafet beni kaçırınlar tarafından seçilmişti,

bu yüzden metalik mavi bir mini etek ve göğüslerimi zar zor örten küçük bir tişört giydim. Polis memurları beni Broward County'deki Wilton Manors Polis Karakolu'na götürdüler ve sonraki birkaç saat boyunca bana kimin ne yaptığını sordular. Sonunda işleri bittiğinde babamı aradılar.

Bugün bile babamın polis karakoluna girdiğindeki yüzünü hatırlıyorum. O anda ödünç aldığım döner sandalyenin kollarına sıkıca tutunmuş, kendi etrafında dönüyordum. O zamana kadar hiçbir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüştüm; beni on beş yaşından çok daha büyük hissettiren şeyler. Uzak-tan bakıldığında derme çatma bir dönme dolabın baş döndürücü heyecanının tadını çıkararak bir çocuk gibi görünebilirdim. Ama içimde neşenin kırıntısı yoktu. Babam içeri girdiğinde, bitkin, istismara uğramış küçük kızını görünce irkildi. "Lanet olası sürtük" diye tükürdü. "Orospu." Sonra ise, daha önce hiç görmediğim bir şey yaptı. Ağlamaya başladı.

Bunların bazıları benim için bulanık. Neler olduğunu ana hatlarıyla biliyorum ve hissettiğim birçok duyguyu hatırlayabiliyorum ama zihnim beni sahneye çok net bir şekilde odaklamayarak koruyor. Babamın ellerini başına koymuş, annemin eve gelmemi istemediğini ve bu yüzden beni Growing Together'a geri gönderdiğini söylediğini hatırlıyorum. Ona yalvardım ama kalacak başka bir yer bulmak için bir haftaya ihtiyacı olduğunu söyledi. "Bir hafta" diye söz verdi, "seni oradan alacağım." Sonra bir polis memuru beni kelepçeledi ve çocuk ıslahetine teslim etmek için polis arabasının arkasına koydu. Herkes kaçmaya çalışacağımı düşünüyordu. Ama kaçamayacak kadar yorgundum. Babama istediği bir haftayı verecektim. Umarım, sadece bu sefer sözünü tutardı. .

Growing Together'a geri dönerken, çocuklardan sadece birkaçını tanıdım. Bir kız bana "öbür taraftan geri dönmüş bir hayalet" gibi göründüğümü söyledi. Bu doğru geldi. Bir hafta

bekledim ama her geçen gün babama olan inancım azaldı. Sonunda, Growing Together beni kan ve idrar testi yaptırmak için bir refakatçiyle dışarı gönderdiğinde kaçtım. Bir mini alışveriş merkezinin otoparkında ankesörlü telefon buldum, evi aradım. Babam telefonu açtı, bir sürü bahane uydurdu. "Annemi, seni oradan çıkarmak için evrakları imzalamaya ikna etmeye çalışıyorum" dedi.

"Bunu boş verebilirsin çünkü ben zaten çıktım" dedim. "Şimdi gel beni al da annemle konuşayım." Babam mutlu değildi ama istediğimi yaptı.

Rackley Yolu'na döndüğümüzde annem ortada yoktu.

Mutfağa baktım; eski odama, yani ofise çevirdikleri yere başımı uzattım, yoktu. Sonunda arka bahçeye çıktım ve onu eski, paslı bir bahçe sandalyesinde oturmuş, sigara içerken elinde bir bira kutusuyla buldum. Beni görünce ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Sarılmayı ummanın boşuna olduğunu biliyordum. Yüzüme sert bir tokat attı ama sonra ikimiz de ağlıyorduk. "Nerede olduğunu duymak istemiyorum" dedi. Düşüncesine bile katlanamıyordu. Ama en azından geceyi orada geçirebilirdim.

O günü düşündüğümde anne babamı hayal edemiyorum. Onları düşünmek çok korkunç. Bunun yerine arka kapıdan koşarak çıkan, kendini kollarımın arasına atarken sinekliklerin çarparak kapandığı Skydy'yi düşünüyorum. Beni o kadar sıkı tuttu ki gerisi önemli değildi. Birisi beni gerçekten seviyordu. Bu her şeyi düzeltmedi ama yeterli olmak zorundaydı.

Anne babamın evinde sadece kısa bir süre kaldım. Beni tam olarak atmasalar da annem kısa süre sonra Rackley Yolu'nda istenmediğimi açıkça belirtti. Growing Together'da tanıştığım Lorna adında bir kızın ailesinin yanına taşındım. Ama bu da birkaç ay sonra, Lorna'nın babasının, kızının üzerinde kötü bir etki yarattığını açıklamasıyla sona erdi. Lorna tekrar partilere geri dönmüştü ve hırsızlık yaparken yakalanmıştı. Çaldığı

sırada yanında olmadığımı kanıtladım ama babası benden bıkmıştı. Onu tamamen suçlayamazdım –Lorna'nın temiz kalmasına yardım etmiyordum ve eminim kendi ailemin neden beni istemediğini merak ediyordu. Ama kırgındım ve ona bunu söyledim. Bir örüntüyü fark ediyor musunuz? İstenmeyen biriydim, bu yüzden kimsenin istemeyeceği bir kız gibi davrandım. Uzun zamandır esir olduğum için özgürlüğümü nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

İşte o zaman Lorna'nın üvey kardeşi Michael, Fort Lauderdale'da onunla birlikte yaşayabileceğimi söyledi. Michael benden iki yaş büyük, nazik ama sorunlu bir çocuktur. Bir zamanlar yaşadığı Lorna'nın ailesinin evini ziyaret ettiğinde tanışmıştık ve bana âşık olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden ev arkadaşı olmayı teklif ettiğinde ne umduğunu tahmin edebiliyordum. Ama yine de evet dedim. Bir kez daha aşk hayatımı sevgi değil, çaresizlik belirledi. Michael bize bir daire kiraladı ve bu daireyi Mario adında bir arkadaşıyla paylaştık. Michael, Taco Bell'de tam zamanlı müdür olarak çalışıyordu ve benim de orada iş bulma yardımcı oldu. İlişkimiz ilerledi ve sonunda cinsel ilişkiye girmeye başladık. Ama ona karşı romantik duygularım yoktu. Benden bir şeyler isteyen erkeklere nasıl sınır koyacağımı bilmiyordum. 2000 yılında Sevgililer Günü'nde Michael bana evlenme teklif etti ve büyükannesinin yüzüğünü verdi. Evet diyemedim –henüz on altı yaşındaydım, Florida'nın ebeveyn izni olmadan evlenmek için belirlediği yaş sınırından iki yaş küçüktüm. Ama açıkça hayır da demedim ya da âşık olmadığım gerçeğini söylemedim. Yıllar sonra, teklifini kabul ettiğime inandığını söyleyecekti. Nedenini anlayabiliyorum. Yapmak istediğim tüm değişikliklere rağmen felç olmuş gibiydim. Kendi yolumu seçmek yerine hayatın beni sürüklemesine izin veriyordum. Kendimi kontrol altına alma ve savunma fırsatlarım olduğunda, genellikle alkol veya uyuşturucuya bulaşmayı daha kolay buluyordum.

Richard Ashcroft, "Bitter Sweet Symphony" şarkısında "İçimdeki acıyı bilen bazı sesler duymam gerekiyor" diyor. Britpop rock grubu The Verve'ün o şarkısını o yıl binlerce kez dinlemiş olmalıyım: Ashcroft'un iddia ettiği gibi "değişebileceğime" inanmak istiyordum ama şarkının dediği gibi "bir günden diğerine milyonlarca farklı insan" olduğumu da biliyordum. Goo Goo Dolls'un "Slide" şarkısını duyduğumda yine bir tanıdık hissi yaşadım. "Baban duvara tosladı / Annen seni reddetti" diye şarkı söylüyorlardı. "Evlenmek mi istiyorsun? Yoksa kaçmak mı?" Cevabı biliyordum –kaçmak!– ama harekete geçmedim.

Michael ve ben, kira ödemediğimiz ve dürüst olmak gerekirse vahşi hayvanlar gibi yaşadığımız için tahliye edilene kadar Fort Lauderdale'deki o dairede yaşadık. Michael ve benim ortak noktalarımızdan biri hayvan sevgimizdi ve çok sayıda evcil hayvanımız vardı: köpekler, kediler, hatta bir gelincik. Daireyi temiz tutmaya çalışıyorduk ama atıldığımızda tam bir domuz ahırındaydık.

Tekrar evsiz kalınca dayanamadım ve aileme Michael ile birlikte arka bahçelerindeki at ahırına park ettikleri bir karavanda yaşayıp yaşayamayacağımızı sordum. Karavan, yıllar önce küçük adamızda sığınak bulduğum ve Alice'e yüzmeyi öğrettiğim gölete bakıyordu. Karavanda bir yatak, bir banyo, bir mutfak ve küçük bir oturma alanı vardı –en azından bir süreliğine bizim için yeterliydi. Ailem kabul etti ve günler sonra Rackley Yolu'na geri döndüm.

Bugün bunu beni daha iyi bir yola sokabilecek bir an olarak görüyorum. Küçük yaştan beri veteriner olmayı hayal eden ben, şans eseri mükemmel bir iş bulmuştum. Kookaburra's Nest adlı bir evcil hayvan dükkânında sabah vardiyasında çalışıyordum ve orada kuşhaneyi işletmeyi öğreniyordum. Maaş iyiydi –saatte 8 dolardan fazla– ve egzotik kuşları yetiştirmeyi,

beslemeyi, bakımını yapmayı ve satmayı sevdiğimi fark ettim. Sarı tepeli bir kakadu papağanı olan Sugar'ı civciv iken alıp ellerimle büyüttüm. Sugar omzumda dolaşırdı ve banyo yaptırdığımda ona bebeğim olduğunu söyledim, o da mutlulukla mırıldanırdı. Sugar çok güzeldi, başındaki sarı ibiği ve sarı kulak lekeleri dışında tamamen beyazdı ve onu kendime ayırmaya kararlıyım. Her iki haftada bir maaşımdan para ayırıyordum. Ama Sugar'ın 1.200 dolarlık fiyatının yarısını bile biriktirmeden birisi gelip onu benden aldı.

Patronuma öfkelendiğimde, "Müşteri her zaman önce gelir" dedi. Ve doğrusu, ihtiyacım olan son şey besleyeceğim başka bir ağızdı (hayvan ya da insan). Yine de teselli bulamıyordum. Sugar'ı kaybetmek, Alice'i kaybetmek gibiydi. Bu yüzden başka bir kuş çiftliği beni işe almak için teklif ettiğinde Sugar'ı satan patrona inat olsun diye tekliflerini kabul ettim. Ancak bu karar bir hataydı çünkü yeni işverenim aniden iflas etti. Tekrar işsiz kaldım.

Bu dönemde, annem ve babamla kırılğan bir barış yaptık. Bunun nasıl olabileceğini merak edebilirsiniz. Sanırım onları o kadar iyi tanıyordum ki en incitici davranışları bile bana garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Ama daha da önemlisi, kimi kandırıyorum ki? Gidecek başka yerim, başvuracak başka kimsem yoktu. Ebeveynlerimden ve diğerlerinden gördüğüm tüm aşağılamaları bir kenara bırakırsak, kendi seçimlerimin sonuçları on altı yaşında benim gibi biri için bile belirginleşiyordu. Lise terktim. Birlikte yaşadığım ama geleceğimi paylaşmak istemediğim bir erkek arkadaşım vardı. Farkında bile olmadığım birçok yönden zarar görmüştüm ve kendimi onarmak için ihtiyacım olan yardımı almaktan çok uzaktaydım. Az param vardı ve para kazanma umudum da azdı. "Uzun zamandır aşağıdayım / Ah, daha uzun süre olamaz" diye şarkı söylüyordu Jewel bu sıralarda kulaklıklarına. "Uzun zamandır dipteyim

/ Son yaklaşıyor olmalı.” Başka gidecek yerim olmadığını düşünüyordum. Sonra olanlar ise bir hediye gibiydi. 2000 yazında, o zamanlar Donald Trump’ın Palm Beach’teki Mar-a-Lago Kulübü’nde teknik bakımcı olan babam orada bana saatte 9 dolara soyunma odası görevlisi olarak iş buldu.

Mar-a-Lago’nun bakımlı arazisine ilk kez attığım adımı hâlâ hatırlıyorum. Sabahın erken saatleriydi –babamın vardiyası saat 7.00’de başlıyordu ve onunla birlikte işe gitmiştim. Hava zaten ağır ve nemliydi ve kulübün özenle peyzajı yapılmış yirmi dönümlük yeşil alanları ve çimenleri parıldıyor gibiydi. Mar-a-Lago’nun bulunduğu sahil kenarı arazisine baktığınızda, orijinal mülk 1920’lerde inşa edilmeden önce bölgenin sadece çalılık ve bataklık bir alan olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Bahçıvanlardan oluşan bir ordunun günlük turlarına çıktığını izlerken her çalıya, palmiye ağacına ve çimen yaprağına gösterilen özen beni rahatlatmıştı. Burası ihmali ödüllendiren bir yer değildi, bunu görebiliyordum.

Babam otel odalarındaki klima ünitelerinin bakımından sorumluydu, toprak tenis kortundaki beş şampiyonluktan bahsetmiyorum bile, bu yüzden hem iç hem de dış mekânlarda yolunu biliyordu. Hatırlıyorum ki babam, beni personel müdürüne tanıtmadan önce kısa bir tur yaptırmıştı ve müdür de beni hem uyuşturucu testinden hem de yalan dedektöründen geçtikten sonra işe almayı kabul etmişti. İlk gün bana bir üniforma verildi –Mar-a-Lago arması işlenmiş beyaz bir polo tişört ve kısa beyaz bir etek– ve büyük harflerle JENNA yazan bir isim etiketi. Ayrıca altmış beş sayfalık bir çalışan el kitabı da verildi. Üniformamın Mar-a-Lago tarafından ücretsiz olarak yıkanacağını belirten el kitabı, temel hijyenden (“Vücut kokuları rahatsız edicidir.”) kulaklarıma kaç küpe takabileceğime (her kulak memesinde bir tane, bir sentten büyük olmamalı); telefon

görgü kurallarından (“Tüm aramalar zil üç kez çalmadan önce cevaplanmalıdır.”) genel davranışlara (“Şakalar ve muziplikler yasaktır.”) kadar her şeyi ayrıntılı olarak belirtiyordu. Kurallar ve düzenlemeler beni rahatsız etmedi. Tam tersine, resmiyetleri beni iyi hissettirdi –sanki kendini bu kadar ciddiye alan bir yerde çalışmak, dünyanın da beni ciddiye almasını sağlayabilirmiş gibi.

Birkaç gün geçmeden babam beni bizzat Bay Trump’la tanıştırmak istediğini söyledi. Tam olarak arkadaş değillerdi. Ama babam çok çalışıyordu ve Trump bundan hoşlanmıştı – birlikte poz verdikleri, el sıkıştıkları fotoğraflarını görmüştüm. Bu yüzden bir gün babam beni Trump’ın ofisine götürdü. “Bu benim kızım” dedi babam, sesi gururluydu. Trump son derece arkadaş canlısıydı, orada olmamın harika olduğunu söyledi. “Çocukları sever misin?” diye sordu. “Hiç çocuk bakıcılığı yapar mısın?” Tatil köyünün yanında, çoğu bakıma muhtaç çocukları olan arkadaşlarını ağırladığı birkaç evi olduğunu açıkladı. Son seferinde azarlandığıma değinmeden daha önce çocuk bakıcılığı yaptığımı söyledim; bakımını üstlendiğim çocukları eğlendirmek amacıyla evde saklı bulduğum büyük bir havai fişek stokunu ateşlemiştim. Açıkçası bunu söylememekle iyi yapmıştım çünkü kısa süre sonra haftada birkaç gece, elitlerin çocuklarına bakarak ek para kazanmaya başladım.

Ama bana daha iyi bir geleceğe dair ilk gerçek vizyonu veren şey, gündüz işimdi. Spa, tıpkı tatil köyünün kendisi gibi, lüks detaylarla ve kusursuz, pırl pırl bir dekorla kaplıydı. Sandal ağacı ve lavanta kokuyordu. Tanrıların yıkanacağı türden devasa altın renkli küvetler olduğunu hatırlıyorum. Dahası, herkesin orada çok huzurlu hissetmesine hayran kaldım. Görevlerim –çay yapmak, banyoları temizlemek, havluları yenilemek– beni masaj odalarının kutsal iç alanının hemen dışında tutuyordu ama yine de müşterilerin dışarı çıktıklarında ne kadar

rahatlamış olduklarını görebiliyordum. Mümkün olan her fırsatta masaj terapistlerine ne yaptıklarını ve nasıl öğrendiklerini sordum. Doğru eğitimle, başkalarının stresini azaltmalarına yardımcı olarak geçimimi sağlayabileceğim fikrine kapıldım. *Belki de, diye düşündüm, onların iyileşmesi benim iyileşmemi de besler.* Hayatımda ilk kez içimde bir umut ışığı belirmesine izin verdim. Tüm yaşadıklarımın sonra, istismar dolu geçmişimi sonunda geride bırakabileceğime inanıyordum.

Sonra, on yedinci doğum gününe birkaç hafta kala, çok sıcak bir günde, işe giderken Mar-a-Lago spa'ya doğru yürüyordum ki arkamda bir araba yavaşladı. Keşke kötü bir şeyin beni takip ettiğini hissettiğimi söyleyebilseydim ama binaya doğru ilerlerken içinde bulunduğum tehlikenin farkında değildim. Görmediğim arabada henüz tanışmadığım iki kişi vardı: Ghislaine Maxwell adında bir İngiliz sosyetik kadın ve ısrarla "John" diye seslendiği şoförü Juan Alessi. Alessi daha sonra yeminli ifadesinde Maxwell'in o gün beni gördüğünde –uzun sarı saçlarım, ince yapım ve onun "genç" diye adlandırdığı görünüşüm– arka koltuktan ona "Dur, John, dur!" diye emrettiğini söyleyecekti.

Alessi söylenenleri yaptı ve Maxwell arabadan inip peşimden geldi. Henüz bilmiyordum ama bir kez daha bir yırtıcı bana yaklaşıyordu. Ancak bu seferki daha önce karşılaştığım hiçbir yırtıcıya benzemiyordu. Babamdan, Forrest'tan, Ron Eppinger'dan veya Eppinger'ın beni teslim ettiği adamdan farklı olarak seçkin bir yırtıcıydı bu –içeride ne kadar ağgözlü ve talepkârsa dışarıdan da o kadar güzel, zarif ve kendinden emin görünüyordu. Yine de Maxwell'in cilalı cephesinin ardını görebildiğimi, bana karşı oluşturduğu muazzam tehdidi –bir at gibi– sezdiğimi söyleyebilmeyi çok isterdim. Bunun yerine, Maxwell hakkındaki ilk izlenimim, herhangi bir varlıklı Mar-a-Lago misafirini selamladığımda edindiğim izlenimle aynıydı. *Onun gibi biri olarak büyüyebilirsem şanslı olurum,* diye düşündüm.

Bölüm II

MAHKÛM

“Eğer kurtulmak istiyorsan (tutun)
Eğer çok fazla şey yaşadığını düşünüyorsan
Bu hayatta, o zaman tutun”

–“Everybody Hurts” R.E.M.

Pembe Ev

Mermer bir resepsiyon masasının arkasında oturan ütülü beyaz üniforma giymiş bir kız düşünün. On altı yaşında ve göğsüne iğnelenmiş bir isim etiketi takıyor. Kız ince yapılı, çocuksu çilli bir yüze sahip ve uzun sarı saçları bir toka ile toplanmış. Mar-a-Lago spa'da yeni bir görevli olan bu kız genellikle soyunma odasında havlu dağıtıyor. Ancak bu kavurucu sıcak öğleden sonrası spa çoğunlukla boş, bu yüzden kız dışarıda, gölge sağlayan bir tente altında bulunan resepsiyon masasında. Kız, kütüphaneden ödünç aldığı bir anatomi kitabı okuyor. Okumayı çok seviyor ve bu kitabı çalışmanın ona uzun zamandır eksikliğini hissettiği bir şeyi vereceğini umuyor: bir amaç. Bir şeyde mükemmel olmak nasıl olurdu diye merak ediyor.

Birdenbire, kitabımdan başımı kaldırıp kısa koyu saçlı, dikkat çekici bir kadının bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Merhaba" diyor kadın sıcak bir şekilde. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyor ve İngiliz aksanı bana Mary Poppins'i hatırlatıyor. Hangi tasarımcıların kıyafetlerini giydiğini söyleyemem ama, çantasının fiyatının babamın kampanyetinden çok daha

yüksek olduğuna eminim. Kadın, tokalaşmak için bakımlı elini uzatıyor. “Ghislaine Maxwell” diyor, adını “Cilen” diye telaffuz ederek. Elimi sıkıca tutuyor. İsim etiketimi gösteriyorum. “Ben Jenna” diyorum, sanki bana gülümsemem söylenmiş gibi gülümseyerek. Mar-a-Lago çalışanlarının, misafirlerin kendilerini hoş karşılanmış hissetmelerini sağlamaları gerekiyor. Kadının gözleri, yapışkan notlarla doldurduğum kitabıma takılıyor. “Masajla ilgilenir misiniz?” diye soruyor. “Ne harika!”

Görevlerimi hatırlayarak bu büyüleyici kadına bir içecek ikram ediyorum ve o da sıcak çay seçiyor. Gidip dumanı tüten bir fincanla geri dönüyorum. Bunun sohbetin sonu olacağını bekliyordum ama kadın konuşmaya devam ediyor. Maxwell, zengin bir adam tanıdığını söylüyor –uzun zamandır Mar-a-Lago üyesiymiş– ve onunla seyahat edecek bir masaj terapisti arıyormuş. “Yan iş olarak masaj yapıyor musunuz?” diye soruyor. “Hayır” diye cevap veriyorum, ona yanlış izlenim vermiş olabileceğimden endişelenerek. “Eğitilmiş değilim ama bir gün öğrenmeyi umuyorum.” Deneyim eksikliğim onu hiç endişelendirmiyor. “Eminim harika olursunuz” diye ısrar ediyor, beni baştan aşağı süzerek. “Bir görüşmeye gelir misiniz?”

Kas ve tendon resimlerinin olduğu kütüphane kitabıma göz atıyorum. “İnsan vücudunu henüz yeterince iyi tanıdığımı sanmıyorum” diye itiraz ediyorum ama Maxwell itiraz ederek başını sallıyor. Önemli olan, diyor, öğrenme isteğinin. Arkadaşını etkilersem bana eğitim masraflarını seve seve ödeyeceğini söylüyor. Arkadaşı matematikçiymiş –para kazanma konusunda yetenekli bir dâhi. “İnsanlara yardım etmeyi çok seviyor” diyor ve ekliyor, zengin beyefendinin evi Palm Beach’te, Mar-a-Lago’ya iki milden daha az mesafedeymiş.

“Gel onunla tanış” diyor, güzel yüzü parıldayarak. “Bu gece iştenden sonra gel.”

Bugün bile, yirmi yıldan fazla bir süre sonra, ne kadar heyecanlı hissettiğimi hatırlıyorum. Profesyonel masöz olma

hayallerim bu kadar çabuk gerçekleşebilir miydi? Bu seçkin, iyi konuşan hanımefendinin bana odaklanması bunu mümkün kılıyordu. Ona önce babamdan izin almam gerektiğini ama gerçekten gelmeyi çok istediğimi söyledim.

Bu yüzden, talimat verdiği gibi, telefon numarasını ve zengin arkadaşının adresini yazdım: 358 El Brillo Yolu. “Umarım görüşürüz” dedi Maxwell, sağ elini bileğinden hafifçe çevirerek el sallayarak. Sonra gitti.

Bir sonraki molada, babama hayatımı değiştirebilecek bir fırsat yakaladığımı söylemek için tenis kortlarına koştum. İşten sonra beni götürebileceğini söyledi. Spa’nın resepsiyonundaki telefonu kullanarak Maxwell’i aradım ve geleceğimi bildirdim. “Harika” dedi. “Yakında görüşürüz.”

Birkaç saat sonra babam beni Güney Okyanus Bulvarı’ndan El Brillo Yolu’na kadar götürdü. El Brillo Yolu, Palm Beach İç Su Yolu’na çıkan kısa, çitlerle çevrili bir yoldu. Yolculuk beş dakika sürdü ve pek konuşmadık. Babama para kazanmanın önemini kimsenin açıklamasına gerek kalmamıştı.

Evin önündeki yüksek duvara vardığımızda, suya ulaşmadan önce soldaki son ev olan 358 numaralı evin önünde babam bir zile bastı ve interkomdan konuştu. Güvenlik kapısı açıldı. Palmiye ağaçlarıyla çevrili bir araba yoluna girdik ve kendimizi iki katlı, altı yatak odalı geniş bir malikânenin önünde bulduk. Yıllar sonra sayısız televizyon belgeselinde evin zevkli bir beyaz renge boyanmış olduğu gösterildi. Ancak 2000 yazında geldiğimiz ev, Pepto-Bismol¹ rengine, göz alıcı bir pembeydi.

Zamanında orada olmak için aceleyle babam motoru kapatmadan önce arabadan atladım, büyük ahşap ön kapıya yürüdüm ve zili çaldım. Maxwell cevap verdi ve dışarı çıktı, kapı hâlâ arkasından açıldı. Babamın elini sıktı. “Onu bıraktığınız için çok teşekkür ederim” dedi babama, yüzünde kocaman bir

1 Hazım şurubu. (ç.n.)

gülümsemeye ama şimdi geriye dönüp bakınca onun gitmesini sabırsızlıkla bekliyor gibiydi. "Jenna'yı güvenli bir şekilde eve getireceğiz" dedi, neredeyse onu kamyonuna geri iterek. Sonra döndü ve beni spiral merdivenli ve devasa yıldız şeklinde avizeli, zarif bir fuayeye götürdü.

"Jeffrey seninle tanışmayı bekliyordu" dedi, merdivenlerden yukarı çıkmaya başlarken. "Gel."

Arkasından yürürken çıplak kadın fotoğraf ve resimleriyle dolu duvarlara bakmamaya çalıştım. Belki de sofistike zevke sahip varlıklı insanlar evlerini böyle dekore ediyordu. *Sakin ol*, diye düşündüm. *Ne kadar gergin olduğunuzu ona belli etme*. Gözlerimi pembe kadife halıyla kaplı merdivenlere diktim. İkinci kata çıktığımızda Maxwell sağa döndü ve beni bir yatak odasına götürdü. Battal boy yatağın etrafında U dönüşü yaptık, sonra turkuaz yeşili bir masaj masasının bulunduğu bitişik odaya girdik. Çıplak bir adam masanın üzerinde yüzüstü yatıyordu, başı katlanmış kollarının üzerindeydi ama içeri girdiğimizi duyunca hafifçe doğrulup bana baktı. Alice'in kedisi gibi sırtırken gür kaşlarını ve yüzündeki derin çizgileri çok iyi hatırlıyorum.

"Bay Jeffrey Epstein'a merhaba deyin" diye talimat verdi Maxwell. Ama ben bunu yapamadan önce, adam bana şöyle dedi: "Bana sadece Jeffrey diyebilirsiniz." Gri saçlı yabancıya başımı salladım, o da tekrar uzandı. Kırk yedi yaşındaydı –ben den neredeyse üç kat daha yaşlıydı.

Epstein'ın çıplak sırtıyla karşı karşıya kaldığımda Maxwell'den rehberlik bekledim. Bırakın masaj yapmayı, daha önce hiç yaptırmamıştım bile. Ama yine de şöyle düşündüm: *Çarşafın altında olması gerekiyor muydu?* Maxwell'in kayıtsız ifadesi çıplaklığın normal olduğunu gösteriyordu. *Sakin ol*, dedim kendi kendime. *Bu fırsatı kaçıрма*. İyi bir öğrenci olmak istiyordum. Palm Beach, Loxahatchee'den sadece on altı mil uzaktaydı ancak ekonomik uçurum onu çok daha uzağa taşıyordu. Zengin

insanların nasıl yaşadığını öğrenmem gerekiyordu. Ayrıca, masadaki adam çıplak olsa da onunla yalnız değildim. Yanımda bir kadının olması beni rahatlattı. *Başarana kadar rol yap*, diye düşündüm, yapabilmişim gibi davranıyordum.

Maxwell öne geçti. "Önce ellerini yıkamalısın" dedi. "Sıcak su." Sauna ve buhar banyosu da bulunan, beyaz, mermer fayanslı bir banyoyu işaret etti, onun dediğini yaptım. Sonra derse başladı. Dediğine göre, masaj yaparken müşteriyi asla ürkütmemek için her zaman bir avucumu müşterinin cildinde tutmalıyımışım. "Süreklilik ve akış çok önemli" diye açıkladı. Şişelerle dolu bir komodine döndü, her iki elime de losyon sıktı ve ritmi bozmadan yeniden sürebilmem için ön kolumda fazladan bir miktar losyonu nasıl tutacağımı gösterdi. Daha sonra Epstein'in ayaklarının yanına, masanın iki yanına geçtik ve ellerini hızla birbirine sürttükten sonra Epstein'in sağ ayağının parmak uçlarına losyon koydu. Sol ayağında da aynısını yapmam için başıyla işaret etti. "Benim yaptığımı yap" dedi.

Topuklarından ve ayak kemerlerinden başladık, sonra vücudunun yukarisına doğru ilerledik. "Bacak kıllarını çekme" diye uyardı Maxwell, amacımızın kanı yukarı doğru, baldırlarına doğru iterek dolaştırmak olduğunu açıkladı. Epstein'in uyluklarına doğru ilerlerken onu taklit ederek dikkatlice dinledim. Kalçalarına geldiğimizde sırtının alt kısmına inerek orayı atlamaya çalıştım. Ama Maxwell ellerini benimkilerin üzerine koydu ve onları kalçalarına doğru yönlendirdi. "Vücudun hiçbir yerini ihmal etmemen önemli" dedi. "Eğer etrafta dolanırsan, kan doğru şekilde akmaz."

İkisinin de savunmamı adım adım nasıl kırdığını ancak daha sonra görecektim. Her ne zaman bir rahatsızlık hissetsem Maxwell'in bir bakışı bana aşırı tepki verdiğimi söylüyordu. Ve böylece yaklaşık yarım saat sürdü: Görünüşte meşru bir masaj dersi idi. Maxwell beni cesaretlendirirken –"İşin püf

noktalarını öğreniyorsun!” – Epstein bana sorular sordu: “Kardeşlerin var mı?” İki erkek kardeşim var, dedim ben de. “Hangi liseye gidiyorsun?” Dokuzuncu sınıftan sonra okulu bıraktığımı söyledim ama sadece on altı yaşındaydım –GED¹ sınavına girmeyi umuyordum. “Sevgilin var mı?” Ailemin arazisindeki bir karavanda daha büyük bir erkekle yaşadığımı söyledim. “Doğum kontrolü kullanıyor musun?” diye sordu Epstein. Bu, bir iş görüşmesinde garip bir soruydu. Epstein bunun sadece beni tanıma yolu olduğunu belirtti. Sonuçta, yakında onunla seyahat ediyor olabilirdim. Hap kullandığımı söyledim.

“Harika gidiyorsun” dedi Maxwell, ellerimi onunkilerle senkronize iken.

“Bana ilk deneyimini anlat” dedi Epstein. Tereddüt ettim. Bir işverenin başvuru sahibine bekâretini kaybetmesi hakkında soru sorması normal miydi? Ama bu işi istiyordum, bu yüzden derin bir nefes aldım ve zorlu çocukluğumu anlattım. Bir aile dostu tarafından istismar edildiğimi belirsiz bir şekilde söyledim ve evden kaçarak sokakta zaman geçirdiğimi anlattım. Epstein pes etmedi. Aksine, bunu hafife aldı ve alaycı bir şekilde benim “yaramaz bir kız” olduğumu söyleyerek sataştı.

“Hiç de değil” dedim savunmacı bir şekilde. “Ben iyi bir kıyım. Sadece her zaman kendimi yanlış yerlerde buldum.”

Epstein başını kaldırdı ve bana sırtıttı. “Sorun değil” dedi. “Ben yaramaz kızlardan hoşlanırım.”

Sonra sırtüstü döndü ve ereksiyon halinde olduğunu görünce şaşırđım. Daha önce erkeklerin özel bölgelerini görmüşüm elbette ama onunkini görmeyi beklemiyordum. Düşünmeden, “Dur”. dercesine ellerimi havaya kaldırdım. Ama Max’e baktığımda hiç etkilenmemişti. Tahrik olmuş penisini görmezden gelerek ellerini Epstein’ın sağ göğüs kaslarına koydu ve yğürmeye başladı. “Böyle” dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi

1 Lise bitirme sınavı. (ç.n.)

devam ederek. "Kanı kalpten uzaklaştırmak istiyorsun." Endişelenmekte haklı olup olmadığımdan emin olamadan, yine onu takip ettim ve ellerimi kalın gri kıllarla kaplı sol göğüs bölgesine koydum. Parmaklarımı daireler çizerek hareket ettirirken Epstein'ın yüzüme baktığını hissedebiliyordum ama bakışlarıyla karşılaşmayı reddettim ve bunun yerine orada yapmam gerektiğini düşündüğüm şeye odaklandım.

"Daire şeklinde değil" diye düzeltti Maxwell. "Baskı uygulamaktan korkma."

Epstein ona göz kırptı ve sağ elini kasıklarına indirdi. "Sakıncası yok, değil mi?" diye sordu, kendini okşamaya başlar-ken.

İşte bu, içimde bir şeyin kırıldığı andı. Bundan sonra olanlara dair anılarımın neden keskin parçalara ayrıldığını başka nasıl açıklayabilirim ki? Maxwell kıyafetlerini çıkarırken yüzünde yaramaz bir ifade vardı. Maxwell arkamdan eteğimin fermuarını açıp Mar-a-Lago polo tişörtümü başımdan çıkarırken Epstein ve Maxwell minik kalpli iç çamaşırıma gülüyorlardı. "Ne kadar tatlı, hâlâ küçük kız külotları giyiyor" dedi Epstein. Elektrikli bir vibratöre uzandı ve zorla onu bacaklarımın arasına soktu, Maxwell ise kendi göğüslerini ve benimkileri ovarken Epstein'ın meme uçlarını sıkmamı emretti.

Tanıdık bir boşluk beni sardı. Sadece birkaç dakika önce Epstein'ın malikânesine bir dönüm noktasında olduğumu umarak gelmişim. Şimdi biliyordum ki olmamak için çok çabaladığım o yere geri dönmüştüm. Kaç kez böyle birilerine güvendim, sadece incinmek ve aşağılanmak için miydi? Ama bu seferki hayal kırıklığı dayanılmazdı. Kendimi suçladım. "Benden herkesin isteyeceği tek şey seks mi?" diye içimden bir ses çılgılık attı. Başka bir sert ses şöyle azarladı: "Evet, aptal. Bunu zaten biliyordun." Ağzımda adrenalinin keskin tadını tattım ve beynimin durmaya başladığını hissettim. Bedenim bu odadan

kaçamıyordu ama zihnim de burada kalmaya dayanamıyordu, bu yüzden beni bir tür otomatik pilota aldı: itaatkâr ve hayatta kalmaya kararlı.

Epstein inerken Maxwell, "Göğüs uçlarını daha sert çimdikle" dedi. Ben de öyle yaptım. "Ona oral seks yap" dedi. Bunu da yaptım. Sonunda Maxwell, Epstein'ın içime girebilmesi için onun üzerine oturmamı emretti. Yine itaat ettim. İşini bitirdikten sonra, onu temizlemek için iki sıcak bez getirmemi söyledi. Sonra Epstein, ayaklarını ovmamı söylediği buhar odasına doğru yolu gösterdi. Bunu yaparken, önünde diz çökerken, bana terleme kulübelerinin tarihçesi ve gözeneklerin açılmasının toksinlerin vücuttan nasıl atılmasını sağladığı hakkında ders verdi. Sağlıklı kararlar vermenin önemli olduğunu söyledi ve şöyle ekledi: "Sana çok şey öğretebilirim." Bu ilk görüşmeden itibaren Epstein, onu bir avcı değil, bir akıl hocası olarak görmemi istedi.

Sonra duşa girdik ve Maxwell bana Epstein'ı sabun ve lifle yıkamamı söyledi. Yine itaat ettim. Epstein bana saçını şampuanlamamı ve kafa derisine masaj yapmamı söyledi. Yaptım. "Harika bir kız" dedi Maxwell'e, sanki orada değilmişim gibi beni değerlendirecek. Maxwell banyodan çıktığında Epstein bana ısıtmalı havlu askısından bir havlu alıp onu kurulamamı söyledi. Bunu yaptım, çıplaklığımın biraz ürperdim. Sonunda, bir eşofman giydi ve ben de Mar-a-Lago üniformamı tekrar giyip gözaltlarımdaki rimel lekelerini sildim. Epstein daha sonra beni arka merdivenlerden mutfığa götürdü, orada Maxwell bekliyordu. Parlak paslanmaz çelik mutfak aletlerini ve siyah-beyaz dama desenli zemini hatırlıyorum. Maxwell Epstein'a siyah deri bir spor çanta uzattığında Epstein 200 dolarlık banknot çıkardı ve tezgâhın üzerinden bana doğru itti. "Bu, o spa'da muhtemelen bir haftada kazandığın para" dedi. O ve Maxwell birbirlerine manalı bir şekilde gülümsediler, sanki bu komikmiş gibi.

“Harika iş çıkardın” dedi Maxwell neredeyse mırıldanarak. Ellerimin güçlü olduğunu, içgüdülerimin iyi olduğunu ve muazzam bir potansiyelim olduğunu söyledi. “Doğuştan yeteneklisin. Kim bilir bu seni nereye götürebilir?” dedi. Kalem ve kâğıda uzandı.

“Yarın tekrar gelebilir misin?” Cep telefonu numaramı istedi ama yoktu. İş numaramı söyledim. Ve sonra Juan Alessi–Maxwell beni Mar-a-Lago’da ilk gördüğünde onun şoförü olan aynı adam–beni araba yoluna götürdü ve parlak siyah bir Chevy Suburban’ın ön yolcu koltuğuna oturdum.

Ancak emniyet kemerimi bağladıktan sonra kendime gelmeye başladım. Yakın tehditten kurtulduktan sonra benim tekrar çalışmaya başladı ama tek istediği çığlık atmaktı. Loxahatchee’ye doğru yarım saatlik yolculuk boyunca Alessi ile konuşmadık.

Ağzımı açsaydım hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayacağımı biliyordum, bu yüzden dudaklarımı sıkıca kapattım. O zamanlar bir terapistin on yıl sonra bana söyleyeceği şeyi bilmiyordum: Çocuklar sevdikleri insanlar tarafından istismara uğradıklarında, tıpkı benim babam tarafından istismara uğradığım gibi, sevgi ve acının, sevgi ve ihanetin, sevgi ve tacizin bir arada olduğunu düşünmeye başlarlar. İstismar mağdurlarının uygunsuz davranışlara karşı duyarsızlaştıkları için tehlike işaretlerini görmekte zorlandıklarını bilmiyordum. Yaygın bir başa çıkma mekanizması, cinsel istismar sırasında kişinin kendini o anda olanlardan uzaklaştırması yani “parçalara ayrılması”dır: itaatkâr beden ve duvarlarla çevrili zihin. Siyah Suburban batıya doğru giderken tek bildiğim, sanki biri boğazımdan aşağı uzanıp iç organlarımı gümüş bir kaşıkla kazınmış gibi içimin boşaldığını hissetmemdi.

Alessi beni Rackley Yolu’na bıraktığında Michael ile paylaştığımız karavana değil, ailemin evine gittim. İş görüşmesini o

kadar abartmıştım ki annem ve babamın nasıl geçtiğini duymayı bekleyeceklerini biliyordum. Ancak içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında konuşmayı kısa tuttum. Üzgün olduğumda yüzüm kızarır, bu yüzden öğrendiklerimi sıralarken –kanı kalpten uzaklaştırın, her zaman tutarlı ve sağlam bir dokunuşla yaklaşın– annemin kızarmış yüzümü ve boynumu fark ettiğini hissettim. Bu yüzden, soru sormadan önce, yorgunluk bahanesi uydurdum ve duş almak için izin istedim. Bir saat gibi gelen bir süre boyunca ıslak fayans zeminde oturdum ve gözyaşlarımın tenime vuran sıcak suyla karışmasına izin verdim.

Böylece, hayatımın diğer tüm dönemlerinden daha fazla incelenen ve analiz edilen dönemi başlıyor. Bu hikâyeyi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum; yaptıklarımı ve bana yapılanları yeniden yaşamak acı veriyor. Dahası, kronolojii detaylı olarak anlatırken korkunç ayrıntıların daha geniş bir gerçeği gölgede bıraktığından endişeleniyorum. Evet, cinsel istismara uğradım. Bedenim bana çok büyük zarar veren şekillerde kullanıldı. Ama Epstein ve Maxwell'in bana yaptığı en kötü şeyler fiziksel değil, psikolojikti. Baştan beri beni manipüle ettiler. En başından beri beni, bana zarar veren, gerçekliği kavrama yeteneğimi aşındıran ve kendimi savunmamı engelleyen bir tutum almaya yönlendirdiler. Baştan beri kendi yıkımımın suç ortağı olmaya hazırlanıyordum. Açtıkları tüm korkunç yaralar arasında, zorla dayatılan bu suç ortaklığı en yıkıcı olanıydı.

Epstein ve Maxwell'in yörüngesinde iki yıldan fazla zaman geçirecektim. İşim: ne zaman isterlerse, ne isterlerse yapmak. Pencerelerde parmaklık veya kapılarda kilit yoktu. Ama ben görünmez bir kafese hapsolmuş bir mahkûmdum.

Çarpık Bir Damara Dokunmak

Avustralya'nın Perth şehrinde akşam yemeğinden sonra en sevdiğim yerel alışveriş merkezinde zaman geçiriyorum; burası perşembe geceleri geç saatlere kadar açık kalıyor. Benden daha uzun boylu ve hâlâ büyümekte olan on iki yaşındaki kızımız Ellie'nin yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Elinde siyah bir kargo pantolon tutarak, "Anne, sence bunlar bana uyar mı?" diye soruyor.

Hayatı boyunca iki ağabeyinin tatlı alaylarına katlanan Ellie, genellikle oğlan gibi davranıyor: atletik, yetenekli, korkusuz. Az önce alışveriş sepetimizi bir yarış arabasına çevirdi –ilk hız kazanmak için koştu, sonra her iki ayağıyla arka aksa atlayarak alışveriş merkezinin ana holünde gülerek uçtu.

Şimdi ergenlere hitap eden bir butikteyiz. İçeri ilk girdiğimizde üzerinde harika duracağını bildiğim turuncu bir yazlık, elbise gördüm ama bunu söylediğimde sanki aklımı kaçırmışım gibi başını salladı ve kaşlarını çattı. Israr etmedim. Bu Ellie ile asla işe yaramaz. Bu yüzden, bazen bir elbiseye tekrar bakmak için geri döndüğünü görünce mutlu oluyorum. Zaten iki

pantolon ve bol bir Guns N' Roses tişörtü seçmişti ama belki de güzel bir yazlık elbisenin o kadar da kötü olmayacağını düşündüğünü görebiliyordum. Bana bakmadan elbiseyi giderek büyüyen yığına ekledi ve bir sonraki rafa geçti.

Birkaç dakika sonra alışveriş arabamız ağzına kadar doldu. "Hazır mısın, Ellie?" diye soruyorum ve o da başını sallayarak kasaya doğru ilerliyor. İşte o zaman devasa turuncu-sarı çizgili plaj havlularının sergilendiği yeri görüyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama karşı koyamıyorum. Eve döndüğümüzde kocamın ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyor olsam da altı tane alıp kasaya doğru gidiyorum.

Anne olduktan sonra tertemiz yeni çarşaf, yastık kılıfları ve havlular almaya neredeyse bağımlı oldum. Beni motive eden şeyin ailemin yuvasını güzelleştirme, çocuklarımın kendilerini rahat ve seviliyor hissetmelerini sağlama arzusu olduğunu söyleyebilirim. Ama Robbie için içinde başka bir şey daha olduğuna inanıyor; o kadar güçlü bir şey ki gözlerini devirme ve bağırma riskini göze alacağım: "Jenna! Hayır! Bu evde bir orduyu kuru tutacak kadar havlu var!" Ne zaman böyle itiraz etse, "hızlı bir dolap temizliği" yapacağım diye söz veriyorum, Robbie için çekip boyun eğiyor. Onun hayal kırıklığını anlıyorum ama yapacak bir şey yok. Evimizi sürekli yeni ve taze şeylerle doldurma ihtiyacım, kurtulamadığım bir duygudan kaynaklanıyor: Bunca zamandan sonra bile bir zamanlar ne kadar kirli hissettiğimi hatırlıyorum. Dünyamın temiz olduğunu hissetmek için her şeyi yapacağım.

Ben dahil birçok genç kadın, Epstein'ın bizden ne istediğini öğrendikten sonra bile onun inine geri döndükleri için eleştirildi. Bazıları, "Bu kadar kolay kaçabilecekken nasıl istismara uğradığınızdan şikâyet edebilirsiniz?" diye sordu. Öyle ya, eğer kirli hissetmekten hoşlanmıyorsanız asla geri

dönmeyebilirdiniz. Ancak bu tutum, birçoğumuzun Epstein'la karşılaşmadan önce yaşadıklarını ve Epstein'ın da yaraların ona karşı savunmasız hale getirdiği kızları ne kadar iyi tespit ettiğini göz ardı ediyor. Birçoğumuz çocukken tacize veya tecavüze uğramıştık; çoğumuz yoksul, hatta evsizdik. Epstein'la tanışmasından önce, kurbanlarından biri babasının sekiz yaşındaki bir çocuğu döverek öldürdüğünü görmüştü; bir diğeri ise erkek arkadaşı intihar ettiği sırada oradaydı. Bizler kimsenin umursamadığı kızlardık ve Epstein umursuyormuş gibi yaptı. Bazen gerçekten umursadığına inandığını bile düşünüyorum. Başkalarının arzularını tahmin etmede usta bir manipülatör olan Epstein, boğulmakta olan kızlara, hiçbir şeyi olmayan kızlara, daha iyi olmak ve daha iyi şeyler yapmak isteyen kızlara adeta bir can simidi uzattı. Dansçı olmak istiyorlarsa onlara dans dersleri teklif etti. Eğer oyuncu olmak istiyorlarsa onlara rol bulmalarına yardım edeceğini söyledi. Eğer tek arzularının resim yapmak olduğunu söylerlerse onlara tuvaler satın aldı ve onları sanat dünyasının önemli isimleriyle tanıştırdı. Ve sonra onlara en kötüsünü yaptı.

On yedinci yaş gününden hemen önce Epstein'la tanıştığımda tek istediğim bana bağımsız bir hayat sürmem için imkân sağlayacak bir beceri öğrenmekti. En azından kendime böyle söyledim. Ancak geriye dönüp baktığımda yetişkin ben, genç halimin başka bir şey daha istediğini görebiliyorum. Epstein o ilk gece ne demişti? Benim "mükemmel bir kız" olduğumu söylemişti. Artık biliyorsunuz ki bu tür sözleri duymayı ve değerli olduğuma inanmayı ne kadar zamandır umuyordum. O ilk günlerde Epstein'ın malikânesine her gittiğimde o ya da Maxwell bana para öderdi, siyah spor çantasındaki büyük desteden iki, bazen de 300 dolarlık banknotu ayırırlardı. Ama beni onların çarpık dünyasına çeken tek şey para değildi. Yıllarca isteğim dışında cinsel istismara uğramış ve boyun eğerek

hayatta kalmıştım. Kadınlığın eşiğindeki bir kız çocuğu olarak bile, başkalarını memnun etmenin bana pahalıya mal olduğu zamanlarda bile başkalarını memnun etmeye çalışan biriydim. On yıl boyunca erkekler bana yönelik istismarlarını sahte bir “aşk” örtüsüyle gizlemişlerdi. Epstein ve Maxwell aynı çarpık damara nasıl dokunacaklarını çok iyi biliyorlardı.

“İş görüşmemden” sonraki gün Maxwell’in istediği gibi yaptım ve yüksek duvarın arkasındaki pembe eve geri döndüm. El Brillo Yolu’na ikinci ziyaretimde yine Maxwell’i pembe merdivenlerden yukarı, battal boy yatağın etrafından ve yeşil masaj masasının bulunduğu odaya kadar takip ettim. Epstein yine orada çıplak yatıyordu. Yine, Maxwell bana profesyonel bir masözün izleyebileceği adımları anlattı. Ve yine, birkaç dakika sonra, kalın gri saçları ve kimilerine moda tasarımcısı Ralph Lauren’i, kimilerine ise aktör Richard Gere’i hatırlatan uzun yüzüyle Epstein yana döndü ve “masaj” sekse dönüştü. İkisinin neden masaj dersi numarası yapmaya devam ettiğini merak edebilirsiniz. Neden beni doğrudan yatak odasına götürmediler? Sanırım bu oyun benim dengemi bozmak içindi. Bu beceriyi öğrenmek istediğimi söylememiş miydim? Ama aynı zamanda terapötik bir ortamda beni suiistimal etmeleri Epstein’ın seks hakkındaki düşünceleriyle örtüşüyordu. Yakında günde en az üç kez orgazm olması gerektiğini açıklayacaktı. Bunun nefes almak veya yemek gibi biyolojik bir zorunluluk olduğunu söyledi. Onun için seks yakınlık veya aşkla bağlantılı değildi. Tamamen fiziksel bir rahatlamaydı. Epstein seksi neredeyse bir prosedür olarak görüyordu; benim gibi genç ve çekici kızlar tarafından yapılmasını tercih ettiği bir prosedür.

Ancak pembe eve ikinci ziyaretim ilkinden farklıydı çünkü bu sefer Maxwell ve Epstein kendilerini resmen benim cinsel eğitmenlerim olarak atadılar. Tıpkı Ron Eppinger gibi onların esiri olduğum dönemde erkeklerin nelerden hoşlandığını

öğrenmenin önemini vurguladılar ve bunun benim “eğitim dönemimin” başlangıcı olduğunu söylediler. Örneğin, Epstein’a oral seks yaparsam yavaşlamamı söylerdi. “Bir erkeği sadece boşaltmak değil, orgazma ulaştırmak istemelisin” diye düzeltirdi. Maxwell, hiçbir erkeğin ön sevişme sırasında bir kadının konuşmasını istemediği konusunda uyardı. “Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sormak sorun değil” dedi. “Ama çoğunlukla sessiz olmalısın.”

Daha sonra Maxwell, Epstein ve bana buhar odasında katıldı. Epstein kendinden bahsederken –başarılı bir finans yöneticisi olduğunu ve yeteneklerini yalnızca en seçkin müşterilerin yararına kullandığını söyledi– Maxwell bana *kendi* ayaklarına ve bacaklarına masaj yapmamı emretti. Önünde diz çöktüm ve itaat ettim. Görünüşe göre tek sorumluluğum Epstein değildi. Maxwell’in ihtiyaçlarını da karşılamam gerekiyordu.

Bir gün sonra Maxwell beni Mar-a-Lago’dan aradı. “Bu gece tekrar gelmeni istiyoruz” dedi, sesi öncekinden daha sertti. Beni başarıyla işe aldıktan sonra Maxwell nezaketini bir kenara bırakmıştı. Orada olacağımı söyledim ve birkaç saat sonra babam beni bıraktı. Uşak beni mutfağa götürdü ve bana bir içecek ve küçük bir tabakta güzelce düzenlenmiş biraz meyve ikram etti. Çok acıkmıştım, bu yüzden oturdum ve bir lokma alacakken Maxwell belirdi ve bana soğuk bir bakış attı. Sanki elim kurabiye kavanozundaymış gibi sıçradım.

“Planlarım var, bu yüzden bu gece kendi başınasın” dedi Maxwell. “Jeffrey yukarıda bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratma.”

İlk kez tek başıma sarmal merdivenleri tırmanırken tüylerim diken diken oldu. Maxwell beni Epstein’dan korumamıştı –tam tersine. Ama o olmadığı için Epstein ile yalnız kalacaktım ve bu korkutucu geliyordu. Duyularım keskinleşmişti. Ev hizmetlilerinin kullandığı temizlik sıvılarının kokusunu alabiliyordum.

Güneş batarken evin ışığı altın rengine dönüyordu ve duvarlarda sergilenen fotoğraflara daha yakından bakmak istedim. Çok fazla fotoğraf vardı: üstsüz kızlar, altı çıplak kızlar, utangaç ifadeli kızlar, arkadan çekilmiş, yüzleri gizli kızlar.

Masaj odasında Epstein her zamanki gibi yüzüstü yatıyordu. Döndü ve bir okul kızı kıyafetini –pileli etek, beyaz ütülü düğmeli gömlek, diz üstü çoraplar– işaret etti ve giymemi söyledi. “İç çamaşırını çıkarma” dedi. Çıkarmadım, sonra da istediği gibi onunla seks yaptım. O gün de performansımı eleştirmeye devam etti. “Dur. Dur!” dedi bana birden fazla kez. “Sana böyle yapmayı öğretmedik. Baştan başla.” Ayrıca, daha “istekli” görünmemi emretti. “Erkekler, kadınların seksten zevk alıyormuş gibi görünmelerinden hoşlanırlar” diye ekledi. Bu konuda daha iyi olmam gerekiyordu. “Rahatla” diye emretti ve ben de ona uymaya çalıştım. Yarım saat sonra, “seansımız” tamamlandığında Epstein’ı tekrar iki sıcak bezle yıkadım.

O noktadan itibaren Epstein ve Maxwell Florida’dayken ben her gün El Brillo yolundaydım. Bazı günler Epstein ve ben masaj odasında yalnızdık. Diğer günler Maxwell bize katılıyordu ya da bana Epstein’in asistanı olarak tanıtılan Sarah Kellen adında esmer bir genç kadın oluyordu. Epstein kadınların birlikte olmasını izlemekten hoşlanıyordu, bu yüzden bazen bana Maxwell veya Kellen ile seks yapmamı emrediyordu. Daha önce hiçbir kadınla cinsel deneyimim olmamıştı ancak kısa süre sonra kadınlarla zorla seks yapmanın erkeklerle olduğundan daha az yıpratıcı olduğunu fark ettim. Bunu dört gözle beklemiyordum ama daha az müdahaleci ve bu nedenle daha az korkutucuydu.

Yavaş yavaş, Epstein’in kızlarının kardeşliğine kabul edildim. Örneğin, bir gün Maxwell beni her zamanki gibi yukarı kata götürdü ancak sonra masaj odasından sola, Maxwell’in sarışın, mavi gözlü kişisel asistanı Emmy Tayler’in kaldığı sarı

bir misafir odasına döndü. Maxwell'in şakayla karışık "kölesi" diye bahsettiği İngiliz Tayler, balkonda sigara içiyordu. O zamana kadar Epstein'in sigaradan nefret ettiğini biliyordum. Uyuşturucu ve alkol gibi, bunlardan da uzak dururdu; tütünü zehir olarak görüyordu ve evinde yasaklamıştı. Ama Tayler orada durmuş tütürürken Maxwell de ona katıldı, sigarasını yakıp uzun bir nefes çekti. Kadınlar bana bir sigara teklif edince ortama uymak için aldım. Ancak çok sigara içen biri değildim, bu yüzden çok derin bir nefes çektim ve öksürmeye başladım.

Maxwell ve Tayler kıkırdarken, "Sanırım tecrübesizsin" diye takıldılar. Ne oldu bilmiyorum ama nefesimi toparlayınca ona hemen karşılık verdim. "Deneyimsiz olmayı, kronik öksürüğü olan yaşlı bir kadın olmaktan daha çok tercih ederim" dedim. Maxwell meydan okunmaya alışkın değildi ama son sözü o söylerse bundan zevk alabilirdi. "Tuşe" dedi ve küllüğünü korkuluğun üzerinden aşağıdaki verandaya attı. Maxwell'e karşılık vermek riskliydi ama o gün lafı iyi gediğine koymuş olmalıyım ki sonraki birkaç dakika boyunca o, Tayler ve ben okuldan kaçan kız arkadaşlar gibi sohbet edip güldük. Sonra nikotinin tüm izlerini yok etmek üzere dişlerimi fırçalamak ve vücut spreyi sıkamak için izin istedim. Epstein beni bekliyordu. Yapacak işim vardı.

Epstein'in evinde düzenli bir çalışan haline geldikçe bu ticari ilişkinin aşağılayıcı doğasından kaçınmak zorlaştı. Epstein, örneğin, evini pembeye boyamasının nedenini bana anlatmaktan zevk alıyordu: "Pembeyi seviyorum. Pembe, vajinayı simgeler!" Erkeklerle olan ilişkilerimin çoğu aşağılayıcı olmuştu, bu yüzden bunu bir meydan okuma olarak gördüğümü düşünüyorum; *belki bir kez olsun, diye düşündüm, bunu kendi lehime çevirebilirim.* Bu, elbette, ne kadar az şey umarak büyüdüğümü düşündüğünüzde mantıklı geliyor. Epstein beni sapık iştahlarını tatmin etmek için kullanırken belki de kendimi geliştirmeme

de yardımcı olabileceğini düşündüm. Eğer o ve Maxwell bana masöz olarak eğitim verme sözlerini tutarlarsa belki bu beni özgürlüğe ve refaha götürecektir bir yola sokardı. Kendime bunun riske değer olduğunu söyledim.

Ama sonra, muhtemelen onlarla tanıştıktan iki hafta sonra, Epstein çıtayı yükseltti.

Epstein beni ofisine çağırdığında üst katta, başka bir "masajın" ardından temizlik yapıyordum. "Mar-a-Lago'daki işini bırakıp benim için tam zamanlı çalışmaya ne dersin?" dedi. Ne diyeceğimi bilemeden, her gün çift vardiya çalışmaktan yorgun düştüğümü itiraf ettim, ilki spa'da, ikincisi El Brillo Yolu'nda. Epstein başını salladı. İşleri benim için kolaylaştırmak istediğini söyledi. Ama birkaç şartı vardı. Çalışanı olarak gece gündüz onun emrinde olacaktım. İstisna yok. "Zıpla!" dediğinde cevabım, "Ne kadar yükseğe?" olacaktı. Ve bir şey daha: Artık anne babamın karavanında yaşayamazdım. Her saatte gelip gitmemi görmek onları şüphelendirebilirdi ve bunu istemiyordu. Elinde bir tomar para tutuyordu –muhtemelen 2.500 dolar. "Bunu kullan" dedi. "Kendine bir daire kirala."

Şaşkına döndüm. Daha önce hiç bu kadar parayı elimde tutmamıştım. Kafamın içinde kaygılarla ona teşekkür ettim. Bu noktaya kadar evine onlarca kızın gelip gittiğini görmüştüm. Birçoğu bir kez geldi ve bir daha geri dönmedi. Onlardan bu kadar çabuk kurtulduysa Epstein sonunda beni de atacaktı mıydı? Geçimimi ona emanet etmek aptalca geliyordu. Epstein endişelerimi hissetmiş olmalıydı çünkü masasının etrafından dolıştı, bulanık bir fotoğraf aldı ve bana uzattı. Fotoğraf uzaktan çekilmişti ama şüphesiz küçük kardeşimdi. Skydy kameradan uzaktı; sırt çantasını ve yüzünün yan tarafının hatlarını görebiliyordum. Bir korku hissettim. Epstein neden dünyada en çok sevdiğim kişinin fotoğrafına sahipti?

"Kardeşinin hangi okula gittiğini biliyoruz" dedi Epstein. Bunu bir an için sindirmeme izin verdi, sonra konuya geçti.

“Bu evde olup bitenleri asla kimseye anlatmamalısın.” Gülüm-
süyordu ama tehdidi açıktı: Eğer ona ihanet edip yetkililere gi-
dersem Skydy’ye zarar verecekti. Ona baktım. O da bana bak-
tı. “Palm Beach Polis Departmanı’nın sahibi benim” dedi, “bu
yüzden hiçbir şey yapmayacaklar.”

Bu tehdit günler sonra bile kafamda yankılanıyordu ve son-
ra Epstein, Eppinger’ı tanıdığını ama sadece bir partide bir kez
karşılaştıklarını laf arasında söyledi. Bu haber, dünyanın nasıl
işlediğine dair yeni yeni gelişen anlayışımı doğruladı. Yaklaşık
on yedi yılım bana bazı yetişkin erkeklerin çocukları kendile-
riyle cinsel ilişkiye zorladığını ve hiçbir cezayla karşılaşmadı-
ğını öğretmişti. Bu yüzden Epstein ve Eppinger’ın tanışıyor
olduğu fikri gayet mantıklıydı. Bu, işlerin doğal akışıydı. *Başka
seçeneğim yok*, diye düşündüm, bunu kabul etmek ve elimden
gelenin en iyisini yapmak zorundaydım –kendim için olmasa
bile Skydy için.

Çok Önemli Bir Adam

9 Ağustos 2000’de on yedi yaşıma girdim ve Epstein’in parasını kullanarak Royal Palm Beach’te, Rackley Yolu’ndan yaklaşık üç mil uzaklıkta, üçüncü katta bir daire kiraladım ve döşedim. Michael benimle birlikte yaşamaya başladı, bağlantımız artık sadece bir dostluk ilişkisi olsa da bazen birlikte kanepeye pizza yerdik. Hayvanlarımıza bakardık –artık Mary-Jane adını verdiğim bir Chow Chow yavrusu da vardı. Ama pek konuşmazdık. Özellikle, Michael bilmediğim bir işi yapmak için neden bana para ödediklerini asla sorgulamadı.

Başından beri Epstein ve Maxwell, her zaman müsait olma sözümü tutmamı istediler. Bazı günler sabahtan ararlardı. Giderdim, Epstein’in istediği cinsel eylemleri yapardım, sonra o biraz çalışırken onun geniş yüzme havuzunun kenarında takılırdım. Genellikle birkaç saat sonra, tekrar onunla seks yapmak için çağırılırdım. Maxwell oradaysa genellikle ona da cinsel olarak hizmet etmem söylenirdi. Bu seanslar için bir kutu vibratör ve seks oyuncağı hazırda bulundururdu. Ama asla benden bire bir seks talep etmedi, sadece Epstein ile birlikte olduğumuzda

öyleydi. Bazen orada başka kızlar da olurdu ve ben bütün gün El Brillo Yolu'nda kalırdım.

Başka zamanlarda ise Epstein yatağa girmeye hazırlanana kadar telefonum çalmazdı. Telefonu açtığımda Maxwell, "Gel" diye emrederdi. "Seni istiyor." Böyle olduğunda Michael'a acil bir işim olduğunu söyler ve kapıdan çıkardım. Michael bir şey sormazdı.

Bu arada, ailemle olan ilişkim hem daha iyi hem de daha kötüydü. Annem erkenden beni sorgulamış, bu yaşlı çiftin hiçbir yetkinliği olmayan genç bir kızla ne işi olduğunu sormuştu. Epstein'ın benim için açacağını söylediği kapılardan bahsederek durumu abartmıştım. Sanırım şüphe duyacak kadar önem-sediği için memnundum ama aynı zamanda bunun için biraz geç değil miydi? Annemin beni kurtaramayacağını biliyordum; daha önce hiç kurtarmamıştı. Ama aynı zamanda kurtarılmaya ihtiyacım olmadığına da inanmak istiyordum.

Çocukluğumun ilk yıllarını atlatmıştım, değil mi? Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim o ilk haftalarda kendime bunun da üstesinden gelebileceğimi, hatta belki de daha iyi bile olabileceğimi söyledim. İkisine hizmet etmeye ilk verdiğim aranın muhtemelen ağustos sonlarında, Epstein'ın uzaklardaki iki mülküne yaptıkları bir gezi sırasında olduğunu hatırlıyorum. Zorro Çiftliği, New Mexico, Santa Fe yakınlarında sekiz bin dönümlük bir alandı ve Epstein, burada rokoko süslemelerle dekore edilmiş, üç katlı, otuz üç bin metrekarelik özel yapım bir "kale" inşa ettirdiğini söylemişti: on metre yüksekliğinde mermer şömineler, oyma kabartmalar, illüzyon etkisi yaratan freskler ve gösterişli demir avizeler. Bakımlı bahçeler ve şırıl şırıl akan çeşmelerin yanı sıra bir tenis kortu, çim bir uçuş pisti ve hangar da vardı. Mülkün ayrıca hizmetlilerini ve bahçıvanlarını barındıran kendi minyatür kasabası da bulunuyordu. Kasabada ayrıca sekiz bölmeli bir ahır ve malzeme odası, bir itfaiye

binası, büyük camlı bir mutfak bahçesi ve hatta bir bakkal bile vardı. Burası bana Disneyland gibi geldi ve Epstein'a da bunu söyledim.

"Manhattan'daki evimi görünceye kadar bekle" diye yanıtladı ve ardından Yukarı Doğu Yakası'ndaki malikânesiyle övünmeye başladı. Eskiden zengin çocukları için bir ilkokulu, ortaokulu ve lisesi olan, yedi katlı, otuz odalı, Doğu Yetmiş Birinci Cadde'deki 9 numaradaki malikâne, şehrin en büyük evlerinden biriydi. New York'a hiç gitmemiştim ve güzel sanatlar hakkında çok az şey biliyordum, bu yüzden evinin Frick Koleksiyonu'nun tam karşısında olduğunu söylediğinde benim için hiçbir anlam ifade etmedi. Ama yine de Epstein'ın iletmeye kararlı olduğu mesajı okuyabiliyordum: O Çok Önemli Bir Adamdı.

Biz kızlara kendisine G-Max diye seslenmemizi söyleyen Maxwell'e gelince, onun da önemli biri olduğunu anlamaya başlıyordum. Ekim 2000'de eski dostu Prens Andrew ile buluşmak için New York'a uçtu. Prens Andrew, Kraliçe II. Elizabeth'in ikinci oğluydu ve o zamanlar İngiliz tahtına çıkma sırasında dördüncüydü. Cadılar Bayramı'nda, Donald ve Melania Trump'ın da aralarında bulunduğu diğer konuklarla birlikte Maxwell ve Prens Andrew, Alman süpermodel Heidi Klum'un lüks bir otel olan The Hudson'da verdiği bir partiye katıldılar. Maxwell, oteli yenileyen adamı, otel işletmecisi Ian Schrager'ı tanıdığını övünerek anlattı.

Maxwell, özellikle erkeklerle olan ünlü arkadaşlıklarıyla gurur duyuyordu. Eski Başkan Bill Clinton'a telefonda ne kadar kolay ulaşabildiğinden bahsetmeyi çok severdi; Clinton görevdeyken Epstein ile birlikte Beyaz Saray'ı ziyaret etmişlerdi. Maxwell ayrıca, bir keresinde rastgele bir etkinlikte aktör George Clooney'yi bir banyoya götürüp ona oral seks yaptığını tekrar tekrar anlatmaktan da zevk alıyordu. Bunun doğru olup

olmadığını asla bilemeyeceğiz. Yetişme tarzı hakkında daha az açık sözlüydü ama ben parçaları yavaş yavaş bir araya getirmeye başladım.

Hatırlıyorum da Epstein bir keresinde bana Maxwell'in yaptığı, bir göletin kenarındaki bir bankta oturan mutlu görünen bir ailenin resmini göstermişti; tabloda ailenin yakınında bir avcı grubu tilkileri kovalıyordu. Epstein kısık bir sesle bana, "Bu, Ghislaine'in çocukluğunun bir portresi –gurur duyabileceği bir kısım" dedi. Dokuz çocuğun en küçüğü olan Ghislaine, Fransa'da doğmuş ama İngiltere'nin güneyindeki elli üç odalı bir malikânedeydi büyümüşü ve hem Fransız hem de İngiliz pasaportuna sahipti. Merhum babası Robert Maxwell zimmetine para geçirmekle suçlanmadan önce İngiltere'de ünlü bir medya patronuydu. Sonra Kanarya Adaları'nda yatından düşerek, belki de intihardı, ölü bulundu. Maxwell ile tanışmamdan dokuz yıl önce olmuş bu ama babasının ölümü onu açıkça rahatsız etmişti. Daha mutlu günlerde, onun en sevdiği çocuğu olmuştu (Robert Maxwell öldüğü sırada yelken açtığı yatın adını *Lady Ghislaine* koymuştu). Babasının ölümünden kısa bir süre önce Epstein ile tanıştığını anladım ve bunun aralarındaki bağlantıyla bir ilgisi olduğundan şüphelendim.

Peki bu bağlantı nasıldı? Genellikle ayrı yatak odalarında uyuyor ve nadiren öpüşüyor veya el ele tutuşuyor olsalar da bana öyle geldi ki Maxwell ve Epstein tam bir simbiyoz içinde yaşıyorlardı. Maxwell'i en iyi arkadaşı olarak tanımlayan Epstein, onun güçlü insanlarla bağlantı kurma yeteneğine değer veriyordu. Maxwell ise Epstein'ın babasının ölümünden sonra karşılayamadığı, hak ettiğini düşündüğü gösterişli hayatı finanse edecek kaynaklara sahip olmasını takdir ediyordu. Sosyal ortamlarda Maxwell genellikle canlı, eğlenceli ve partinin neşesi olarak görünürdü. Ancak Epstein'ın evinde daha çok bir parti organizatörü gibi işlev görüyordu: Onunla cinsel

ilişkiye girmek için kendisinin ve diğerlerinin –özellikle Sarah Kellen’ın– işe aldığı kızların bitmek bilmeyen geçit törenini planlayıp organize ediyordu. Bir noktada ona Epstein’in bu kadar çok kişiyle cinsel ilişkiye girme arzusundan neden rahatsız olmadığını sorduğumu hatırlıyorum. Bunun bir rahatlama olduğunu söyledi. Epstein’in cinsel iştahı o kadar amansızdı ki, dedi, hiç kimse onu tatmin edemezdi. Kıskançlık duymaması garip ama samimi görünüyordu. Zamanla, Epstein ve Maxwell’i sevgili olarak değil, daha çok kötücül bir bütünün iki yarısı olarak görmeye başladım.

Onlar için çalışmaya başladığım ilk aylarda Epstein hakkında da daha çok şey öğrendim. Cooper Union’da fizik ve New York Üniversitesi’nde matematik okumuş, sonra mezuniyetine iki yıl kala okulu bırakmıştı. Yine de Epstein kendini entelektüel bir dâhi olarak görüyordu ve bu özgüven onu ileriye taşıyordu. Anlatılana göre, 1970’lerde genç bir adamken yetersiz niteliklere sahip olduğu halde birden fazla işe girmeyi başarmıştı –önce lise düzeyinde öğretmen olarak.

Manhattan’daki saygın Dalton Okulu’nda matematik ve fizik okutmuş (oradaki güzel kızlara onunla yatmayı kabul ederlerse iyi notlar verdiğini söyledi bana), ardından küresel yatırım bankası Bear Stearns’te borsa simsarı olarak çalışmış ve sonunda sınırlı ortak olmuştu. 1980’lerde, yatırımcıların çalışılan paraları geri kazanmalarına yardımcı olan bir danışmanlık firması yönetmiş, ardından net servetlerinin en az 1 milyar dolar olduğunu iddia ettiği kişilerin varlıklarını yönetmek için bir firma kurmuş. Bu, Epstein için bir gurur kaynağıydı: Coney Island’da bir bahçıvan ve bir ev hanımı tarafından büyütülen Epstein yalnızca en zengin insanlarla iş yapıyordu. Ancak üst tabakayla olan tüm ilişkilerine rağmen, çoğu zaman kaba ve cahil görünüyordu. Engin zekâsı Brooklyn’in işçi sınıfı aksanını gizleyemiyordu. Ve insanların parası olduğunu bilmesini istese

de genellikle şık etkinliklere katılırken bile Harvard süveteri ve kot pantolon veya eşofman giyerdi.

Tutarsızlıklar bununla da bitmiyordu. Epstein, yemekler konusunda son derece disiplinliydi; tofu, somon, nohut, zencefil ve sağlıklı olduğunu düşündüğü diğer yiyeceklerle besleniyordu (ve çevresindeki kızların da aynısını yapmasını ısrarla istiyordu). Mikrop fobisi olan Epstein, dokunduğu her şey konusunda da aynı derecede titizdi. Çoğunlukla el sıkışmayı reddederdi ve çarşaflarının iki günde bir değiştirilmesini isterdi. Ve yine de Epstein, kendisine yabancı olan genç kızlarla amansızca cinsel temasta bulunuyordu; bazıları onun kapalı yerleşkesinin dışında zorlu ve korkunç hayatlar yaşıyordu ve Epstein asla prezervatif kullanmıyordu. Benim gibi kendisiyle düzenli olarak cinsel ilişkiye girmeye zorladığı kızların her üç ayda bir cinsel yolla bulaşan hastalıklar için muayene edilmesini şart koşarken El Brillo Yolu'na girip çıkan tüm kızların sağlığını kimse garanti edemezdi. Sanırım bu tedbirsizlik kibreye bağlanabilir; Epstein, herkesin uyması gereken kurallara uymak zorunda olmadığına inanıyordu.

2000 sonbaharında Epstein ve Maxwell, ilk kez onlarla bir geziye çıkmamın zamanının geldiğini duyurdular. "Masaj eğitimimi" başarıyla tamamlamamı kutlayacağımızı söylediler. İlk olarak Epstein'in özel uçaklarından birini alacaktık –bir Gulfstream IV, bir Boeing 727 ve bir helikopteri vardı– Palm Beach'ten New York'a. Sonra, New York'ta birkaç gün geçirdikten sonra, Epstein'in en lüks mülklerinden birine, ABD Virgin Adaları'nda, Saint Thomas'ın hemen yanında sahip olduğu yetmiş iki dönümlük bir adaya uçacaktık. Özel sığınak, Little Saint James olarak adlandırılıyordu ancak Epstein ona "Little Saint Jeff's" demeyi severdi. Yer egzotik geliyordu, özellikle de anakara ABD'den hiç ayrılmamış bir kız için ve Epstein ve Maxwell'e, orayı görmeyi dört gözle beklediğimi söyledim.

Babamın ayrılacağımız gün beni El Brillo Yolu'na bıraktığını hatırlıyorum; Epstein araba yoluna çıktı ve kendini tanıttı. Babama, "Onunla biz ilgileniriz" dedi.

O zamandan beri geçen on yıllar içinde, çeşitli davalarda kamuoyuna açıklanan uçuş kayıtları, Epstein ile geçirdiğim süre boyunca hem yurtiçi hem de yurtdışı özel jetlerinde en az otuz iki kez ona eşlik ettiğimi gösteriyor (bu seyahatlerin yirmi üçünde Maxwell de oradaydı). Ancak bu sayı, onlarla yaptığım seyahatlerin sadece küçük bir bölümünü temsil ediyor. Birincisi, sık sık birlikte ticari havayollarıyla uçuyorduk (ya da Epstein ile buluşmak için tek başıma uçuyordum). Maxwell bu uçuşları her zaman aynı seyahat acentesi aracılığıyla rezerve ediyordu –adı Shoppers Travel'dı– ancak bu kayıtlar kamuya açık değil, bu yüzden onlara erişimim yok. Epstein'ın jetleriyle yaptığımız seyahatlere gelince, Epstein'ın pilotlarından sadece David Rodgers kayıtlarını yetkililere teslim etti. Epstein ve Maxwell ile yaptığım bu ilk seyahat, 1991'den beri Epstein için çalışan başka bir pilot olan Larry Visoski Jr.'ın kullandığı bir uçakla gerçekleşti.

Visoski ve Epstein yakın arkadaşları. Epstein'ın uçaklarının bakımını yapmanın yanı sıra Visoski, Karayipler ve Palm Beach'te Epstein'ın ev sinemalarını kurdu ve Epstein'a hangi tekneleri ve arabaları satın alması gerektiği konusunda tavsiyelerde bulundu (Epstein'a "hareket eden her şeyde" yardımcı olduğunu söylemişti). Bir keresinde Epstein, sahip olduğu bir Hummer'ı Visoski'ye kişisel kullanımı için verdi ve pilotun karısı New Mexico'da bir ev inşa etmek istediğinde, Epstein Visoski'ye çiftliğinin batı sınırına yakın kırk dönümlük bir arazi hediye etti.

Peki, Epstein ile ilk seyahatim tam olarak ne zamandı? Visoski'nin kayıtları olmadan emin olamıyorum ama sanırım 2000 yılının sonlarındaydı. İlk uçuşumuzda Epstein'ın

Visoski'ye kalkış sırasında kokpitte oturmamı söylemesini asla unutmuyacağım. Daha önce sadece iki kez uçağa binmişim: Kaliforniya'daki sürgünüm için Salinas'a gidip gelirken. Ama o yolculuklarda arka taraftaki bir ekonomi sınıfı koltuğunda oturuyordum. Ön tarafta, 180 derecelik bir manzaraya sahip olmak heyecan vericiydi. Visoski'ye bunun lunaparktaki hız trenine binmek gibi hissettirdiğini söyledim, hız trenlerini çok severdim.

Uçuşumuzun geri kalanı daha az heyecanlıydı. Maxwell ve Kellen'in arkaya yaslanmış koltuklarında uyukluyor gibi görüldüğü kabine döndüğümde, Epstein'in tamamen uyanık olduğunu ve çoraplarını çıkardığını gördüm. Bana beklentiyle baktı. Sonraki iki saati ayaklarına masaj yaparak geçirecektim.

New Jersey, Teterboro'daki özel bir havaalanına indikten sonra, bizi sade siyah bir takım elbise giymiş, düzgün bir Filipinli adam karşıladı: Epstein'in New York'taki uşağı Jojo Fontanilla. Jojo ve karısı June, Manhattan'da Epstein'a bakıyor, onlarca kişiden oluşan bir hizmetçi ekibini yönetiyorlardı. Her zaman takım elbise ve bembeyaz eldivenler giyen bu hizmetçiler Epstein ve misafirlerini el üstünde tutarak hizmet ediyorlardı. Fontanillaların gerçek adlarının ne olduğunu kim bilebilir ki, çünkü Epstein –Maxwell gibi– hizmetçilerine kendi seçtikleri Amerikanvari isimler vermekte ısrar ediyordu.

Jojo bagajlarımızı bir SUV'a yükledi ve direksiyona geçti, çok geçmeden Epstein'in Yukarı Doğu Yakası'ndaki şehir evine vardık. Bazıları buranın özel bir evden çok bir elçiliğe veya müzeye benzediğini söylemişti ve ben de katılıyorum. Girişin dışında –masif meşeden yapılmış ve düğümlü bir halat şeklinde büyük bir pirinç kapı koluyla süslenmiş beş metre yüksekliğinde çift kanatlı bir kapı– taş cepheye iki cilalı pirinç harf iliştirilmişti: JE. Epstein, kar birikmemesi için kaldırımın alttan ısıtıldığını söyledi bana. İçeri girmek için üzerinde bir iblisin

somurtkan yüzü olan bir taş kemerin altından geçtik, sonra sekiz basamak çıkarak devasa bir mermer fuayeye ulaştık. İçeride, karamel renkli fayanslar –Epstein bunların ithal Fransız kireçtaşı olduğunu söyledi– birinci katı kaplıyordu; burası gösterişli bir şekilde döşenmiş ve kemerli pencerelerle aydınlatılmıştı. İçerideki her şey gerekenden daha büyük görünüyordu –avizeler bir tren istasyonunu aydınlatabilirdi; yemek odası masası, gürültülü leopar desenli döşemeli sandalyelerle çevriliydi ve yirmi kişiyi ağırlayabiliyordu. Duvarlar, şiddet sahnelerini betimleyen devasa gölgeli resimler ve duvar halılarıyla kaplıydı. Bir merdiven Epstein’ın ofisine çıkıyordu; burada yaldızlı bir masa, dokuz ayaklı abanoz bir Steinway konser piyanosu ve Epstein’ın dediği gibi, bir cami için yapılmış olması gereken büyük, antika bir İran halısı vardı. Ayrıca birden fazla asansör de vardı. Loxahatchee’li bir kız için bu ihtişamı kavramak neredeyse imkânsızdı. Sanki sadece kitaplarda gördüğüm türden bir mimari anıtın içine girmiş gibi hissettim: örneğin Vatikan veya Tac Mahal.

Uçuştan yorgun olduğunu söyleyen Epstein beni sanat eserleri ve antikalarla dolu bir koridordan aşağıya götürdü. Epstein, on altıncı ve on yedinci yüzyıllara ait dini heykelleri, özellikle de yarı insan Yunan tanrısı Pan’ın su perileriyle sevişmesinin tasvir edildiği bronz dökümünü tercih ediyordu. Epstein bana, Pan’ın keçi benzeri boynuzları ve kalçalarının doğurganlığı simgelediğini söyledi. Ortasında bir masaj masası bulunan siyah mermer bir nişin içine kadar Epstein’ı takip ettim; burası o kadar kasvetliydi ki ona “Zindan” adını takardım.

Duvarlardan birinde masaj yağları ve bir CD çalar bulunan bir dolabı işaret etti ve bana bir CD koymamı söyledi. Bu zamana kadar her günkü “seans”tan önce müziği seçmeye alışmıştım. Palm Beach’te, Epstein’ın ruh halini okuyarak hangi favori albümlerini çalacağını belirleme konusunda ustalaşmıştım.

Bazen opera, bazen de klasik müzik istiyordu. Tercih ettiği nadir popüler sanatçılar Whitney Houston ve Celine Dion gibi kadın vokalistlerdi.

O gün hangi CD'leri seçtiğimi hatırlamıyorum. Sadece şunu hatırlıyorum: Epstein'ı cinsel olarak tatmin ettikten sonra Doğu Altmış Altıncı Cadde'deki kardeşi Mark'a ait bir binadaki bir daireye götürüldüm. Orada uyuduğum tek gece kendi alanıma sahip olmanın keyfini çıkardım ama bu özgürlük kısa sürecekti. Ertesi gün aptalca bir şekilde uzun bir yürüyüşe çıktım ve New York şehrini ilk kez keşfettim. Ama cep telefonum olmadığı için Epstein ve Maxwell bana ulaşamadılar. Saatlerce hayranlıkla dolaşım. Central Park'ı çevreleyen gökdelenlerin, hazır olda duran oyuncak askerlere benzediğini hatırlıyorum. Kaldırımlarda soğuk öğleden sonranın tadını çıkarmak için sıkıca giyinmiş çok sayıda insan vardı. Cebimde biraz param vardı ve tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi aldım –önümüzdeki aylarda satın alacağım birçok makinenin ilkiydi bu. Epstein'ın maiyetinin bir parçası olarak dünyayı daha ne kadar gezeceğimi bilmiyordum, bu yüzden nerede olduğumu hatırlamak için fotoğraflar çekmek istedim.

Ancak Epstein'ın evine döndüğümde hem o hem de Maxwell giriş holünde telaşlı bir şekilde volta atıyorlardı. "Nerede kaldın?" diye öfkeyle sordu Epstein, Maxwell ise bana dik dik bakıyordu. Bu, Altmış Altıncı Cadde'deki daireyi son görüşüm oldu. O günden itibaren New York'ta olduğumuz her seferinde Epstein'ın evindeki beşinci kattaki bir yatak odasında kaldım. Altın boyayla kaplı oyma pervazları olan devasa, loft tarzı bir alana tüylerimi diken diken eden tehditkâr bir duvar resmi hâkimdi, birkaç çığlık atan çocuğun izlediği sırada yaban domuzlarının diğer hayvanların leşlerini yemesini tasvir ediyordu. Ayrıca Epstein'ın beni çağırmak için kullandığı bir interkom da vardı. Onu bekletmemeyi çabucak öğrendim.

Bugün Epstein'ın evlerinin gösterişli süslemelerini hatırladığımda çelişkili duygular içindeyim. Çok fazla medya haberinde, Epstein'ın abartılı yaşam tarzının tasvirleri, Epstein'ın mağdur ettiği kızların böyle bir ortamda buldukları için şanslı oldukları algısını körükledi. Bu aşağılayıcı anlatıya katkıda bulunmak istemiyorum. Elbette, Epstein ile seyahat etmek, başka türlü asla deneyimleyemeyeceğim bir lüks seviyesiyle tanışmak anlamına geliyordu. Düşük kaliteli polyesterden değil, birinci sınıf Mısır pamuğundan yapılmış çarşafların altında uyumanın daha iyi hissettirdiğini de inkâr etmeyeceğim. Ancak Epstein'ın göz alıcı hayatının konforu –fark etsem ve hatta keyif alsam da– benim için korkunç bir bedele mal olacaktı. Bu pedofilin dünyasında kendimi en çok evimde hissetmemi sağlayan şey neydi? Epstein'ın zenginliğinden çok daha fazlası mütevazı Rackley Yolu'nda daha önce maruz kaldığım istismardı.

Epstein ve Maxwell'in bana yeni bir tür aile sunarak üzerimdeki güçlerini pekiştirdiklerini anlamam uzun zaman aldı. Epstein ailenin reisi, Maxwell ise ailenin annesiydi ve bu roller sadece ima yoluyla değildi. Maxwell, Epstein'a düzenli olarak hizmet eden kızlara "çocuklarım" demeyi severdi. Bir keresinde beni Palm Beach'teki bir tekne fuarına götürdüler ve öğleden sonrayı sırf eğlence olsun diye beni kızları olarak tanıtarak geçirdiler. Ne kadar tuhaf gelse de bu beni iyi hissettirdi. Geçmişim göz önüne alındığında Epstein'ın bazen seks sırasında ona "Baba" demem konusunda ısrar etmesi ise kötü hissettirdi.

Yargılayacak donanıma sahip olmasam da Epstein ve Maxwell'in sık sık gerçek ebeveynler gibi davrandıklarını söyleyebilirim. Örneğin, ilk kez birlikte yemek yediğimizde, sofrada adabımdan dehşete düştüler. Bu yüzden Maxwell bana bıçağı ve çatalı nasıl tutacağımı ve peçetemi kucağımda medeni insanların yaptığı gibi nasıl katlayacağımı öğretti. Yakında bana makyajımı nasıl yapacağımı, nasıl giyineceğimi ve saçımı nerede

kestireceğimi söylemeye başlayacaktı (ünlü stilist Frédéric Fekkai, Epstein'in dünyasındaki ben de dahil birçok kızı şekillendirmişti). O zaman bile bir yanım, dişlerimi beyazlatmak için dişçilerine gönderdiğinde veya vücut kıllarımı aldırarak için beni ağdacıya gönderdiğinde, bütün bunları Epstein'ı memnun etmek için yaptığını biliyordu. Ama Maxwell'in hayatındaki rolü bazen bundan daha fazlası gibi geliyordu. 2000 sonbaharında bir gün, araba radyosunda Coldplay'in yeni aşk şarkısı "Yellow"u duyduk. Şarkıyı çok sevdim ve aklımdan çıkaramadım. Bir gün sonra Maxwell bana CD'yi hediye etti. Ayrıca bana ilk cep telefonumu da o verdi. Elbette, kendisi ve Epstein'in kullanımı için beni kısa bir iple bağlamış olması onun işine geliyordu. Ama bu hediye aynı zamanda belirsiz bir şekilde koruyucu hissettiriyordu. Anneler konusunda uzman değildim ama o ilk günlerde bazen Maxwell'i benim annem olarak hayal ediyordum.

Manhattan'da birkaç gün ve Zindan'da birçok seansın ardından Epstein'in söylediği kadar güzel olan Little Saint James'e doğru yola çıktık. Kristal berraklığında turkuaz sularla çevrili adanın üç özel plajı vardı ve iki yüzme havuzu, bir helikopter pisti ve kendi tuzdan arındırma sistemiyle imar edilmişti. Devasa mavi çatılı ana konutun yanı sıra, neşeli Karayip renklerinde boyanmış konuk kulübeleri de vardı: açık sarı, nane yeşili, mercan pembesi. At ahırı büyüklüğünde bir güneş saati ve on bir metrelik bir formula teknesinin sazdan bir çatının altında sallandığı bir iskele vardı. Epstein, teknenin kendisine 60.000 dolara mal olduğunu övünerek anlatıyordu. Epstein, masajlar ve ihtiyaç duyduğu diğer şeyler için sahilin aşağısında birkaç çardak inşa etmişti. Oradaki olaylar olmasaydı mekân bir cennet olurdu.

O ilk Karayip gezisinde, Epstein'a hizmet etmediğim zamanlarda, ada hayatının ritmini keşfettim. Sonraki gezilerde

eğlendirilecek üst düzey konuklar o sırada olmadığı için iskeleden kısa bir yüzme mesafesinde bulunan yüzen bir trambolinde saatler geçirdim ve altında yüzen renkli balıklara hayran kaldım. Grubumuz ayrıca Epstein'in motorlu teknesinden dalış yaptı. Bir noktada, bir denizanası sürüsüne daldım ve vücudumun her yerinden sokuldum. Cildim yanıyordu. Maxwell, tekne kaptanımızdan acıyı dindirmesi gereken sirke istedi ama bulunamadı. "Güverteye uzan" dedi Maxwell. Sirtüstü uzandığımda bikini altını yana çekti ve üzerime işedi. Kulağa iğrenç geliyor biliyorum ama işe yaradı: Acım dindi. Başka bir gün, Maxwell ve benim sahilde hazine toplamayı çok sevdiğimizi keşfettim. "Korsanlar eskiden buraya demir atardı" dedi bana, birlikte yürürken deniz camı ve odun parçaları için kumu tararken. Bana düşkün olduğuna inanmak istedim.

Epstein kendini benim akıl hocam olarak göstermeye devam etti. Bazen buhar duşunda saatlerce otururduk, o da daha önce hiç duymadığım konular hakkında uzun uzun konuşurdu: oyun teorisi, evrimsel biyoloji, finansal türevler veya insan dilinin matematiksel temelleri gibi. Ayrıca bana okumam için kitaplar verirdi. Birçoğu cinsel içerikliydi, örneğin Nabokov'un *Lolita'sı* ve Anne Desclos'un *O'nun Hikâyesi* gibi ama onları okumam konusundaki ısrarı yine de bir güven oyu gibi geliyordu. Epstein sık sık duymak istediğim bir şeyi, zeki ve gelişmeye açık olduğumu söylerdi.

Geceleri Epstein, Maxwell, Tayler, Kellen ve ben, adanın ana evindeki devasa bir televizyonun önünde toplanır, patlamış mısır kâselerini paylaşır, film ve televizyon programları izlerdik. Epstein onu güldüren *Sex and the City*'yi özellikle severdi. Ama bu gibi rahat akşamlar bir anda cinsel bir hal alabilirdi. Epstein'in yüzünde karanlık, uzak bir ifade belirirdi ve bunu gözlerinde görürdüm: O anda "boşalması" gerekiyordu. Epstein ve Maxwell ile birlikteyken bu olduğunda, Maxwell bana

gömleğimi çıkarmamı ve Epstein'ın istediği her şeyi yapmamı söylediler. O anlarda bundan kaçınmak benim için daha zordu. Gerçeği söylemek gerekirse: Onların gözünde ben, zevkleri için kullanılacak bir araçtan başka bir şey değildim.

Bugün bunun da çocukluğumdan bir yankı olduğunu görebiliyorum. Epstein ve Maxwell'in benden talep ettiği cinsel görevlerden nefret ediyordum ama tıpkı babam beni istismar ettiğinde yaptığım gibi kendimle pazarlık ediyordum: "Hayatın güzel kısımları devam edebilsin diye iğrenç kısmı bir an önce bitirelim."

Epstein'ın beni neden seçtiği konusunda yıllar boyunca çok düşündüm. Epstein, dünyanın onun istismarından kurtulan sayısız kişiden öğrendiği gibi, genellikle cinsel deneyimi az veya hiç olmayan kızları tercih ediyordu. Birçok mağdurun anlattığına göre Epstein, yaşça büyük bir yabancı tarafından cinsel ilişkiye sokulmanın deneyimsiz kızlara verdiği rahatsızlığı izlemekten zevk alıyor gibi görünüyordu. Onunla tanışmadan önce cinsel istismara uğradığım için ona asla bu tatmini veremezdim. Ancak Epstein'ın ihtiyaç duyduğu başka bir şeyi sağladığıma inanmaya başladım; önceki istismarcılarımdan öğrendiğim bir şey. Bir ortamı –ya da Epstein'ın yüzünü– nasıl okuyacağımı ve buna göre nasıl uyum sağlayacağımı, o anda olması gereken kişi olacağımı biliyordum. Görünmez bir şekilde ortadan kaybolabilir veya zevk alıyormuş gibi yapabilirdim. Ben, Epstein'ın onu kıskanan veya onunla bir ilişki kurmaya çalışan diğer gedikli kurbanlarından farklı olarak mesafeliydim ve asla talepte bulunmadım. Epstein'la tanışmadan çok önce alabileceğim her türlü sevgiyi kabul etmeye eğitilmiştim. Epstein bunu seviyordu.

Bunu kanıtlayacak bir delilim olmasa da sanırım Epstein'ın, istismara uğramış bir çocuk olan bende kendinden bir parça görmüş olması da mümkün. Sadece bir kez ona çocukluk

deneyimleri hakkında soru sordum. Onu yeterince iyi tanıyordum, bu yüzden doğrudan “Çocukken hiç istismara uğradın mı?” diye sormadım. Bunun yerine dikkatlice mutlu bir çocukluk geçirip geçirmediğini sordum. Nereye varmak istediğini sezdiğini düşünüyorum, sorumu bitirmeden sözümü kesti ve bunun bir daha asla gündeme getirmemem gereken bir konu olduğunu açıkça belirtti. Yıllar sonra, yemin altında cinsel istismara uğrayıp uğramadığı sorulduğunda, kendini suçlamama anayasal hakkını ileri sürerek cevap vermeyi reddetti. Belki yanılıyorum ama her zaman kendi çocukluğunda bir tür tacize maruz kaldığına inandım. Eğer bu doğruysa Epstein’in suçlarının korkunçluğunu azaltmaz. Ama bu onları açıklamaya yardımcı olabilir. Epstein’in duygusal olarak çökmüş, başkalarıyla derin bağlar kurma yeteneğinden yoksun olduğunu biliyorum. Ama böyle mi doğdu, yoksa empati kurma kapasitesini aşındıran bir şekilde mi istismara uğradı, bunu muhtemelen kimse bilemeyecek.

Piramidin Dibi

Söylemesi muhtemelen garip geliyor ama Epstein ile Karayipler’de olduğum her zaman takılmayı en sevdiğim yerlerden biri iskele veya plaj değil, adanın büyük açık mutfağıydı. Çünkü Epstein’ın özel aşçısı Adam Perry Lang sık sık oradaydı. Lang daha sonra barbeküsüyle ünlü bir şef olsa da 2000’lerin başlarında Epstein’ın istediği sağlıklı yemeklerde (tofu, balık şiş, humus) uzmanlaşmıştı. Lang’i sevdim çünkü bana ve Epstein’ın diğer kızlarına insan gibi davrandı. Önünde çıplak dursam bile (ki bu Epstein adadayken bizi böyle tercih ettiği için alışılmadık bir durum değildi), Lang gözlerime baktı, beni dik dik süzmezdi. Ayrıca Epstein’ın onaylı münüsünde olmayan yiyecekleri de bana gizlice getirirdi.

Lang bana ilk kez ne yemek istediğimi sorduğunda en sevdiğim yemeği hazırladı –pizza. Ondan sonra sormama bile gerek kalmadı. Epstein’la veya diğer konuklardan biriyle ilgilenmeyi bitirdiğimde Lang peynirli sıcak bir pizza hazırlamış olurdu. Bir tabureye atlardım, bana bir bira uzatırdı ve biraz sohbet ederdik.

Bu, muhtemelen pek bir isyan gibi görünmüyor ama bana öyle hissettirdi. Epstein biz kızların zayıf kalmasını istiyordu, bu yüzden pizza ve bira kesinlikle yasaktı. Bu alanda ve diğer birçok alanda olduğu gibi Maxwell onun uygulayıcısıydı. Herkes onun mönüler ve ev işleri söz konusu olduğunda ne kadar sert bir yönetici olduğunu biliyordu. Epstein'ın her evinde kahveden (elbette Maxwell House'u severdi), odalar ve termostat ayarlarından tuvalet kâğıdına kadar her şey hakkındaki tercihlerini belirten kılavuzlar tutuyordu (her rulonun ucunun "V" şeklinde katlanmasını belirtmişti). Bir gece Lang ile içki içerken mutfığa girdi ve bizi azarladı ama umursamadım. Maxwell'in üzerimde çok fazla baskısı vardı; onaylamadığı bir arkadaşlığa sahip olmak iyi hissettiriyordu.

Epstein'ın benden beklediği görevleri genişletmesi de bu sıralarda oldu. Zaten her sabah onu giydirmemi istiyordu. Önce ayaklarına losyon sürer, sonra çoraplarını giydirdim. Bir ebeveynin bir bebeğe davrandığı gibi ayaklarını ve topuklarını tutardım. "Bir gün çok iyi bir anne olacaksın" derdi, önünde diz çökerken pantolon paçalarını açıp ayaklarının çorapların içine girmesine izin verirken. Sonra her gece onu pembe saten çarşafarla örtmemi istemeye başladı. "Örtmek" kulağa seks için bir örtmece gibi gelse de Epstein için her zaman öyle değildi. Gündüzleri görevim onu cinsel olarak tahrik etmek ve tatmin etmek olsa da geceleri çoğunlukla sakinleştirmektir ve sonra yalnız bırakılmak istiyordu. Yorganın altına uzanıp ayaklarına ve belki de saç derisine masaj yapmamı severdi. Ancak uykuya daldıktan sonra yorganı çenesine kadar çekip sessizce odasından çıkmama izin verilirdi. Onun için bunu yapması istenen tek kişi bendim. O zamanlar bana bunun, ona hizmet eden birçok kız ve hizmetçi arasında "Bir Numara" olduğum anlamına geldiğini söylemişti. Bu unvan bana gurur verici bir duygu yaşattı. Epstein, kendisine hizmet eden kızlar arasında kasıtlı

olarak rekabeti körüklerdi, bu yüzden onun saygısını kazanmak bir ödül gibi görünüyordu. Bununla birlikte, bir saatten fazla sürebilen yatırma ritüelini giderek daha sıkıcı buldum. Her gece bitkin bir şekilde uyanıyordum.

Florida'ya dönene kadar Epstein için yaptığım yatırma ritüellerinin onda bir şeyleri açığa çıkardığını fark etmemiştim. Birdenbire bana içini dökmeye başlamıştı. Bir gün Palm Beach'teki masaj odasındaydık ve bana çıplak insanların bedensel esneme resimlerinin yanında gizli bir kapı gösterdi. O odaya o zamana kadar onlarca kez girmiştim ama orada bir kapı olduğunu hiç fark etmemiştim. Kapıyı açtığımda duvarlara, yerden tavana, yüzlerce genç kızın fotoğrafının asılı olduğu bir oda ortaya çıktı. Kızların hepsi çıplaktı, birçoğu bariz bir şekilde reşit değildi ve fotoğraflar edepli değildi, müstehcendi. Köşedeki bir yığın ayakkabı kutusu fotoğraflarla doluydu. O kadar çok fotoğrafı vardı ki sergileme alanı kalmamıştı.

Ona döndüm, nutkum tutulmuştu. O da konuşmadı ama yüzündeki kibirli ifade, "Fetihlerime bak. Ne kadar güçlü olduğuma bak" diyordu.

Maxwell de bir ölçüde bana güvenmeye başlamıştı ama bu iyi bir haber değildi çünkü bana yeni bir iş verildiği anlamına geliyordu: Epstein için kızlar bulmak. İlk sefer Karayipler'deydi. Maxwell, Epstein, Kellen ve ben bir akşam yemeği için Saint Thomas'a götürülmüştük ve sonrasında dolaşırken Epstein bana ve Kellen'a, "Neden ikiniz de buradaki gece kulübüne gidip akşam için geri getirebileceğiniz ilginç birileri olup olmadığına bakmıyorsunuz?" dedi. Maxwell onaylayarak başını salladı. Kriterlerini bana zaten söylemişti: İşe alınacakların tercihen beyaz tenli, sağlıklı, "komşu kızı" gibi, on iki ile on yedi yaş arasında görünmeleri gerekiyordu. Piercing yok, dövme yok ve kesinlikle hayat kadını yok. Ancak görünüşün yanı sıra en önemli şartı kırılganlıktı. Acemi askerlerin, Epstein

ve Maxwell'in de belirttiği gibi, para karşılığında cinsel ilişkiye girmeye razı olacak kadar "sınırdan" olmaları gerekiyordu.

O gece anladım: Yine eğitiliyordum. Kellen kızlarla sohbet edip bir yabancından diğerine kolayca geçip flört ederken saatlerce ona eşlik ettim. Gece adaya geri götürecek uygun birini bulamasak da yakında utanç verici bir rutinle kendim kullanacağım senaryoyu artık biliyordum: "Güzel genç kızlara düşkün bir milyarder için çalışıyorum. Oyunculuk, modellik ve sanat dünyasında bağlantıları var ve hayallerinizi gerçekleştirmenize yardımcı olmak ister. Gelin, onunla tanışın!"

Maxwell ve Kellen'in piramit benzeri işe alım planlarını nasıl kurduklarını aylar boyunca izlemiştim. New York'ta öğleden sonralarını avlanmaya ayırıyorlardı. Saat 15.00'te, liseler dağıldığında sokakta güzel kızlar arıyorlardı. Özellikle Maxwell, belirli bir kızın ne isteyebileceğini veya neye ihtiyacı olabileceğini anlamada inanılmaz derecede yetenekliydi ve sunumunu maksimum çekicilikte yapıyordu. Kızlara Epstein'ı ilk kez ziyaret ettikten sonra bir dahaki sefere bir arkadaşını da getirirse iki kat para kazanabileceğini söylerdi. Başka bir kız bu ağa çekmenin iki yönlü bir teşviki vardı: Aracı kız sadece 400 dolar kazanmakla kalmaz (ilk seferde aldığı 200 dolar yerine), aynı zamanda yeni kız onu tatmin edeceği için genellikle Epstein'a hizmet etmek zorunda da kalmazdı.

Beni bu yeni görevi üstlenmeye iten şey paramı ikiye katlama ihtimali değil, Epstein'ı hayal kırıklığına uğratma korkumdu. Onu kızdırmaktan korkuyordum –Skydy'yi tehdit etmesi hâlâ aklımdaydı– ve sayısız kızla ilişkilerini (eğer bu onun ilişkileri için doğru kelimeyse) kestiğini görmüştüm. Ama bu noktada ona tamamen bağımlıydım; sadece geimim için değil, aynı zamanda onaylanma için de. Diğer bazı mağdurlar hayatta kalmanın bir yolu olarak istismarcılarına karşı olumlu duygular geliştirme anlamına gelen Stockholm sendromunu

deneyimlediklerini anlattılar. Bugün ben de bunu yaptığımı görüyorum. Epstein'ın bir hastalıkla –seks bağımlılığı– boğuşuyor olmasına rağmen derinlerde bana inandığına ve benim için en iyisini düşündüğüne inanmam gerekiyordu. Onun bencil, acımasız bir pedofil olmaması gerekiyordu. Bu yüzden kendime onun öyle olmadığını söyledim.

Bir keresinde Epstein'a hiç durulup evlenmeyi düşünüp düşünmediğini sordum. Tekeşli bir partnerle aşkın mümkün olmadığına ancak birçok partnerle aşkın olabileceğine inandığını söyledi. O zamanlar, alışılmadık bir şekilde bana âşık olduğunu söylediğine inanıyordum. Ve ben de ona karşı hisler besliyordum –tam olarak aşk değil ama sanırım doğru kelime sadakat. Bana yardım ettiğine ve hak etmediğim sıradan bir hayattan koruduğuna beni ikna etmeyi başarmıştı. Garip bir şekilde ona borçlu hissediyordum.

Böylece hayatımda yaptığım en kötü şeyi yapmaya başladım: Başka kızları da Epstein'ın iğrenç dünyasına sürükledim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama kendimi en azından yaklaştığım kızlarla eşit olduğuma inandırarak davranışımı haklı çıkarmaya çalıştım. Kellen'in Epstein'la karşılaşmayı sadece kârlı değil eğlenceli de gösteren sunumunun aksine, masaj sırasında çıplak olmaları gerektiği ve hizmet edecekleri zengin adamın bazen daha samimi fiziksel temas bekleyebileceği konusunda her potansiyel adayı uyardım. Ancak uyarıda bulunmam çirkin gerçeği değiştirmiyor: Aç veya fakir kızları hedef aldığımda onların zaaflarından faydalandığımı biliyordum. O kadar alçaldım ki istismar etmesi için Epstein'a birkaç arkadaşımı bile getirdim. Hiç kimse beni geri çevirmedi; arkadaşlarım güzel dairemi görmüşlerdi ve kabul edenlerin, Epstein'a hizmet ederek kolay para kazanacaklarına inanmak istediklerini düşünüyorum. Ama yine de bu bir bahane değil: Evet diyen kızları hedef almam en muhtaç olanları tespit etmede ne kadar

iyi olduğumu kanıtıyor. İşe aldığım kızların yüzleri beni her zaman rahatsız edecek. Onların acısını biliyorum ve bunda rol oynamış olmanın acısını asla atlatamayacağım.

Maxwell ve Epstein, 2001 yılı başlarken benim için daha büyük planları olduğunu belirttiler. Ocak başında Maxwell, "Bizimle uluslararası uçabilmen için sana pasaport almamız gerekiyor" diye duyurdu ve kısa süre sonra bana fotoğraf çek-tireceğim yeri söyledi, başvuru formunu doldurmama yardım etti. Mesleğimi soran satıra "masöz" yazmamı söyledi. 20 Ocak 2001, Epstein'ın kırk sekizinci doğum günüydü ve Maxwell, gösterişli bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Gün yaklaşırken Maxwell'e şöyle sordum: "Sence bir saat ya da benzeri bir şey ister mi?" Maxwell alaycı bir şekilde güldü. "Senin ona bir saat vermeni istemiyor" dedi ve Epstein'ın benim gibi bir kızın alabileceği bir saati takmayacağını ima etti. Onu memnun etmek istiyorsam tek bir yol vardı: "Tek istediği senin çıplak fotoğrafların."

Birkaç saat sonra Maxwell beni havuzun etrafındaki veran-daya götürdü ve kıyafetlerimi çıkarmamı söyledi. Bana neredeyse şefkatli bir hassasiyetle poz verdirdi. Saçımı düzeltti ve Epstein'ın en çok beğendiğini düşündüğü kısımlarımı ortaya çıkaracak pozisyonlara getirdi. "Mükemmel. Güzel" dedi ama sanki benimle değil, kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Yakında Epstein'ın ganimet dolabındaki diğer kızlara katılacaktım.

“Tıpkı Benim İçin Yaptığın Gibi”

Ortaokuldan beri erkek arkadaşım olan Tony Figueroa'nın hayatıma fırtına gibi geri döndüğü sıralardı. Bir öğleden sonra Royal Palm Beach'teki dairemdeydim ve kapı çalındı. “Kim o?” diye sordum; cevap geldiğinde o sesi her yerde tanırdım. Annem beni Growing Together'a göndermeden önce Tony'yi en son üç yıl önce görmüştüm ve biraz kilo almıştı. Siyah saçları daha kısaydı ve artık rap müzikle ilgileniyordu –Tupac, Biggie, Ja Rule. Bol tişörtler ve kalçasından sarkan bol şortlar giyiyordu. Ama hâlâ o büyük kahverengi gözleri vardı.

“Lanet olsun, kızım, sonunda cevap verdin” dedi ve beni kucakladı. “Seni aylardır bulmaya çalışıyorum.” Michael'ın bizi birlikte bulmasını istemediğim için bir şeyler içmek için çıkmayı önerdim. Saatlerce konuştuk, aniden bıraktığımız yerden kolayca devam ettik. Son birkaç yılın zor geçtiğini söyledim ama şimdi Palm Beach'te zengin bir adam için çalışıyordum. Görevlerim konusunda kasıtlı olarak detay vermedim. Tony dinledi, sonra bana kendi mücadelelerinden bahsetti. İkimiz de çok iyi bir durumda görünmüyorduk ama beni uzun zamandır

tanıyan biriyle oturmak iyi hissettirdi. Tony o gece beni bıraktığında ona masum bir öpücük verdim ama yakında onu tekrar göreceğimi hissediyordum.

Epstein ve onun için yaptıklarım hakkında Michael'la nasıl konuşacağımı aylar boyunca bilememiştim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Nedense Tony ile her şey farklıydı. Beni yargılamayacağını biliyordum. Birlikte daha fazla zaman geçirmeye başladıkça boşlukları doldurdum. Tony, "işimin" ne anlama geldiğini duymaktan elbette pek memnun değildi ama bu berbat durum yüzünden beni suçlamadı. Loxahatchee'de hayat her zaman zordu –hem onun hem de benim için. Hepimiz sadece geçinmeye çalışmıyor muyduk? Yavaş yavaş, tıpkı ortaokulda olduğu gibi, Tony ve ben arkadaşlıktan aşka doğru evrildik.

Michael, Tony ve benim tekrar birlikte olduğumuzu öğrendiğinde yıkıldı. Ona bittiğini söylemediğim için durumu daha da kötüleştirdim. Bunun yerine, bir gece Tony ve beni birlikte yakaladığında gerçeği öğrendi –en iyi zamanım değildi. Tony ile aramızda tutkulu bir şey yoktu ama yine de Michael neler olup bittiğini sezdi. Çok büyük bir kavga ettik, birbirimize bağırıp çağırdık ve sonra gitti. Birkaç gün sonra Michael eşyalarını almaya geldi ve kendimi çok kötü hissettiğim için Chow Chow cinsi köpeğim Mary-Jane ve Cougar adında bir kedi hariç tüm hayvanları almasına izin verdim. Bundan kısa bir süre sonra Tony taşındı.

Bu dönemi düşündüğümde kendimle gurur duymuyorum. Yetişkin halim, çocuk halimin sadece hayatta kalmak için mücadele ettiğini bilse de ne kadar pasifleştiğime hayret ediyorum. Tıpkı Eppinger tarafından esir tutulduğum zamanki gibi, Maxwell'in beni gönderdiği doktorların reçete ettiği Xanax ve diğer ilaçları daha çok kullanıyordum. Bazen gerçekten zorlandığımda günde sekiz tane Xanax alıyordum. O zaman bile daha fazla seçeneği (ve daha az şeytanı) olan bir kızın Epstein

ve Maxwell için yaptığım şeyi yapmayacağını biliyordum. Yine de özgürleşmekten korkuyordum. Epstein şehir dışında olduğu günlerde bile zamanım bana ait olduğunda eğlenmek için kendimi uyuşturuyordum, içki ve esrar içiyor, bazen de LSD kullanıyordum.

Epstein beni gerçek masaj terapistleriyle tanıştıracığına, onların yanında çıraklık yapmam için para ödeyeceğine dair söz vererek beni oyaladı. Vücuduna masaj yaparken onlarla birlikte çalışmama izin verecekti. Bir keresinde, o gün müsait olan tek masaj terapisti olan yetenekli bir uzman tarafından eğitildim. Bu adamın bana tek bir noktaya uzun süreli baskı uygulamanın en inatçı kasları bile nasıl gevşetebileceğini gösterdiğini hatırlıyorum. "Sabırlı ol" dedi bu masör. "Yavaşlamaktan ve odaklanmaktan korkma." Tavsiyelerini büyük bir iştahla dinledim ve kendi hayatıma uygulamaya çalıştım. *Belki sabırlı olursam işler daha iyiye gider*, diye düşündüm; işi öğreniyor olduğum için minnettardım.

Ancak o tek seans dışında Epstein'ın beni eğitmek için işe aldığı diğer tüm masözler kadındı ve bunun nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirsiniz. Bir seansın ortasında, ciddi görünümlü bir kadının yanında çalışırken Epstein'ın aniden kadına dönüp "Kıyafetlerini çıkar" diye emrettiğini hatırlıyorum. Kadın da itaatkâr bir şekilde emre uyduğunda tüm "dersin" bir aldatmaca olduğunu anladım: Epstein'ın hasta fantezilerinden biri hayata geçirilmişti. Epstein o gün ikimizle de seks yapmıştı ve sonunda eve vardığımda umutsuzca uyuşturulmak istiyordum. Bana olanlara izin vermemi haklı çıkarmak için aylardır elimden gelenin en iyisini yapıyordum. "Eğer buna dayanabilirsem bu beni iyi bir yere götürebilir!" diyordum. Günü atlatmak için artık giderek daha fazla uyuşmaya ihtiyacım vardı.

Epstein ve Maxwell beni arkadaşlarına ödünç vermeye başladıklarında hiçbir şey hissetmemeye olan ihtiyacım daha da

arttı. İlk seferinde, Epstein beni “masaj eğitimimin” heyecan verici yeni bir aşamasına başlatıyormuş gibi gösterdi tüm olayı. Epstein’ın tarifine göre, yeni “müşterilerim” bir adam ve hamile karısıydı. İkisinin de masaja ihtiyacı varmış, dedi Epstein. Palm Beach’te, El Brillo Yolu’na çok uzak olmayan seçkin bir otel olan The Breakers’ta kalıyorlardı ve Epstein onlara nasıl davranmam gerektiği konusunda özel talimatlar vermişti. “Karısına kıbar davran. Rahat ettir. Ama enerjinin çoğunu adama sakla.” Epstein düşündüğüm şeyi mi kastediyordu? “Ona ne isterse ver” diye onayladı Epstein. “Tıpkı bana yaptığın gibi.” Epstein beni elçi olarak gönderdiğini söyledi, bu yüzden davranışlarım onun itibarını yansıtacaktır. İtibarını korumam önemlidir.

O gece The Breakers’a taksiyle gittim. Adam –ona Bir Numaralı Milyarder diyeceğim– ve karısı, geniş arazinin konut bölümünde kalıyorlardı. Vardığımda beni hemen ana yatak odasına götürdüler; burada önce kadınla ilgilenecektim. Maxwell, şakayla karışık, kadının ayak bileklerine “yanlış şekilde” masaj yaparsam erken doğumu tetikleyebileceğim konusunda beni uyarmıştı. Ona inandım ve doğrusunu bilmediğim için bebeğe zarar verebileceğimden çok korktum. Milyarderin karısı soyunurken fark ettim ki daha önce hiç çıplak hamile bir kadın görmemiştim. Karnı şişmişti, sanki bir basketbol topu yutmuş gibiydi ve göbek deliği hafifçe dışarı çıkmıştı. Yanımda masaj masası olmadığından yatağa gittik ve getirdiğim yağlarla masaj yaparken onu desteklemek için yastıklardan bir yuva hazırladım. Doğum öncesi masaj hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama elimden gelenin en iyisini yaptım, ayak bileklerine hiç dokunmadım. Yaklaşık kırk beş dakika sonra kadın uyuyacağını söyledi ve ışığı kapatmamı istedi. Kapattım ve Epstein’la her gece yaptığım gibi sessizce çıktım.

Odadan çıktığımda karanlıktı ve Milyarder Bir Numara’yı oturma odasında kıyafetlerini çıkarırken bulmadan önce biraz

parmak uçlarımda yürümek zorunda kaldım. Yerde bir kilim vardı ve çıplak bir şekilde, sırtüstü uzandı. Ona dönmesini rica ettim, umudum bir masajdan ibaretti, bu yabancıнын sadece bunu beklediğini umuyordum. Yerde çalışmak, bir masaj masasında veya yatakta çalışmaktan daha zordu ama iyi bir iş çıkarmaya kararlıydım. Daireye geldiğimden neredeyse dört saat sonra adamın kaslarını yoğurmaya devam ederken adam bana baktı, inledi ve “Çıplak çalışmak daha rahat olmaz mıydı?” diye sordu. Hayal kırıklığına uğradım ama şaşırmadım. Yerde seks yaptık ve sonrasında bana 100 dolar bahşış verdi. O gece ayrılırken o tanıdık boşluktaydım. İçim boşaltılmış gibi hissediyordum. Ama sanırım buna alışmaya başlamıştım çünkü ev yolunda taksinin arkasında otururken aklımdaki tek şey Epstein’dı: “İstediğini yaptığım için mutlu olacak.”

Ertesi sabah telefonum çaldı. Öğle yemeği için El Brillo Yolu’na gelmem gerekiyordu. Oraya vardığımda Epstein’ın bir şezlongda, etrafı evraklarla çevrili halde oturduğu havuza yöneldim. Sanki bir yabancıyla seks yapmak bir final sınavı, bir diş tedavisi veya başka bir sıradan aktiviteymiş gibi, “Nasıl geçti?” diye sordu. Ona herkesin benden istediği her şeyi yaptığımı ve arkadaşlarının memnun görüldüğünü söyledim. Sırttı, sonra ağzına siyah bir üzüm attı ve ofisine geri döndü. Onu memnun etmişim. Ve artık çekilebilirdim.

Biraz nefes almaya ihtiyacım var. Eminim sizin de öyle. Şimdi kasvetli kronolojimize ara verip sizi Robbie, çocuklar ve benim eğlenceli bir aile gezisine ihtiyaç duyduğumuzda birçok kez gittiğimiz bir yere götürüyorum: Fremantle Hapishanesi. Bir hapishanede neyin eğlenceli olabileceğini merak edebilirsiniz ama unutmayın, iki oğlum ve herhangi bir erkek kadar sert bir kızım var. Çocuklarım, ülkelerinin, İngiltere’deki aşırı kalabalık hapishanelere çözüm olarak İngilizlerin 1850’de Batı

Avustralya'ya mahkûm göndermeye başlamasıyla bir ceza kolonisi olarak kurulduğunu biliyorlar. Alex, Tyler ve Ellie, bu ilk gelenlerin önce kendilerini hapsedecek duvarları inşa etmeye ve daha sonra da birkaç hücre bloku, bir kapı binası ve bir tünel labirenti inşa etmeye zorlanmaları fikrine hayranlar. Tur rehberimiz, asi mahkûmların dokuz kuyruklu kırbaçla cezalandırıldığı direğe kelepçelenmek için gönüllü aradığında veya ziyaretçilere (sadece on saniyeliğine) zifiri karanlık bir tecrit hücresine kilitlenme şansı sunulduğunda çocuklarımın çok hoşlarına gidiyor.

“Bu benim aklımı başımdan alıyor” diye ilan ediyor Robbie, çocuklarla birlikte bu klostrofobik odadan çıkarken gülerek. Ben asla onlara eşlik etmiyorum, alçak tavanlı koridorda dışarıda beklemeyi tercih ediyorum, bu gezilerde “Duygusal Destek Hayvanı” tasması takan Fransız buldogum Juno'yu kucaklıyorum. Ama çocuklarım sayesinde hâlâ o heyecanı yaşıyorum.

Fremantle Hapishanesi, Giuffre ailesinin en sevdiği ürkütücü perili ev. Beşimiz de karanlık çöktükten sonra başlayan ve çocuklarımın içeride ölen mahkûmlarla ilgili hayalet hikâyeleriyle kıkırdamasına ve ürpermesine neden olan Meşaleli Tur'a katıldık. Günün hangi saatinde ziyaret edersek edelim, hapishane arazisinde dolaşırken su tesisatı veya elektriği olmayan bu taş kalede yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşünerek ürperiyoruz. Yine de o duvarların içinde bazıları umutlarını canlı tutmanın bir yolunu buldu; tıpkı mahkûm James Walsh gibi. 1860 yılında 833 numaralı hücreye kilitlenen Walsh, bir poundluk banknot kalpazanlığından sekiz yıl hapis cezası almıştı ve hapishane üniformasının pirinç düğmelerini kullanarak duvarların her santimetrekaresine karmaşık, klasik tarzda sanat eserleri kazıdı. Bu detaylı çizimlerin neredeyse bir yüzyıl boyunca saklı kaldığını anlatıyor rehber. 1964'te, sakar bir hapishane görevlisi, bir zamanlar Walsh'ın hücresi olan deponun duvarına çarpıp sıvayı dökünce altındaki eserler ortaya çıkmış.

Bugün 833 numaralı hücrenin içinde durup Walsh'ın dini figürler, Roma ve Yunan mitolojisinden sahneler ve Kraliçe Victoria'yı çizdiği resimlere bakarken kendi kendime düşünüyorum: "Bu adamın bedeni Fremantle Hapishanesi'nden asla kurtulamadı ama ruhu kesinlikle özgürdü." Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim yıllara geriye dönüp baktığımda bazen onlara nasıl katlandığıma hayret ediyorum. Ama Walsh'ın başardıklarını görünce şunu fark ediyorum: Hepimizin içinde, farkında olmasak bile, ruhumuzu canlı tutmak için mücadele eden bir şey var.

Epstein, küçük kızlara duyduğu arzunun sözde "bilimsel" gerekçelerini benimle paylaşmayı severdi. Örneğin, sadece âdet görmeye başlamış kızlarla cinsel ilişkiye girerdi. Neden? Çünkü biyolojik olarak çocuk doğurabilecek durumda oldukları için "reşit" olduklarını iddia edebilirdi. Bu sözleri söylediğinde şaşkına döndüm ama dilimi tuttum. Bir kız ne kadar genç görünürse görünsün veya cinsel olarak ne kadar deneyimsiz olursa olsun eğer regl oluyorsa ona yönelik istismarın doğal olduğunu savunabileceğini düşünüyordu. Bu argümanı kime karşı kullandığından asla emin olamadım. Kızların kendilerine mi? İş ortaklarına mı? Kolluk kuvvetlerine mi? Kendisine mi? Ama toplumun ahlak kurallarındaki bir boşluk olarak gördüğü şeyden zevk aldığı açıktı. Farklı ülkelerin ve eyaletlerin rıza yaşını farklı şekilde tanımlaması (Florida'da on sekiz, New York'ta on yedi, İngiltere'de on altı) ona sadece cephane sağlardı. Bu tutarsızlıkların yasaların keyfi ve anlamsız olduğunu kanıtladığını söylerdi; kimse onu reşit olmayanlarla cinsel ilişkinin yanlış olduğuna ikna edemezdi çünkü kimse reşit olmanın ne olduğu konusunda hemfikir olamazdı! Epstein ayrıca, erkeklerin aksine kadınların üst üste birden fazla orgazm olabildikleri için birden fazla cinsel partnere sahip olabileceklerini

de savunuyordu. Mantiğı sahte bilimle desteklenmiş, uçuk bir mantıktı ama bunu gerçekmiş gibi sunuyordu. Ona asla karşı çıkmadım. Ona inanıyormuş gibi yapmak daha kolaydı.

Seks sırasında bana yaptıklarından veya bana yaptırdıklarından zevk alıyormuş gibi görünmem gerektiğini başlangıçta açıkça belirtmişti. “Neşeli ve enerjik olmanı istiyorum” dedi. “Kimse ölü bir at istemez.” Yani bana vücudumun ona verdiği tepkiyle ilgili sorular sorduğunda –örneğin orgazm olmayı tarif etmemi istediğinde– çoğu zaman taklit etmiş ve yalan söylemiş olsam bile yapardım. Elbette, bazen titreşimli aletlerden veya seks oyuncaklarından, özellikle Epstein’in düzenlemeyi sevdiği grup seksleri sırasında o kadar çok uyarım olurdu ki kendimi orgazm olmaktan alıkoyamazdım. Bu olduğunda bende tıpkı çocukluğumdaki gibi kafa karıştırıcı duygular uyandırır-
dı. Orgazm olmam gönüllü olduğum anlamına mı geliyordu? Bunun öyle olduğundan şüpheleniyordum ve bu sadece kendimden nefretimi artırıyordu.

Bir şablon ortaya çıkıyordu: Serbestken Epstein’la olanları unutmak için o kadar istekliydim ki zamanımın çoğunu uyuşturucu etkisi altında geçirdim. Sadece “normal bir genç gibi davranıyorum” diyordum ama gerçek şu ki kendi kendimi tedavi etmeye çalışıyordum. Genellikle kullandığım Xanax’tı ama ara sıra Ekstazi de alıyordum. Genel olarak Epstein reçetesiz ilaçları onaylamazdı ama ona Ekstazi’nin cinsel soğukluğu azalttığını ve zevki artırdığını söylediğimde –“Tüylü her şeyi okşamak istememe neden oluyor” demiştim– beni tekrar almaya zorladı, bu sefer onun yanında. O günkü seansta her zamankinden daha hevesli davrandığımda çok heyecanlandığını hatırlıyorum. Ama daha sonra, uyuşturucunun etkisi geçtikten sonra kendim hakkında daha da kötü hissettim. Kendi şehvetli, ahlaksız davranışlarımın anıları sürekli aklıma geliyordu ve bu bende mide bulantısı ve utanca yol açıyordu. En azından o

saatler boyunca ilk tanıştığımız gün bana istediğini söylediği “yaramaz kız” olmuşum. *Bana neler oluyordu?*

Olan ve giderek daha sık tekrarlanan bir şey şuydu: Epstein ve Maxwell tarafından cinsel istismara maruz kalıyordum. Ödünç verildiğim ikinci kişi, Epstein’ın araştırmalarına fon sağladığı bir psikoloji profesörüydü. Bu sefer Saint Thomas’a ticari uçakla uçtum, sonra da Epstein’ın adasına tekneyle götürüldüm ve orada profesörle buluştum. Ak saçlı, kelleşmiş bir adamdı ve gergin tavrından kadınlarla birlikte olmaya alışkın olmadığı anlaşılıyordu. Adada bir hizmetçi dışında yalnızdık ve iki gün boyunca jet skilerle gezdik, yürüyüş yaptık ve yüzdük. Adam doğrudan seks istemedi ancak Epstein bu seyahatin ne anlama geldiğini açıkça belirtmişti. “İlk müşterinle yaptığın gibi onu mutlu et” demişti Epstein.

Bu yüzden profesör bir noktada, “Jeffrey’nin kendisine çok anlattığı ünlü masajlarından birini” istediğinde kabul ettim, onu bir kulübeye götürdüm ve ona cinsel ilişkiyle biten bir masaj yaptım. Ancak sadece bir kez seks yaptık. Ertesi gece adam bana film izlemek istediğini söyledi. Ona Epstein’ın en büyük televizyonunun uzaktan kumandasını nasıl kullanacağını ve nasıl kapatacağını gösterdim. İşimi bitirdim ve yatağa gittim. Geceyi boş geçirdiğim için memnundum ama profesörü bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımdan ve bunu Epstein ile paylaşacağından endişelendiğimi hatırlıyorum.

Psikolog, cinsel olarak hizmet etmek zorunda kaldığım prestijli üniversitelerdeki birçok akademisyenden sadece ilkiydi. O zamanlar bilmiyordum ama Epstein dünyanın en büyük düşünürleri ve en çok satan bilimsel yayınların yazarlarıyla arkadaşlık kurmak için yıllarca kampanya yürütmüştü; örneğin, kuar-kı keşfeden fizikçi ve Stanley Kubrick’in ikonik filmi *2001: Bir Uzay Macerası* için danışmanlık yapan bilgisayar mühendisi de aralarında bulunuyordu. Bir noktada Epstein, diğerlerinin yanı

sıra teorik fizikçi Stephen Hawking'i de "Yerçekimi nedir?" sorusu etrafında düzenlenen bir sempozyumda ağırlamıştı. Epstein üniversiteyi yarıda bırakmış biri olarak kendisinin de diploma sahibi yenilikçiler ve teorisyenler ile aynı seviyede olduğuna kendini inandırmıştı ve araştırma projelerinin çoğunu finanse edip onları kendi jetleriyle gezdirdiği için büyük ölçüde aralarına kabul edilmişti. Sonra Epstein, bazılarında bir bonus teklif etti: kızlardan biriyle seks. Alanlarında ünlü olduklarını öğrendiğim birçok erkeğe hizmet etmem söylendi. Herhangi bir gecede Epstein, bu yabancılardan biri içeri girene kadar masaj odasında beklememi söylerdi; açıkça seks istiyorlardı.

Epstein, geniş kaynaklarını sadece bilim insanlarına değil birçok önemli kişiye de erişim sağlamak için kullanmıştı; işte bu yüzden birçok farklı güçlü erkeklerden oluşan bir grup insan tarafından fuhuşa zorlandım. Aralarında, yakında bir Batı eyaletinde seçimleri kazanacak olan bir vali adayı ve eski bir ABD senatörü de vardı. Epstein beni bu erkeklerle tanıştırmayı genellikle ihmal ettiğinden onlardan bazılarının kim olduğunu ancak yıllar sonra, Epstein'in arkadaşlarının fotoğraflarını incelediğimde ve zorla cinsel ilişkiye girdiğim kişilerin yüzlerini hatırladığımda öğrenecektim.

Ancak, Epstein'in evlerini çok sık ziyaret ettikleri için isimlerini iyi bildiğim birkaç erkek vardı.

Örneğin, Maxwell'in eski bir arkadaşı olan Fransız manken ajanı Jean-Luc Brunel, New York'ta ve Epstein'in adasında defalarca bana tecavüz etti. O zamanlar ellili yaşlarında olan Brunel'i fark etmemek imkânsızdı; parlak renklere ve puantiyeli veya şal desenli gösterişli kıyafetleri tercih ediyordu. Brunel, Epstein'in yatırım yaptığı MC2 adlı bir manken ajansını yönetiyordu ve sadece temsil ettiği kızları avlamakla kalmayıp aynı zamanda kızları başka erkeklere de temin etmesiyle biliniyordu. Epstein, Brunel'in temin ettiği binden fazla kızla

cinsel ilişkiye girdiğini övünerek anlatırdı. Epstein bana bir keresinde Brunel'in doğum günü için ona, on iki yaşında üç Fransız kız gönderdiğini anlattı; sanırım üçüzlerdi. Epstein onlarla cinsel ilişkiye girdi, sonra onları Fransa'ya geri gönderen bir uçağa bindirdi. Başka bir olayda ise Brunel, Epstein'ın özel jetiyle Brezilya'ya bir grup "yetenek" avcısını göndererek oradaki futbol sahalarından reşit olmayan kızları işe aldırdı. Kızlar Epstein'a teslim edildi ve sonra Brezilya'ya geri gönderildi.

Epstein ve Maxwell de sırayla beni Brunel'e tekrar tekrar kullanması için verdiler. Bazen hepimiz birlikte seks yaptık. Epstein ve Brunel'in kızları yan yana istismar ederken birbirlerine nasıl baktıklarını asla unutmuyacağım. Gerçekten de bizim talihsizliğimizden kötücül bir zevk alıyorlardı.

Maxwell ve Epstein beni yabancı erkeklere peşkeş çekmeye başladıktan sonra ne kazanacaklarını sık sık merak ettim. Bir teoriye göre, gelecekteki ilişkilerden faydalanma umuduyla kızları güçlü tanıdıklarına satıyorlardı. Bu erkeklerin çoğunun kadınları nasıl elde edeceklerini bilmedikleri izlenimine sahibim. Sosyal açıdan zayıflardı, sanki büyük beyinleri diğer insanlarla etkileşim kurma yeteneğinden yoksunmuş gibiydi. Epstein onlara itaatkâr kızlar vererek potansiyel cinsel partnerlerini ikna etme veya cezbetme ihtiyaçlarını ortadan kaldırdı ve onlar da minnettar kaldılar. Epstein'ın evlerinin her odasında video kameralar bulunması gerçeğiyle desteklenen bir başka teori ise daha sonra şantaj yapmak için erkekleri uygunsuz durumlarda kaydetmek istemesidir. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ancak Epstein'ın evlerinin içinde çok büyük bir video kaset kütüphanesi bulunduğunu biliyorum. Epstein, Manhattan'daki evinde bana kamera kayıtlarını izlediği ve kaydettiği odayı gösterdi.¹

1 Bugüne kadar, Epstein'ın evlerinde çektiği müstehcen bir video kaydıyla şantaj yaptığını kamuoyuna açıklayan kimse çıkmadı (elbette bu, böyle bir şeyin olmadığı anlamına gelmez). Ancak 2023'te *Wall Street Journal*,

Babamın ve arkadaşı Forrest'ın çocukken bana yaptıklarını göz önünde bulundurursak Epstein ve Maxwell tarafından insan ticareti kurbanı olmanın son derece benzer olduğunu söylemeye gerek yok sanırım. İkisini de sözde ebeveyn figürleri olarak gördüğüm ölçüde, cinsel ilişki için beni başkalarına ödünç verirken bunu umursamamaları bana tanıdık bir değersizlik hissi verdi. Ama bu aşinalık bazen garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bunu açıklamak zor ama geçmişteki acıların yankısı bir şekilde benim için katlanılabilir bir şeydi çünkü bunu daha önce defalarca hissetmiştim ve bir şekilde buna katlanmıştım. Sanki kendimi yıllarca yaşadığım bir odada tekrar bulmuş gibiydim. O odadan nefret ediyordum ama içeri biliyordum –pencerelelerinin şeklini, ayaklarımın altındaki halının dokusunu, kapı kapatıldığında çıkan sesi. O odada var olabileceğimi biliyordum. Çünkü daha önce orada var olmuşum. En azından o noktada, bu beni daha az korkuttu.

Başka karmaşık duygularım da vardı. Yedi yaşındaki halim gibi on yedi yaşındaki halim de gözetmenlerinden övgü istiyordu ve sık sık alıyordu. Diğer erkeklere hizmet etmek için yaptığım gezilerden döndüğümde sadece parayla değil, daha çok istediğim bir şeyle karşılanırdım. Epstein, "Seninle gurur duyuyoruz" derdi, utancıma ve mahcubiyetime rağmen içimde bir memnuniyet hissi uyanırdı. Bu çelişkili duygular yumağını çözmem yıllarımı aldı.

Epstein'ın bir keresinde Bill Gates'i geçmişteki evlilik dışı ilişkisini ifşa etmekle tehdit ederek milyarlarca dolarlık bir yardım fonuna katılmaya zorladığını bildirdi. Gates, Epstein'ın istediğini yapmadı. Ancak bu haber, birçok kişinin şüphelendiği şeyi ilk kez ortaya koydu: Epstein'ın bu tür şeylere kadir olduğunu. Bu arada, Epstein tarafından mağdur edilen bir başka kadın olan Lisa Phillips, bir keresinde Epstein'a neden bir arkadaşını Prens Andrew ile cinsel ilişkiye girmeye teşvik ettiğini sorduğunu belirtti. Hatırladığı kadarıyla Epstein'ın cevabı şuydu: "İnsanlar hakkında bir şeyler bilmek iyidir."

“Diğer Adam”la Yaşam

Epstein’in bana giderek daha çok güvendiğini söylemiştim. Şimdi ise Max olmadan, yani başka kimse olmadan onunla daha çok seyahat etmemi istiyordu. Şubat 2001’deki bir seyahatte Zorro Çiftliği’ne gittik. İki ata bindik ve saatlerce birlikte at sürdük. Hâlâ onun cinsel hizmetkârıydım ama özellikle bu seyahat bende ailevi bir his uyandırdı. Sanırım Epstein burada bana manuel vitesli bir araba kullanmayı öğretmeye çalıştı (“çalıştı” diyorum çünkü debriyajı beceriksizce kullanmam onu çok korkuttu. Araçtan inmek için sabırsızlanıyordu).

New Mexico’dan Epstein’in toplantılarının olduğu Kaliforniya eyaletindeki Carmel kasabasına uçtuk. Deniz kenarındaki bir otelde, neredeyse her zaman yaptığımız gibi, yan yana odalara yerleştik. O zaman bilmiyordum ama sonradan anladım: Epstein, John Brockman’ın ev sahipliğinde, Monterey’deki yıllık TED konferansıya aynı zamana denk gelen sözde Milyarderler Yemeği için şehirdeydi. *Slate* tarafından bir zamanlar “Çok satan kitap yazmış tüm bilim insanlarını temsil eden edebi süper menajer” olarak adlandırılan Brockman, Epstein için

bir nevi arabulucu haline gelmişti. Epstein'in ilgilendiği araştırmaları yapan bilim insanlarıyla onu bir araya getiriyordu. Epstein de karşılığında bu araştırma çalışmalarının çoğuna ve Brockman'ın kâr amacı gütmeyen kuruluşu The Edge Group'a para bağışladı. Kuruluşun belirtilen amacı (ve hâlâ da öyledir): "dünyanın bilgisinin sınırına ulaşmak, en karmaşık ve sofistike zihinleri bulmak, onları bir odaya koymak ve birbirlerine, kendilerine sordukları soruları sormalarını sağlamak." Epstein düzenli olarak Brockman'ın TED'deki Milyarderler Yemeği'ne katılıyor, akademi, edebiyat, teknoloji ve şov dünyasının önde gelen isimleriyle bir araya geliyordu.

2001 konferansı sırasında Epstein meşgulken ben de Carmel'in pitoresk Avrupa tarzı köyünde dolaşıyordum. Anacade, kavisli çatılı evleri ve asimetrik taş bacalarıyla bir perimastalından fırlamış gibiydi. Dükkânların arasında dolaşırken güney aksarıyla konuşan, tahminen on yedi, on sekiz yaşlarında güzel bir sarışın kızla tanıştım. Bana en yakın arkadaşıyla bir yolculukta olduğunu ve arkadaşının akşamdan kalma olduğunu söyledi. Epstein'la tanışmasını isteyip istemeyeceğimi düşünürken birlikte bir sigara içtik. Sonunda, Epstein'in ne aradığını anlatarak konuyu açtım. Kız hiç rahatsız olmadı ve paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Onun benim emirlerimi yerine getirmesi durumunda karşılaşacağı sonuçları pek düşünmedim; sadece o öğleden sonra otelimize gelmesini istedim ve hangi kapıyı çalması gerektiğini söyledim. Belirlenen saatte odama girdi. Ona banyo hazırladım ve küvette beklemesini söyledim. Epstein döndüğünde onu banyoma götürdüm ve "büyük sürprizimi" açıkladım. Kızı görünce bana öyle bir minnetle baktı ki iyi bir iş çıkardığımı anladım. Ve bu, o noktada benim için herhangi bir yabancıdan acılarından daha önemliydi. Yaptığımı yanlış olduğunu bilmeme rağmen sadece Epstein'in ihtiyaçlarını karşılamaya odaklandım. O kız hayatının geri kalanında

hatırlayacağı korkunç bir gece geçirecekti ve bundan ben sorumluyum.

Ertesi gün, Epstein ve ben Los Angeles'a doğru yola devam ettik. Yolculuğun bu aşamasında, karikatürist, animatör ve *Simpsonlar'*ın yaratıcısı Matthew Groening, Epstein'in jetinde bizimle birlikte yolculuk etti.¹ İkisinin nasıl tanıştığından emin değilim, Groening de zaman zaman Brockman'ın akşam yemeklerine katılıyordu. Sadece Epstein'in Groening'in nasırlı, terli ve berbat durumdaki ayaklarına masaj yapmamı istediğini hatırlıyorum. Her zamanki gibi söylenenleri yaptım; tiksintimi, artık kendi aileme benzettiğim garip aileyi –Homer, Marge, Bart, Lisa ve Maggie Simpson– icat eden dâhiyle tanıştığım düşüncesiyle hafiflettim. İnmeden önce Groening nazıkçe bana iki eskiz çizdi, ben de küçük kardeşim ve babam için imzalamasını istedim. Groening ile hiçbir cinsel temasım olmadı. Ancak Epstein zamanla beni Brockman'ın çevresindeki en az iki kişiyle daha cinsel ilişkiye girmeye zorlayacaktı.

O gece Los Angeles'ta, Epstein'in eski kız arkadaşı (ki bu bence eski istismar mağduru demekti) olarak tanımladığı bir kadınla kaldık. Uzun boylu, sarışın bir kadındı. Epstein'in Malibu'da sahile yakın bir yerde parasını ödediğini söylediği bir dairede yaşıyordu. Epstein ve ben ertesi gün kahvaltıya çıktık ve başka birinin de bize katılacağını söyledi: henüz ergenken devşirdiği genç bir kadın. Bu kadının adını biliyorum ancak gizliliğine saygımdan dolayı burada kullanmayacağım.

O zaman yirmili yaşlarının başındaydı ve Kaliforniya'da çalışıyordu. Epstein bana, kariyerinde ona yardımcı olduğunu ima etti. Bu yüzden Epstein şehirdeyken kız müsait olmak zorunda hissediyordu. O gün Epstein, ikimizle birden yatmak

1 Çeşitli mahkeme süreçlerinde kamuoyuna açıklanan uçuş kayıtları sayesinde, Matt Groening'in hangi tarihte o uçuşta olduğunu tam olarak biliyoruz: 23 Şubat 2001.

için can atıyor gibiydi. Malibu'ya geri döndük ve ev sahibimize yatak odasını kullanmamız gerektiğini söyledi. Sahneyi Epstein yönetti, ben ve bu genç kadın da onun yardımcı oyuncularıydık. Birbirimize nasıl dokunacağımızı ve ona nasıl dokunacağımızı söyledi ve her birimiz rollerimizi sadakatle oynadık. Görünüşümüzde, tarzımızda, köken hikâyelerimizde çok farklıydık ama Epstein bizi aynı olmaya zorlamıştı: boyun eğen, istismarı kabullenmiş kurbanları.

Bu iğrenç sahneyi Epstein'ın yansıtmaya çalıştığı dünyevi itibarla nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum. Bu adam Dalai Lama, Papa ve İngiliz kraliyet ailesi üyeleriyle çekilmiş çerçevesiz fotoğraflarını sergiliyordu. Palm Beach'teki evindeki bir fotoğraf, Epstein'ın Beyaz Saray brifing odasının kürsüsünün arkasında poz verdiğini gösteriyordu. Bu adam, eski Başkan Bill Clinton'ı akşam yemeğine davet etmişti (o gece masada ben de vardım) ve Al ve Tipper Gore'u da ağırlamıştı (yine orada ben de vardım). Victoria's Secret ve Abercrombie & Fitch'e de sahip olan milyarder L Brands'ın kurucusu ve Epstein'ın arkadaşı olan Leslie Wexner'ı ağırladığı Little Saint James'te birden fazla kez bulunmuştum. (Epstein sık sık yanlış bir şekilde kızlara Victoria's Secret'ın "yetenek avcısı" olduğunu söylerdi.) Epstein bir zamanlar Wexner'ın parasının bir kısmını yönetmişti ve Wexner da Epstein'ın gösterişli Manhattan evinin önceki sahibiydi; bazı kaynaklara göre bu evi Epstein'a 1 dolara satmıştı. Epstein'ın çevresinde olduğum için tüm bu insanlarla tanışmıştım. Onların gücünün ve öneminin bir kısmının bana da ulaşabileceğini hissetmek istememi affedebilir misiniz? Epstein gibi bağlantıları güçlü biri, sık sık söylediği gibi benim özel biri olabileceğimi düşünüyorsa haklı olduğuna inanmak istedim.

Bazen Epstein beni ünlü birine ödünç verdikten sonra Zorro Çiftliği'ne tek başıma bir geziyle ödüllendirirdi. Orada atlara binmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu. Sanırım ayrıca

oranın ne kadar ıssız olduğunu, denesem bile kaçamayacağımı da biliyordu. Bu geziler sırasında Epstein'ın küçük kasabasındaki bir kulübede kalıyordum çünkü onun görkemli "şatosunun" içinde tek başıma dolaşma fikri beni korkutuyordu. Her sabah erken kalkıp ahırlara gider, yeni bir at seçer ve açık araziye çıkardım. Kışın uzakta karla kaplı dağları görebiliyordum ve serin hava temiz ve keskindi. Yazın ise gökyüzünün ne kadar kocaman olduğuna bakıp hayran kalıyordum. Alacakaranlıkta tozlu topraktan yükselen ısı, ışığı kırarak görüşümü bulanıklaştırıyordu. Nadirdi ama bu anlarda özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabiliyordum.

Florida'ya döndüğümüzde Tony ve ben aramızda bir kısaltma geliştirdik. "Jeffrey" yerine Epstein'a "Diğer Adam" diyorduk. Bu takma adı şaka olarak bulmuştuk ama zamanla daha az komik hale geldi. Çoğunlukla Tony, "Diğer Adam" için yaptığım "işin" yaşam tarzımızı desteklediğini kabul ediyordu ancak onunla aramızda olanların ayrıntılarını düşünmek onu kızdırıyordu. Epstein ile genellikle haftalar süren seyahatlerdeyken Tony taşkınlık yapıp partiler veriyor ve dairemi dağıtıyordu. Birden fazla kez Tony'yi başka kızlarla yakaladım. *Ama benim durumumdaki bir kız seçici olamaz*, diye düşündüm kendi kendime. Çoğu erkek, kız arkadaşını bir erkekle paylaşmaya bile katlanmazdı, hele ki birçok erkekle. Bu yüzden Tony'nin iyi yanlarını kötü yanlarıyla birlikte kabul ettim. Royal Palm Beach'teki dairenin kira sözleşmesi sonlandığında Tony ve ben Loxahatchee'de küçük bir ev kiraladık. Benden üç dört kat daha büyük erkeklere cinsel hizmet verdikten sonra, eve geldiğimde yaşıtım biriyle, adımı bilen biriyle karşılaşmak güzeldi.

Maxwell'in emrettiği gibi pasaportumu almıştım ve şimdi bana onu kullanacağımızı söyledi. Mart 2001'de Epstein, Maxwell, Emmy Tayler ve ben, Epstein'ın en büyük uçağına

–kendisinin (ve daha sonra medyanın) “Lolita Ekspresi” diye adlandırmayı sevdiği bir Boeing 727’ye– Palm Beach Uluslararası Havalimanı’nda bindik. Kuyruk numarası (N908JE) olan ve Epstein’in isminin baş harflerini içeren bu uçağın iç mekânı yeniden düzenlenmişti. Sıradan bir yolcu jetinin içine neredeyse hiç benzemiyordu. Yirmi dokuz yolculuk oturma düzeninde çeşitli toprak tonlarında kadife döşemeli kanepeler ve şezlonglar bulunuyordu ve hepsi geniş ortak alanlarda düzenlenmişti. Bu arada, birkaç özel kabinde ise çift kişilik yataklar vardı.

“Paris, işte geliyoruz” diye neşeyle haykırdı Maxwell, hepimiz uçağa bindikten sonra.

Epstein’in Paris’in On Altıncı Bölgesi’nde, Zafer Takı yakınlarındaki Foch Bulvarı üzerinde sekiz bin metrekarelik bir dairesi vardı. Ancak bu daire restore ediliyordu, bu yüzden Champs-Élysées’ye bakan bir otelde konakladık. Eyfel Kulesi’ni ziyaret ettik ve Marais’nin dar sokaklarında dolaşp üç gün boyunca turistik yerleri gezdik. Sanat tarihine –özellikle resimlere– ilgi duymaya başlamıştım ve bir tam gün Epstein, Maxwell ve ben Louvre’un galerilerini saatlerce gezdik. Epstein’in bana duvar halılarının kökeni hakkında ders verdiğini duyan veya Maxwell’in bir anne tavuk gibi yakınımnda nasıl dolaştığını gören herkes kesinlikle onların kızı olduğumu varsaydı.

8 Mart’ta dördümüz tekrar uçağa bindik, ancak bu sefer yanımızda misafirlerimiz vardı: ünlü iç mimar Alberto Pinto, kız kardeşi Linda ve tanınmış Meksikalı mimar Ricardo Legorreta. Epstein, Zorro Çiftliği’ni yeniden tasarlamak için Pinto ve Legorreta’yı görevlendirmişti ve biz de İslam tarihinin en iyi korunmuş saraylarından biri olan Elhamra’yı gezmek için İspanya’nın Granada şehrine gidiyorduk. Birkaç saat boyunca, tasarımcılar Epstein’in projesi için ilham toplarken sarayın avlularında, bahçelerinde ve galerilerinde dolaştık. Ardından Fas’a uçtuk ve Cebelitarık Boğazı ve Tanca Körfezi’ne bakan

El Minzah isimli bir otele yerleştik. Otel beş yıldızlıydı ve gösterişli İşpanyol-Mağribi dekoruna sahipti. Ancak odama girdiğimde açık pencereden bir maymunun içeri dalıp yatağıma işediğini gördüm. Maxwell, oda görevlilerini aradı ve arşaflarım hemen değiştirildi. Yine de Maxwell tüm olayı bir şakaya dönüştürmekten kendini alamadı. "Belki de bu gece pencereyi aralık bırakmalısın" diye takıldı. "Belki de daha fazla yaşlanmadan önce sana bir koca bulmanın yolu budur."

Öğleden sonra resepsiyon görevlisinin tavsiyesine uymayarak köy pazarına yürüyüp birkaç fotoğraf çekmeye karar verdim. Sonuçta, hayatımda ilk ve belki de son kez Afrika'daydım. Gördüğüm tek şey bir otelin içi olsaydı yazık olurdu. Yola çıktığımda sokakları dolduran dilencilerin sayısına şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Çok geçmeden kendimi çocuklarla çevrili buldum; birçoğu ceketimin kolunu çekiştiriyor, avuçlarını uzatıyordu. Bazıları acı verici derecede zayıftı ve gözlerinde açlığı görebiliyordum. Bir köşeyi döndüm ve etrafımdaki kalabalık dağıldı, sadece önümde iki küçük ocuk kaldı. Kardeş gibi görünüyorlardı ve sokakta teneke bir kutuyu tekmeleyip duruyorlardı. Onları izlerken neşeleri beni çok etkiledi. Fark ettiğim diğer çocuklar kadar zayıftılar ve kıyafetleri kirliydi. Ama onlara yetiştiğimde benimle İngilizce konuştular, coşkuları ve merakları beni etkiledi. Onlara neden okula gitmediklerini sordum, ailelerinin onları okula gönderecek kadar parası olmadığını söylediler. Belki de mezun olmadan okulu bırakmamla bir bağ kurdum ve konuşma tarzları beni üzdü. Çocuklar, tozlu bir sokakta teneke bir kutuyu tekmelemenin umut edebilecekleri tek şey olduğunu kabul emiş gibiydiler. Bir an için kendimi düşündüm –kabul edilemez yaşam koşullarına o kadar alışmıştım ki umut etmeyi bile bırakmıştım. Ama sonra bu mukayeseden dolayı suçluluk duydum. El Minzah'ta kalan iyi beslenmiş, iyi giyinmiş bir Amerikalı olarak nasıl olur da kendime

acıyabilirdim ki? Düşünmeden çantamı açtım ve cüzdanımı boşalttım, neredeyse 2.000 ABD dolarını çocukların ellerine tutuşturdum. Vedalaşmadan önce, kardeşlerle birlikte fotoğraf çekirmek için yoldan geçen birine tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi verdim. (O fotoğrafı yıllarca saklayacaktım, ta ki avukatlarımdan biri onu isteyene ve sonra kaybedene kadar.) Otele döndüğümde Epstein, bu kadar çok para harcadığım için benimle alay etti. Ama koşulları benimkinden daha kasvetli görünen birilerine yardım etmeye çalışmak iyi hissettirdi.

Bir gün sonra mimarlar ve tasarımcılar ayrıldı ve asıl dörtlü grubumuz Tanca'dan Londra'ya uçtu. Öğleden sonra geç saatlerde vardık ve Tayler ailesini ziyaret etmeye gitti (babası Oxford Üniversitesi'nde profesördü). Geri kalanımız Maxwell'in evine gittik –Hyde Park'a kısa bir yürüyüş mesafesinde, Belgravia'da beyaz bir sıra ev. Epstein ve Maxwell akşam yemeğine çıkacaklardı ama ben yorgunluk bahanesiyle reddettim. Evde yalnız kaldığım için fırsatı değerlendirip ailemi aradım ve iki kardeşimin de orada olduğunu görünce çok sevindim. Telefonu birinden diğerine verirlerken maceraperest kız kardeşlerinin iyi para kazandığını ve dünyayı gezdiğini gösteren parlak bir tablo çizmeye çalıştım. Ancak telefonu kapattıktan sonra kendimi bitkin ve boş hissettim. İçimde yaşadıklarımla mücadele ederken pozitif bir izlenim bırakmak zor olmuştu. Bilincimi kaybetmek için bir uyku hapi aldım ve yastığa düştüm.

Ertesi sabah, 10 Mart 2001'de Maxwell beni şarkı söyler gibi bir sesle uyandırdı: "Kalk yataktan, uykucu!" Özel bir gün olacağını söyledi. Tıpkı Külkedisi gibi yakışıklı bir prens ile tanışacaktım! Maxwell, eski arkadaşı Prens Andrew'un o gece bizimle akşam yemeği yiyeceğini söyledi ve beni hazırlamak için yapacak çok işi olacaktı.

Maxwell ile günün çoğunu alışveriş yaparak geçirdik. Bana Burberry'den pahalı bir çanta ve üç farklı kıyafet aldı. Evine

döndüğümüzde onları yatağın üzerine serdim. Seçtiği iki seksi, sofistike elbise ve benim seçimim: pembe, V yakalı, kolsuz mini bir tişört ve iç içe geçmiş at desenleriyle işlenmiş, ışıltılı, çok renkli bir kot pantolon. Duş aldıktan ve saçımı kuruttuktan sonra göbeğimin bir kısmını açıkta bırakan kot pantolonu ve tişörtü giydim. Maxwell bundan pek memnun değildi ama o zamanlar çoğu genç kız gibi ben de Britney Spears ve Christina Aguilera'ya hayranlık duyuyordum ve üçüncü kıyafet, ikisinin de giyebileceğini hayal ettiğim bir şeydi. Maxwell'e bunun beni daha çok "kendim" gibi hissettirdiğini söyledim.

Prens Andrew o akşam konağa geldiğinde, Maxwell her zamankinden daha cilveliydi. Beni tanıttıktan sonra prence, "Jenna'nın yaşını tahmin et" diye sordu. O sırada kırk bir yaşında olan York Dükü doğru tahmin etti: on yedi. "Kızlarım senden biraz daha küçük" dedi bana, tahminini açıklarken. Her zamanki gibi Maxwell hemen bir şaka yaptı: "Sanırım onu yakında takas etmemiz gerekecek."

Bugünkü görünümünün aksine -şişman, beyaz saçlı ve sarık yanaklı- Prens Andrew o zamanlar nispeten formdaydı, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve parıltılı gözleri vardı. Uzun zamandır kraliyet ailesinin çapkını olarak biliniyordu ve boşanmış biri olarak (karısı Sarah Ferguson veya "Fergie" ile 1996'da ayrılmıştı) bu rolüne sıkıca tutunuyordu. O gece kumaş pantolon ve yakası açık, Fransız manşetli ve zarif kol düğmeli, açık mavi bir gömlek giymişti. Epstein'in prence "Andy" dediğini fark ettiğimde ben de öyle demeye başladım.

Maxwell'in girişinde sohbet ederken birden aklıma bir şey geldi: Annem, Prens Andrew kadar ünlü biriyle tanışıp fotoğraf çektirmezsem beni asla affetmezdi. Kendimi mazur görerek odamdan bir Kodak FunSaver (tek kullanımlık) fotoğraf makinesi almaya koştum, sonra geri döndüm ve Epstein'a verdim. Maxwell yanımda sırtırken prensin belime kolunu doladığını hatırlıyorum. Epstein fotoğrafı çekti.

Havadan sudan muhabbetin ardından dördümüz de soğuk bahar havasına çıktık. Prens güvenlik görevlileriyle birlikte arabaya bindi. Epstein, Maxwell ve ben ayrı bir arabadaydık. Akşam yemeği için bir restorana gittik ve sonrasında Tramp adlı seçkin bir Londra gece kulübüne gittik. Prens bara gitti ve bana bir kokteyl getirdi. Sonra beni dansa davet etti. Biraz beceriksiz bir dansçıydı ve çok terlediğini hatırlıyorum. Bir içki daha içtim, prens de içti. Sonra yine iki arabayla Maxwell'in evine döndük. Yolda Maxwell bana, "Jeffrey için yaptığın şeyi eve vardığımızda onun için de yapacaksın" dedi. Emirlerini sorgulamanın doğru olmadığını biliyordum. O boşluk hissi tekrar üzerime çöktü. Bu, gittikçe daha çok içinde olduğum bir ruh hali olmaya başlamıştı.

Eve döndüğümüzde, Maxwell ve Epstein iyi geceler dileyip yukarı çıktılar, bu da prensle ilgilenme zamanımın geldiğine işaret ediyordu. O zamandan beri geçen yıllarda nasıl davrandığı hakkında çok düşündüm. Yeterince arkadaş canlısıydı ama yine de hak sahibiymiş gibi davranıyordu –sanki benimle seks yapmanın onun doğuştan gelen hakkı olduğuna inanıyormuş gibi. Önce onu banyoya götürdüm ve sıcak bir banyo hazırladım. Soyunduk ve küvete girdik ama orada uzun süre kalmadık çünkü prens yatağa gitmek için can atıyordu. Özellikle ayaklarıma çok düşküdü, ayak parmaklarımı okşuyor ve tabanlarımı yalıyordu. Bu benim için bir ilkti ve gıdıklıyordu. Aynı şeyi onun için de yapmamı isteyeceğinden endişeleniyordum. Ama endişelenmeme gerek yokmuş. Cinsel ilişkiye girmek için acele ediyor gibiydi. Sonrasında, keskin İngiliz aksanıyla teşekkür etti. Hatırladığım kadarıyla her şey yarım saatten az sürdü.

Ertesi sabah, Maxwell'in kraliyet dostuyla geceyi konuştuğu açıktı çünkü bana şöyle dedi: "İyi iş çıkardın. Prens çok memnun kaldı." Her zaman yaptığım gibi takdirle başımı salladım ama doğrusu kendimi iyi hissetmiyordum. Kısa süre

sonra Epstein, magazin gazetelerinin “Azgın Andy” diye adlandırdığı adama hizmet ettiğim için bana 15.000 dolar verecekti –çok para. Ama yabancılara pazarlanmak, katlanmam gerektiğini düşündüğüm ve hatta alıştığım bir şey olsa da beni yıpratıyordu.

Kimsenin duymayacağından emin olduğumda Tony’yi aradım ve olanları anlattım. Prensle seks yapmak istememiştim, dedim ama mecbur hissettim. Birincisi, geçimimiz buna bağlıydı ama aynı zamanda Epstein ve Maxwell’in pençesinden kurtulmamın hiçbir yolu olmadığına gerçekten inanıyordum. Seyahat ederken Maxwell pasaportumu elimden almıştı. O gece Tony’nin sesi endişeliydi. Yabancı bir ülkede bu kadar güçlü insanlarla yalnız başıma kaldığım için korkmuştu. Neden kendimi güçsüz hissettiğimi anlıyordu. Lady Diana dört yıldan kısa bir süre önce bir araba kazasında ölmüştü ve bu da kraliyet ailesinin bir şekilde olaya karışmış olabileceğine dair (asla kanıtlanmamış) bazı varsayımlara yol açmıştı. Tony ve ben bunun doğru olup olmadığını bilemezdik ancak etrafımın benden çok daha fazla nüfuza sahip insanlarla çevrili olduğundan emindik. Birkaç dakika daha birbirimizin paranoyasını yatıştırmaya çalıştıktan sonra birbirimize iyi geceler dedik ama önce, özellikle yurtdışındayken Epstein ve Maxwell’i mutlu etmem gerektiği konusunda hemfikir olduk.

Florida’ya döndükten sonra FunSaver kameralarımı West Palm Beach’teki evimin yakınında, resimleri bir saatte çıkararak bir fotoğrafçıya götürdüm. Mağazanın her baskının arkasına koyduğu işaretleme sistemi sayesinde benim, Prens Andrew ve Maxwell’in fotoğrafını ilk kez elime aldığım tarihi tam olarak söyleyebilirim: 13 Mart 2001. On beşe on santimlik fotoğrafı Tony’ye gösterdim. O zamanlar ikimiz de eve sağ salım vardığım için çok sevinmiştik; bu fotoğrafın daha sonra ne kadar büyük bir kargaşaya yol açacağını bilmiyorduk.

İplere Bağlı Kuklalar

Prens Andrew ile ikinci karşılaşmam yaklaşık bir ay sonra, Epstein'ın New York'taki evinde oldu. Bu yeri iyi tanıyordum. Gösterişli dekoru, siyah lake dolapları, kan kırmızısı halıları, devasa doldurulmuş bir kaplanı ve parçaları yarı çıplak kadınlardan oluşan özel yapım bir satranç takımıyla gözdağı vermek için tasarlanmış gibiydi. Ancak bana göre evin en rahatsız edici tasarım detayı, korkuluğu bir dizi oyma gözle süslenmiş gizli bir arka merdivendi; bu gözler, yukarı veya aşağı inerken onlara tutunduğunuzda size bakıyordu. Mesaj açtı: "Sizi her zaman izliyoruz."

Muhtemelen Nisan 2001'deki o gece Epstein, Prens Andrew'u selamladı ve onu oturma odasına getirdi; orada Maxwell ve ben oturuyorduk. Kurbanlarından bir diğeri olan Johanna Sjoberg kısa süre sonra geldi. Prens etraftayken her zaman olduğu gibi, Maxwell arsızca onunla flört ediyordu. Sjoberg'e kendisiyle gelmesini söyledi ve bir dolaptan üzerinde "Prens Andrew" yazılı etiket bulunan bir kukla çıkardı. Maxwell daha sonra prene ona şaka amaçlı bir hediye, tıpkı ona

benzeyen bir kukla aldığını duyurdu. Büyük bir şov yaparak ona verdi, sonra fotoğraf çektirmeyi önerdi. Prens ve ben kanepeye yan yana oturduk ve Maxwell kuklayı kucağıma koydu, kuklanın ellerinden birini göğsüme yerleştirdi.

Sonra Sjoberg'i prensin kucağına oturttu ve prens elini Sjoberg'in göğsüne koydu. Sembolizmi görmemek imkânsızdı. Johanna ve ben, Maxwell ve Epstein'in kuklalarıydık ve ipler onların elindeydi. Daha sonra beni bir yatak odasına gönderdiler ve orada prensle ikinci kez seks yaptım.

Ne kadar itaatkâr olsam da bu dönemden aklımda kalan bir anı, çok az da olsa direnmeye başladığımı gösteriyor. Karayipler'de bir gece, Sarah Kellen'ı Saint Thomas'tan almış olduğumuz teknelerinden birinde Epstein ile birlikteydik. Hava sıcaktı ve karanlık tamamen çökmüştü, sadece minik parıldayan ışıklar vardı. Little Saint James'e doğru motorla geri dönerken Kellen, teknedeki CD çalardan yüksek sesle müzik çalmakta ısrar etmeseydi her şey huzurlu olurdu. Aradığı şarkıyı, Santana ve Rob Thomas'ın "Smooth" şarkısını açtı ve Epstein'in etrafında müstehcen bir şekilde dans etmeye başladı. Oturduğum kaptan koltuğundan beni kaldırarak, "Hadi! Benimle dans et!" dedi. Birdenbire onu denize atmak istedim. Epstein için dans etmek istemiyordum. Kellen'ın bana emir vermesini istemiyordum. 2000 yazında Epstein'la tanıştığımдан beri kaybolan öfkem artık geri gelmişti. Bir zamanlar sevdiğim "Smooth" şarkısının sözleri beni öfkeyle doldurdu: "Eğer bu hayatın yeterince iyi olmadığını söyleseydin / Seni yüceltmek için dünyamı verirdim / Ruh haline daha uygun olması için hayatımı değiştirebilirdim." Ayağa kalkıp dans ettim çünkü Epstein'in bunu istediğini görebiliyordum ve ona itaatsizlik ederek tepkisini üzerime çekmek istemiyordum. Ama içten içe sinirleniyordum. Gece gündüz, her uyanık anım onun istek ve ihtiyaçlarıyla sınırlıydı. Tanıdık bir aşağılanma tuzağına düşmüştüm. Ama yine de Epstein'in üzerimdeki etkisi beni uysal ve itaatkâr yapıyordu.

Mayıs 2001’de Epstein, Maxwell ve ben Fransız Rivierası’na uçtuk. Model Naomi Campbell’ın otuz birinci yaş günü partisi bir yatta düzenleniyordu. O gece, Prens Andrew ile ilk tanıştığım da giydiğim aynı kıyafet üstümdeydi –atlarla süslenmiş parlak kot pantolon, dar pembe üst. Bütün akşam, Saint-Tropez’deki o kalabalık teknede kaçak yolcu gibi hissettim. Doğum günü kızı beni görmezden geldi. Campbell’ın ak saçlı erkek arkadaşı Flavio Briatore, İtalyan işadamı ve hüküm giymiş bir dolandırıcıydı ve büyükbabam olabilecek kadar yaşlı görünüyordu. Herkesten onlarca yıl daha genç olduğumun farkında olarak ortama uyum sağlamaya çalıştım.

Bu partiden sonra Epstein’in bir arkadaşı –ona İkinci Milyarder diyeceğim– bizimle birlikte La Bastide de Saint-Tropez’ye, hepimizin kaldığı dört Provence çiftlik eviyle çevrili malikânedен dönüştürülmüş beş yıldızlı otele geri döndü. Yolda Epstein, elli yaşındaki, seyrek kahverengi saçlı bu yabancıya “masaj” yapmamı istediğini açıkça belirtti, bu yüzden vardığımızda adama kulübesine kadar eşlik ettim. Sadece bir masajla kurtulabileceğimi umarak en profesyonel terapist ses tonumu kullanarak ona soyunmasını ve üzerine bir havlu alarak uzanmasını söyledim. Ama Epstein ona ne bekleyebileceği konusunda bilgi vermiş olmalı, çünkü İkinci Milyarder talimatlarımı görmezden geldi ve beni soymaya başladı. “Bu kıyafetle masaj yapamazsın, tatlım” dedi.

Adam, cinsel ilişkiye girdikten sonra bana eğer onun için “çalışırsam” Epstein’in bana ödediğinin üç katını teklif etti. Kibarca hayır dedim ve vedalaşarak bana söylediği gibi Epstein’in odasına döndüm.

İkinci Milyarder’in teklifini ona anlattığımda Epstein çok etkilendi.

“Bu iyi para. Nasıl reddedebilirsin?” diye sordu Epstein, eğlenerek.

Ben de kendi sorumlula karşılık verdim: “Ben yokken sana kim bakacak?”

O gece bana nasıl baktığını asla unutmuyacağım. Bana hayran olduğuna inanmak istedim. Ama onun hayran olduğu şey ona olan sadakatimdi. Ve ben onun bakıcısı rolüme o kadar bağlıydım ki kendimi onun da bana sadık olduğuna inandırdım.

Şimdi bunun bir fantezi olduğunu görüyorum ama Epstein’ın teşvik ettiği bir fanteziydi. Örneğin, bana Tony ile olan çalkantılı ilişkim hakkında tavsiye vermekten asla çekinmedi; Tony’nin benim için yeterince iyi olmadığını ısrarla söylüyordu.

Bir gün Tony ile kavga ettikten sonra Epstein’a masaj yapıyordum ki başını masaj masasından kaldırdı ve bana şöyle dedi: “Biliyorsun, kızgınken insanlara masaj yapmak iyi değil. Çok fazla negatif enerji.” Ne demek istediğini anlamaya çalışırken tereddüt ettim. Sadece beni azarlıyor muydu yoksa neden üzgün olduğumu mu merak ediyordu? Emin olamadan göz yaşları içinde ona Tony’nin beni tekrar aldattığını söyledim. Epstein durakladı ve bir an beni teselli edeceğini düşündüm. Ama bunun yerine güldü. “Bunu ona karşı kullanamazsın” dedi gayet sakin bir şekilde. “Dünyadaki her erkeğin yaptığı şeyi yapıyor.” Çok üzgün görünmüş olmalıyım çünkü konuşmaya devam etti, bana sık sık kullandığı profesörvari tonuyla, “Senin tarafındayım, bu yüzden sana vereceğim bu tek ipucuyla daha fazla üzüntüden kurtaracağım” dedi. “Bir erkeğin sadık olmasını asla bekleme, o zaman asla hayal kırıklığına uğramazsın. Erkekler genetik olarak böyle programlanmıştır.” Sonra başını tekrar masaj yastığına yasladı ve masajın geri kalanını daha da üzgün geçirdim. Bu klasik Epstein’dır: Beni “aydınlattığını”, dünyanın nasıl işlediğini öğreterek beni eğittiğini iddia etmeyi severdi.

Prens Andrew ile üçüncü kez ne zaman seks yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama yeri biliyorum: Little Saint Jeff's. Ayrıca bu sefer sadece ikimiz olmadığımızı da biliyorum; bu bir grup seksti. "Yaklaşık on sekiz yaşındaydım" dedim, 2015 yılında verdiğim yeminli ifadede. "Epstein, Andy ve yaklaşık sekiz genç kızla birlikte cinsel ilişkiye girdik. Diğer kızların hepsi on sekiz yaşın altında görünüyordu ve İngilizce konuşmuyorlardı. Epstein, iletişim kuramamalarıyla ilgili gülerек onların anlaşmanın en kolay olduğu kızlar olduklarını söyledi."

Bu açıklamayı yaptıktan sonra pilot David Rodgers, 4 Temmuz 2001 tarihli uçuş günlüğüne yazdığı kodlu bir notun ("AP") Prens Andrew'a atıfta bulunduğunu ifade etti. Epstein'in, prensin, başka bir kadının ve benim o gün Saint Thomas'tan Palm Beach'e uçtuğumuzu söyledi. Sanırım hatırladığım grup seksin o uçuştan önceki günlerde gerçekleşmiş olması mümkün, bu da hâlâ on yedi yaşında olduğum anlamına gelir. Tarihi muhtemelen asla kesin olarak bilemeyeceğim. Epstein'in bana söylediğine göre bildiğim şey, orada bulunan Fransız manken ajanı Brunel'in katılan diğer kızları temin ettiğidir.

Bağımsızlık Günü'nden sadece dört gün sonra 8 Temmuz 2001'de Epstein, Maxwell, Tayler, birkaç kişi daha ve ben Palm Beach'ten New York şehrinin hemen dışındaki Teterboro Havaalanı'na uçtuk. Çok iyi durumda değildim. Üç haftadır düzensiz âdet kanamam vardı ama aldırılmamaya çalışmıştım. New York'a döndüğümüzde karnımda bir hassasiyet hissetmeye başladım. Uykuya dalmak için uzandım ve uyuyakalmış olmalıyım çünkü sonraki hatırladığım şey, bir kan gölünün içinde uyanmamdı. Keskin dalgalar halinde kanlar vücudumu acıdan kıvrandırırken interkoma doğru sürünerek yardım istediğimi haykırdım. Manhattan'daki evin uşağı Jojo'nun çok nazik olduğunu, Epstein ve Maxwell beni New York-Presbyterian Hastanesi'ne götürmek için bir araba çağırırken merdivenlerden

inmeme yardım ettiğini hatırlıyorum. Ancak acil servise vardığımızda Epstein sorumluluğu üstlendi ve doğum tarihimin 1982 olduğunu (1983 doğumluyum) söyleyerek on sekiz yaşında görünmemi sağladı. Hastaneye yatırıldım ve bir çeşit ağrı kesici verildi, ondan sonra her şey bulanıklaştı. Bir doktorun bana sorular sorduğunu hatırlıyorum; bıçak saplanması gibi şiddetli ağrıyı tarif ettiğimde kistlerin patlaması durumunda ağrıya neden olabilen polikistik yumurtalık sendromum olup olmadığını merak etmişti. Bacaklarımın ayrılıp konulduğu metal pedallar, beyaz kâğıt gibi önlükler ve parlak ışıklar hakkında bulanık anılarım var. Epstein'in muayene odasında benimle birlikte olduğunu da hatırlıyorum ve doktor, notlarını yazmak için ayrılmadan önce Epstein onu durdurdu. İki adam kapı aralığında sessizce konuştular, ikisinin de yüzünde ciddi ifadeler vardı, sonra Epstein doktoru gönderdi. Epstein ve doktor arasında bir centilmenlik anlaşması yapıldığı izlenimine kapıldım: Bu orta yaşlı adam ve genç sevgilisi arasında ne olup bitiyorsa iki adam bunun gizli tutulacağı konusunda anlaşmış gibiydi.

Bu, ayrıntılarını silmeye çalıştığım birçok doktor ziyaretinden biri olacaktı. Epstein ve arkadaşları tarafından kullanıldıktan sonra vücudum sık sık acı çekiyordu. Ama tıpkı çocukluğumda sıklıkla geçirdiğim idrar yolu enfeksiyonlarının sayısız rahatsız edici muayeneye yol açtığı gibi, hastanede de sanki zihnim kapanarak beni koruyordu. Bu ve ağır bir şekilde sakinleştirilmiş olmam, tam olarak ne olduğunu bilmeyi her zaman zorlaştırdı. Ayrıca, New York-Presbyterian'daki doktorlar benimle değil, daha çok Epstein ile konuştular.

Ancak birkaç gün sonra taburcu olduktan ve Jojo bizi 71. Cadde'ye geri götürdükten sonra parçaları bir araya getirmeye başladım. Göbek deliğimin yakınında küçük bir kesik vardı, evdeki diğer kızlardan biri bunun dış gebelik için laparoskopik bir ameliyat olduğunu söyledi. Ama Epstein bana düşük

yaptığımı söylemişti ki bu tamamen farklı bir şey. Daha sonra tıbbi kayıtları gördüm ve “düşük” kelimesini içermiyor. Şiddetli kramplar ve kilo kaybı (bir ayda “7 pound”) not ediyorlar, ayrıca iki yıldır aynı partnerle cinsel ilişkiye girdiğimi bildirdiğimi de belirtiyorlar ancak sorunu kesin olarak tanımlamıyorlar. Net olarak hatırladığım tek şey, bir noktada bir doktorun bana çocuk sahibi olamayabileceğimi söylemesiydi.

Epstein’in asla prezervatif kullanmadığını zaten söylemiştim. Ne o ne de onun ve Maxwell’in beni sattığı erkekler prezervatif kullandı. Epstein’in ısrarı üzerine Tony’ye prezervatif taktırdım, ayrıca doğum kontrol hapı kullanıyordum. Ama bir günü kaçırmış olmalıyım.

Hastane ziyaretimden sonra hamile kaldığımı ve bunun olduğunu bile bilmeden bir fetüsü kaybettiğimi kabullenmek zorunda kaldım. Bu beni daha da uyuşturdu. Ama yas tutmaya zaman yoktu. Maxwell ve Epstein’in dünyasında parti asla bitmezdi.

O zamandan beri danıştığım doktorlar ve şifacılar, vücudumun bu kadar çok cinsel travmaya dayanmış olması nedeniyle bir tür isyan başlattığını öne sürdüler. Bu fikir bana mantıklı geliyor, özellikle de Epstein bu sıralarda beni istismar etmenin yeni yollarını icat ettiği için. Sadomazoşizmle ilgilenmeye başlamıştı ve bunu kimin bildiği umurunda değildi. *Vanity Fair* muhabiri Manhattan’daki evine bir ziyarette bulunduğunda, Marquis de Sade’in *Erdemin Talihsizlikleri* adlı kitabının bir kopyasını masasına bıraktı. Ama o sadece okumakla yetinmiyordu. Kırbaçlar, kelepçeler ve diğer işkence aletleriyle denemeler yapmaya başlamıştı. O zamanlar, bildiğim kadarıyla bu acımasız işkenceye maruz bıraktığı tek kız bendim. Seans üstüne seans, beni kurban olarak kullanarak çeşitli fantezilerini canlandırıyor. Ağzım tıkanıyor ve sık sık domuz bağıyla

bağlanıyordum. Epstein, boynuma siyah deri, metal çivili bir tasma takmayı severdi; bu tasma omurgama kadar uzanıp ellerimi ve ayaklarımı sıkıca bağlayan bir zincire bağlanıyordu. Bu aletin bana dayattığı bel kırıcı bükülmeler o kadar çok acı veriyordu ki bayılmak için dua ediyordum. Bayıldığımda ise daha fazla istismara maruz kalıyordum.

Bütün bunların ortasında Epstein, bir Broadway oyunu olan *Operadaki Hayalet*'i izlemem için bana bilet aldı. Daha önce hiç tiyatroya gitmemiştim ve sadece gösteriden değil, hayaletin bana Epstein'ı hatırlatmasından da çok etkilendim. Parlak bir bilim insanı, sihirbaz, mimar, mucit ve besteci olan Hayalet, deforme olmuş bir yüzle doğmuştu. Bir sahneyi asla unutmayacağım; kaçırdığı genç kıza düğün elbisesi giydirmişti. Kız ise onun fiziksel görünüşünden değil sapkın ruhundan korktuğunu açıklıyordu. Bugün bile, Andrew Lloyd Webber'ın "Think of Me" şarkısını duyduğumda beni kaçırın sapık canavar Epstein'ı düşünüyorum. Hayalet, tutsağının özgürlüğüne kavuştuğu hayali bir geleceği düşünerek şöyle şarkı söylüyor: "Uzun zaman önce, çok uzun zaman önce gibi görünüyor / Ne kadar genç ve masumduk / O beni hatırlamayabilir ama ben onu hatırlıyorum."

Cehennemin daha derin bir seviyesine inmiştim.

Sonbahara girerken dünya çıldırıyordu. 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi kulelerine yapılan terörist saldırılar her Amerikalıyı derinden sarstı. Ama bundan önce bile dağılmaya başlamıştım. Büyükkannem Shelley hastalanmıştı ve ağustos ayının sonunda ölmeden hemen önce Florida'da onu görmeyi başarmış olsam da Epstein'a olan yükümlülüklerimin beni çoktan nankör bir torun haline getirdiğinden dolayı suçluluk duyuyordum. Ekim ayında Maxwell, 11 Eylül'den beri ilk kez Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret eden Prens Andrew için bir akşam yemeği partisi vermek üzere New York'a uçtu. Epstein ve ben

Palm Beach'te kaldık, hatırlıyorum, işte o zaman beni kenara çekti ve ne kadar bitkin görüdüğümü fark ettiğini söyledi. Gözlerimin altında koyu halkalar vardı ve kaburgalarım derimin altından görünüyordu. Ona iyi uyuyamadığımı söyledim. Aldığım ilaçlara kokain eklemiştim ve bu da hiç yardımcı olmuyordu. Epstein iğrenmiş görünüyordu; uyuşturucu bağımlılığımın kabul edilemez hale geldiğini söyledi. O her zaman kızlarının neşeli olmasını ve onu arzuluyor gibi görünmesini talep ederdi. Ben ise gözleri donuk ve isteksizdim.

"Artık eskisi gibi değilsin" dedi Epstein soğuk bir şekilde. "Kendini toparlaman gerekiyor." İtiraz etmedim. Bir geziye çıkacağını söyledi. "Şehre geldiğimde seni ararım" dedi. Sonra beni eve gönderdi.

En azından ilk başta hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Bu benim yeni bir hayata başlama şansımdı ve ona öyle davranmaya çalıştım. Epstein'ın bana ödediği parayı kendime ait bir arabaya, harika bir stereo sistemine sahip ikinci el bir Dodge Dakota kamyonete yatırmıştım, böylece ilk defa kendi başıma dolaşabiliyordum. Toparlanmalıydım çünkü para kazanmam gerekiyordu: Epstein faturalarımı ödemeyi bırakmıştı.

Kısa bir süre bir hayvan hastanesinde çalıştım, çocukluk yeminimi yerine getirmeye çalışıyordum: veteriner olmak için gerekenleri öğrenmek. Ama berbat bir haldeydim. İşe geç kaldım ve bahaneler uydurdum. Beni kovdular. Dersimi aldıktan sonra ilk garsonluk işimi buldum ve o restoran beni uzun süre tutmasa da kazandığım deneyim başka bir iş bulmamı kolaylaştırdı. Yavaş yavaş, kendimi uyuşturduğum kimyasallar vücudumdan çıktı ve eski Jenna gibi hissetmeye başladım. Ancak aynı zamanda, içimde sürekli bir değersizlik hissi de vardı. O korkunç olayların ortasında, Epstein'ın övgüsü uzun zamandır özgüvenimin ana kaynağıydı. Bana verdiği fırsata ihtiyacım olsa da onun benim hakkımda kötü düşünmesine neden olduğum için utanıyordum.

Tony ve ben bir söz verdik: Okula geri dönecektik. Adı uygun bir şekilde Survivors Charter¹ olan, lise diploması almak isteyen daha büyük öğrencilere yönelik bir yere kaydolduk. Ortak bir hedefin Tony ile benim gergin ilişkimizi iyileştirmemize yardımcı olacağını umuyordum. Ama kısa süre sonra bunun artık mümkün olmadığını anladım. Tony, DVD'lerden kardeşinin kamyonuna kadar her şeyi çalarken birden fazla kez yakalanmıştı. Kleptomaniisini uyuşturucunun tetiklediğinden şüpheleniyordum ve bir noktada onu evden attım ancak birkaç hafta sonra geri aldım. Birbirimizi desteklemeye çalışırken bile, en kötü dürtülerimizi kontrol etmek için mücadele ediyorduk. Ama dağılıyorduk.

Kasım 2001'de, "fuhuş amacıyla ABD'ye yabancı kaçakçılığı" suçlamalarını kabul eden eski işkencecim Ron Eppinger nihayet cezasını aldı: yirmi bir ay hapis, 6.000 dolar para cezası ve fahişelik hizmetini tanıtmak için kullandığı bir tekne ve limuzinin müsadere edilmesi. Bana göre, Eppinger ucuz kurtulmuştu. Şaşırmadım da. Beni o limuzinle ilk aldığı günden bu yana üç yıldan az zaman geçmişti ama sonsuza dek sürmüş gibi geliyordu. Epstein'in dünyasında başıma gelen her şey, belirli ayrıcalıklı erkeklerin, ne kadar alçakça davranırlarsa davransınlar kanunun dışında, sisli bir alanda var olduklarını doğrulamıştı.

Bu dönemde Epstein oldukça meşguldü. Uçuş kayıtları daha sonra onun ve Sarah Kellen'in Leslie Wexner'in annesi Bella'nın cenazesine katılmak için Ohio'ya uçtuklarını gösterecekti. Ancak o sırada bu seyahatten habersiz olsam da bir şeyi anlamıştım: Epstein'in onun özel "Bir Numarası" olduğum iddiasına inanmak safıktı. Epstein'in beni ne kadar ani bir şekilde kovduğu ve o zamandan beri benimle iletişime geçmediği göz önüne alındığında bu açıktı. Bensiz de gayet iyilerdi. Garip ve karmaşık bir şekilde bu canımı acıttı.

1 İng. Hayatta Kalanlar Sözleşmesi (ç.n.)

Yine de zaman geçtikçe bu reddedilme duygularının yerini temkinli bir iyimserlik dalgası aldı. Hayır, artık Epstein'ın jetleriyle uçmuyordum. T.G.I. Friday's'te saatte 5 dolara (artı bahşiş) garsonluk yapmakla çok meşguldüm. Ve bu sorun değildi. Ne kadar kolayca gözden çıkarılabilir olduğumu kabullenirken bile, Epstein'ın dünyasının dışında kendi değerimi oluşturmamın yollarını buluyordum. Ağabeyim Danny, Lanette adında harika bir kadınla evlenmek üzereydi ve onların düğününe katılabileceğim için mutluydum.

Eğer hâlâ Epstein ve Maxwell için 7/24 hazırda bekliyor olsaydım bunu garanti edemezdim. T.G.I.'dan sonra cuma günleri Mannino's adlı bir restoranda birkaç vardiya yaptım, sonra Roadhouse Grill adlı bir yerde tam zamanlı bir işe girdim. İş arkadaşlarımı seviyordum ve müşterilerin istek ve ihtiyaçlarını okuma yeteneğim cömert bahşişlere dönüştükçe mutlu oluyordum.

Sonra Mart 2002'de bir gece vardiyamdan sonra Dodge kamyonumu ödünç alan Tony, beni almak için Roadhouse Grill'e geldi. Beni beklerken barda otururken garsonların gece boyunca biriktirdiği bahşiş parasını tutan kavanozu fark etti. Kimse bakmıyorken aldı. O sırada bunu bilmiyordum. İşten çıkış saatimi kaydettim ve eve gittik.

Ertesi gün patronum aradı ve beni hırsızlıkla suçladı. Yapmadığımı söyledim ama kimin yaptığını tahmin edebiliyordum. Patronuma bir sonraki maaşımdan kesmesi için yalvardım ve hayır dediğinde ertesi gün gidip parayı geri ödedim. Ama yine de bana işten atıldığımı ve polisi aradığımı söyledi. Tutuklanmaktan çok korkuyordum. İşte o zaman Epstein beni arayıp halimi hatırlamı sordu. Zamanlaması inanılmazdı, hatta ürkütücüydü ve neredeyse iddia ettiği gibi her şeyi bildiğine inanmamı sağladı. "Öğle yemeğine gel" dedi. "Seni görmek istiyorum." Oraya vardığımda hâlâ uyuşturucu kullanıp

kullanmadığımı değerlendirmek için beni süzdü. Temiz olduğuma ikna olduktan sonra nasıl olduğumu sordu. Gözlerimden yaşlar boşandı. İşyerindeki bahşiş kutusunu anlattım ona, kelimelerim ağızımdan dökülüyordu –Tony onu çalmış ve işten atılmama sebep olmuştu. Ya polis ikimizi de tutuklarsa? Epstein, Tony’yi hiçbir zaman onaylamamıştı ama polisin geri çekilmesini kolayca sağlayabileceğini söyledi. Ancak bir şartı vardı: El Brillo Yolu’na geri dönmem gerekiyordu.

İşim yoktu. Erkek arkadaşım berbat biriydi. Bu yüzden Epstein dönüp beni masaj odasına götürdüğünde onu takip ettim. Hepsi bu kadardı. Tekrar onun kontrolü altına girmiştım.

Bu Artık Çok Fazla

Epstein bir keresinde bana birlikte olduğu her kızın üç şekilde fayda gördüğünü söylemişti: Ya hayatlarını iyileştirmek için onlara para vermişti, ya kariyerlerine başlamalarına yardımcı olmuştu ya da onları başarılı arkadaşlarından biriyle evlendirmişti. Örneğin, Epstein'ın evindeki tüm kızlar, 1994 yılında Epstein'ın eski kız arkadaşının –yirmili yaşlarında bir kadın– onun sosyal çevresindeki başka bir adamla evlendiğini biliyordu. (Birkaçımız bu adamla tanışmıştık.) Epstein, eski kız arkadaşının bu adamla evliliğini sanki kendisi ayarlamış gibi, cömertliğinin kanıtı olarak birden fazla kez gündeme getirmişti. Bana da aynı türden çöpçatanlığı benim için yapmaya istekli olduğunu söyledi. Bunu söylediğinde bana sunduğu şeyin hayat değiştiren bir hediye olduğuna açıkça inanıyordu. Özünde cömert bir hayırsever olduğu fikrine sıkıca tutundu. Bu arada, “üstün” genlerini taşıyan çocuklar dünyaya getirerek insan ırkını ıslah etme hayalleri de kuruyordu. Bazen Zorro Çiftliği'ni kelimenin tam anlamıyla bebek üretmek için bir üretme çiftliği olarak kullanma planlarından bahsedirdi. Bu hayali yavruları

kim doğuracaktı? Tabii ki kendi yörüngesinde tuttuğu kızlar! Ve o, bunu bir onur olarak kabul edeceğimizi düşünüyordu.

Maxwell farklı bir yırtıcıydı –elbette bencil ama Epstein’dan daha kırılıyordu. Özellikle 2001 Noel günü kırk yaşına girdikten sonra dışa dönük kişiliğinin altında gizlenen güvensizlikler ortaya çıktı. Gençken göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip olan Maxwell hâlâ çekiciydi. Ancak kısa saç kesimi –yirmi yaşlarında bir kadın için kışkırtıcı derecede şık olsa da– iki katı yaşındaki birinde biraz yıpranmış görünüyordu. Maxwell’in bu hali giderek çok fazla çabaladığı izlenimi veriyordu. Epstein’ın evinin hanımefendisi olmaktan hâlâ gurur duyarken olgun bir hanımefendi gibi görülmekten giderek daha fazla rahatsız oluyordu.

Ben geri döndükten sonra bu hayal kırıklıklarını bana acımasız yeni yollarla yansıtmaya başladı. Epstein’a karşı sahiplenici olmadığını ve kiminle seks yaptığının umurunda olmadığını söylediğinde ona her zaman inanmıştım. Artık Epstein’ın sevgi gösterdiği herkese karşı son derece kıskanç görünüyordu. Maxwell birçok şeydi; göz alıcı, büyüleyici, birçok erkeğin çekici bulunduğu şekilde cesurca seksiydi. Ama şefkatli değildi ve bence hem o hem de Epstein benim şefkatli olduğumu görebiliyordu. “Çok anaç bir içgüdü var” demişti bana Epstein birden fazla kez ve hemen gece yatma rutinimize geri döndü. Buna karşılık Maxwell üçlü ilişkilerimiz sırasında bana saldırmaya başladı. Örneğin, devasa bir dildo alıp beni incitmek için kullanırdı. Şikâyet edersem daha çok incitirdi. Bir süredir, yakında Epstein için çok yaşlı olacağımı söyleyerek benimle dalga geçiyordu. Eğer ben –on sekiz yaşında biri– onun için çok olgunsam, Epstein’ın kendisini çok yaşlı olarak göreceğini biliyor olmalıydı.

Ama niyeti kötü olsa da Maxwell’in beni yaşlanmanın sonuçları konusunda uyarması samimiydi. Epstein’ın dünyasında geleceğime bir göz atmak istiyorsam, tek yapmam gereken

Sarah Kellen'a bakmaktı. Onunla tanışmadan birkaç yıl önce Epstein'a cinsel olarak hizmet etmişti ya da bana öyle söylenmişti. Ama yirmili yaşlarının başlarında, yaş sınırını aşmıştı ve yeni bir kölelik evresine zorlanmıştı: başkalarını devşirmek. Kızları baştan çıkardığım zamanlara dair suçluluk duygum sürekli artıyordu. Şimdi, Epstein ve Maxwell ile daha uzun süre kalırsam, yakında Kellen gibi olacağımdan, işgal edilen genç kızların sonsuz geçit töreninden sorumlu olacağımdan endişelenmeye başladım.¹

Eğer bir şey hakkında bilgi sahibiysem o da kızlara verilen zarardı –geçmiş travmanın kalıcı yankısı. Bu noktaya kadar düzinelerce erkeğe satılmışım ve yüzlerini net bir şekilde hatırlıyordum. Yaşlı erkekler ve daha da yaşlı erkekler vardı; asosyal, utangaç erkekler ve kaba, kibirli erkekler. Bana kıyafet giydirmek isteyen erkekler vardı, beni çıplak görmek isteyen erkekler vardı ve dokunduğum sürece giyinik olup olmadığımı fark etmeyen erkekler vardı. Ereksiyon sağlayamayan veya sürdüremeyen erkekler vardı. Benimle birlikte olmanın bir şans olduğunu düşünen erkekler vardı. En az bir erkek, ona cinsel olarak hizmet ederken beni görmezden geldi, bunun yerine gözlerini Epstein'a dikti ve hatta onu okşadı. Bazı erkekler, özellikle yetmişli yaşlarındaki erkekler, ilgimden dolayı minnettar görünüyordu; birçoğu daha sonra bana teşekkür edip “Sen iyi bir kızsın” dedi. Bu yaşlı erkeklerin diğerlerinden daha az vahşi olmalarını takdir etsem de bunu söylediklerinde yine de midem bulandı. Sözleri, onlar için çocuksu görünümümün cinsel çekiciliğimin bir parçası olduğunu inkâr edilemez bir şekilde açıkça ortaya koyuyordu. Kaç erkek olduğunu söylemek gerçekten

1 Kellen daha sonra kendisinin de Epstein'ın kurbanı olduğunu iddia edecekti. Ancak Ghislaine Maxwell'in duruşmasında Kellen, kurbanlar tarafından Epstein ile “masaj” için rezervasyon yaptıran kişi olarak teşhis edildi. Maxwell'in 2022'deki ceza duruşmasında Yargıç Alison Nathan, Kellen'i “suç komplosuna bilerek katılan” biri olarak adlandırdı.

imkânsız, kısmen saymadığım için, kısmen de birçoğuyla olan etkileşimlerim çok benzer olduğu için. Yine de bunu yapmak beni mutsuz etse de tüm erkekleri mutlu etmem bekleniyordu.

İşlerin benim için daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda daha da kötüye gitti: Epstein beni, daha önce kimse- nin yapmadığı kadar vahşice tecavüz eden bir adama gönderdi. Bu adamı bir kulübeye götürmem emredildiğinde Epstein'ın adasındaydık. Hukuki belgelerde "tanınmış bir başbakan" olarak tanımlamaya özen gösterdiğim bu adamın, sevgi gösterilerine hiç de meraklı olmadığı hemen anlaşıldı. Şiddet istiyordu. Bilincimi kaybedene kadar beni defalarca boğdu ve ölüm korkusu içinde olmamdan zevk aldı. Korkunç bir şekilde bana zarar verdiğinde güldü ve durması için yalvardığımda daha da tahrik oldu. Kulübeden ağzım, vajinam ve anüsüm kanlar içinde çıktım. Nefes alırken ve yutkunurken günlerce acı çektim.

Sonrasında, gözyaşları içinde Epstein'a beni Başbakan'a geri göndermemesi için yalvardım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona yalvardım. Epstein'ın adamdan korkup korkmadığını veya ona bir iyilik borçlu olup olmadığını bilmiyorum ama siyasetçinin acımasızlığı hakkında soğuk bir şekilde, "Bazen böyle şeyler yaşarsın" diyerek bir daha göndermeyeceğine dair hiçbir söz vermedi.

Epstein'ın arkadaşlarına, kadınların "sadece vajina için bir yaşam destek sistemi" olduğunu söylemeyi sevdiğini artık biliyorum.

O zamanlar bunu bilmiyordum.

Bugün Epstein'ın şu ürpertici ayrımı yaptığını biliyorum: "Ben bir cinsel yırtıcı değilim; ben bir suçluyum. Bu, bir katil ile simit çalan bir kişi arasındaki farktır." O zamanlar bunu da bilmiyordum. Bugün, istismar ettiği kız ve kadınları ne kadar az umursadığını görüyorum. Ama uzun süre bunu anlayamadım. Ya da belki de anlamak istemedim. Başbakan tarafından

vahşice taciz edilme deneyimim ve Epstein'ın bunu örtbas etme şekli bunu değiştirdi.

Başbakan'ın saldırısından önce Epstein beni kandırmıştı. Epstein'ın çocuksu kızlara olan düşkünlüğünün bir hastalık olduğunu düşünüyordum ama çarpık bir şekilde yine de iyi niyetli olduğunu sanıyordum. Saldırıdan sonra artık iyi niyetli olduğunu düşünemezdim. Bu kadar vahşice muamele görüp dehşete düştükten sonra Epstein'ın ne kadar sakın olduğunu görünce, övgülerinin sadece beni kullanmak için bir manipülasyon olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Epstein sadece kendisini önemsiyordu.

O noktada dibe vurduğum. Artık hayatta kalamayacağımı biliyordum. Sadece iki olası seçenek görüyordum: Ya Epstein'ın sattığı biri beni öldürecekti ya da ben kendi hayatıma son verecektim. Başbakan'la karşılaşmamdan yaklaşık sekiz hafta kadar sonra Epstein, sık sık yaptığı gibi, önemli bir arkadaşına jetlerinden birinde hizmet etmemi istediğini söyledi. Epstein bana Palm Beach'teki özel havaalanında ne zaman olmam gerektiğini söyledi ve sadece bir saat havada olacağımı belirtti. Sözüne güvenerek Tony ve bazı arkadaşlarından beni oraya götürmelerini istedim, sonra da geri dönene kadar beklemelerini rica ettim. Uçağa çıkan merdivenleri tırmanırken o gün kiminle görüşeceğimi bilmiyordum. Sonra başımı eğip içeri girdim.

“Tekrar merhaba” dedi Başbakan, herkesten daha çok korktuğum adam.

Kan beynime hücum etti ve nefes almakta zorlandım.

Bu sefer beni öldürecek mi? diye düşündüm ve bir an için bayılacağımı sandım. Pilot sessizce kokpitin kapısını kapattı ve havalandık. Sonraki bir saat boyunca, ölümcül bir darbe için tetikteydim. Anlaşıldığı üzere, Başbakan'la bu ikinci karşılaşmam, diğer erkeklerle olan karşılaşmalarımdan daha tipikti; tek amacı boşalmaktı. Yine de Başbakan'ın beni bir kez daha

inciteceğini ve boğacağını beklediğim, hayatımın en uzun altmış dakikasıydı. Uçak yere indiğinde, sersemlemiş bir halde, Tony ve arkadaşlarının beklediği arabaya doğru sendeledim.

O zaman bilmiyordum ama Başbakan'la ikinci etkileşimim benim için sonun başlangıcıydı. Davranışlarım değişmeye başladı. En sevdiğim kitapçada güzel, genç bir yabancı kızla karşılaştım, Epstein için mükemmel olacağını fark edtim ve sonra bilerek numarasını almadan oradan ayrılırdım. İçimde yeni bir özgür irade duygusu yerleşiyordu. Henüz kendimi kurtarabilirdim da en azından başka bir kızı kurtarabilirdim.

Sonra, 2002 yazında bir ara, Maxwell ve Epstein dayanma sınırimi zorladı. Üçümüz Epstein'ın adasının etrafındaki sığ resiflerde şnorkelle yüzerek bir öğleden sonra geçirmiştik. Rıhtımda kurulanırken Epstein'ın yanıma oturmadan önce Maxwell'e bir bakış attığını fark ettim. Elini sırtıma koydu – bu onun için nadir görülen, sevgi dolu bir hareketti. “Yaşam tarzımı benimsediğin için sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur umarım” diye başladı, Maxwell de yanıma sokulurken. “Son birkaç aydır, bulunması zor bir özveri gösterdin. Seni tanıştırdığım arkadaşlarım da aynı fikirde: Sen çok hoş bir genç kadınsın.” Derin bir nefes aldı ve bunun nereye varacağını merak ettim. Sonra birden söyleyiverdi: “Jenna, bebeğimizi doğurmanı istiyorum.”

İnsan ırkını kendi DNA'sıyla tohumlamak hakkında varsayımsal olarak konuştuğunu duymuş olsam da teklifi beni şoke etti. Maxwell mali detaylara dahil olurken irkilmemeye çalıştığımı hatırlıyorum.

“Sana yirmi dört saat yardımcı olacak bakıcıların olacak” dedi, sesi garip bir şekilde neşeliydi. “Jeffrey sana Palm Beach veya New York'ta –seçim senin– bir ev satın alacak ve sana yüklü bir harçlık verecek.” Hafızam beni yanıltmıyorsa aylık 200.000 dolarlık devasa bir rakamdan bahsetmişti. Ama sonra

şartlar geldi: Modern zamanların hizmetçisi gibi, çocuğun tüm yasal haklarını Epstein ve Maxwell'e devretmem gerekecekti. Epstein'ın istediği her yere ve her zaman çocukla birlikte seyahat etmem gerekecekti. Sözleşme, Epstein ve benim bir çift olmadığımızı ve eğer bir "anlaşmazlık" yaşarsak bebeğin onunla kalacağını yazılı olarak tasdik etmek içindi. Maxwell bunu böyle ifade etti, sanki Epstein ve benim ilişkimizin sonunun karşılıklı olarak kararlaştırılmış bir ayrılık olacağı düşünölmüştü. Bu bana gülünç geldi. Herkes Epstein'ın, genç kızlarla ilişkilerini bitiren kişi olduğunu biliyordu –asla tersi olmazdı.

O zamana kadar çocuk sahibi olma fikri uzak bir hayaldi. Bazen kendimi hâlâ bir çocuk gibi hissediyordum, bu yüzden anne olmayı hayal etmek zordu. Üstelik, bırakın bir bebeği doğurmayı, bir yıl önce doktorun bana söylediklerinden sonra tekrar hamile kalabileceğimden bile emin değildim.

Epstein ve Maxwell'in küstahça talebiyle ilgili her şey yanlış geliyordu. Bir çocuğu dünyaya getirip onların büyütmelelerini kesinlikle istemiyordum. Ya bebek kız olursa? Epstein ve Maxwell'in planı, o küçük kıızı ergenliğe ulaşana kadar büyütmem, sonra da istismar etmeleri için onlara teslim etmem miydi? Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Epstein ve Maxwell o kadar çok talepte bulunmuşlardı ki, onları memnun etme umuduyla kendi duygularımı görmezden gelmiştim. Ama bu teklif başka bir kişiyi tehlikeye atacaktı: çaresiz bir çocuğu. Bu artık çok fazlaydı.

Bugün, henüz doğmamış bir bebeği savunmanın kendimi savunmaktan daha kolay geldiğini fark ettiğim için üzgünüm. Onların teklifini kesinlikle kabul edemeyeceğimi biliyordum. Bununla birlikte, Epstein ve Maxwell'e sadece 'hayır' diyemeyeceğimi de biliyordum. Bu çok tehlikeliydi. İki yıldan fazla bir süredir ilk kez, kaçmanın bir yolunu aramaya başladım, tekliflerini düşünüyor gibi yaparak zaman kazanmaya çalıştım.

Birkaç gün sonra, en azından bir planın bir kısmını oluştur-
dum. İkisine de evet, onların bebeğini doğuracağımı ancak
önce tanıştığımız ilk gün bana verdikleri sözü yerine getirmele-
rini umduğumu söyledim. Nihayet, masöz olarak resmi eğitim
almamda bana yardımcı olurlar mıydı? Kibarca bunu düşün-
melerini rica ettim.

Cevabımı on dokuzuncu doğum günüme az kala aldım.

Epstein'ın adasında tekrar bulunuyorduk ve Epstein bana
kucığına oturmam için işaret etti. "Öncelikle doğum günün
kutlu olsun" dedi, yüzü benimkine çok yakındı. "Ne kadar çok
çalıştığını biliyoruz ve özel bir şeyi hak ettiğine katılıyoruz.
Bu yüzden seni Tayland'a gönderiyoruz." Şaşkın görünmüş
olmalıyım -Epstein'ın beni eğitmeyi kabul etmesi durumun-
da bunun evime daha yakın bir yerde olacağını varsaymışım.
Ama Epstein, Maxwell'in ülkenin kuzeyindeki Chiang Mai'de,
sadece sekiz haftada Tai masajı sertifikası alabileceğim bir okul
bulduğunu söyledi. Ona teşekkür etmeye başladım ama henüz
bitirmemişti.

"Sadece bir şey daha" dedi Epstein. "Chiang Mai'deyken
belirli bir kızla tanışman gerekecek." Bana adını söyledi -Tayca
gibi geldi- ve eğer Epstein kriterlerine uyduğunu düşünürsem,
onu Amerika Birleşik Devletleri'ne uçuracağını söyledi. *Yani
çok uzakta olsam bile hâlâ eleman mı arayacağım?* diye sessizce
kendi kendime sordum. Aynı zamanda, bunun tek çıkış yolum
olabileceğini ve bunu reddetmenin delilik olacağını fark ettim.
Bu yüzden gülümsedim ve ona sıcak bir kucaklama verdim.
Epstein ve Maxwell'in benim onların tarafında olduğuma inan-
malarını sağlamak önemliydi.

Sonraki birkaç hafta içinde Maxwell, Kuzey tarzı Tai ma-
sajı eğitimi için en iyi merkezlerden biri olarak bilinen Ulusla-
rarası Masaj Eğitimi Okulu'na katılmamı ayarladı. Benim için
Florida'ya bir otobüs bileti aldı ve Chiang Mai'deki dört yıldızlı

bir otel olan Dusit Royal Princess'te bir oda ayırttı. Epstein faturayı peşin ödedi.

Eşyalarımı toplamak ve vedalaşmak için Florida'daki evime gönderildim. Bu sırada Tony ve ben onun ailesinin yanına taşınmıştık, bu yüzden zamanımın çoğunu orada geçirdim, neyi depoya koyacağıma ve neyi yanımda götürmeye çalışacağıma karar vermeye çalışıyordum. Geleceğin ne getireceğini bilmesem de onsuz yaşayamayacağım her şeyi yanımda götürmem gerektiğini hissettim. Ayrıca ailemi ziyaret ettim ve kardeşim Danny ve yeni eşi Lanette beni uğurlamaya geldiler. O zamanlar on dört yaşında olan Skydy'yi kenara çekip her zaman onun yanında olacağımı söylediğimi hatırlıyorum. O birkaç gün boyunca kaçış planı yapan bir mahkûm değil, egzotik tatile hazırlanan normal bir kız gibi davrandım.

2002 yılının Eylül ortasında Epstein ve Maxwell, New York'a dönmeme ayarladılar; oradan tek başıma Tayland'a devam edecektim. Miami'den New York'a ticari uçuşumun kalkacağı sabah, köpeğim Mary-Jane'e son bir kez veda ettim ve sonra Tony ile birlikte valizlerimi Dodge kamyonetime yükledik. Hiçbir zaman hafif eşya taşıyan biri olmadım ama bu sefer her zamankinden daha yüklüydüm. Bavullarım benim için önemli olan her hatıra ve fotoğrafı içeriyordu. Tony'nin yokluğunda kullanmasına izin verdiğim kamyonetten valizlerimiz zor çıkardık ve Tony her şeyi bilet gişesine kadar taşımama yardım etti. Bagaj nihayet kontrol edildikten sonra güvenlik kontrolüne yönelidik. İşte o zaman ağlamaya başladım. Tony şaşkındı. Birkaç hafta önce de uzakta değil miydim? Beni bu kadar duygusal yapan neydi? Bunu kendime bile açıklayamıyordum ama içimde geri dönmeyeceğime dair bir his vardı. O gün Tony'ye her zamankinden daha sıkı sarıldım ve onu ne kadar özleyeceğimi söyledim. Epstein'la bir yerlere uçarken her zaman yaptığım gibi, "Köpeğe iyi bak" dedim. Tony bakacağını söyledi ve ona son bir öpücük verip uzaklaştım.

Manhattan'da sonraki birkaç gün boyunca Epstein ve Maxwell beni Epstein'in yeni "asistanı" olan Nadia Marcinkova adında bir Çek güzeli eğitmekle görevlendirdiler. Epstein, Marcinkova'nın ben yokken yerime geçeceğini söyledi. Marcinkova benden yaklaşık üç yaş küçüktü –Epstein'la ilk tanıştığım yaşta– ve Epstein, tıpkı Maxwell ve benim 2000 yılında yaptığımız gibi, onun ve benim birlikte ona "masaj" yapmamızı istedi. Epstein, ilk seansta Nadia'ya "Jenna'nın yolunu izle" dedi. O zaman ona ne kadar açgözlerle baktığını görebiliyordum ve bu bende bazı duyguları uyandırdı. Kendime anlattığım, ihtiyaç duyduğum, önemli olduğum, ona bakabilecek tek kişi olduğum hakkındaki tüm hikâyeler çok açık bir şekilde yalan çıktı. Epstein'in hayatından kaybolmak istesem de yerime bu kadar kolayca başkasının geçmesi canımı yakıyordu.

21 Eylül'de Epstein ve Maxwell, Afrika'ya uzun bir seyahat için New York'tan ayrılıyorlardı. Marcinkova da Epstein'in Boeing 727 uçağında onlarla birlikte uçuyordu; ayrıca aralarında oyuncular Chris Tucker ve Kevin Spacey ile eski Başkan Clinton'ın yanı sıra altı ABD Gizli Servis ajanı da bulunuyordu. (Clinton, seyahatin vakfının çalışmalarıyla ilgili durakları da içeren insani bir misyon olduğunu söylemişti.) Ayrılmadan önce Maxwell beni ciddi bir sohbet için oturttu. Chiang Mai'ye indiğimde, Epstein'in ilgilendiği Taylandlı kızı hemen bulmam gerektiğini söyledi. Maxwell, bu konudaki ilerlemem hakkında benden düzenli olarak bilgi almak istiyordu. Bana seyahat belgelerimi verdi; bu belgelerde bana para göndereceği Western Union ofislerinin adresleri de yer alıyordu. Bütün bunların geldiği zarf hâlâ bende. Dışında Maxwell, Taylandlı kızın adını ve iki telefon numarasını yazmıştı: kendi cep telefonu ve Epstein'in New York'taki uşağı Jojo'nun telefonu. "Bayan Maxwell'i ara!" diye emrediyordu yazıda büyük harflerle.

"İki ay sonra görüşürüz" dedi Epstein, Maxwell ile ayrılmadan önce. Başımı salladım ve kapı arkalarından kapanırken

sevinç ve gerilim karışımı hisler içindeydim. Epstein'ın çevresindeki kızlar için böyle bir özgürlük nadirdi ama doğrusu, yedi yaşından beri kendimi hep tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. Kaç. Hayatını kurtar. Kaç. Hayatını kurtar. Jeffrey ve Ghislaine ile tanışmadan önce bile ritmim buydu. İki yıldan fazla bir süre sonra, benim için inşa ettikleri altın kafesten çıkmak üzereydim. Şimdi tek yapmam gereken onların beni tekrar içine koymalarını engellemekti.

Altı gün sonra, Bangkok'a giden bir ticari uçağa bindim, emniyet kemerimi bağladım ve gözlerimi kapattım. Herkes Epstein'ın genç kızlarla ilişkilerini bitiren kişi olduğunu biliyordu –asla tersi olmazdı. Ben de biliyordum. Ama her şeyin bir ilki vardır.

Bölüm III

HAYATTA KALAN

“Yanlış mı yaptım, akıllıca mı davrandım?
Gözlerimi kapatıp oyuna devam ederek
Gördüklerim karşısında hipnotize olmuş,
felç olmuş halde”

–Natalie Merchant, “Karnaval”

Gülümsemeler Ülkesi

Uzun sarı saçları yüzünün etrafına dökülen incecik bir kadını hayal edin. On dokuz yaşında ve ilk kez tek başına yurtdışına seyahat ediyor. Sizi rahatsız etmek istemiyor ama lütfen fotoğrafını çeker misiniz? Arkadaş canlısı görünüyor, sanki sizin için de aynısını yapacakmış gibi. Büyük ihtimalle evet diyeceksiniz.

Size cep boyutunda tek kullanımlık kamerasını uzatıyor. Güneydoğu Asya'ya uçmadan önce, bu genç kız Kodak Fun-Savers filmlerinden bolca stok yapmış ve her zaman yanında taşımaya çalışmış. Her birinde sadece yirmi yedi poz var ve bunları akıllıca kullanmaya yemin etmiş. Durumu göz önüne alındığında kaynakları korumak akıllıca görünüyor.

Jenna Roberts'ın bu dönemden çok az fotoğrafı var. Ama belki de olması gereken de bu: Sonuçta, Chiang Mai'ye kaybolmak için gelmedim mi? Ancak daha sonra, hayatımın bu dönemini daha çok ölümsüzleştirmek için daha fazlasını yapmış olmayı dileyeceğim. Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim yıllar boyunca, gezi rehberlerindeki birçok yeri ziyaret ettim: Londra, Paris,

Tanca. Ama Güneydoğu Asya'ya yapacağım bu seyahatin daha anlamlı olacağını hissetmiştim ve haklıydım. Tayland'da yaşananlar önemli bir dönüm noktası olacaktı. Hayatım tamamen yeni bir yöne doğru ilerliyordu.

Özellikle yalnız seyahat ederken havada olmanın ayrı bir havası var. Aşağıdaki dünya yok oluyor gibi ve bu benim için bir rahatlama. Kimse bana dokunamaz. Ne zaman uyuyacağıma, ne zaman yemek yiyeceğime ben karar veririm. Kendi ihtiyaçlarım –başkasının değil– önce gelir. New York'tan Singapur'a, oradan Bangkok'a ve nihayet Chiang Mai'ye olan yirmi bir saatlik yolculuğum boyunca, bu bağımsızlık duygusuna alışkın değildim ama keyif aldım. Üçüncü ve son uçuşumda yorgundum ama artık uyumak yoktu. Vücudum elektrik çarpmış gibi uğulduyordu. Gerçekten de en azından o an için özgür olabilir miydim?

Gideceğim şehrin dağlarla çevrili olduğunu okumuştum, bu yüzden pencereden dağları görebilmek için boynumu uzattım: Kuzeyde Chiang Dao, doğuda Mae Kampong ve batıda Tayland'ın en yüksek zirvesi olan Doi Inthanon. Sonra indik ve yarım saati, altı tane tıka basa dolu bavulumu toplamakla geçirdim. Sonunda, bir taksi beni ve bagajımı otelime götürdü. Giriş işlemlerini yaptırdım ve bir görevli 923 numaralı odanın kapısını açıp beni iki adet çift kişilik yataklı geniş bir odaya götürdü. Yerden tavana pencereler, parıldayan bir yüzme havuzuna bakıyordu. Güler yüzlü görevliye bahşiş verdim ve o da başını sallayıp kapıyı kapattı. Hâlâ gündüzdü ama uyumam gerekiyordu. Perdeleri kapattım ve yatağa girdim.

Keşke size birkaç saat sonra uyandığımı, bir FunSaver¹ kaplığımı ve bu egzotik yeni yeri keşfetmek için güneşe çıktığımı söyleyebilseydim. Bunun yerine, Chiang Mai'deki ilk iki

1 Hediyelek para üstü. (ç.n.)

günümü yerimde kalarak, oda servisinden sipariş ettiğim kızarmış pilav ile patates kızartması yiyerek ve telefonun çalmasını bekleyerek geçirdim. Epstein'in Manhattan'daki evinin o ürkütücü beşinci kattaki yatak odasında olduğu gibi, sanki nöbetçiymişim ve cevap vermezsem cezalandırılacakmışım gibi hissettim. Bunun muhtemelen size saçma geldiğini biliyorum. Beni azarlayacak kimse yoktu. Yine de iki yıldan fazla bir süredir Epstein ve Maxwell'in kurallarına göre yaşıyordum. Maxwell aradığında ikinci zil çalmadan telefonu açtım.

Okuldaki ilk günümde heyecan beni erken uyandırdı ve beni Uluslararası Masaj Eğitim Okulu'na götürmesi için bir tuk-tuk (üç tekerlekli motorlu taksilerden biri) tuttum. Okul müdürünün adı Chongkol Setthakorn'du (ama ona John diyorlardı), oryantasyon dersinde bize, "Burada size öğreteceğimiz şey, kökenleri Buda'ya kadar uzanan güçlü bir masaj tekniğidir" dedi. Geleneksel Tai masajının temellerinin –Nuad Bo'Rarn olarak bilinir– yaklaşık iki bin beş yüz yıl önce ortaya çıktığını ve nesilden nesile aktarıldığını söyledi. Tai masajının hem yoga hem de akupresür prensiplerini kullandığını ve vücudun yaklaşık 72.000 enerji hattından oluştuğu teorisine dayandığını söyledi; bu da kabaca Çin akupunkturunun on iki meridyenine veya enerji yoluna eşdeğerdir. Biz öğrenciler müşterilerimizle birlikte nefes almayı, onlarla uyum sağlamayı ve vücut ağırlığımızı kullanarak onların esnemelerine ve streslerinden kurtulmalarına yardımcı olmayı öğreniyorduk. John, masöz ve müşteri arasındaki ilişkiyi çocuklarına sevgi ve şefkat gösteren bir anneye benzetti. Tai masajının yorucu olabileceğini ancak temelde hem vereni hem de alan kişiyi tazelenmiş, mutlu ve enerjik bırakması gerektiğini söyledi.

Daha en baştan bir zamanlar okulu ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Çocukluktaki öğrenme yeteneğimi kesintiye uğratan istismarı hatırlamama neden olsa bile, tekrar merak

duymak inanılmazdı. Eğitmenlerimin bütünlük, saygı ve cennetten gelen şıfa hakkında konuşmalarını duymak sadece entelektüel olarak ilgi çekici değildi, aynı zamanda yıllardır özlediğim şeydi. şimdi herkesin okula verdiği isim olan ITM, bana bir dizi beceri öğretmeyi ve aynı zamanda beni ruhsal olarak geliştirmeyi vaat ediyordu. Yaşam tarzım göz önüne alındığında okulun ruhsal arınmaya verdiği önem doğrudan bana yönelik gibi görünüyordu.

ITM öğretilenleri Tai masajının temellerini açıklamakta harikaydı, bu da çok şey öğrenmem gerektiği için şanslı bir durumdu. Alıştığımın aksine, bu uygulamada yağ kullanılmıyordu ve masaj masaları yoktu; müşteriler yerdeki minderlerin üzerinde sırtüstü yatıyorlardı, biz de yanlarında ve bazen de üzerlerinde diz çökerek tüm gücümüzle onlara yaslanıyorduk. Basınç noktalarını hedeflemek için başparmaklarımızın uçlarını değil, top kısımlarını kullanmayı öğrendik. Amaç hem derin hem de yüzeysel gerginliği serbest bırakırken esnekliği artırmak ve enerjinin –veya Çi'nin– daha serbestçe akmasını sağlamaktı. Üzerinde çalıştığımız kişiyle uyum içinde kalmak, kalp atışlarını hissetmek, kendimizi onun ritimlerine uydurmaya çalışmak için hem fiziksel dayanıklılığa hem de zihinsel farkındalığa ihtiyacımız vardı. Bütün bunları duyunca, ister istemez aklıma şu geldi: Sözcükler olmadan, ilk atım Alice ile nasıl güvene dayalı bir ilişki kurduğumu hatırladım ve bu bana özgüven vermişti. Tai masajının temel unsurlarından biri başkasının ritmini okumaksa bunda iyi olabileceğimi biliyordum.

Dersler sabah dokuzdan öğleden sonra üçe kadar sürüyordu, öğle yemeği için bir ara veriliyordu. Her seans, heceleri (Sanskritçeden türetilmiş bir dil olan Pali dilinde) kara tahtaya fonetik olarak yazılan bir mantra ile başlıyordu. Sonra bir saat yoga ve meditasyon yapıyorduk. Son olarak, üçer kişilik gruplara ayrılıyorduk –iki öğrenci, bir öğretilen– ve sırayla masaj

yapıyor ve masaj yaptırıyorduk; eğitmenler doğru tekniği gösteriyor, öğrenciler de onları taklit ediyordu. Ben masaj almaktan çok vermeyi tercih ediyordum. Giysilerimin üzerinden bile olsa yabancıların ellerinin üzerimde olmasından hoşlanmıyordum. Ama öğrenmek istiyordum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım.

Başlangıçta okuldan sonraki tüm zamanımı otelde geçiriyordum. Ama kısa süre sonra daha cesur oldum. Maxwell beni neredeyse her gün arıyordu ama telefonu açmazsam resepsiyona mesaj bırakıyordu. Konuştuğumuzda, sesinde onaylamama duyarsam ona okulun beni ne kadar meşgul ettiğini söylüyordum. "Jeffrey'nin seninle tanıştırmak istediği kızı buldun mu?" Maxwell her telefon görüşmesinde soruyordu. Ona "Hayır, henüz değil" dedim ve sonra söz verdim. Ama asla yapmadım. Emirlerini görmezden geldiğim her defasında kötü bir şey olmadığında biraz daha cesur oldum. Çok geçmeden, Chiang Mai'yi büyük bir hevesle keşfetmeye başladım.

Tayland'a sık sık *Gülümsemeler Ülkesi* denmesi boşuna değil. Karşılaştığım her erkek, kadın ve çocuk beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Ve Chiang Mai'nin meşhur güzelliğini keşfettikçe, insanların neşesi daha anlamlı hale geldi. Bu canlı şehir, hendekle çevriliydi ve bin yıl önce inşa edilmiş surların kalıntılarıyla doluydu; tapınaklar, manastırlar ve stupalar (Buddist mabetleri olarak inşa edilmiş kubbe şeklindeki yapılar) ile doluydu. Her yerde iyi bir enerji vardı sanki. Şehrin en ünlü turistik yerlerinden biri olan Chiang Mai Gece Pazarı'nda, satıcılar kaldırımlar boyunca sıralanıp mallarını sergilemek için masalar ve çadırlar kurmuşlardı: turistik ıvır zıvırlar, işlenmiş deri ürünler, atıştırmalıklar, elektronik eşyalar, giyim. Seyahat ederken alışveriş yapmayı her zaman sevmiştim; sadece eşya edinmek için değil, aynı zamanda yerel halkla etkileşim kurmanın bir yolu olarak da. Artık neredeyse her gece çarşayı ziyaret

etmeye, masaların sıraları arasında yürümeye ve satıcılarla selamlaşmaya başlamıştım. Tezgâhlarında biraz para harcamamı umduklarını biliyordum ama harcamasam bile sıcaklıkları samimi geliyordu.

Otel odama döndüğümde, ilk başlarda Tony'yi çok aradım. Kendimi yalnız ve bundan sonra ne olacağı konusunda gergin hissediyordum ve ortaokul günlerimden beri olduğu gibi, Tony benim dert ortağımıdı. (Ayrıca, Epstein faturaları ödediği için, bu konuşmaların ne kadara mal olacağını hiç düşünmemiştim. Yıllar sonra, çeşitli yasal davalarda ortaya çıkarılan telefon kayıtları, Tony ile konuşmak, Maxwell'in aramalarına cevap vermek ve aileme hayatta olduğumu bildirmek üzere, iki haftadan kısa bir sürede yaklaşık 4.000 dolarlık bir telefon faturası biriktirdiğimi gösterecekti.)

Ama Tony'nin sesini duyma ihtiyacım kısa sürede azaldı. ITM'de yetmiş yedi öğrenci kayıtlıydı ve okuldan sonra gruplar halinde şehrin hareketli kulüplerinde ve çatı barlarında toplanırdık. Uzun zamandır ilk kez, Epstein aradığında her şeyi bırakmam (ya da daha kötüsü, edindiğim tüm arkadaşlarımı Epstein'ın kullanımı için işe almam) beklenmeden, kendi yaşadığı ilginç yeni insanlarla tanışma özgürlüğünü hissettim. Uzun zamandır esir gibi yaşadığıktan sonra kendimi yönetmek özgürleştirici geldi. Sınıftan bir kız arkadaşım otelinden şikâyet edince, onu benimle odamda kalmaya davet ettim. Kulağa küçük bir şey gibi gelebilir ama karşılık beklemeden başka birine yardım etme şansına sahip olmak beni gururlandırdı.

Geriye baktığımda özgürlüğümün tadını çıkarmanın yanı sıra, pervasızca davrandığımda da görüyorum. ITM'deki birkaç öğrenci arkadaşım parti yapmayı severdi –esrar içer ve diğer uyuşturucuları denerdi– ve ben de boş zamanlarımda onlara katıldım. Düzenli olarak kullandığım Xanax'ı birdenbire bırakamayacağımı düşünerek kendimi kandırdım. Epstein'ın

sık sık yaptığı nakit yardımları sayesinde, otelimin yakınındaki Western Union'dan aldığım parayla istediğim her şeyi satın alabiliyordum. Ya yabancı bir ülkede uyuşturucu temin etmenin tehlikelerine karşı kördüm ya da umursamıyordum. Muhtemelen ikisinin de birazı. Bir keresinde, erkek bir arkadaşım ile kendimizi karanlık bir sokağın yanlışı tarafında bulduk; buluşacağımızı sandığımız uyuşturucu satıcısı bizi soymak için haydutları göndermişti. Arkadaşımın motosikletiyle kaçtık ama gece kolayca farklı şekilde bitebilirdi. Bundan sonra bile, kararlarımın sonuçları üzerinde çok az düşündüm. Kendimi üstün ya da ölümsüz sanmıyordum. Birçok kusurum var ama kibir bunlardan biri değil. Bunun yerine, sanırım bir parçam kendimi savunmayı hak etmediğimi hissediyordu. Epstein ve Maxwell'in pençelerinden geçici olarak kurtulmuştum. Bunu yapmayı başarmıştım. Ama yine de onların istismarı ve onlarla tanışmadan önce yaşadığım istismar, yıkıcı bir inancı içselleştirmeme neden oldu: Korunmaya değer değildim.

Zorba Döven

Okula başladıktan bir hafta sonraydı sanırım, Mathew Olsen adında bir öğrenciyle tanıştım. Yirmili yaşlarının ortalarında, uzun boylu, nazik bir Avustralyalı olan Mat ve çocukluk arkadaşı, Mat'ın ITM'de öğretmenlik eğitimi alabilmesi için Chiang Mai'ye birlikte gelmişlerdi.

Bir öğleden sonra derslerimizi bitirirken Mat bana ve başka bir öğrenciye bir geziye çıkmak isteyip istemediğimizi sordu. En yakın arkadaşı Robbie'nin yakındaki bir Muay Thai salonunda Tayland boksunu eğitimi aldığını ve o gece bir maç olduğunu söyledi. "Çok eğlenceli olacak" diye söz verdi ve adresi benim için yazdı. Düşüneceğimi söyledim –dövüş sanatlarıyla pek ilgilenmiyordum. Ama daha sonra, yapacak başka bir şeyim kalmayınca, biraz rimel sürdüm ve bir tuk-tuk kiraladım. *Belki*, diye düşündüm trafikte ilerlerken, *çeteyi daha sonra gece kulübüne gitmeye ikna edebilirim*. Şimdi geriye dönüp baktığımda, yirmi dakika sonra Saraphi Bölgesi'ndeki adrese vardığımda en büyük umutlarımın bunlar olması bana komik geliyor.

Geniş mekânın etrafına bakınırken Mat' i arıyordum ki delici kahverengi gözlere sahip, zayıf, koyu saçlı bir adam gördüm. Arkadaşlarından oluşan bir çemberin içinde âdeta bir kral gibi oturuyordu. Herkes –hem erkekler hem de kadınlar– onun her sözüne kulak veriyor gibiydi. Geriye dönüp baktığımda belki de başka seçenekleri yoktu: Bu adamın yanında olmanın baskın varlığına kapılmak anlamına geldiğini öğrenmek üzereydim. Ama uzaktan bile kim olduğunu bilmeden önce anında ona çekildiğimi hissettim.

Bir kavga başladı ve Mat'in Muay Thai hakkında anlattıklarını –dövüşçülerin yumruk, dirsek, diz ve kaval kemiği kullandığı için “sekiz uzuv sanatı” olduğuyula ilgili bir şey– ringde gördüklerimle bağdaştırmaya çalıştım. Ama başımı çevirdiğimde, gözlerim tekrar koyu saçlı yabancıya takıldı. Mat baktığımı görmüş olmalı, çünkü “Bu benim arkadaşım Robbie” dedi.

Mat, daha sonra bana garip bir şey fark ettiğini söyledi. Mat, Robbie'yi kardeşi gibi biliyor –birlikte liseye gittiler (okulu bıraktılar) ve yıllarca oda arkadaşlarıydılar. Yani Mat, Robbie'nin diğer dövüşçülerin hareketlerini analiz etmeyi ne kadar sevdiğini biliyordu. Genellikle bir maç sırasında Robbie'nin gözlerini ringden ayırmak imkânsızdı. Ama o gece Mat, Robbie'nin alışılmadık bir şekilde dalgın olduğunu gördü. Ben görmedim ama Mat gördü: Robbie, iki antrenman partnerini incelemek yerine bana bakıyordu.

Robbie, ruh eşi olduğumu anında anladığını ısrarla söylüyor. Nasıl tanıştığımızı soran herkese, “Arkamda bir gürültü duydum, etrafıma baktım ve bu güzel kadını gördüm” diye anlatıyor, güzel kadın için kullanılan Avustralya argosunu (*sheila*) kullanarak. “İlkokuldayken beri böyle bir his yaşamamıştım. Karnımda kelebekler uçuştı ve ‘İşte bu: güzelliğin vücut bulmuş hali’ diye düşündüm. Jenna özeldi. Onunla konuşmadan önce bile biliyordum.” Bu noktada, genellikle etki yaratmak

için duraklıyor, koyu kaşlarını kaldırıyor ve gülerek ekliyor: “Ama naz yaptım.”

Keşke bu bir şaka olsaydı. Ama doğru: O gece Robbie’ye her baktığımda başka bir şeye veya birine dalmış gibi görünüyordu. Robbie, beni kazanmanın tek yolunun bu olduğunu hissettiğini söylüyor ve o zamanlar hayal kırıklığına uğramış olsam da muhtemelen haklıydı. Eğer daha saldırgan davransaydı onu savuşturur, uzaklaştırırdım. Yıllarca süren zoraki yakınlıklardan sonra, kendimi baskı altında hissettiğimde artık rahat olabilirdim. Karşılıklı gerçek çekim duygularıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ama Robbie öne doğru eğilirken ben de ona doğru eğildiğimi fark ettim.

Son karşılaşma bittiğinde ve herkes çıkışlara yöneldiğinde, bir hamle yapmam gerektiğini biliyordum. Ya öyle yapacaktım ya da pes edecektim ama Robbie’de bir şey bana pes etmenin bir seçenek olmadığını hissettirdi. Bu yüzden kendimi zorlayarak kalabalığın arasından geçip sokağa çıktığımızda Robbie’nin yanına gittim. “Ben Jenna” dedim gülümseyerek. “Tuk-tuk paylaşmak ister misin?” Robbie’nin o an bana bakışını asla unutmayacağım, yüzü benimkine çok yakındı. Bakışları sabit ve sakindi ama gözlerinde ışıklar yanıyordu. Bir an bekledi ve sonra o günden beri her gün bana bir şekilde söylediği şeyi söyledi: “Evet.”

2002’de kim olduğumu hatırlayın: Cinsel istismardan kurtulmuş, yıllarca itaatkâr bir şekilde erkekler ve kadınlarla yakınlık, çekim veya arzu hissetmeden cinsel eylemlerde bulunmuş biriydim. Bazıları tekrar tekrar istismar eden, bazıları ise tamamen yabancı kişilerdi. Hiçbir gerçek aşk veya arzu hissetmemiştim. Aslında, kendi isteklerimden veya arzularımdan kendimi soyutlamak, başa çıkma mekanizmalarımdan biriydi. Geçmişteki erkek arkadaşlarımla olan ilişkilerim bile faydacı bir niteliğe sahipti. Hiç âşık olmamıştım, bir kez bile, hiç kimseye.

Ama Şimdi, neredeyse anında, Roberto Antonio Giuffre'ye ıl-
gınca aÇık oluyordum. Tuk-tukta, vucudunun benimkine yakın
olma Şeklini, sıcaklığını, sağlamlığını sevdiğimi fark ettim. Ko-
kusunu çok sevdim.

O gece Robbie beni Royal Princess'e geri götürdü, oda arka-
daŐımla biraz takıldık ve sonra da evine gitti. Sonraki üç gün
boyunca nazlanmaya devam etti ve o kadar inandırıcıydı ki
sadece arkadaş olmak istediğini düşünmeye başlamıştım. İŞte
Robbie hakkında çabucak öğrendiğim birkaç Şey: Zekiydi. Ko-
mikti. Sadıktı. Sidney'ye göç etmiş Sicilyalı ebeveynlerin dört
ocuğundan en küçüğü olan Robbie –o zamanlar yirmi altı
yaşındaydı– ocukken çok dindar biriydi ve annesiyle sık sık
kiliseye giderdi. Ancak dokuz yaşında, gece karabasanlar yaşa-
maya başlamıştı. Rüyalar onu o kadar korkuttu ki Katoliklikten
yüz çevirdi ve diğer maneviyat biçimlerini incelemeye başla-
dı. "Ormana gittim ve 'Biliyor musun? Artık korku yok. Korku
seni geri bırakır' dedim" diye anlattı bana, İslam'dan Budizme,
Őamanizme kadar her Şeyi okumaya nasıl başladığını hatırla-
yarak. alıŐmaları onu tekrar tekrar doğaya duyduğu sayđıya
geri getirdi ve bunun ona aradığı huzur duygusunu verdiğini
söyledi. "Her zaman Toprak Ana ile bir bağlantım oldu. Beni
bir kamp ateŐiyle ormana koyun, benim yerim orasıdır. Mev-
simlerin döngüleri bana çok anlamlı geliyor" dedi bana. "Farklı
dinler hakkında okuduklarım bana izleyeceğim bir yol verdi.
Kendi yolunda yürürsün. Kumlara bakarsın ve kendi ayak izle-
rini görürsün. Amaç, akıŐtır –denge. Bu senin kendi dharma'n."

Dharma'yı Parmesan peynirinden ayırt edemezdim ve ona
bunu söyledim. Ama umuŐsamadı ve daha da önemlisi beni
yargılamadı. Beni aşağı çekmek değil, yukarı çıkarmak istiyor
gibiydi. Hayat boyu ezilenlerin koruyucusu olan Robbie, beni
tanımadan çok önce kendini "zorba dvc" olarak gördüğünü
söyledi. Çocukken, okuldan sonra kendisinden küçük olanlara

sataşanları cezalandırmak onun işiydi. “Ben kavgacı biriyim” dedi. “Hep öyleydim.”

Arkadaşlığımızın üçüncü gününde, otelimde tekrar buluştuk. Oda arkadaşım dışarıdaydı ve Robbie ile akşam yemeğine gitmeye hazırlanıyorduk. Ben yerde oturuyordum, o yataktaydı ve ayakkabısının bağcığını bağlamak için eğildiğinde, ona bir öpücük kondurdum. Ne olacağından emin değildim –belki de benden hoşlanmıyordu? Ama o da beni öptü. O an ona sıkıca sarıldığımı hatırlıyorum. Çocukluk arkadaşım Kyle’ı kucakladığımdan beri ilk defa bunu tamamen arzuyla yapmıştım, zorunluluktan ya da çaresizlikten değil.

Başından beri Robbie ile aramızda daha önce deneyimlediğim herhangi bir ilişkiden farklı bir bağ vardı. Birincisi, Robbie açık sözlüydü. On dokuz yaşında bir masaj öğrencisinin nasıl böyle lüks bir dört yıldızlı otelde kalabildiğini öğrenmek istiyordu. Odamda, sadece ikimiz oturuyorduk, o sırada bu soruyu sordu. Ve birdenbire gerçeği söylemek istedim. Hayatım boyunca iki mod arasında –kaçmak ve hayatta kalmak– gidip geldikten sonra, sadece hayatta kalmaktan fazlasını istiyordum ve kaçırmaktan yorulmuştum. İçimde bir şey bunun gerçek bir potansiyele sahip bir ilişki olabileceğine, mahvetmek istemediğim bir ilişki olabileceğine inanıyordu. Robbie ile ne kadar çok konuşursam, o kadar çok böyle hissediyordum. Sır saklamaktan, hayatımın gerçekte nasıl olduğunu gizlemekten bıkmıştım. Derin bir nefes aldım ve Robbie’ye, beni cinsel olarak istismar eden zengin ve güçlü bir adam için çalıştığımı; bu adamın, kendisine hizmet etmeleri için genç kadın ve kızlardan oluşan bir orduyu yöneten bir kadın ortağı olduğunu; o ve kadının beni arkadaşlarına kullandırdıklarını, bu arkadaşlardan bazılarının bana çok zarar verdiğini ve onlardan çok korktuğumu anlattım.

Bütün bu korkunç şeyleri anlatırken Robbie’nin yüzü kasıldı. “Ailen nerede?” diye sordu imalı bir şekilde. “Sana yardım

edemezler mi?" Ona yardım edemeyeceklerini ya da etmeyeceklerini söyledim –hangisi olduğundan asla emin olamamıştım. Hatırlıyorum, o zaman Robbie'nin yüzünde, sanki neyi gizlediğimi sezebiliyormuş gibi anlamlı bir ifade vardı. "Zor bir çocukluk geçirdim" diye kekeledim. Robbie'nin o an gözlerime bakışı, sanki "Artık yalnız değilsin" der gibiydi. Anlaşılmaq için korkunç ayrıntıları açıklamam gerektiğini hissettirdi. En azından henüz değil. Robbie, tüm bunlara girmek için bolca zamanımız olacağını anlamıştı.

İlk bakışta, Robbie ve ben tamamen zıt karakterlerdik –ben, narin, sarı saçlı bir kız, o ise vücudu ipeksi koyu bir kürkle kaplı kaslı bir atlet. Ama birbirimize uyuyorduk. Robbie ile birlikteyken farklı bir Jenna gibi hissediyordum. Onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştım. İlk kez seviştiğimizde, bana daha önce kimsenin sormadığı bir şey sordu: yatakta neyi sevdiğimi ve neyi sevmediğimi. Sonradan anlaşıldığı üzere, sevmediğim birçok şey vardı, geçmişteki rızasız karşılaşmaları hatırlatan şeyler. Ama bunu henüz Robbie ile paylaşmamıştım. Hâlâ rolümün kendime değil, partnerimin zevkine odaklanmak olduğuna inanıyordum.

Sevme ve sevilme anlayışım son derece sınırlıydı. Uzun zamandır, ne kadar acı verici veya üzücü olursa olsun, benden isteneni yaparsam ancak o zaman "iyi bir kız" olarak görülüyordum. Şimdi ise benden hiçbir şey yapmamı istemediğini iddia eden bir adam gelmişti. Kendim olmamı istediğini söyledi. O zaman Robbie'ye itiraf etmedim ama yıllardır "kendim" in kim olduğunu bilmiyordum. Bir yanımda zaman içinde sıkışıp kalmıştı, sanki hâlâ küçük bir kız çocuğuymuş gibi. Yine de Robbie ile birlikteyken kendimi güvende hissettiğimi biliyordum ve altı yaşındayken Alice'in üzerinde oturduğumdan beri böyle güven duymamıştım.

Robbie, Epstein ve Maxwell hakkında daha fazla soru sordu. Ne sıklıkla beni kontrol ediyorlardı? Ne kadar süre sonra

Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmem bekleniyordu? Epstein ve Maxwell'in ağından nasıl kurtulabileceğimden emin olmadığımı söylerken ağladığımı hatırlıyorum. Ama Robbie başını salladı. "Böyle yaşamak zorunda değilsin" dedi elimi tutarak. "Benimle Avustralya'ya gel." Birbirimizi tanıdıktan bir hafta sonra, tek dizinin üzerine çöktü ve evlenme teklif etti. "Zengin olmayacaksın" dedi Robbie bana, "ama seni desteklemek için çok çalışacağım. Seni asla incitmeyeceğim. Asla ihanet etmeyeceğim. Senin yanında olacağım ve seni her zaman seveceğim. Ölünceye kadar da arkanda olacağım." Bu sözleri birinden duyacağımı hiç düşünmemiştim ve ona evet dediğimde, mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı aktı. "Ben de seni seviyorum" dedim.

Bazı insanlar, hikâyemizi duyduklarında, bundan sonra ne kadar çabuk ilerlediğimize hayret ediyorlar. Sonuçta, özellikle de dilini konuşmadığınız bir ülkede düşün planlamak hiç de kolay bir iş değil. Bir de birbirimizi neredeyse hiç tanımıyor olmamız gerçeği var. Ama Robbie ve ben, birbirimizi tanımaya ve birlikte olmaya yazgılı olduğumuza inanıyorduk. Bu kesinlikten güç alarak, bana sade beyaz bir askılı elbise ve Robbie için koyu zeytin yeşili bir takım elbise diktirmek üzere bir terzi bulduk – rengi onun gözlerindeki yeşil beneklere uyması için seçtim. Ona Buda figürlü bir kolye aldım. Bana, kalp şeklinde dizilmiş safir taşlarla süslü "Tayland altınından" bir yüzük verdi (parmağımı sonunda yeşile çevirecekti ama ancak o kadarını karşılayabiliyorduk). 16 Ekim 2002'de, birbirimizi ilk gördüğümüz günden sadece on gün sonra, Charlie adında bir tercüman tuttuk ve bizi bir dağın tepesine götürecek bir tramvaya bindik. Hedefimiz: Evleneceğimiz görkemli tapınak Wat Phra That Doi Suthep'ti.

Doi Suthep olarak bilinen tapınak, yaldızlı pagodalar, heykeller ve türbelerle dolu kutsal bir yerdir. Efsaneye göre, MS 14. yüzyılda Sumanathera adında bir keşişin, bir kutsal emanet

aramak için Pang Cha şehrine gitmesi gerektiğine dair bir rüya görmesi nedeniyle var olmuştur. Kehaneti takip etti ve birçok kişinin Gautama Buda'nın¹ omuz kemiği olduğuna inandığı şeyi buldu. Tayland kralı, keşfi duyunca keşişe kemiği kendisine getirmesini emretti. İkiye ayrılmış olan kemiğin yarısı beyaz bir filin sırtına yerleştirildi ve fil serbest bırakıldı. Fil, 1036 metre yüksekliğindeki dik Doi Suthep dağına tırmandı, zirvede durdu, üç kez hortumuyla borazan çaldı ve öldü. Bunu iyiye alamet olarak gören kral, 1383 yılında oraya bir tapınak inşa edilmesini emretti. Efsanenin en sevdiğim kısmı ise Buda'nın omuz kemiğinin sihirli güçlere sahip olduğu söylenmesiydi. Bunlardan biri de kemiğin insanları görünmez kılma özelliği idi.

Düğün günümde de aynısını yapmaya kararlıydım. En azından Epstein ve Maxwell söz konusu olduğunda artık görünmek istemiyordum. Robbie bana evlenme teklif ettiğinde, bu hedefi gerçekleştirme şansını vermişti. İki farklı ülkeden iki insandık, üçüncü bir ülkede tanışmış ve neredeyse bir gecede birbirimize âşık olmuştuk. Günlerce, sanki dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi birbirimize kapılmıştık. Bugün karı-koca olacaktık.

Tramvay yukarı çıkarken penceredeki yansımama baktım. Yeni elbisem mükemmel oturuyordu; saçlarımın çoğu toplanmıştı, birkaç tutam yüzümün etrafına düşmüştü ve cipso gelin çiçeği ile küçük sarı ve mor çiçeklerden bir taç takmıştım. Bu görüntü beni tekrar ağlattı, sonunda kendi hayatımın kontrolünü ele geçirebileceğim düşüncesi beni altüst etti. Kafası karışmış bir şekilde Robbie, evlenmekte kararlı olup olmadığını sordu. "Kesinlikle istiyorum" diye onu rahatlattım. "Ama sen gelene kadar" dedim, "düğünlerin başkaları için olduğunu, benim için olmadığını düşünüyordum." Bir rüyanın içinde yaşıyormuş gibi hissettim.

1 Budizm'in kurucusu. (ç.n.)

Dağın zirvesine ulaştığımızda, Taylandlı gelin ve damatların yaptığı gibi, birbirimizin bileklerine yedi ip bağladık. Her ip, umduğumuz bir şeyi simgeliyordu: uzun ömür, kalıcı aşk, dostluk, doğurganlık, refah, geçim, özgürlük. Tapınağın içinde, turuncu cüppe giymiş bir rahibin önünde diz çökerek yeminlerimizi ettiğimizde, bize bunu yapan ilk Batılılar olduğumuzu söylediler. Tek şahidimiz olan Mat, fotoğrafımızı çekmek için FunSavers'larımından birini kullandı.

Kısa törenin ardından tekrar şehre indik. Avustralya'nın Yeni Güney Galler eyaletindeki Robbie'nin ailesini, Florida'daki benim ailemi aradık ve şaşkınlıklarından kurtulduktan sonra her biri bize iyi dileklerini ilettiler. Robbie beni dondurma yemeye götürdü, sonra Royal Princess'e geri döndük. Odamızın kapısını açtığımda eşikte, kapıdan yatağa kadar uzanan ve yorganın üzerinde kalp şeklinde düzenlenmiş gül yaprakları gördüm. Robbie otelden odamızı gelin süitine çevirmelerini istemişti ve gerçekten de başarmışlardı. Gül yapraklarını havaya savurarak yatağa atladığımızda, o zamana kadar bir başka insana bu kadar bağlı hissetmediğimi fark ettim. Sadece Robbie'yi mutlu edebilmeyi umuyordum.

Düğün günümüz neredeyse bitmişti ki yapmam gereken bir telefon görüşmesi daha olduğunu fark ettim. Robbie, Epstein ve Maxwell'e veda etmemi duyması gerektiğini açıkça belirtmişti. Bunu kendisi için istediğini söyledi ama aynı zamanda benim için de istiyordu. Kendimi savunma hakkım olduğunu, kendi yolumu seçme hakkım olduğunu söyledi. Robbie, bunu yüksek sesle söylememin benim ve bizim için iyi olacağına inanıyordu. Prensipten onunla hemfikir idim ama yine de tereddüt ettim. Aramızda sekiz bin mil mesafe olmasına rağmen onlardan korkuyordum. Sonunda Epstein'ın cep telefonunu çevirdim. Cevap vermesini beklerken içimde bir burkulma hissettirdi. Bağırarak mıydı? Daha büyük olasılıkla tehdit edecekti.

Royal Princess'teki masraflarımı karşılamayı bırakacağını biliyordum –Robbie ve ben buna hazırдық. Ama gerçekten hayatımı iki yıldan fazla bir süredir yöneten güçlü insanlarla bağlarımı koparabilir miydim? Hâlâ emin değildim.

Epstein telefonu açmadan önce birkaç gergin an geçti. “Merhaba?” dedi. Sesi –o kendini beğenmiş Brooklyn aksanı– sabırsız geliyordu.

“Âşık oldum ve evlendim, Jeffrey” diye patladım. “Asla geri dönmeyeceğim.”

Çok kısa bir sessizlik oldu. “Harika bir hayat yaşa” dedi. Sonra bir tık sesi –Epstein telefonu yüzüme kapatmıştı. Beş yıldan fazla bir süre daha konuşmayacaktık.

Balayı Çiftleri

“**B**ak, eğer tek bir şansın ya da tek bir fırsatın olsaydı / İstedğin her şeyi tek bir anda ele geçirmek için / Onu yakalar mıydın yoksa sadece kaçmasına izin mi verirdin?” Hayatımda en sevdiğim şarkılar arasında Robbie ile yeni hayatımın başlangıcına Eminem’in “Lose Yourself” şarkısından daha iyi uyan bir şarkı yok. İlişkimizin başında, birbirimize henüz çok yabancıydık ama çoktan birbirimize bağlanmıştık, evlendikten sadece birkaç gün sonra yayınlanan bu şarkıyı binlerce kez dinlemiş olmalıyız. “Kendini müziğin içinde kaybetmelisin / Ona sahiptin, anı asla bırakmamalısın” diye öğütledi Eminem ve biz dinledik. “Sadece bir şansın var, fırsatını kaçıрма / Bu fırsat hayatta bir kez gelir” diye rap yaptı Eminem ve ben ona inandım. Robbie benim tek şansımdı; gerçek aşkım, asla hayal etmediğim bir hediye.

Düğünümüzden bir gün sonra Royal Princess’ten taşındık ve daha ucuz bir konaklama yeri bulduk. Ayrıca masaj okuluna da ayrıldığımı bildirdim. ITM ile geçirdiğim kısa süreyi çok sevmiştim ve beş eğitim seviyesinin ikisini tamamlamıştım

ancak devam etmek için yeterli param yoktu. Ayrıca Robbie beni balayına götürmek istiyordu. Sanırım Chiang Mai’de üç gün daha geçirdik. Ardından, hızlı bir bagaj düzenlemesinden sonra (Robbie altı bavulumdan sadece üçünü alabileceğimi söyledi) trenle yola koyulduk. Pasaportuma damga vurdurmak için doğuya doğru yaklaşık altmış beş uzaklıktaki Laos’un başkenti Vientiane’ye gidiyorduk. Robbie, para biriktirsek Tayland’ı birkaç ay boyunca gezebileceğimizi umuyordu ancak öğrenci vizem birkaç hafta içinde sona erecekti. Robbie’ye söylendiğine göre, ülkeyi kısa bir süreliğine bile terk edip tekrar girersem süre yeniden başlayacak ve daha fazla keşif yapma fırsatım olacaktı. Bu yüzden Vientiane romantik bir yer olmasa da gitmemiz gereken yer orasıydı.

Yorgun ve terli bir şekilde vardığımızda, öğleden sonra geç saatlerdi. Robbie bana buranın hiç de güzel bir yer olmadığını söylemişti ama yine de sokaklarda çömelip işeyen çocukları görünce dehşete kapıldım. Her yerde askerler vardı, saat 21.00’deki sokağa çıkma yasağını uygulamak için bekliyorlardı. Robbie’nin üç bavulumu ve kendi büyük sırt çantasını bir şekilde taşımasıyla çok açık bir şekilde turist olduğumuz belliydi ve çok göze battığımızı biliyordum. Bu yüzden pasaportum Laos ziyaretimin kanıtı olarak damgalandıktan sonra Robbie’ye oradan ayrılmak istediğimi söyledim. Mekong Nehri’ni bir tekneyle geçtik, ucuz bir otel bulduk ve o gece Tayland’da uyuduk.

Sabah başka bir trene bindik. Bir sonraki durağımız, yaklaşık sekiz yüz mil güneyde, Surat Thani’ydi; buradan otobüse (ve daha sonra feribota) binip nihai hedefimize, Robbie ve Mat’in Tayland’a ilk geldiklerinde ziyaret ettikleri Ko Pha-Ngan adasına ulaşacaktık. Tayland Körfezi’nin güneydoğu kıyısındaki üç adadan biri olan bu büyümlü yer, aylık Dolunay Partisi ile ünlüydü: Ay takvimine bağlı, gece boyu süren ve turist akınlarını çeken bir kutlama. Ancak Robbie bana adanın aynı zamanda

baş başa zaman geçirmek için de mükemmel bir yer olduğunu, güzel, huzurlu ve uygun fiyatlı olduğunu söyledi.

Bizi anakaradan Ko Pha-Ngan'ın Thong Sala Plajı'na götüreren kalabalık, paslı feribotta bir bankta otururken manzaraya hayran kalmıştım. Okyanus inanılmaz derecede ışıldayan bir mavi tondaydı ve üzerinde, pastanın üzerindeki krema gibi, daha açık mavi bir gökyüzü şeridi vardı. Yanımızdaki Taylandlı bir adam, komut üzerine oturması için eğittiği bir horoz taşıyordu. Horoz her oturduğunda kahkaha atıyordum. Robbie beni güçlü koluyla sıkıca tutuyordu. Mutluydum.

Thong Sala Plajı'ndaki iskeleye adımımızı attığımız anda, hemen yerliler tarafından çevrildik; hepsi kollarımızdan çekiştiriyor, her biri bizi temsil ettikleri otelde kalmaya ikna etmek için mücadele ediyordu. Genç bir adam Robbie'ye üzerinde Two Suns Resort yazan basılı bir kartvizit uzattı. Kartvizitte, el yazısıyla İngilizce olarak: "İstedığınız her şeyi size sağlayabilirim" yazıyordu. Robbie bana baktı ve sırtıttı. Two Suns bizim yerimiz olacaktı. Geceliği 6 dolardan daha az bir fiyata, okyanustan yüz metre uzaklıkta özel bir bungalov kiraladık. Tesis, tüm yemeklerimizi pişiren bir aile tarafından işletiliyordu. Hâlâ yeni yiyecekler denemeye çekiniyordum. Epstein'in katı diyet rejimleri beni ince kalmaya aşırı odaklanmış hale getirmişti ve en sıradan Asya lezzetleri bile –örneğin pad Thai eriştesi– itici geliyordu. Ama Robbie cesaret vericiydi ve onun için cesur olmaya çalıştım. Tayland birası ucuzdu ve güneş çok sıcaktı. Gerçekten de cennetteydik.

Kumda uzanırken Robbie ve ben birbirimizi gerçekten tanımaya başladık. Bana anne babası Antonina ve Frank'ten bahsetti. Babası bir zamanlar balıkçı teknelerini boyayıp yeniliyor-muş ama şimdi ailenin Sidney'de bir catering işletmesi varmış. Robbie bana ağabeylerinden bahsetti; iki erkek kardeşi Gaetano (herkes ona Guy der) ve Frank Jr. ile kız kardeşi Angela. Robbie,

sıkıldığı için liseden ayrıldığını söyledi ancak daha sonra uzak-
tan eğitim kursuyla bir yıl daha okumuştur. On yedi yaşında
evinden ayrılmış ve birkaç yıl boyunca, anne babasının itirazla-
rına rağmen nişanlısı olan Koreli bir kadınla yaşamış. Bu ilişki
için "Gerekenden daha uzun sürdü" dedi. Gerçekten de, sev-
gililerden hiç yoksun kalmamış olsa da Robbie çapkın değil,
tekeşli bir adamdı. Her zaman yakın kız arkadaşlarıyla gurur
duyduğunu ve genellikle "kadınlara" romantik tavsiyeler ve-
ren o "adam" olduğunu söyledi. Yeni, güçlü fikirleri olduğunu
öğreniyordum ama aynı zamanda insanların kendi hızlarında
ilerlediğini de anlıyordu. Zorbaları dövmek için zayıflığı tespit
etmekte altıncı bir duyuya sahip olmalısınız ancak Robbie'nin
tepkisi -Epstein'inkinin tam tersi- yardım etmektir, zarar ver-
mek değil.

Robbie ailem ve yetiştirilme tarzım hakkında daha fazla
soru sordu ve parça parça çocukluğumun en çirkin kısımları-
nı anlattım. Babamın ve Forrest'ın bana yaptıklarını ve anne-
min buna karşılık olarak ne yapmadığını anlatırken Robbie'nin
gözlerinde öfke gördüm. Her ailenin zorlukları vardır, diyordu
yüzü ama bu kabul edilemezdi. "Kardeşlerin neredeydi?" diye
sordu, kız kardeşine böyle kötü davranılmış olsaydı nasıl tepki
vereceğini açıkça hayal ediyordu. Danny'nin yatılı okula gön-
derildiğini ve Skydy'nin de beni savunamayacak kadar küçük
bir çocuk olduğunu açıkladım. Ayrıca ikisi de hiçbir şey bilmi-
yordu, çünkü onlara hiç söylememiştim. Robbie sadece başını
salladı, sonra kollarını açarak beni kucakladı.

Bir ara Robbie'ye Tanrı'ya inanıp inanmadığını sordum.
"Tanrı tıpkı rüzgâr gibidir" dedi, paganizm hakkında okuma-
nın ona doğada Tanrı'yı görmeyi nasıl öğrettiğini açıklarken.
"Rüzgârı görebilir misin? Hayır. Ama yanına değdiğinde onu
hissedebilirsin." Tanrı'ya inanıyor muydum? Buna cevap ve-
remezdim. Reenkarnasyon fikri beni her zaman rahatlatmıştı;

çünkü bu, berbat hayatımın tek hayat olmayacağına dair bir vaatti. Ama Tanrı? Emin değildim. İlk istismarcılarımdan biri olan Forrest, tıpkı Growing Together'daki danışmanların yaptığı gibi, beni manipüle etmek için Tanrı'yı kullanmamış mıydı? Benim deneyimime göre, Tanrı başkaları tarafından, istediklerini elde etmek için kullanılmıştı. Yine de Robbie ile tam ona en çok ihtiyaç duyduğum anda tanışmak, ilahi bir şeyin varlığına dair sahip olduğum en iyi kanıt gibi görünüyordu.

O el değmemiş adanın kumlarında uzanıp, hayatlarımız ve inançlarımız hakkında konuşurken kısa sürede çok şey öğrendik. Örneğin, Robbie maneviyatının dövüşe olan ilgisiyle nasıl örtüştüğünden bahsetti. Her pazar gecesi Avustralya televizyonunda yayınlanan tuhaf, kült bir Japon televizyon programı olan Monkey Magic'i izleyerek büyümüştü. Baş karakteri yetenekli bir dövüşçü ve kabilesinin kralı olan, dövüş sanatları yoluyla aydınlanmaya ulaşan bir maymun olan programı keşfettiği andan itibaren Robbie, Budist satori kavramına, yani kişinin gerçek doğasını aniden kavramasına hayran kalmıştı. Dizinin açılış jeneriğinde bir dış ses şöyle diyordu: "Maymunun doğası bastırılmazdı" ve Robbie bunu anlayabiliyordu. Manevi uyanışının, kötü dublajlı bir 1980'ler TV dizisine borçlu olmasının komik görünebileceğini biliyordu. "Ama" dedi, "aydınlanma her neredeyse onu orada bulursun."

"Dövüş sanatları sadece dövüşmekle ilgili değil" dedi bana. "Bir düşünme biçimi, bir yaşam biçimi." Robbie, yoğun fiziksel kondisyon sayesinde kendini her şeye hazırlayabileceği fikrine hayran kalmıştı.

"Öğretmenlerimden biri yumruklarımı kontrol etmeyi öğretti" dedi Robbie bana. "Vuruş yapmana izin verilmiyordu. Rakibinin yüzünden bir santim uzakta durmak zorundaydın. Onları güçle alt etmek yerine, darbelerini bloke edip yorulmalarını sağlıyordun. Kırık şişeler alıp bacaklarımızı sıyırdık,

böylece bir süre sonra hiçbir şey hissetmezdik. Vücudum öyle bir noktaya geldi ki biri bana vursa sadece ona bakıp gülümserdim.”

Bir boks ringine hiç ayak basmamıştım ama Robbie'nin bahsettiği şeyin en azından bir versiyonunu anlıyordum: hayatta kalma şansını artırmak için kendini güçlendirmek. Hayatımı başkalarının darbelerini bloke ederek, bana kötü davranmaktan yorulmalarını dileyerek geçirmiştım. Ve en azından bir süreliğine, yüzüme yapıştırılmış gülümsemeyi korurken duyguları bastırmakta ustalaşmıştım. Robbie'nin deneyimi, kendi deneyimimi farklı bir bakış açısıyla görmeme yardımcı oldu. ITM'de öğrendiğim mantrayı hatırladım –“tüm doğanın bilgisine” ulaşmayı dilediğimiz Pali duası. Bunu böyle mi yapacaktım? Sadece etrafımdaki dünyayı değil, içsel benliğimi de mi tanıyacaktım? Kolay olmayacak bir sürece başladığımı hissettim.

Ancak bir şey çok kolaydı: Robbie ile vakit geçirmek. Onunla birlikte olmak asla bir angarya gibi gelmedi. Farklılıklarımıza rağmen, aynı ritimde hareket ediyor gibiydik. Beni Powderfinger adlı Avustralyalı bir rock grubuyla tanıştırdı ve en büyük hit olan şarkılarına âşık oldum. Şarkının sözleri, –“Mutluluğum yavaş yavaş geri geliyor / Şimdi evdesin / Eğer bir gün batmaya başlarsam / Bu ancak sen eşyalarını toplayıp gittiğinde olur”– uzakta olan bir sevgiliye duyulan özlemi tam olarak anlatıyordu. Robbie'ye ondan asla uzak kalmak istemediğimi söyledim. Bir gece Robbie'ye yapmam gereken bir şey olduğunu söyledim. Önce Ko Pha-Ngan'daki bir bara gittik, böylece biraz cesaret verici içki içebildim. “Sanırım sana Jeffrey Epstein'ın dövmeleri yasakladığını söylemişim” dedim Tai viskisinden bir yudum alarak. Robbie başını salladı. Onun sağ omzunda hayran kaldığım bir ying-yang sembolü vardı ama benim dövmem olmadığını biliyordu. “Şey, yan tarafta bir dövme salonu var. Ve benimle gelip elimi tutmanı istiyorum.”

Birkaç dakika sonra, Taylandlı bir dövmeçiye ne istediğimi ve nereye istediğimi söyledim ve sonra masaya yüzüstü uzandım. Kısa süre sonra, sırtımın alt kısmında, uçma özgürlüğünü simgeleyen mavi bir kelebek ve "Robbie G'ye Âşık" yazısı vardı. (Aslında, dövmeçi Robbie'yi yanlış yazmış, sadece bir b kullanmış. Bugün bile, telefonumda kocamın iletişim numarası "Robie" olarak kayıtlı.) Böylece yeni dövmem iki amaca hizmet etti: Birincisi, Robbie'ye olan bağlılığımı tüm dünyaya ilan etmek; ikincisi ise dövmeçi kızlardan uzak duran Epstein'ı hiç saymak. Robbie'ye yarı şaka yollu şöyle dedim: "Bu bir sigorta poliçesi. Çünkü artık Jeffrey beni geri getirebilse bile istemez."

Two Suns'ta yaklaşık bir hafta geçirmiş olmalıyız ki Mat ziyarete geldi. Chiang Mai'de Mat, Robbie ve benim bu kadar çabuk evlenmeyi planladığımızı duyduğunda ilk başta endişelenmişti. Robbie'nin ailesinin, bizi bir şekilde durdurmadığı için onu öldüreceğini düşünmüştü. Mat, Robbie'nin her zaman kadınlarla iyi anlaşmış olduğunu biliyordu, "Onu hiç yalnız görmedim sanırım" diyecekti daha sonra. Ama Mat, Robbie ile benim aramdaki bağın daha önce şahit olduklarından daha derin olduğunu anlayabiliyordu. Yani Mat, o dağın tepesindeki tapınakta bizim şahitliğimizi yapmıştı ve şimdi de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelmişti.

İnsanlar hakkında, birlikte oldukları kişilerden çok şey öğrenebileceğinizi bilirsiniz, değil mi? ITM'den Mat'in nazik bir kişiliğe sahip olduğunu zaten biliyordum. Ama Mat ve Robbie'yi birlikte görmek, yeni kocamın farklı bir yönünü gösterdi bana. Birbirleriyle sürekli ama sevgiyle dalga geçiyorlardı. Mat, anne babasının boşanmasından sonra zor bir çocukluk geçirmişti. On beş yaşında annesinin evini terk edip babasını bulmak için Sidney'ye taşınmıştı. Mat ve Robbie tanıştıktan sonra, Robbie'nin ailesi sonunda Mat'i yanlarına almıştı. O zamandan beri arkadaşlıklar.

Sahilde bira içerken Mat, yüzünde ciddi bir ifadeyle Robbie'ye döndü. "Sence bu bir tesadüf mü, Rob?" diye sordu.

"Neyden bahsediyorsun?" dedi Robbie.

"Petra" dedi Mat ve Robbie'nin ağzının açık kaldığını izledim. Robbie konuşkan biridir, genellikle onun yanında bir kelime bile söylemek zordur. Ama şimdi dilsizdi ve bronzlaşmış, kahverengi yüzü biraz solgunlaşmıştı.

"Petra kim?" diye sordum. Mat, Robbie'ye baktı ve onun başını onaylarcasına sallamasından sonra bana döndü.

"Rob'un bir araştırmacı olduğunu artık biliyorsun" diye başladı. "Şey, yaklaşık iki yıl önce, Sydney'in batısında, Campbelltown'da yaşayan Petra adında bir medyum vardı. Arkadaşlarımız onun gerçekten yetenekli olduğunu söylediler." Mat, onu görmeye gitmek konusunda isteksiz olduğunu söyledi ama güçlerinden şüphe ettiği için değil. Geleceği görebilen bir teyzesi vardı, bu yüzden böyle insanların var olduğunu biliyordu. Ancak Mat çeşitli nedenlerden dolayı, hayatın onun için neler sakladığını bilmek istemiyordu. Robbie ise çok hevesliydi. Petra'yı bulmak için sabırsızlanıyordu.

"Petra ne dedi peki?" diye sordum.

"Rob'un uzun bir yolculuk yapacağını söyledi" dedi Mat, "sarı saçlı, mavi gözlü, onun tek aşkı olacak bir kızla tanışmak için." İnanamadım. Başını sallayan Robbie'ye baktım.

"Unutmuşum, dostum" diye kekeleydi Mat'in omzuna vurarak. Sonra derin bir nefes aldı ve bana döndü. Hâlâ anıyı sindirmeye çalışıyordu. "Bu hikâyenin devamı var" dedi Robbie. "Mat ve ben Tayland'a gitmeden hemen önce, başka bir yakın arkadaşım benden düğününde sağdıç olmamı istedi. Bangkok biletimi zaten aldığımı söylediğimde, seyahati bir ay ertelemem için beni ikna etmeye çalıştı. Ama olmağ dedim. 'Nedenini bilmiyorum' dedim ona, 'ama şimdi gitmem gerekiyor.' Artık nedenini anlıyorum: Bir ay sonra gelseydim, seninle tanışamazdım."

Robbie elimi tutup sıkıca kavradığında, *bu bir peri masalı gibiy*, diye düşündüm. “Sana birbirimize inandığımı söylemiştim, bebeğim” dedi. “Birbirimiz için yaratıldığımızı inanıyorum.”

Görünüşe göre zorluklarla birlikte yüzleşmek de kaderimizde vardı. Robbie ve ben, Two Suns'ta kalan, dünyanın dört bir yanından gelen birkaç gezginden biri olan on dokuz yaşında, sevimli bir Kanadalıyla arkadaş olmuştuk. Mat, Avustralya'da yakında tekrar görüşeceğimize söz vererek veda ettikten sonra, Kanadalıyı bir gece bungalovumuzda parti yapmak üzere bize katılmaya davet ettik. Ertesi sabaha kadar her şeyin harika olduğunu düşünüyorduk, ta ki paramızın çoğunun çalındığını keşfedene kadar. Robbie yarı çıplak bir şekilde dışarı, Kanada'nın kaldığı yüksek yapıya doğru koştu ancak yolda, adamın oradan kaçtığını söyleyen iki İrlandalı kadınla karşılaştı. Güneş doğduktan sonra. 2.000 dolardan fazla paramız gitmişti; elimizde sadece 200 dolar kadar kalmıştı.

Aylar sonra Robbie, soygunun bir nimet olduğunu söyleyecekti. “Tatil modundan çıkıp gerçek hayata dönme zamanı gelmişti” diyecekti. Ama o an panikledik. Soygun, balayımızın bittiği anlamına geliyordu açıkçası. Ama daha da kötüsü, Robbie Avustralya'ya dönüş biletini çoktan almışken benim uçuş biletim yoktu ve şimdi bilet alacak paramız da yoktu.

Robbie ailesini aradı. Eminim merak ediyorlardı. Oğullarını büyüleyen ve şimdi onunla birlikte, neredeyse parasız, ıssız bir tropikal adada mahsur kalan bu kadın kimdi? Ama önümüzdeki yıllarda birçok kez yapacakları gibi, bize yardım etmek için devreye girdiler, Sydney'ye uçuşum için 800 dolar ödediler ve biraz daha para gönderdiler. Bu, oraya varana kadar idare etmemizi sağladı. Eşyalarımızı topladık ve Two Suns'a veda ettik, balayı cennetimizden Bangkok'a geri döndük ve ardından kalkışımızı beklemek üzere kasvetli, çok ucuz bir sırt çantalı gezgin oteline yerleştik.

Planımızda bir aksaklık vardı: Robbie'nin ailesi benim için direkt uçuş bulamamıştı, bu yüzden ayrı ayrı seyahat edecektik. Benim uçağım onunkinden birkaç saat önce kalkacak ve Singapur üzerinden aktarmalı olacaktı. Bunu fark edince korkuya kapıldım. Robbie'nin bana hissettirdiği güven duygusuna alışmıştım. Ertesi gün, Robbie beni Bangkok Uluslararası Havalimanı'ndaki uçuş kapıma kadar götürürken elini bırakmak istemedim. "Dünyanın öbür tarafında görüşürüz" dedi Robbie sırtarak. Ben de gülümsemeye çalıştım ama tam olarak başaramadım. Birbirimize veda öpücüğü verdik ve uçağa bindim.

Sonuç olarak gergin olmakta haklıydım. Singapur'a indiğimde ve aktarmalı uçuşuma doğru ilerlemeye çalışırken gümrük memurları üzerime çullandılar. Avustralya vatandaşı değilsem, neden ülkeye sadece tek yön biletim olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Avustralya seyahat vizemi sordular. (Bir vizeye ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. Maxwell her zaman bu işleri benim için hallederdi.) Korkudan neredeyse histerik bir haldeydim. Beni Bangkok'a geri gönderirlerse ne yapacağımı bilmiyordum. Florida'dayken Tony'nin bahşiş parasını çalıp beni işten attırdığı ve Epstein'a geri dönmekten başka çarem kalmadığı zamanı düşündüm. Bu da öyle mi olacaktı –kısa bir kaçışın ardından araftan acınası bir dönüş mü? Umutsuzluk içinde, bu sırada Güney Çin Denizi'nin üstünde bir yerlerde olan Robbie'yi özledim. Ama bunu kendi başıma çözmek zorundaydım.

Sanırım hiç bu kadar ikna edici olmamıştım. Yetkililere gerçeği söylemem yardımcı oldu: Avustralyalı bir vatandaşıla evlenmiştim. Bileğimdeki yedi ipi onlara gösterdim. Evlilik cüzdanı nerede diye sordular. Tabii ki yoktu (daha sonra, evliliğimizi yasal hale getirmek için Avustralya'da nikâh kıymak zorunda kalacaktık). Ama Mat'in FunSaver'ımla çektiği birkaç fotoğrafı çıkardım ve onları bastırmak için acele ettiğim için

kendimi tebrik ettim. Gümrük görevlileri fotoğraflara baktılar, sonra bana geri döndüler. Ve sonra bir mucize oldu: Bağlantılı uçuşuma binmeme izin verdiler.

Sekiz saat sonra Sidney'ye vardım ve terminale adımımı attığımda hem heyecanlı hem de endişeliydim. Robbie'nin ailesi bizi karşılamaya geliyordu ve Robbie'den önce indiğim için kendimi tanıtmam gerekiyordu. Bagaj bölümünden çıkarken bir ipin arkasında yaşlı bir çift gördüm –zayıf, beyaz saçlı bir beyefendi ve yuvarlak yüzü, kıvrık kısa saç kesimiyle çerçevelenmiş, iri yapılı, geniş omuzlu bir kadın. Robbie'nin tarif ettiği insanlara benziyorlardı. Derin bir nefes aldım ve zoraki bir gülümsemeye onlara doğru yöneldim.

“Ben Jenna” dedim elimi uzatarak. Nina ve Frank de elimi sıktılar ve kibarca başlarını salladılar. Sonra orada birlikte durduk, konuşmadık, Robbie'yi bekledik. Kısa süre sonra Frank'in çok az İngilizce konuştuğunu öğrenecektim ama o zaman bunu bilmiyordum. Bu yüzden sessizlik beni endişelendirdi, benden hoşlanmadıklarını düşündüm. Sonunda, bir saat gibi gelen ama sadece birkaç dakika süren bir bekleyişin ardından, Robbie'nin uzun bir koridordan bize doğru yürüdüğünü gördüm. İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Bizi sadece yolcuların bulunduğu alandan ayıran iplerin altından kayarak kollarının arasına atılana kadar koştum. Başarmıştık. Birlikteydik. Şimdi, yeni hayatımız gerçekten başlayabilirdi.

Avustralya'da

Avustralya'daki ilk birkaç günümü düşündüğümde hâlâ gülüyorum. Kayınvalidemin mutfağında ocağın arkasında duruyorum, İtalyan usulü kahve yapmayı öğreniyorum, her seferde bir fincan sert kahve. Küçük gümüş bir filtre kahve makinesine su döküyorum, sonra ince öğütülmüş kahveyi kaşıkla elek benzeri hazneye koyuyorum, sıcak su yakında akacak. Giydiğim şey dışında rahat bir sahne: İnce bir atlet ve Daisy Duke tarzı kesik şort; tanga iç çamaşırım belimden dışarı çıkıyor. Beni görenler vücudumu sergilemeye çalıştığını düşünebilir ama bu doğru değil. Epstein'ın yanında çalışırken beni olduğumdan daha genç gösteren kıyafetler giymeye teşvik edilmiştim. Artık Epstein'ın esiri değildim, bir eştim, yetişkin bir kadındım. Ama yine de kendimi bir genç kız gibi hissediyor ve giyiniyordum. Yetişkin halimin nasıl görünmesi gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Frank ve Nina'nın evine taşındığımda bu sadece bilmediğim şeylerin başlangıcıydı. Örneğin, hiç bulaşık makinesi doldurmamıştım, yumurta çırpmamıştım veya çamaşırları koyu

ve açık renklere ayırmamıştım. Hiç banka hesabı açmamış, gelir vergisi beyannamesi vermemiş veya iyi bir fincan kahve yapmamıştım –liste uzayıp gidiyordu. Bazen cehaletimin ağırlığı beni bunaltıyordu. Yetişkinlik nedir diye merak ediyordum ve bunu hiç başarabilecek miydim? Evli bir kadın olmak ne demektir? Cevapları bulmam zaman alacaktı.

Avustralya'daki ilk hafta sonumuzda Robbie beni Sydney'in kuzeyindeki Hunter Vadisi'nde bir grup arkadaşıyla kamp yapmaya götürdü. Burası ülkenin başlıca şarap bölgelerinden biri ama o kadar az paramız vardı ki Robbie orada Şiraz yudumlamak için değil, doğanın güzelliğinin tadını çıkarmak için bulunduğumuza karar verdi. Uyuyacağımız yeri görene kadar buna razıydım: derme çatma bir kulübe. O hafta sonu yeni ülkeme oldukça iyi bir giriş oldu. Evet, birkaç Aborjin mağara resmi gördük ama hava dondurucu soğuktu ve gördüğümüz tek kanguru aylardır ölüydü.

Dönüşümüzden birkaç gün sonra, bir tür gribe yakalanarak çok kötü hastalandım. Ateşim yükseldiğinde Robbie işteydi –inşaat işi bulmuştu. Kendimi berbat hissediyordum: Terliydim ve sıcaklamıştım. Kimsenin canını sıkmak istemiyordum ve özellikle de Avustralyalıların “sebepsiz yere şikâyet etmek” anlamına gelen deyimini yeni öğrendiğim için metanetli olmaya kararlıydım. Ama Robbie'nin babası ne kadar hasta olduğumu öğrenince hemen harekete geçti ve özel mercimek çorbasını (zuppa di lenticchie) hazırladı. Yatağımdan kalkamayacak kadar güçsüzdüm ama Frank yastıklarımı ayarladı ve sonra yanıma oturup beni besledi. Doyana kadar kaşık kaşık yedirdi. Daha sonra, terli, sayıklayarak uykuya dalıp çıkarken her birkaç dakikada bir geri gelip alnımı nemli bir bezle serinletti. Ateşim düştüğünde, Frank bana içine çiğ yumurta karıştırdığı, krema kıvamında olan kahve getirdi.

İyileştikten sonra, Frank yanıma oturdu ve bana dikenli armutun nasıl soyulacağını gösterdi, dikenlerinden kaçınmayı

öğretti; çünkü dikkatli olmazsanız parmaklarınıza fena yapışır. Robbie'nin daha önce uyardığı gibi fazla konuşmadı ama Sydney'de geçirdiğim ilk haftalarda Frank bana kendi babamdan daha fazla ilgi gösterdi.

Giuffre ailesinin kadınları bana karşı daha şüpheliydi. Özellikle Robbie'nin annesi, açık sözlü ve yanlışları hemen dile getiren biriydi ve pat diye evine gelen bu zayıf Amerikalıdan şüpheleniyordu. Sonra, Noel'den hemen önce Nina beni Robbie'nin teyzelerinin evine götürdü. Cannoli yapma günüydü ve yardım etmek için görevlendirildim. Tabii ki cannoli yapımı hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama üretim hattını çabucak çözdüm: hamuru dövmek, sonra ince bir şekilde açmak ve kızartma tavasına batırdığımız bambu çubukların etrafına sarmak, yakmamaya dikkat etmek. Sonra çıtır kabukları üç çeşit dolguyla doldurduk: rikotta peyniri, vanilya, krema ve çikolata. O gün üç yüz tane cannoli yapmış olmalıyız ve eve döndüğümde saçımda rikotta vardı. Ama bir çeşit sınavı geçmiştim. "Teyzelerim" benimle gurur duyuyordu.

Evlilik hayatına alışmak biraz zaman aldı. Yasal olarak evlenene kadar çalışma izni alamıyordum, ki bunu Ocak 2003'te gerçekleştirecektik ama Robbie zaten sürekli çalışıyor, bana bakma sözünü yerine getirmeye çalışıyordu. Giuffre ailesinin catering işine elimden geldiğince yardım ettim –buhar tepsilerini taşıdım, bulaşık yıkadım, gerektiğinde garsonluk yaptım. Meşgul olmayı ve yeni katıldığım bu aileye katkıda bulunmayı seviyordum. Ama aynı zamanda yeni varoluşumla barışmakta zorlanıyordum.

Örneğin, Robbie ile benim cinsel hayatım: Ona karşı şiddetli bir çekim duyuyordum ama yine de bazen onunla yatakta olmanın tadını tam olarak çıkarmakta zorlanıyordum. Robbie'den önce, seks söz konusu olduğunda bir tür zombiydim –sadece hareketleri yapıyordum, gerçek benliğimi psikolojik bir kilit

altında tutuyordum. Ayrıca Robbie'nin son derece tuhaf bulduğu şeyleri yapmaya da alışmıştım. Seviştikten hemen sonra yataktan fırlayıp sıcak, ıslak bir bezle geri döndüğüm ilk zamanı hatırlıyorum. Epstein'ın benden istediği gibi Robbie'yi temizlemeye çalıştığımda kocam bileğimi tuttu. "Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi nazikçe. "Bu doğru değil. Bunun yerine benimle uzan." Dediğini yaptım ve bir daha asla yatağa bez getirmedi. Bu bir rahatlama olmalıydı ama aynı zamanda beni şaşırttı. Bu hareket, ne kadar aşığlayıcı olsa da benden uzun zamandır bekleniyordu ve bunun için övülmüştüm. Artık bunu yapmadığıma göre, kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece rahatlamak bile zordu.

"Yatakta nelerden hoşlanıyorsun ve nelerden hoşlanmıyorsun?" diye sormuştu Robbie, tanıştıktan kısa bir süre sonra. Şimdi, yavaş yavaş, rahatsız olduğum şeyler olduğunu kabul etmeye başladım. Örneğin, oral seks yapmaktan pek hoşlanmıyordum –boynumun arkasına bastıran, beni yutmaya zorlayan istenmeyen ellerin çok fazla anısı vardı. Ve oral seks bana sadece babamı hatırlatıyordu. Bu Robbie için çok ağırdı: geçmişteki istismarcılarımın benim ve onun için ne kadar çok şeyi mahvettiğini duymak. İlk başta, özel hayatımızın münüsünden ne kadar çok şeyi çıkardığımı fark ettiğinde, Robbie biraz şaşkın görünüyordu. Ama sonra her şeyi yoluna koydu. Yatakta uzanırken birbirimizi iyi hissettirmenin birçok yolu olduğunu söyledi. "Seni sevdiğimi hissetmeni istiyorum" dedi.

Çoğu zaman sevdiğimi hissettim. Ama sonra geçmişim araya girerdi. Milyarderleri, Başbakan'ı ve diğerlerini düşünmek istemiyordum. Ama bazen seks sırasında, çarpık bir yüz aklıma gelir ve hatırlardım. Bu sayısız şekilde korkunçtu; öncelikle geçmişe dönüşler yaşamak ama aynı zamanda Robbie'ye bunun fark ettirmemek. Hem onu korumak hem de yeni karısının ne kadar hasar gördüğünü bilmesini engellemek istiyordum.

Ama Robbie bir şey saklamaya çalıştığımı sezdiğinde, onu dışladığımı hissediyordu. “Biz bir takımız” dedi. Bu şeylerle birlikte başa çıkmamız gerekiyordu. Bunun mantıklı olduğunu biliyordum ama bazen bu tür açık sözlü bir birliktelik benim kaldırabileceğimden fazlaydı.

Sydney’de hâlâ ailesinin yanında yaşıyorken Robbie, Florida’da bıraktığım Chow Chow cinsi köpeğim Mary-Jane’i ne kadar özlediğimi bildiği için bana bir Jack Russell terrier aldı. Ona Champion adını verdim (kısaca Champ) ve günlerime düzen getirdi. Her köpek gibi, Champ’in de yürüyüşe çıkarılması gerekiyordu, bu da beni evden dışarı çıkarıyordu. Ama onun amansız Jack Russell beyni de sürekli onunla ilgilenmemi gerektiriyordu. Kendi anularına çekilemezdim; Champ buna izin vermezdi. Başkalarının ihtiyaçları tarafından yönlendirilmek bana tanıdık geliyordu ama Champ söz konusu olduğunda bu sağlıklı bir dürtüydü.

Robbie ve ben sonunda ailesinin evinden taşınmayı hep planlamıştık ama Champ’in gelişi bu kararı hızlandırdı. Frank ve Nina eski ülkelerindeki yaşam tarzlarına bağlıydılar, bu yüzden hayvanların dışarıda tutulması gerektiğine inanıyorlardı. Champ’i kucağımdayken, yatağımızda tutma ihtiyacım onları çıldırttı. 2003 yılının başlarında Robbie ve ben, hareketli, sanat dolu, çok kültürlü bir mahalle olan Parramatta’daki ilk dairemize taşındık. İki yatak odalı, ikinci kattaki minik dairemizin duvarları inceydi –yan komşularımızın yeni bir bebeği olduğunu hatırlıyorum, onun ağlamalarını her saatte duyuyorduk. Ayrıca Robbie ve benim kavga ettiğimizi de duyduklarından eminim. Çoğu zaman, genellikle çok içtikten sonra, birbirimize sertçe saldırırdık –“Neden evi temizlemiyorsun” diye bağırırdı, kendisi o kadar çok çalışırken? “Neden daha erken eve gelmiyorsun” diye bağırırdım, o kadar yalnız olduğumu bildiği halde? Bazen öğle yemeği molasında beni arardı ve ben

de yeni uyanmış olurdum. "Ne yapıyorsun, boş boş oyalanıyor musun?" diye sorardı, Avustralya argosunda zaman kaybetmek anlamına gelen bir kelime kullanarak. "Jenna, çocuk gibi davranıyorsun." Bu beni kızdırdı. Ama gerçek şu ki bazı yönlerden hâlâ bir çocuktum.

Mükemmel bir örnek: O kadar fakirdik ki ilk başta bir kanepe bile alamıyorduk. Ama Robbie tasarruf etti ve bir sabah işe gitmeden önce beni nazikçe dürterek uyandırdı. "Alışverişi ne kadar sevdiğini biliyorum" dedi yüzümü okşayarak. "Bugün dışarı çık ve bize biraz mobilya al." Bana 1.000 dolar nakit verdi. "Bu bize pek bir şey kazandırmaz, muhtemelen ikinci el bir dükkâna gitmen gerekecek. Ama bir başlangıç olur."

O gece eve geldiğinde, ona gururla ne aldığımı gösterdim: bir Xbox oyun konsolu.

"Jenna, şaka mı yapıyorsun?" dedi Robbie, gülmemeye ya da patlamamaya ya da her ikisine birden çalışarak.

"Eğlenceli olacağını düşündüm" dedim. "İki kumandası var, böylece birlikte oynayabiliriz."

"Ama oturacak yerimiz yok Jenna. Ne düşünüyordun?"

Utandım ve kendimi savunmaya geçtim. "Düşündüğüm şey, senin tek yaptığının çalışmak olduğu" diye öfkelen dim. "Sadece eve biraz neşe getirmeye çalışıyordum." Söylemediğim şey, itiraf etmekten utandığım, tek başıma bir mobilya mağazasına gitme düşüncesinin beni felç etmiş olmasıydı. Mobilya alışverişi yapmayı bilmiyordum çünkü daha önce kim senin yaptığını görmemiştim. Yanlış yapmaktan korkuyordum. Bu yüzden tüm paramızı nasıl alacağımı bildiğim bir şeye, bir oyuncağa harcamıştım.

Gerçek şu ki bir evi idare etmeye hazır değildim. Bir sabah mutfağa girdiğimde, lavabonun yanındaki duvarda keyif çatıp duran, hayatımda gördüğüm en büyük örümcekle karşılaştım. Başkalarının tiksindiği birçok şeyle başa çıkabilirim: Solucanlar

beni korkutmaz; yılanlar çok kolay. Ama örümcekler? Forrest ve babam beni *Arachnophobia* filmi izlemeye götürdüklerinden beri, ölümüne korkuyorum. Bu yüzden Robbie'yi işyerinden aradım ve eve gelmesi gerektiğini söyledim. "Üzgünüm, tatlım" dedi, dalgın bir ses tonuyla. "Gelemem."

"Ama bana bakıyor" diye yalvardım, örümceğin birçok gözüne bakma riskini göze alarak.

"Avcı örümcek mi?" diye sordu.

"Avcı örümcek nedir?" diye neredeyse çığlık attım. Robbie şöyle açıkladı: Avcı örümcek, diğer adıyla dev yengeç örümceği, biraz tarantulaya benziyor ama daha büyük. Ve tabii ki, gezegende avcı örümceğinin yaşadığı yerlerden biri de Avustralya. Göz göze geldiğim canavar bir tatlı tabağı kadar büyüktü.

"Bu bir avcı örümcek!" dedim, bunun Robbie'yi beni kurtarmaya gelmesi için motive edeceğini umarak. Ama o sadece güldü. "Sevgilim, o örümceğin yanında uyuyabilirsin" dedi. "Çirkin ama sana zarar vermez." Bu beni hiç rahatlatmadı. Bu yüzden Robbie'nin telefonunu kapattım ve babasını aradım, o da hemen bir süpürgeyle geldi. "Senin için öldürürüm" dedi cesurca. "Öldürürüm." Ve kısa süre sonra avcı ortadan kayboldu.

Keşke kendi babam da bana benzer bir özenle davransaydı. Bu dönemde bir ara babamı telefonda aradım. Annemle ayrılmışlardı. Birçok sorunları olmuştu ama şimdi annemin, babamın kadın kıyafetleri giymeyi sevdiğini keşfettiğini duyuyordum. İşte bu kadardı: Boşanmaya gidiyorlardı. Büyüdüğüm Rackley Yolu'ndaki evi satmışlardı ve annem Colorado'ya taşınmıştı. Ama babam hâlâ Florida'da yaşıyordu, bu yüzden ondan Dodge kamyonumu Tony'den geri almasını ve benim için satmasını rica ettim. Birkaç bin dolar getireceğini umuyordum. Ayrıca ondan kiraladığım depodaki her şeyi rehin vermesini veya satmasını rica ettim. Depoda diğer şeylerin yanı sıra, büyükannem Shelley'nin bana bıraktığı bir avize ve birkaç antika

eşya vardı. Babam kabul etti ve bana parayı havale edeceğini söyledi. Ama babam, bildiğim babamdı, bu yüzden sanırım havaleyi almaya gittiğimde bana sadece 500 dolar gönderdiğine şaşırmamalıydım; bu, eşyalarım için aldığı paranın çok küçük bir kısmıydı.

Bu birçok nedenden dolayı bir sorundu, en önemlisi de şuydu ki hâlâ pahalı bir alışkanlıktan –Xanax– kurtulmaya çalışıyordum ki bu alışkanlığı travmamı bastırmak için kullanıyordum. Laos'tayken, uyuşturucuyla yakalanmanın bizi hapse atılabileceğinden korktuğum için stokumun çoğunu tuvalete atmıştım. Ama hâlâ küçük bir stokum vardı ve tükenmek üzereydi. Bunu Robbie'ye itiraf etmedim. Yaşadığım çeşitli zarar verici deneyimler hakkında ne kadar dürüst olsam da, sanırım o olaylardan ne kadar uzaklaşırsam, kendimi o kadar iyi hissedeceğimi düşünüyordu. Aksine, tam tersi oluyor gibiydi. Yıllarca bastırduğım anılar, şimdi kendiliğinden, canlı ayrıntılarla yüzeye çıkıyordu.

Gün içinde rahatsız edici görüntüler aklıma geliyordu – Epstein'ın beni boğmak için kullandığı siyah deri, çivili tasma; Başbakan'ın hayatım için yalvarırken yüzündeki ağgözlü, acımasız bakış. Kâbuslarla boğuşuyordum –istismarcılarım üzerime çökmüş, saldırmaya hazır bekliyorlardı ve ben kaçmıyordum. Geceleri sık sık uyanıyordum, yatağın benim tarafı terden ıslanmıştı. Robbie'yi uyandırmaktan nefret ediyordum, bu yüzden ona daha çok sokuluyordum. “İyi misin?” diye mırıldanıyordu. “Evet. Sadece o rüyalardan biri daha” diyordum, o da bana sarılıp tekrar uykuya dalıyordu.

Yine de ne kadar acı çektiğimi veya geçmişte ne kadar çok kaygı giderici ilaca bağımlı olduğumu henüz kabul etmeye hazır değildim. Gerçek şu ki, Xanax haplarım benim için can simidi gibiydi ve onları bırakmak ne kadar çabuk battığımı ortaya çıkardı.

Bir gün Robbie işten eve geldi ve beni dairemizin köşesinde, kan ve kırık camlarla çevrili bir şekilde yerde otururken buldu. Kendimi kesiyordum –kendimi öldürmeye çalışmıyordum, bunun yerine acı çekmenin verdiği berraklığı yakalamak, öfkeli şeytanlarımı susturmak için kullanıyordum. Robbie bana baktı ve annesini aradı. Daha sonra bana, yüzümdeki ifadeden bunun bir “anne anı” olduğunu anlayabildiğini söyledi. Nina, iri göğüslü bir melek gibi geldi, cam kırıklarını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve beni kollarına aldı. Beni bir saat kadar tuttu, salladı, her şeyin yolunda olacağını söyledi. Sonra beni küvete götürdü, kıyafetlerimi çıkardı ve sanki kendi çocuğuymuşum gibi şefkatle yıkadı. Bir kez daha Robbie’nin ailesi bana küçüklüğümde beri özlediğim şeyi veriyordu.

Robbie’nin tamamen dağıldığım için kızgın hissetmesini anlardım. Ama kızgın olmaktan çok üzgündü. Bazen ilk evlendiğimizde beni hiç tanımamış olduğunu söylerdi. Ama genellikle böyle bir şey söylediğinde bana sarılıp öpüyordu. Sürekli beni bulduğu için ne kadar şanslı hissettiğini söylerdi. Yine de hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Ben de öyleydim.

Sıklıkla iki adım ileri, bir adım geri gidiyormuş gibi hissediyordum. Geçmişteki istismarcı hayatımla şimdiki hayatım arasına mesafe koydukça, zaman zaman huzurlu bir enerji ve umut dalgası hissedebiliyordum. Ama sonra o dinginlik, olmasını istemediğim bir şeye yol açtı. Sanki güvende hissetmem, yıllarca kilit altında tuttuğum en korkunç anların zihnimde üste çıkmasına yol açmış gibiydi. Hayatta kalmak için mücadele ederken travma yaşamazsınız; onu gömersiniz. Şimdi sevgiyle çevrili olduğuma göre, tüm o kötülükler yeterince uzun süre sessiz kaldıklarına karar vermişti.

Epstein’ın anıları bana işkence ediyordu. Kızların nasıl görüldüğü konusunda çok titizdi: her zaman incecik, küçük göğüslü ve dar kalçalı. Çocukluğumda geliştirdiğim yeme

bozukluğu, Epstein'ın çatısı altında daha da teşvik edildi; biz kızlar her zaman diyetteydik. Buna karşılık, Giuffre ailesi sadece yemek yemeyi sevmekle kalmıyor; birbirlerini beslemeyi de çok seviyordu. "Sevgilim, senin için yemek yapacağım ve pişirdiğim her şeyi yiyeceksin" diye söz verdi Robbie, sadece pizza, tereyağlı tost veya "hiçbir şey" yediğimi keşfettiğinde: Ancak Robbie'nin bu savaşı kazanması yıllar alacaktı.

Robbie'nin tavsiyesi üzerine, bazı cevaplar içerdiğine yemin ettiği birkaç ruhani kitap okumaya çalıştım. Dan Millman'ın meditasyonu, farkındalığı, şefkati ve kabullenmeyi destekleyen 1980 tarihli otobiyografik romanı *Huzurlu Savaşçının Yolu: Hayatları Değiştiren Bir Kitap'ı* neden sevdiğini hemen anladım. Kitap Budist kutsal metinlerinden bir alıntıyla başlıyordu: "Savaşçılar, savaşçılar deriz kendimize. Muhteşem erdem, yüce çaba, yüce bilgelik için savaşıyoruz; bu yüzden kendimize savaşçı deriz." Bu alıntı, savaşa girmeyi kutsal bir eylem gibi gösteriyordu. Ayrıca *Martı'nın* yazarı Richard Bach'ın yazdığı *İllüzyonlar: İsteksiz Bir Mesih'in Maceraları* kitabını da okumaya çalıştım. Bu kitap bana çok mistik geldi. Robbie'ye, "Bu tür kitaplar renkleri, auraları ve gökkuşaklarını görmekten bahsetmeyi çok sever ama ben sadece bir sonraki adımımı bulmaya çalışıyorum" dedim.

Dışarıda olmak bana daha çok huzur veriyordu. Robbie'nin babasının arka bahçesinde çok gurur duyduğu kocaman bir incir ağacı vardı.

İlkbaharın sonlarında, meyveler boldu, lezzetli olmalarından bahsetmiyorum bile. Ama benim için daha anlamlı olan ağacın mevsimlerle nasıl değiştiğiydi. Bazen o kadar çok incir olurdu ki yere düşer, ayak altında ezilen bir meyve halısı oluştururlardı. Diğer zamanlarda ağaç neredeyse çıplak görünürdü. Robbie'nin ailesini her ziyaret ettiğimizde, o ağaçla buluşurdum –benim için bir direnç sembolü haline geldi.

Avustralya'ya vardığımızda, gizli bir telefon numarası konusunda ısrar etmiştim. Yeni soyadıyla bile Epstein ve Maxwell'in isterlerse beni bulabileceklerinden şüpheleniyordum ve ben de her türlü önlemi almak istiyordum. Ve bu önlemler en azından şimdilik işe yarıyordu. Yine de Epstein ile doğrudan bir bağlantım olmamasına rağmen, onun anıları araya giriyordu. Bir gün, kayınvalidem televizyon izlerken oturma odasının yanından geçtim. Ekranda, bir zamanlar benim gibi Epstein'ın kurbanlarından biri olan bir aktris vardı. Televizyona bakan şaşkın yüzümü gören Nina, "Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden döndüm ve odadan çıktım.

Sonra, Mart 2003'te *Vanity Fair* dergisi, "Yetenekli Bay Epstein" başlıklı uzun bir profil yayımladı. Tam olarak ne zaman okuduğumu hatırlamıyorum ama abartılı üslubundan şoke olduğumu hatırlıyorum: Epstein "yakışıklı", "çekici", "çok cömert" ve "kendi dünyasında bir kral" olarak tanımlanıyordu; Manhattan'daki evi "birinin özel Xanadu'su" gibiydi. Epstein'ın kadınlara olan sevgisine ("çoğunlukla genç") ve "karmaşık geçmişine" dair bir gönderme vardı; bu da bazı şüpheli mali işlemlerine bir atıftı. Ancak makalede birçok kişinin onun hakkında "masum, neredeyse çocuksu biri" olduğunu söylediği belirtiliyordu. "Ah, ona mı diyorsunuz?" diye yüksek sesle sordum. "Masum mu?!" Sonra dergiyi odanın öbür ucuna fırlattım.

Dünyaya Hoş Geldin

Robbie bana “kadınım” dediğinde çok hoşuma gidiyordu. Bu sözcükte çok fazla sevgi vardı. İnsanlara benim onun olduğumu söylediğinde gurur duymasını seviyordum. Ama gerçek şu ki, evliliğimizin ilk birkaç yılı hem Robbie hem de benim için zordu. Robbie bunu çoğunlukla tek bir gerçeğe bağlıyor: Kimseye güvenmiyordum. Bunu söylediğinde kendimden nefret ediyorum çünkü beni duygusuz gibi gösteriyor ama haksız da değil. Özünde, erkeklerin bencil, kadınların ikiyüzlü ve herkesin zalim olabileceğini biliyordum. Bu şeyleri, köpeklerin pireleri olduğunu bildiğim gibi biliyordum; bu benim için tekrar ve tekrar kanıtlanmış bir gerçektir. İnsanlara güvenilemezdi.

En kötü anlarımda, Robbie bile neredeyse nihilizme varan inanç sistemimden kuşku duyuyordu. Şüpheliydim ve bazen onu açıkça arkamda durmamakla suçluyordum. İçimdeki bir ses hâlâ uyarıyordu: “Tetikte ol, yoksa zarar görürsün.” Bu yüzden ona beni anlamadığını, asla anlayamayacağını ve ona gerçekten güvenebileceğime inanmadığımı söyledim. Bu sözler onu incitti çünkü doğru değildi, bu yüzden sinirlenirdi.

Robbie'nin zaman zaman ortaya çıkan güçlü bir öfkesi vardı. Onu ister bilmeden ister kasten kışkırttığımda kendini kontrol altında tutmaya çalıştı, öfkesinin orada olduğu inkâr edilemezdi. Yine de kavga ettikten sonra her zaman barışırdık. Bizi birbirimize bağlayan şey, bizi ayırmakla tehdit eden tüm güçlerden ve kusurlardan daha kuvvetliydi.

2005 yılında, Sidney'in telaşından ve gürültüsünden kaçıp, kıyıdaki Blue Bay'e taşındık. Oranın ne kadar huzurlu olduğunu hatırlıyorum. Evimizden sahile yürüyebiliyorduk, Robbie ve ben bunu her gün yapmaya özen gösterdik. Robbie tuğla ustası olmak için çıraklık yapıyordu. Ben ise işsizlere iş bulma konusunda koçluk yapan, özgeçmişlerini geliştirmelerine ve mülakatlarda başarılı olmalarına yardımcı olan Employment Training and Recruitment Australia adlı bir şirkette resepsiyonist olarak çalışıyordum. Aslında ben de onlardan yardım istedikten sonra işe alınmışım. Ofisimiz dairemize yürüme mesafesindeydi, bu yüzden sadece bir arabaya ihtiyacımız vardı. Hâlâ az paramız vardı; bazen faturalarımızı ödemeye yardımcı olmak için geceleri garsonluk yapıyordum. Ama Robbie ile iyi geçiniyorduk ve arada bir çocuk sahibi olabilsek nasıl olurdu diye merak ederdim. Anne olma ihtimalimin çok düşük olduğunu söyleyen doktorları hiç unutmamışım. Hayatımın farklı dönemlerinde, diğer sorunların yanı sıra, fallop tüplerimden birinin tıkalı olduğunu ve polikistik yumurtalıklarım olduğunu söylemişlerdi. Ancak Robbie'ye bunu söylediğimde, yumurtalarımın daha önce onunki gibi sperm görmediğini söyleyerek şaka yapmıştı.

“Üzerlerinde kanca var!” diye övünmüş, sonra da bana o kocaman ayı kucaklamalarından birini vermişti. “Merak etme, Jenna. Neden oluruna bırakmayalım?”

Temmuz 2005'te dışarı çıktık ve Robbie'nin “büyük bir içki gecesi” dediği geceyi geçirdik. Yerel RSL kulübümüzdeydik, bu Avustralya'ya özgü bir kurum. RSL yani Geri Dönen Gaziler

Birliği, 1918’de I. Dünya Savaşı’ndan sonra kuruldu ve kulüpler, savaştan geri dönen askerler ve aile üyeleri için toplanma noktaları olarak oluşturuldu. Yakınımızdaki RSL’yi çok seviyorduk çünkü yemekler harikaydı, kokteyller sertti ve fiyatlar uygundu. Kuzu incik sipariş ettik, kumarhanede biraz keno oynadık ve ikimiz de deve gibi içtik. Eve vardığımızda o kadar sarhoştuk ki dairemize çıkan merdivenleri tırmanmak çok zor görünüyordu. Bu yüzden bina önündeki çimlere uzandık ve sırayla bildiğimizi sandığımız yıldızları ve takımyıldızları gösterdik. Başım dönüyordu ve çimlerde gülüp yuvarlanırken birden, “Biliyor musun, yaklaşık iki aydır âdet görmedim. Bu biraz garip.” dedim.

Robbie başını kaldırdı. “Aman Tanrım!” dedi ve tekrar yığıldı.

Ertesi gün eczaneden evde yapılan bir gebelik testi aldım ve pozitif çıktı. İnanmadım. Ancak iki test daha aynı şeyi söyleyince doktora gittim, doktor kan örneği aldı ve yedi haftalık hamile olduğumu söyledi. Hâlâ şüpheciydim, ta ki doktor ultrason yapıp bebeğin minik kalbinin attığını görene kadar ikna olmadım. Robbie çok sevinmişti –imkânsızı başarmıştık! Belki de düğün günümüzde bileklerimize bağladığımız (ve parçalanana kadar orada tuttuğumuz) o yedi ipten biri, doğurganlığım üzerinde sihirli bir etki yaratmıştı. Ya da belki de beş yıl önce beni muayene eden doktorlar bir hata yapmıştı. Her iki durumda da ebeveyn olacaktık ve bundan daha mutlu olamazdık. Kutlamak için kahvaltıya çıktık –sonrasında Robbie’nin kucağında yüzümde kocaman bir gülümsemeyle çekilmiş bir fotoğrafım var. Sonra eve döndüğümüzde ailelerimizi aradık ve duyurduk: “Bebeğimiz oluyor!”

Hamile olmayı çok sevdim. Kendimden daha önemli bir şeye –birine– sahip olma fikri beni güçlendirdi. Hemen bir bebek albümü hazırlamaya başladım. “Anne Babalar” sayfasına, karnım belirginleşmiş bir şekilde bikinili fotoğraflarımı ve

Robbie ile birbirimize sarılmış, gülerken çekilmiş fotoğraflarımızı yapıştırdım. Hemen karnıma “Alfabe Şarkısı”nı ve “Küçük Örümcek”i söylemeye başladım, çünkü müziğin bebeğin beyni için iyi olduğunu duymuştum.

Doğum tarihine yakın bir öğleden sonra, Robbie hâlâ isteyken iç çamaşırımda aniden bir ıslaklık hissettim. Korktum –bir sorun mu vardı? Panik içinde bir arkadaşımı aradım, o da hemen geldi ve beni hastaneye götürdü. Meğerse mukus tıkaçımı kaybetmişim –daha önce hiç duymadığım iğrenç bir şey. Ama suyum henüz gelmemişti. Robbie’nin tuğla döşeme işi bir buçuk saat uzaklıktaydı ama hastaneye yetişmek için bolca zamanı olacaktı: Önümde yaklaşık yirmi saatlik yorucu bir doğum süreci vardı.

Şubat 2006’da bir perşembe günü, saat 19.34’te, Robbie ve ben ilk çocuğumuzu, üç kilo sekiz yüz elli gramlık bir erkek çocuğu dünyaya getirdik ve ona Alexander Anthony Giuffre adını verdik. Çok mutluydum ve fiziksel olarak kendimi harika hissediyordum, bu yüzden onu ertesi gün eve getirdik. Bebek albümüne yakında Apgar testinde (*bebek sağlığı testi*) en yüksek yüzdelerdeki puanlarını, göz rengini (mavi-yeşil) ve saç rengini (açık kahverengi) kaydedecektim. “Dünyaya Hoş Geldin” başlıklı sayfaya, “Alex mükemmel bir şekilde dünyaya geldi” diye yazdım.

Doğum yaptıktan yaklaşık bir hafta sonra, Robbie’nin ailesine daha yakın bir yere, Sydney’in batısındaki Bass Hill’de küçük bir eve taşındık. Artık onlara sadece Nonna ve Nonno demeye başladık, bu da İtalyancada büyükanne ve büyükbaba anlamına geliyor. Bu arada, büyükannelerimden biri olan Shelley’nin vefat ettiğinde bana sadece mobilya değil, biraz da para bıraktığı ortaya çıktı. Bu parayı, Winnie the Pooh temalı, bebek mavisi bir çocuk odası dekore etmek için kullandım –Pooh ayısı desenli bir halı ve duvarlarda Piglet ve eşek İyor çıkartmaları vardı. Robbie, kız kardeşi Angie’den kalma beyaz

bir beşiği yeniledi ve ben de etrafına fırfırlı beyaz bir perde astım. Alex'in sevildiğini hissetmesini istedim.

Başlangıçta gergin ebeveynlerdik. Alex sürekli açtı, çok huysuzlanıyordu ve emzirmeden yeterli besin alamadığı için endişeleniyordum. Alex'in kolik olduğu ortaya çıktı ve ilk iki ay boyunca geceleri altı kez uyanıyordu. Sadece Robbie, onu yüzüstü çevirip avucunu zavallı Alex'in şişmiş karnına bastırarak ağlamasını durdurabiliyordu. Alex'in ihtiyaçlarını karşılayamamaktan yorgun ve endişeli bir halde, sürekli Robbie'nin annesi ve kız kardeşinden tavsiye istiyordum.

Ama Alex beni çok mutlu ediyordu. "Gerçekten özel bir çocuksun" diye yazdım bebek defterine bir aylıkken. "Baban ve benim için ne kadar önemli olduğunu ve aileye bu kadar güzellik getirmek için neler yaptığını bilmiyorsun." Dokuz haftalıkken gülümsedi. "Senin annen olmayı çok seviyorum!" diye yazdım.

Alex'in büyümesini izlemek benim için bir ilaç gibiydi. Onun her zerresine bayılıyordum ama başka bir şey daha vardı: Alex bana kendimi vazgeçilmez hissettiriyordu. Bana bağımlıydı. Ve onun için bu kadar temelden önemli olmam gerçeği, hayatıma daha önce hiçbir şeyin veremediği bir anlam kazandırıyordu. Her ebeveyn, çocuğuna kendisi çocukken almadığı bir şeyi vermenin ne kadar iyileştirici olabileceğini bilir. Bazen ona bakarak, bir zamanlar olduğum çocuğa bakıyormuş gibi, kendime ihtiyaç duyduğum sevgiyi veriyormuş gibi hissediyordum. Alex'i güvende, sıcak, tok ve mutlu tutarak aynı anda tüm bu duyguları deneyimleme fırsatım oldu –hem artık büyümüş bir anne olarak hem de eskiden olduğum sevgiye susamış küçük kız olarak.

Ağustos 2006'da, Alex beş aylıkken tekrar hamile olduğumu öğrenince şaşırardım. Emzirirken bunun olamayacağını düşünmüştüm. Doktorum bu eski kocakarı masalını anlattığımda sadece güldü. Kardeşlerimden beş yıl arayla doğmuş olduğum için, çocuklarımın bu kadar yakın yaşta doğması fikrini sevdim.

Yine de ikinci bir hamilelik başa çıkılması zor bir durumdu. Ebeveyn olmak beni dik bir öğrenme eğrisine sokmuştu ve zar zor ayak uyduruyordum. Ayrıca, asla yeterince paramız olmadığı için para konusunda da endişeleniyordum. Ancak Robbie çok sevinçliydi. Her şeyi bir şekilde hallederiz, dedi.

Alex'in gelişi, hayatımızı binlerce başka şekilde değiştirmesinin yanı sıra ailenin önemini çok düşünmeme neden oldu. Oğlumun, benim hissetmediğim bir şekilde akrabalarıyla bağ kurmasını istedim. Robbie'nin geniş ailesi elbette bizim için oradaydı ama kendimi ebeveynlerimi özlerken buldum –ya da en azından sahip olmayı dilediğim ebeveynleri. Alex'in bebek albümüne şunu yazmıştım: “Unutma Alex: Arkadaşlar gelir gider ama ailen sonsuza dek kalır! Her zaman birbirimize göz kulak olmalı ve birlikte anılar yaratmalıyız. Hayattaki en önemli şey: aile.” Ve sonra bir kalp çizmiştim. Ama kendimi ikiyüzlü gibi hissettim: Robbie'nin ebeveynleri her zaman yanımızdayken beninkiler hiç ziyarete gelmemişti ve onlarla nadiren konuşuyordum. Şimdi annem babamla aramdaki sorunları nasıl düzeltebileceğimi merak etmeye başladım.

“Onlara karşı çok fazla nefret besledim” dedim Robbie'ye. “Geçmiş geçmişte kaldı. Şimdi mutlu bir ailemiz var. Nefretimi unutmak istiyorum.” Aklımda bir fikir vardı: Uçmaktan korkan annemin on altı saatlik bir yolculuğu kaldıramayacağını biliyordum ama babamı Alex'le tanışmaya davet etmeyi düşünüyordum. “Ona bir şans daha vermek istiyorum, yeniden başlama şansı” dedim Robbie'ye. Kocam isteksizdi. “Yani, nasıl bir adam kızına sana yaptığını yapar?” diye sordu. Ama barışmanın benim için ne kadar önemli olduğunu görünce dişini sıktı ve tamam dedi.

Eylül 2006'da babam geldi ve kayınvalidem onu karşılamak için büyük bir kahvaltı ziyafeti hazırlamakta ısrar etti. Birkaç blok ötedeki evlerine doğru giderken babamın beni utandıracığından endişeleniyordum. Gerçekten de utandırdı, Nina'nın kapısından içeri girdiğimiz anda aç olmadığını söyleyerek. “Bu

sabah zaten McDonald's'ta yemek yedim" dedi, bu da Nina'nın onu sevmeyeceğinin garantisiydi. Giuffre ailesine yemeklerini yemeyeceğinizi söylemezsiniz. Bir saat kaldık, sonra eve döndük.

Bundan sonra babamı pek dışarı çıkarmadık ama bir haftalık ziyaretin geri kalanı iyi geçti. Ancak babam yine aynı babamdı. Alex'in bebek albümünde, küçük oğlumun dudaklarına bira şişesi tutarken çekilmiş bir fotoğrafı var. "Sen ve Büyükbaba Sky ilk biranızı birlikte içiyorsunuz" diye yazdım, durumu en iyimser şekilde yorumlamaya çalışarak. Bugün, babamın davranışının uygunsuzluğunu ve benim için kötü anlamda ne kadar tetikleyici olduğunu görüyorum. Bir bebeğe, şaka bile olsa yetişkin içeceği zorla içirmek, bir çocuğa yetişkin cinselliğini zorla kabul ettirmekle aynı şey değil ama benzer bir mantığa dayanıyor. Yetişkinler, henüz kendi seçimlerini yapma kapasitesine sahip olmayan küçük çocukları manipüle etme gücüne sahipler. Bazen babamın, sadece sınırları aşarken başkalarının dehşet veya hayal kırıklığıyla tepki vermesini izlemek için bile olsa tabu olan şeyleri yapmaktan zevk aldığı görünüyordu. Ama çok sıkı bir aile olmamızı istediğim için bunu görmezden geldim.

Belki de bu yüzden, babamın aksine, evlendiğim adamın özverili bir baba olduğunu kanıtlaması benim için çok şey ifade ediyordu. Örneğin, Alex yedi aylıkken yürümeyi öğrenmeye kararlıydı. Kendini ayağa kaldırmak için bir sehpa veya sandalye kullanır, sonra yardım için etrafına bakardı. İşte o zaman Robbie, oğlumuzu yürümenin nasıl bir şey olduğunu göstermek için Alex'in kollarının altına rulo yapılmış bir banyo havlusunu bir koşum gibi nasıl geçireceğini keşfetti. Birlikte, Alex'i sık sık jakuzide keyif yapabileceğimiz Homebush Bay Su Sporları Merkezi'ne ve dünyanın en büyük Avustralya vahşi yaşam koleksiyonuna ev sahipliği yapan Featherdale Vahşi Yaşam Parkı'na götürürdük. Alex, kanguruları ve wallabileri (*küçük kanguru*) görmek için Featherdale'e gitmeyi çok severdi.

2007 yılının başlarında, ikinci bebeğimiz hakkında bir korku yaşadık. Rutin bir ultrason muayenesi sırasında doktorlar, doğmamış bebeğimizin kalbinde küçük bir delik olabileceğini gözlemlediler. Doktorun, Robbie ve bana bunun ailemiz için ne anlama geleceğini –belki de başarı garantisi olmayan birkaç ameliyat– anlattığını hatırlıyorum ve kürtajı düşünmemizi önerdi. “Genç ve sağlıklısınız” dedi. “Tekrar deneyebilirsiniz.” Ama birkaç aylık hamileydim –kendimi bir ev kadar şişmiş hissediyordum– ve bebeğimiz rahimdeydi. O zaten kalplerimizde bir yer edinmişti. “Bir düşünün” diye ısrar etti doktor ama Robbie ve ben ona “Hayır” dedik. Bu çocuk bizim çocuğumuzdu ve ne olursa olsun onu sevecektik. Bana (yanlışlıkla) asla çocuk sahibi olamayacağım söylendiği için, içimde taşıdığım her çocuğun bir hediye olduğunu hissettim.

2007 yılında bir öğleden sonra Alex uyurken telefon çaldı. Telefonu açtığımda hattın diğer ucundaki İngiliz aksanını her yerde tanırdım. “Merhaba, hayat nasıl?” diye mırıldandı Maxwell ve yüreğim ağzıma geldi. Beş yıldır, Epstein ve Maxwell’in bir şekilde beni bulma ihtimalini düşünmediğim tek bir gün bile geçmemişti. Şimdi tüm eski korkularım yüzeye çıkmıştı. Maxwell, onu hatırladığım gibiydi; rahat, çekici ve zorlayıcı biriydi. Kısa bir sohbetten sonra konuya girdi. “Buna inanamıyorum ama o kızlar için yaptığı her şeyden sonra Jeffrey hakkında soruşturma başlatılıyor” dedi. “Seninle iletişime geçildi mi?” Hayır dedim. Herhangi bir soruşturmadan haberim yoktu ve öğrenmeye de niyetim yoktu. Maxwell, soruşturmacılarla işbirliği yapmayı reddedersem “benimle ilgilenileceğini” söyledi. “Sen hiçbir şey söylemediğin sürece her şey yolunda” dedi, hatta benim de soruşturulabileceğim imasında bulundu –sanki hepimiz aynı gemideymişiz gibi. “Hukuki yardıma ihtiyacın varsa yardımcı olmak için buradayız.” Tek istediğim telefonu yere fırlatıp kablosunu duvardan sökmekti. Ama düşmanca bir

tavır sergilersem Maxwell'in beni düşmanı olarak göreceğinden ve cezalandıracağından korkuyordum. Sekiz aylık hamileydim, bir yaşında bir çocuğum ve sabah 6'dan akşam 7'ye kadar işte olan bir kocam vardı. Büyükanmem Shelley'nin dediği gibi, eşekarısı yuvasını tekmelemenin bir zamanı vardır. Şimdi tekmeleme zamanı değildi. Kimseyle konuşmayacağıma söz verdim. "Yeni bir hayata başladım, Ghislaine" dedim. "Sadece rahat bırakılmak istiyorum."

Umarım her şey burada biterdi. Ama birkaç gün sonra Epstein aradı. "Merhaba" dedi ve ilk başta sanki uzun süredir görüşmemiş iyi dostlarmışız gibi konuştu. Ancak nezaket konusunda hiç iyi değildi, aniden, "Avukatım bu konuşmayı kayda alıyor." (Daha sonra Epstein'ın, kendisini iddialardan savunmak için yüksek profilli avukatlardan oluşan bir ordu kurduğunu öğrendim: Gerald Lefcourt, Roy Black, eski ABD başsavcısı Ken Starr ve diğer tanınmış adamlar.) Bu avukatın hangisi olduğunu hatırlamıyorum ancak kendini tanıttikten sonra, Epstein hakkında devam eden bir soruşturma olduğunu ve bunun striptizci ve fahişe olarak çalışan veya uyuşturucu bağımlısı olan kadınların iddialarına dayandığını açıkladı. Onun pek de nazik olmayan bakış açısını anlamak için bir tercümana ihtiyacım yoktu: Suçluların hiçbir güvenilirliği yoktu ve Epstein'a karşı çıkan herkes itibarsızlaştırılacak bir sürtüktü. Tıpkı Maxwell ile yaptığım görüşmede olduğu gibi, tehditkâr bir enerji telefon hattından vızıldadı ve havada asılı kaldı. Aniden oturmam gerekti, bu yüzden oturdum ve hantal sabit hatlı telefonu çıkıntılı karnımın üzerine koydum. Epstein bana baskı yaptığında –"Kimseyle konuştun mu? Konuşacak mısın?"– onu rahatlatmaya kararlıydım. Ona istediği cevapları vermezsem bana ve aileme zarar vereceğini içten içe biliyordum. "Bak" dedim, "Ghislaine'e söylediğim gibi, kimseye hiçbir şey söylemiyorum."

Epstein, Maxwell'in yasal tavsiyeye veya başka bir şeye ihtiyacım olursa bana "yardım etmek" istediğiyle ilgili

saçmalıklarından bazılarını tekrarladı. “Yardıma ihtiyacım yok Jeffrey” dedim umursamaz bir şekilde, beni saran dehşeti gizlemeye çalışarak. “Artık anneyim. Mutluyum. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.” Polisi cebinde taşıdığıyla nasıl övündüğünü hatırladım. Şimdi o ve Maxwell telefon numaramı bulduklarına göre, Robbie’nin ve benim ev adresimizi de bildiklerinden emindim.

“Jeffrey, sormam gerekiyor: Bütün bunlar nereden çıktı?” dedim telefonu kapatmadan önce. Sanırım onun ekibindeymişim gibi görünmeye çalışıyordum. Ama aynı zamanda meraklıydım da. Yıllarca genç kızlarla halka açık yerlerde, partilerde, havaalanlarında ve dünyanın her yerinde vakit geçirdikten sonra –yıllarca tercihlerini sergiledikten ve üstünlüğüyle övündükten sonra– Epstein yanlış bir adım atmış olmalıydı. Hatta sorumu duymazdan gelerek konuyu saptırdığında bile ne olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

Telefon tekrar çalmadan önce sadece birkaç gün geçti. Telefondaki adam bana FBI’dan olduğunu ve Jeffrey Epstein’in kurbanı olarak tespit edildiğimi söyledi. Sorgulanmaya hazırlandım ancak hiçbir şey beni onun sorularının ne kadar açık ve net olacağına hazırlayamazdı. “Epstein ile hiç cinsel ilişkiye girdiniz mi?” diye sordu. “Epstein hiç önünüzde boşaldı mı?” Adam bu şekilde devam etti ve Epstein’in Palm Beach’teki evinde benim fotoğraflarımın bulunduğunu söyledi. Ama arayan gerçekten bir FBI ajanı mıydı, yoksa Epstein ve Maxwell’in adamlarından biri miydi, sadakatimi mi sınıyordu? Hiç fikrim yoktu. Bu “ajan” beni nasıl bulmuştu? “Şu an uygun bir zaman değil” diyebildim. “Size söyleyecek bir şeyim yok. Hoşça kalın.”

Epstein’i soruşturmaya başlamalarının nedenini öğrenmem uzun zaman alacaktı. Dünyanın öbür ucunda neler olup bittiğine dair pek bir fikrim olmasa da şunu biliyordum: Epstein hayatıma geri dönmüştü ve yakında ortadan kaybolmayacağından emindim.

Şüpheli Kişi

Epstein ve Maxwell beni Avustralya’da bulmadan iki yıl önce, on dört yaşındaki bir kızın üvey annesi Palm Beach Polis Departmanı’nı arayarak çocuğunun zengin bir Palm Beach sakini tarafından taciz edildiğinden şüphelendiğini söyledi. (14 Mart 2005’ti ve dünyanın öbür ucunda, Florida’da olup bitenlerden habersiz ben, Alex’e hamile kalmak üzereydim.) Endişeli kadın polise, olayı başka bir anneden öğrendiğini, kızının bir arkadaşına kırk beş yaşında bir adamın kendisiyle cinsel ilişkiye girmesi için para ödediğini söylediğini duyduğunu anlattı. Üvey anne adamın adını bilmediğini ancak tarihi bildiğini düşündüğünü, yaklaşık beş hafta önce olduğunu söyledi.

Bugün, ilk iddiayı araştıran polislerin hazırladığı seksen yedi sayfalık olay raporunu okurken kendi hayatımla pek çok benzerlik görüyorum. Birincisi, kızın bir üniversite öğrencisi tarafından devşirilmiş gibi görünmesiydi; bu kadın on dört yaşındaki kızı arabasıyla adamın malikânesine götürmüştü. Raporda, “Adamın çok parası var ve sık sık genç kızları evine çağırıyor” deniyor. “Adam masajla başlıyor. Eğer kızları

beğenirse, onları yanında tutuyor ve daha fazlasını yapıyor.” (“Daha fazlası”nın ne anlama geldiğini düşünmek bana ikinci benzerliği hatırlattı.) Raporunda, söz konusu olayın kızın okulda bir sınıf arkadaşıyla kavga etmesiyle ortaya çıktığı belirtiliyor; sınıf arkadaşı onu fahişe olmakla suçlamış. Rapora göre, bundan bir süre sonra kız, “son zamanlarda artan disiplin sorunları nedeniyle” zorla bir rehabilitasyon merkezine yatırılmış. (Üçüncü benzerlik; kısa süre sonra o kadar çok benzerlik ortaya çıktı ki saymayı bıraktım.) Polis kızı sorguladığında onu götüren üniversite öğrencisinin adının Haley Robson olduğunu söyledi. Kız, Robson’ın ona, adam yaşını sorarsa on sekiz olduğunu söylemesini tembihlediğini belirtti. Kız, gittikleri iki katlı ve pembe boyalı evin çıkmaz bir sokakta olduğunu hatırladı. Olay raporuna göre, kapıya vardıklarında adam orada değildi ancak kız ve Robson, adamın yakında döneceğini söyleyen bir asistan tarafından mutfığa alındı. Kızlara içecek bir şeyler ikram edildi. Adam geri döndüğünde, on dört yaşındaki kıza kendini Jeff olarak tanıtmış. Kız, Jeff’in “uzun bir yüzü, gür kaşları ve grileşmiş saçları” olduğunu söylüyor. Olay raporunda, görüşmenin bu noktasında kızın “üzüldüğü ve ağlamaya başladığı” belirtiliyor.

Kız, Jeff’in asistanı olduğuna inandığı genç sarışın bir kadının onu yukarı kata çıkardığını söyledi. Rapora göre, “fotoğraflarla dolu bir merdivenden yukarı, ortasında masaj masası bulunan bir odaya çıktığını” hatırladı. Odada çıplak bir kadının duvar resmi ve rafta birkaç çıplak kadın fotoğrafı vardı. Asistan kıza Jeff’in birazdan geleceğini söyledi ve ayrıldı. Kısa süre sonra Jeff, sadece bir havluyla içeri girdi ve kıza kıyafetlerini çıkarmasını söyledi.

Kızın hatırladığına göre Jeff, kıza soyunmasını söylerken sertti. Kız, onunla yalnız olduğu için ne yapacağını bilmiyordu. Gömleğini çıkardığını söyledi ama sutyenini çıkarmadı. Jeff ona her şeyini çıkarmasını söyledi.

Kız pantolonunu çıkardı ama tanga iç çamaşırını üzerinde bıraktı. Jeff daha sonra havlusunu yere düşürdü, çıplak vaziyette masaj masasına yüzüstü uzandı. Kıza üzerine çıkmasını ve masaj yapmaya başlamasını söyledi. Açıkta kalan kalçaları Jeff'in çıplak kalçalarına değiyordu. Rapora göre Jeff, kıza masaj yapma konusunda özellikle talimat vermiş ve saat yönünde hareket etmesini söylemiş. Bir noktada Jeff ters dönmüş ve mastürbasyon yapmış. Kıza "gerçekten çok seksi bir vücudu olduğunu" söylemiş. Daha sonra Jeff, kızın vajinal bölgesine mor bir vibratörle masaj yapmış. Ardından banyoya gitmiş ve kız orada tekrar mastürbasyon yaptığını düşünmüş. Geri döndüğünde kıza 300 dolar vermiş. Evden ayrılmadan önce kızıdan telefon numarasını bırakmasını istemiş.

On dört yaşındaki mağdurla görüştükten iki gün sonra polis memurları, ona teşhis etmesi için Jeffrey Epstein'in fotoğrafını gösterdi. Kız onu hemen "Jeff" olarak tanıdı. Palm Beach polisi 358 El Brillo Yolu adresinde gizli gözetim başlattı ve çöp kutularının içeriğini gizlice toplamaya ve analiz etmeye başladı. Polisin Epstein'in çöpünde sonunda bulacağı eşyalar arasında şunlar vardı: evde "çalışmaya" gelen kızların sürekli akışını anlatan el yazısıyla yazılmış telefon mesajlarının karbon kopyaları; sadomazoşizm hakkında üç kitap için 2005 Amazon satın alımına ait bir makbuz: *SM 101: Gerçekçi Bir Giriş; Kölelik: Erotik Kölelik İçin Yol Haritaları-İlkeler, Beceriler ve Araçlar ve Bayan Abernathy ile Eğitim: Erotik Köleler ve Sahipleri İçin Bir Çalışma Kitabı*. Ayrıca çok sayıda seks oyuncuğu, on dört yaşındaki kızın polise Epstein'in üzerinde kullandığını söylediğiyle tıpatıp aynı görünen mor bir vibratör de dahil.

Sonraki on üç ay boyunca, polis müfettişleri otuzdan fazla kurbanı buldular –her biri onları en az bir kurbanı daha götürüyor gibiydi– ve onlarla görüştüler. Olay raporu isimlerini gizliyor ancak yaşlarını gizlemiyor. "KARARTILDI ayrıca

Epstein'ın evine ilk gittiğinde on altı yaşında olduğunu belirtti." "Yeminli bir ifadede, KARARTILDI, Jeffrey Epstein ile bir yıldan fazla önce tanıştığını belirtti. On altı yaşındaydı." "KARARTILDI, on beş veya on altı yaşındayken Jeffrey Epstein'ın evine götürüldüğünü söyledi." Bir çalışan, Epstein'ın rutin olarak günde iki veya üç kez farklı kızlardan masaj aldığını söyledi. "Masözlerin" kaç yaşında görüldüğü sorulduğunda, çalışan "çok genç olduklarını hissettiğini" söyledi. Adam, "tıpkı lisede okuyan kendi kızı gibi" kızların sürekli "bol miktarda mısır gevreği yediklerini ve süt içtiklerini" anlattı.

Görüşme yapılan hemen hemen her kız benzer bir hikâye anlattı: Epstein ile ilk görüşmesinde, Epstein ona sadece rahat hissettiği şeyleri yapmasını istediğini söyledi. Ancak zamanla, bir kız eve geri dönerse Epstein onu cinsel olarak daha da ileri gitmeye zorlardı. Önce meme uçlarının sertçe sıkılmasını ister, sonra mastürbasyon yapar, sonra da onları okşamaya ve cinsel oyuncaklar kullanmaya çalışırdı. Olay raporunda, arkadaşlarını da getirmeleri halinde onlara daha fazla para ödediği belirtiliyor. Onlara kendisiyle cinsel ilişkiye girmeleri için daha fazla para ödüyordu ve bazen kızları istekleri dışında cinsel ilişkiye girmeye zorluyordu. Ayrıca onlara kendisi ve asistanı Nadia Marcinkova (Tayland'a gitmeden önce "eğitmek" zorunda kaldığım kız) ile üçlü ilişkilere katılmaları için daha fazla para ödüyordu.

Kurbanlarla yapılan röportajlardan birinde özellikle dikkatimi çeken bir cümle var, yankısı görmezden gelinemeyecek kadar yüksek (ve tehdit, bunca yıl sonra bile hâlâ korkutucu): Epstein en az bir kıza "evde olanları kimseye anlatmaması gerektiğini, aksi takdirde kötü şeyler olabileceğini" söylemişti.

20 Ekim 2005'te polis, Epstein'ın Palm Beach'teki malikânesinde, tadilat planlayan bir New York'lu dekoratör ve mimarın burnunun dibinde arama emrini uyguladı. Polis memurları,

Epstein'in geleceklerini bildiği izlenimini edindiklerini kaydetti; masalardan bilgisayarların kaldırılmış olduğu anlaşılıyordu. Yine de olay raporunda, memurların birçok kız mağdurun tarif ettiği çıplak kadın fotoğraflarının yanı sıra suçlayıcı nitelikteki belgeleri de ele geçirdiği belirtiliyor. Epstein'a yazılmış notlar içeren mesaj defterleri vardı, arkadaşı Jean-Luc Brunel'den gelen bir telefon görüşmesinin ardından yazılmış şu not gibi: "Sana Rusça konuşmayı öğretecek bir öğretmen buldu. İki kere sekiz "-on altı-" yaşında, sarışın değil. Dersler ücretsiz ve ararsan bugün ilk dersini alabilirsin." Polisler ayrıca iddia edilen kurbanlardan birinin lise not dökümünü; şeftali aromalı Joy Jelly cinsel kayganlaştırıcı bir şişeyi; saatlerin içine yerleştirilmiş iki gizli kamerayı ve banyolarda göze çarpan şekilde sergilenen birkaç penis ve vajina şeklinde sabunu buldu.

Şubat 2006'da müfettişler, görüşülen tüm kızların ifade vermeye çağrılacağı bir büyük jüri oturumu talep etti. Amaç Epstein aleyhine iddianame hazırlanmasını sağlamaktı. Ancak olay raporu, Epstein'ı adalete teslim edilmekten koruyan güçlerin olduğunu gösteriyor: Raporda, Epstein'ın avukatının eyalet savcılığıyla görüştüğü ve ana mağdurlar hakkında, bazılarının alkol ve esrar kullanımından bahsettiği MySpace profilleri de dahil olmak üzere bilgi verdiği belirtiliyor. Daha sonra büyük jüri ertelendi. Çeviri: Şikâyetçiler hakkında bir karalama kampanyası yürütülüyordu.

Ayrıca bir yıldırma kampanyası da vardı. Olay raporunda, asıl mağdurun babasının, "evin yakınında ailesini fotoğraflayan ve eve gelen ziyaretçileri gözetleyen bir özel dedektifi tespit ettiği" kaydediliyor. O sırada soruşturmayı yürüten Dedektif Joseph Recarey, kısa süre sonra başka bir mağdurun kendisine "Epstein ile temas halinde olan bir kaynak aracılığıyla şahsen iletişime geçildiğini" söylediğini bildirdi. Kaynak, [mağdura] kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmama konusunda yardımcı

karşılığında parasal tazminat alacağına dair güvence vermişti. Mağdur, kendisine “Ona yardım edenler tazmin edilecek ve ona zarar verenlerle ilgilenilecek” mesajının verildiğini belirtti.

Büyük jüri, Nisan 2006’da üç gün boyunca toplanmak üzere yeniden planlandı ve Dedektif Recarey her mağdura bir celp-name gönderdi. Ancak duruşmaların arifesinde, tek bir mağdura bile ne zaman veya nerede hazır bulunacağı söylenmemişti. Öfkelenen Recarey, davaya atanmış iki savcıyla yüzleşmek için eyalet savcılığına gitti. Olay raporunda, savcılardan birinin Epstein’a bir anlaşma teklif edildiğini söylediği belirtiyor: Ağırlaştırılmış saldırı ve suç işleme niyetiyle ilgili bir suçtan suçlu bulunması ve beş yıl denetimli serbestlik alması –hapis cezası yok. Raporda, “Epstein’ın psikiyatrik/cinsel değerlendirilmeye tabi tutulması ve reşit olmayanlarla gözetimsiz görüşme yapmaması gerekecekti” deniyor. Recarey oradayken savcı, Epstein’ın avukatlarından birinden gelen bir telefon görüşmesine cevap verdi ve avukat, müvekkilinin anlaşmayı kabul edeceğini söyledi. Epstein’ın avukatı daha sonra büyük jürinin iptal edilmesini istedi.

Recarey duyduklarına inanamadı. Dedektif olay raporunda, “Anlaşmayı onaylamadığımı ve anlaşma teklif edilmeden önce bana danışılmadığını açıkladım” diye yazdı. Yine de o günün ilerleyen saatlerinde, eyalet savcılığından biri Recarey’i aradı, Dedektif bunu şöyle yazdı: “Büyük jürinin iptal edildiğini resmen bildirmek için aradı. Tebligat yapılan mağdurlarla iletişime geçmemi ve iptali onlara bildirmemi istedi.” Recarey o kişiye böyle bir şey yapmayacağını söyledi; eyalet savcılığı bu kararı verdiği için, oradaki birinin mağdurlarla iletişime geçebileceğini söyledi.

Recarey çok sinirlenmişti, olay raporu bunu açıkça ortaya koyuyor. 1 Mayıs 2006’da savcılara açıkça meydan okuyarak üç tutuklama emri talebi hazırladı ve bunları eyalet savcılığının

Çocuklara Karşı Suçlar birimine sundu. Epstein için olan talep, belirli küçüklerle yasadışı cinsel aktivite suçundan dört, müstehcen ve şehvetli taciz suçundan bir olmak üzere toplam beş suçtan tutuklama emri istiyordu. Epstein'ın asistanı Sarah Kellen için yapılan tutuklama emri, "belirli küçüklerle 1. dereceden yasadışı cinsel faaliyetin dört ayrı suçu ve 1. dereceden müstehcen ve şehvetli taciz suçu" ile suçlanmasını talep ediyordu. Üçüncü tutuklama emri talebi ise Haley Robson içindi. Bu talepte, Robson'un on altı yaşın altındaki bir mağdura karşı müstehcen ve şehvetli eylemlerden dolayı tutuklanması isteniyordu.

Temmuz 2006'da Jeffrey Epstein, yalnızca iki eyalet suçundan tutuklandı: reşit olmayan birini fuhuşa teşvik etmek ve fuhuşa teşebbüs etmek. 3.000 dolarlık kefaletle serbest bırakıldı ve evine döndü. Eyalet savcısı Barry Krischer, nihayet Palm Beach County büyük jürisini toplamıştı ancak sadece iki mağdurdan delil sundu. Büyük jüri, Epstein'ın Ağustos 2006'da suçsuz olduğunu iddia ettiği tek bir fuhuşa teşvik suçlaması getirdi. Bu, Recarey'nin patronu Palm Beach polis şefi Michael Reiter için bardağı taşıran son damla oldu. Krischer ve savcılarının davayı berbat etmesinden öğrenen Reiter, departmanının bulgularını FBI'a götürdü.

2007'de Epstein ve Maxwell beni aniden aradığında bunların hiçbirini bilmiyordum. Onlardan sadece beş yıl uzakta kalmıştım ve iyileşme sürecim henüz bitmemişti. Ancak çok geçmeden ailem ve ben bir kez daha girdaplarına kapılacaktık.

“O bir Tyler!”

Alex'in hayatının ilk birkaç ayında, bir anne olarak kendimi buldum. İşimi Alex'i sağlıklı ve güvende tutmak olarak görüyordum ve her geçen gün bu göreve layık olduğuma dair güvenim artıyordu. Ama Maxwell ve Epstein'in ardı ardına yaptığı müdahalelerden sonra bu güven paramparça oldu. İkisinin de ailemi takip ettiği düşüncesi beni geceleri uyutmuyordu. İşte böylece, eski istismarcılarım huzurumu çalmışlardı. Robbie her gün işe gittiği için, Alex'i bir dakika bile yalnız bırakmadım; uyuduğunda odasındaki sallanan sandalyede oturup onu gözetliyordum. Robbie de endişeliydi; sadece Epstein ve Maxwell'in oluşturduğu tehlikeden değil, aynı zamanda benim kırılgan ruh halimden de endişeleniyordu. İkinci çocuğumuz doğana kadar Sydney'deki ailesinin yanında kalmamıza karar verdi. Hepimiz Nina ve Frank'in misafir odalarından birine sıkışmak zorunda kaldık ama bir şekilde hallettik.

Sonraki birkaç ay bulanık geçti. Robbie sürpriz bir bebek partisi düzenledi. Ben de ikinci bir bebek albümü yapmaya başladım, ultrason fotoğraflarını ve olmazsa olmaz bikini

fotoğrafımı, ışıl ışıl, anne adayı tombul halimi yapıştırdım. Nisan 2007’de, Alex’in doğumundan on dört ay sonra Sydney’deki hastaneye gittim ve bir erkek bebek daha dünyaya getirdim. Tıpkı bebekliğimdeki gibi kızıla kaçan sarı saçları vardı. Ve tüm doktorların uyarılarına rağmen, çocuk kalp cerrahına hiç gerek kalmadı, yeni oğlumuz tamamen sağlıklı görünüyordu. Rahatlamış ve aynı zamanda minnettarlıkla dolu olan Robbie ve ben, nihayet bir isim seçmeye odaklanabildik. Birkaç isim düşünüyorduk ama şimdi Robbie ikinci oğlumuzun koyu mavi gözlerine baktı ve “O bir Tyler!” diye haykırdı. Ve işte bu kadar.

Sadece birkaç günlükken ilk kez gülümseyen Tyler Shane Giuffre, kalplerimize yeniden mutluluk getirdi. İki çocukla başım dertteydi ve Robbie tek başına çalıştığı için bütçemiz kısıtlıydı. Ama elimizden gelenin en iyisini yaptık. Tyler üç aylıkken evimize geri döndükten sonra, sürekli büyüyen hayvanat bahçemize, Champ’in yanına Sophie adını verdiğimiz bir kedi yavrusu aldık. Haftalık Featherdale Milli Parkı gezilerimize devam ettik ve Tyler dört aylıkken ilk koala ayısını sevdi. Geceleri oğullarıma kitap okurken onları kucağıma alıyordum. Mola vermem gerektiğinde, onlara televizyonda *Susam Sokağı*’nı izletiyordum. *Tren Thomas*’a takıntılı hale geldi. Sekiz aylıkken emeklemeye başladı ve kısa süre sonra gittiğim her yerde tren rayları bulmaya başladım. Evi temizlerken devasa bir oyuncak yığınına takılıp düşüyordum. “Oğlanlar” diye seslenirdim oğullarıma. “Bunlar varken evi nasıl süpüreceğim ki?!”

Nisan 2008’de, Tyler bir yaşına girdiğinde, bebek kitabındaki bir soruya –“Tipik bir gününüzü anlatın”– şöyle cevap verdim: “Burada pek bir şey değişmiyor. Yiyoruz, uyuyoruz, kaka yapıyoruz, oynuyoruz ve hepsini tekrar yapıyoruz.” Ama yazmadığım başka bir şey daha vardı: En küçük oğlum için endişelenmeye başlamıştım. Bir şeyler yolunda değildi. Sadece hissediyordum. Tyler sürekli ağlıyordu. Yürümeyi öğrenirken

ona şaka yollu *Sarhoş Usta* (Jackie Chan filmindeki sarhoş dövüş sanatları ustası) diyorduk, çünkü çok sendeliyor ve düşünüyordu. Ama artık komik değildi. Bazen odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Başka zamanlarda, örneğin doğrudan bir yüzme havuzuna koşmak veya başka tehlikeli bir aktivite denemek istediğinde, ne yaparsam yapayım onu amacından uzaklaştırmıyordum. Onu bir şahin gibi izliyor olmama rağmen, birden fazla kez, Tyler'ı kurtarmak için tamamen giyinik halde suya atlamak zorunda kalmıştım. (Bu şekilde kaç tane cep telefonunu mahvetmişim acaba?) Bir arkadaşım Tyler'a tasma takmamı önerdi. Bu düşünceye karşı çıktım ama sonunda pes ettim. Onu güvende tutmanın tek yolu tasma takmaktı.

Tyler hâlâ konuşmuyordu. İsteddiği bir şeyi gözleriyle veya bağırarak belirtirdi. Bu çok kötüydü. Birisi bana ikinci çocukların ilk doğanlardan daha geç konuşmasının alışılmadık bir durum olmadığını söylemişti –küçük olanın büyük olanın onun yerine konuşmasına izin vermesiyle ilgili bir şeydi bu. Ama Tyler kafasını yere vurmaya başlayınca yardım aramaya koyuldum. “Sanki sadece duyulmak istiyor ama kelimeleri söyleyemiyor” dedim, ikinci oğlumun ne hissettiğini tahmin ederek. Birden fazla doktor endişelerimi geçiştirdi, beni saplantılı ebeveyn gibi gördüler. Ama ben pes etmedim. “Lütfen” dedim tekrar tekrar. “Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.”

En küçük çocuğumuza daha fazla zaman ayırabilmek için Alex'i Chester Hill'deki evimizin yakınındaki bir anaokuluna kaydettirdim. Kısa süre sonra Tyler'ı konuşma terapisinden ergoterapiye taşımaya başladım ve Tyler ile ben, konuşamayan çocuklar için bir tür “Anne ve Çocuk” buluşmasının müdavimleri olduk –o diğer çocuklarla oynardı, ben de diğer ebeveynlerle (çoğunlukla annelerle) oturup havadan sudan konuşurdum. Bazı anneler çocukları için özel glutensiz diyetlere yönelirdi, ben de bunu özenle denedim. Tyler için ayrı bir yemek pişirmek

zahmetliydi ama hayatını daha iyi hale getirmek için her şeyi yapmaya hazırdım. En azından Tyler'ın durumunda, özel diyetler hiçbir fark yaratmamış gibi görünüyordu, bu yüzden sonunda bundan vazgeçtim. Ama denemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Onu, gözlerinin irislerini inceleyerek bir kişinin sağlığı hakkında ipuçları arayan iridoloji uygulayan alternatif bir şifacıya bile götürdük. Başını korumak için ona bir kask almıştık. Ama yine de kafasını vurmaktan başında şişlik oluyordu. Sık sık gecenin ortasında çılgık atarak uyanıyordu ve sakinleşmek için tamamen emziklere bağımlıydı.

Özellikle zor bir günde, başka bir anne bana yardımı olacağını söylediği bir kitap verdi. Emily Perl Kingsley'in yazdığı *Hollanda'ya Hoş Geldiniz* adlı bir denemeydi ve onu okurken – bir otoparkta otururken arkamdaki araba koltuğunda Tyler çılgık atarken– aynı anda hem güldüm hem de ağladım.

“Bebek sahibi olacağınız zaman, bu tıpkı İtalya'ya muhteşem bir tatil planı yapmak gibi oluyor” diye başlıyor. “Bir sürü rehber kitap alıyorsunuz ve harika planlar yapıyorsunuz. Kolezyum. Mikelanj'in Davut Heykeli. Venedik'teki gondollar. İtalyancada birkaç kullanışlı cümle öğrenebilirsiniz. Her şey çok heyecan verici. Aylarca süren heyecanlı bekleyişin ardından, gün nihayet geliyor. Bavullarınızı topluyor ve yola koyuluyorsunuz. Birkaç saat sonra uçak iniyor. Kabin görevlisi içeri giriyor ve 'Hollanda'ya hoş geldiniz' diyor.”

Kingsley'in (aynı zamanda *Susam Sokağı* yazarı) oğlu Down sendromlu doğduktan sonra yazdığı deneme, Hollanda'nın sizin için uygun bir yer olmadığını açıklıyor. “İtalya'da olmam gerekiyordu” diye itiraz ediyorsunuz. “Tüm hayatım boyunca İtalya'ya gitmeyi hayal ettim.” Ama planlar değişti ve Hollanda'da kalmanız gerekiyor. Bu yüzden kalıyorsunuz. “Önemli olan, sizi korkunç, iğrenç, pis bir yere götürmemiş olmaları” diyor kitap. “Sadece farklı bir yer.” Hollanda,

İtalya'dan daha yavaş tempolu ve daha az gösterişli ama yel değirmenleri, laleler ve Rembrandt tabloları var. Elbette, tanıdığınız herkes "İtalya'ya gidip geliyor. Hepsi orada harika zaman geçirmekle övünüyorlar. Ve hayatınızın geri kalanında, 'Evet, gitmem gereken yer orasıydı. Planladığım buydu' diyeceksiniz. 'Bu acı asla ve asla geçmeyecek çünkü o hayalin kaybı çok, çok büyük bir kayıp.' Ama... eğer hayatınızı İtalya'ya gidemediğiniz gerçeğinin yasını tutarak geçirirseniz, Hollanda'nın çok özel yerlerinin, çok güzel şeylerinin tadını çıkarmakta asla özgür olamayabilirsiniz."

Bu bana çok mantıklı geldi. Başlangıçta Tyler küçük bir çocukken davranışlarının Alex'inki gibi olmamasına üzülmüştüm. Ama bu sadece İtalya düşünceleriyle kendimi işkenceye maruz bırakmamdı. Tyler'ı seviyordum ve bizi Hollanda'ya götürmüştü. Başka bir çocuğun nerede olabileceğine dair fantezilerime değil, ikinci çocuğumun gerçekten nerede olduğunu kabullenmeye odaklanmaya karar verdim.

Elbette hayat hemen kolaylaşmadı. Tam bu sıralarda bir polis arabası Robbie'ye arkadan çarptı ve üç diskinde fıtık oluşmasına neden oldu. Birdenbire kocam neredeyse tamamen çocuklarla bana yardım edemez hale geldi; eğilip ikisinden birini bile dayanılmaz bir acı hissetmeden kaldıramıyordu. Bazen günün sonunda o kadar yorgun oluyordum ki Dr. Seuss kitabının ortasında uyuyakalıyordum. Bir keresinde Robbie'nin ailesinin evinde, Alex arka bahçede ağaçtan incir topluyor ve onları bir kovaya yerleştiriyordu. Ellerimi yıkamak için eve girdim ama sanırım kanepede bir dakika uyuyakaldım çünkü uyandığımda kovanın bütünü incirleri yemişti. Üç yaşındaki bir çocuğun sindirim sistemine bu kadar incirin tam olarak ne yapabileceğini size anlatmayacağım. Bunu kendiniz hayal edebilirsiniz. Ama asıl nokta şu ki, çok yorgundum. Pek çok gün, Robbie işten eve geldiğinde, beni bir oğlumu emzirirken, diğerini de otomatik

salıncakta (bebekleri hemen uyuttuğu için “Nap o Matic” dediğimiz) uyuturken buluyordu. Çaresiz bir haldeydim. Kocama ölümcül bakışlar atıyordum, sanki “Bunu bana yaptığın için korkunç bir şekilde öleceksin” der gibiydim.

Robbie hâlâ kâbuslar gördüğüm için bir terapistle konuşmam konusunda ısrar ediyordu. Birden fazla doktorla görüştüm ama onlarla bir bağ kuramadığımı hissettim. Sonra Tyler’la ilgili bana yardımcı olan harika bir danışman bir gün beni kenara çekti. “Nasılsın?” diye sordu. Bana bakışındaki sıcaklık gözlerimi yaşarttı. Bu kadın –adı Elizabeth’ti– sadece Tyler’ın iyiliği için değil, benim için de çok önemli olacaktı. Onunla yakınlaştık ve ilk kez çocukluğumdaki olayları ayrıntılı olarak düşünmeye başladım. Elizabeth, cinsel istismarın çocuklar için ne kadar yıkıcı olduğunu anlamama yardımcı oldu. Bu sadece seksle ilgili değildi, elbette kişinin hayatının bu kısmı açıkça etkileniyordu. Ama bu, temelde ihanete uğramanın, bir insanı ihanete layık hissetmesine nasıl yol açtığıyla ilgiliydi. Bu bakış açısıyla, en kötü deneyimlerini silmeye çalıştığım kızı yer açmaya başladım –beynimin mantıklı tarafının benim hatam olmadığını bildiği ama duygusal tarafının hâlâ utanç duyduğu tüm o kötü şeyler. Elizabeth ayrıca beni suçluluk duygusuyla dolduran geçmişimin başka bir yönünü incelememe de yardımcı oldu. Epstein’in yanında çektiğim acıları başka kızların da çekmesi için onları kandırdığımda bana hatırlattığı gibi, kontrol edemediğim bir sisteme hapsolmuştum. Hâlâ kendimi suçluyordum –muhtemelen her zaman da suçlayacağım. Ama Elizabeth bana kendimi affetmenin önemini ilk anlatan kişiydi.

Bu sıralarda Robbie, ömür boyu sürecektir bağımızı önceki haber veren Petra ile randevu ayarladı. Bir şekilde onunla yeniden bağlantı kurmuş ve ikimizin de onu görmeye gelip geleceğimizi sormuştu. Ekim 2008’de onunla ilk kez buluşmak için arabayla giderken ne beklediğimi bilmiyordum. Saçlarında

tüyle ve başına sarılmış bir eşarp olan bir kadın mı? Bulanık gözlü ve fısıltılı sesli bir mistik mi? Anlaşıldığı üzere, kapıyı çaldığımızda ve kapıyı açtığında Petra'nın çiçekli bir etek giymiş normal görünümlü bir kadın olduğunu gördüm. Beni manalı bir şekilde süzdü, sonra bizi mütevazı evine davet etti ve yuvarlak yemek masasının etrafına oturmamızı işaret etti. "Nasılsınız?" diye sordu, Doğu Avrupa aksanını anlayabiliyordum. Ona iyi olduğumuzu, büyüyen iki oğlumuzun hayatımızı mutlulukla doldurduğunu söyledik. Başını salladı ve bir sigara paketine uzandı. Bir sigara çıkarıp ağzına koydu, yaktı ve kalın aksanıyla, "Peki, küçük kızınız nasıl?" dedi. Robbie ve ben önce birbirimize baktık, sonra tekrar ona. "Hangi küçük kız?" diye sordu Robbie. Petra bakışlarını başka yöne çevirdi, sanki zihinsel algısına ince ayar yapıyormuş gibi konsantre oldu ve sonra, "Yakında bir kız çocuğuna hamile kalacaksın" dedi. Gülümsemeden edemedim. Bir gün bir kızımız olmasını ummuştum. Ve Petra daha önce haklı çıkmıştı.

Tyler'ın ikinci doğum gününden hemen sonra hamile olduğumu öğrendim. Bu sefer daha da şişmanlayacaktım, biliyorum ki birçok kadın daha fazla çocuk sahibi oldukça böyle oluyor. Ama geriye baktığımda aslında birçok yönden büyüdüğümü görüyorum –hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendi gücümün farkına varıyordum. Bir bebeği doğuma kadar taşımak, Everest Dağı'na tırmanmakla aynı dayanıklılığı gerektiriyor diye okumuştum. Eh, o dağa iki kez tırmanmıştım ve üçüncü kez tırmanmanın ortasındaydım. Epstein ve Maxwell'in beklenmedik ortaya çıkışına rağmen, Robbie ile kendi ailemi kurmak ve ebeveynliğin getirdiği tüm sevinç ve zorluklarla başa çıkmak, özgüvenimi yeniden kazanmama yardımcı oluyordu. Bu da kısmen, şimdi Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmamız gerektiğini düşünmeye başlamamın nedenlerinden biriydi. Robbie'nin geniş ailesiyle çok zaman geçirmiştik, ki bunu çok

seviyordum ama bu sadece kardeşlerimi daha çok özlememe neden oldu. Geniş bir aile buluşması hayalleri kurdum, böylece tüm çocuklarımız birbirlerini tanıyabilecekti. Robbie'yi ikna çabalarına başladım ve ilk başta şüpheci olsa da sonunda turist vizesi başvurusunda bulunabileceğimizi kabul etti. O kadar heyecanlıydım ki seyahate hazırlanmak için sahip olduğumuz az sayıdaki mobilyayı satmaya başladım. Ancak vize başvurularımız reddedilince rotamı değiştirmek zorunda kaldım. Görünüşe göre, Amerika Birleşik Devletleri'nde bulduğumuz süre boyunca iki çocuğumuzu geçindirmek için bankada yeterli paramız olduğunu kanıtlamamız gerekiyordu ve net servetimiz çok düşüktü. En azından şimdilik yerimizde kalıyorduk.

Bu arada, beklendiği gibi, Epstein'in gölgesi hâlâ hayatlarımızın üzerindeydi. 2008'de, ABD Adalet Bakanlığı'ndan "federal bir suçun tespit edilmiş mağduru" olduğum için benimle iletişime geçildiğini söyleyen bir mektup aldım. Mektupta, devam eden soruşturmanın Epstein'a doğru ilerlediği ve görünüşe göre çok sayıda kadının bu mektupları aldığı belirtiliyordu. Mektupta, iletişime geçmem için tavsiye edilen bir avukatın adı da vardı. Bunun, Epstein'in sonunda yargılanacağı anlamına geldiğini düşündüm. Ama yanılmıştım. Kurbanlarından hiçbirinin haberi olmadan, bir yıl önce, Eylül 2007'de Epstein, hükümetle gizli bir kovuşturmadan muafiyet anlaşması yapmıştı; bu anlaşmayla, Ocak 2008 için geçici olarak belirlenmiş olan bir duruşma iptal olmuştu. Ve Haziran 2008'de -Adalet Bakanlığı'ndan haber almamdan iki aydan fazla bir süre önce- Epstein, benzeri görülmemiş bir anlaşma yapmıştı. Hükümet bu anlaşmanın bir parçası olarak hem adı açıklanmayan hem de adı geçen ortaklarını ve komplocularını cezalandırmamayı kabul etmişti; bu listede Sarah Kellen, Nadia Marcinkova ve Lesley Groff ile Adriana Ross adlı iki asistan yer alıyordu.

Sonunda, iki eyalet suçlamasını kabul etmesi karşılığında –çocukları fuhuşa teşvik etme ve fahişe arama– Epstein on sekiz ay hapis cezasına çarptırıldı.

Bu kovuşturmanın anlaşmasını ancak Adalet Bakanlığı'nın bana tavsiye ettiği avukatla –adı Robert Josefsberg'di– iletişime geçtikten sonra öğrendim. O ve kızı Amy, o da avukattı, beni aylarca sorguladılar ve bu süre zarfında aptalca bir şekilde beni Epstein aleyhine ifade vermeye hazırladıklarını düşündüm. "Dava yok" diye açıkladılar sonunda. "Hükümet bir anlaşma yaptı. Ama tazminat olacak. Şimdi karar vermeniz gereken şey şu: Sizin rakamınız nedir?"

Para istemiyordum. Adalet istiyordum. Bunu Josefsberg'lere söyledim ama çok geç olduğunu söylediler. Öfkelenmişim, bu duyguyu Epstein'ın zarar verdiği sayısız kadın ve kız çocuğunun birçoğuyla paylaştığımı kısa süre sonra keşfedecektim. Başlangıçta kamuoyu önünde ifade vermekten korkmuş olsam da Epstein'ı sorumlu tutmak istiyorsam bunu yapmam gerektiğini kısa sürede fark ettim. Artık ayağa kalkma zamanım gelmişti, bunu biliyordum ve bu seçimi yaptıktan sonra bu fikre ısınmıştım. Ancak Josefsberg'ler Epstein'a karşı bir tazminat davası açmanın bana kalan tek yol olduğunu söylediler. Bu yüzden adıma dünyaya açıklamaktan vazgeçtim. Mayıs 2009'da, "Jane Doe 102" takma adıyla dava açtım. Davamda Epstein'ın "reşit olmayan kız çocuklarıyla cinsel ilişki kurduğu" iddia edildi ve benim de onlardan biri olduğum açıkça belirtildi. Dava dilekçesinde Epstein ve Maxwell ile ilk karşılaşmam anlatıldı ve onları "cinsel saldırıda bulunmak, dövmek, istismar etmek ve kötüye kullanmakla" suçladım. 1998 yılında, on beş yaşındayken Maxwell tarafından Mar-a-Lago'dan devşirildiğimi belirttim (tarih konusunda yanılmıştım; daha sonra, diğer avukatlarım tarafından elde edilen iş kayıtları, spa'da bir yıl sonra, 1999'da çalışmaya başladığımı gösterecekti). Dava dilekçemde, Epstein'ın

“her cinsel kaprisini” yerine getirmek zorunda kaldığım ve ayrıca “davalının İngiliz kraliyet ailesi üyeleri, politikacılar, akademisyenler, işadamları ve diğerleri de dahil olmak üzere yetişkin erkek dostları tarafından cinsel olarak istismar edilmeye zorlandığım” belirtiliyordu. Tüm bunların sonucunda “fiziksel yaralanma, zihinsel ıstırap, aşağılanma, kafa karışıklığı, utanç, eğitim fırsatlarının kaybı, öz saygı kaybı, haysiyet kaybı, özel hayatın ihlali, aileden ayrılma ve diğer zararlar” yaşadığım ve gelecekte de yaşamaya devam edeceğim ifade ediliyordu. Dava dilekçemi şimdi tekrar okuduğumda, iki satır dikkatimi çekiyor: “Davacı gelir kaybına, gelecekte gelir elde etme kapasitesinin kaybına ve hayattan zevk alma kapasitesinin kaybına uğramıştır. Bu zararlar kalıcı niteliktedir.”

Temmuz 2009’da Epstein, sadece on üç ay hapis yattıktan sonra serbest bırakıldı; bir yıl daha ev hapsinde kaldı. Daha sonra, hapis cezasının büyük bir bölümünde, yeni kurduğu Florida Bilim Vakfı adlı kâr amacı gütmeyen kuruluşun ofisine “çalışma izni” ile gitmesine izin verildiği ortaya çıktı. Savcılıktan muafiyet anlaşmasına el yazısıyla eklenmiş bir belgede belirtildiği gibi, haftada altı gün, günde on iki saate kadar bu ofisi ziyaret etmesine izin verildi. Orada kız çocuklarına cinsel tacizde bulunmaya devam etti ve hapisten çıktıktan sonra vakfı feshetti. Bundan sonra, ev hapsi dönemi de aynı derecede gevşekti: New York’a sık sık seyahat etmesine ve özel adasına kaçamaklar yapmasına izin verildi. Hapishanede geçirdiği zamandan ders aldığına dair hiçbir işaret göstermemesi şaşırtıcı değil. 2009’un sonlarında Epstein, *New York Daily News*’un dedikodu yazarı George Rush ile yirmi iki dakikalık bir konuşmada kendini haklı çıkarma çabasını sürdürdü. Rush bunu kaydetti ve çok daha sonra *Vanity Fair*’e Epstein ile konuşmasını anlattı. Rush, “Bu, tamamen kendi çıkarlarına hizmet eden bir gerekçeydi; bu

kızların avukatları tarafından nasıl eziyet gördüğünü açıklıyordu. Kızları zaten seks dünyasına alıştırılmış fahişeler ve strip-tizciler olarak nitelendirmişti” dedi. Rush devam etti: “Birçok maske takabileceği izlenimini edindim. Coney Island’daki işçi sınıfı kökenlerini ve bu olayın gazeteleri sattıran bir hikâye olduğunu, herkesin zengin bir adamdan nefret ettiğini vurguladı. Temelde, ‘Bunun sizin için iyi bir hikâye olduğunu anlıyorum ama bence daha iyi bir hikâye, bu dolandırıcı avukatların hukuk sistemini nasıl kötüye kullandıkları olurdu’ dedi. Kurbanlarına karşı pişmanlık ve acıma duymuyordu.”

Biri bana da sorsaydı, Epstein’ın pişmanlık duymayacağını tahmin edebilirdim. Onun pişmanlık duyduğunu hiç görmemiştim. Ama en azından yaptıklarından duyduğu memnuniyeti bizzat görmek zorunda kalmadım. Bu noktada Epstein ile tek iletişimim avukatlar aracılığıyla idi. Kasım 2009’da gizli bir anlaşmaya imza attım. Şartlar şunlardı: Ona karşı açtığım dava düşürülecekti; ikimiz de anlaşmayı gizli tutacaktık, Epstein benimle bir daha iletişime geçmeyecekti ve herhangi bir federal yasayı ihlal ettiğini kabul etmese de bana 500.000 dolar ödeyecekti. Bu benim belirlediğim rakamdı ve o zamandan beri bunun çok düşük olduğu söylendi. Mahallemizdeki ortalama ev fiyatlarına baktıktan sonra bu miktarı seçmiştim. Daha sonra en az bir mağdurun benim aldığımın on katı kadar para aldığını öğrendim ama o zamanlar daha fazlasını nasıl isteyeceğimi bilmiyordum.

Bazıları, Epstein’ın kurbanlarını Epstein ile gizli anlaşmalar yapmaları nedeniyle eleştirdi; çünkü onlara göre bu durum, Epstein’ın sorunlarını örtbas etmesine olanak sağlamıştı. İnsanlar özellikle ondan para almamız konusunda yargılayıcı davranıyorlar. Buna öfkeliyim. Gizli anlaşmayı Epstein’ın kurbanları değil, Adalet Bakanlığı yaptı ve bu anlaşma Epstein’ı 2008’de nihayetinde kurtardı: Florida Güney Bölgesi Başsavcısı

Alexander Acosta, Epstein'in kurbanlarına danışmadan (ve aktif olarak yanılarak) kapalı kapılar ardında kovuşturmadan muafiyet anlaşmasını onayladı. Sonrasında, Epstein'in istismar ettiği bizlere bunun olayın sonu olduğu söylendi- Epstein ne kadar istesek de kovuşturulmayacaktı. Bize ayrıca ondan para koparmanın onu cezalandırmanın tek yolu olduğu söylendi. (Unutmayın ki, dava açabilmem için beni bir avukatla görüştüren Adalet Bakanlığı'ydı.) Ama işte gerçek şu ki mağdurların uzlaşmasını yargılayanlara kızmamın sebebi, davalarımızdaki acı, ıstırap ve zihinsel bunalım hakkındaki tüm o hukuki jargonun gerçek olması. Ve bunların tedavisi paraya mal oluyor.

Epstein ile uzlaştığımda hayatımda ilk kez biraz param oldu. Yıllarca tasarruf ettikten sonra -ikinci el mobilya almak, ikinci el araba kullanmak ve bebek fotoğraflarını kaliteli baskı yerine fotokopi ile bastırmak- Robbie ve ben artık ilk evimizi alabiliyorduk. Sydney'in yaklaşık iki saat kuzeyindeki Glenning Valley banliyösünde, tuğladan yapılmış üç yatak odalı bir ev bulduk. Epstein çocukluğumdan geriye kalanları almıştı. Ama şimdi onun muazzam servetinin küçük bir kısmı, çocuklarımızın kendi evlerinde büyümelerini sağlayacaktı.

Benim Kendi Prensesim

Petra'nın üçüncü çocuğumuzun kız olacağı tahminine ikna olduktan sonra, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum bir bebek odasını dekore etmeye koyuldum. Bir duvar kar pembesine boyandı ve beşik, periler ve oyuncak ayılarla çevrildi. Ödünç alınmış beşiklerde ve eski kıyafetlerde uyuyan Alex ve Tyler'ın aksine, bu bebeğin para harcayabilecek bir annesi vardı. Evimizin yakınındaki bir bebek mağazasına girerken satış görevlisine "prenses temalı" ürünler aradığımı söyledim.

Ocak 2010'da, doğum günüme yedi gün kala, Tyler ve Alex'i Robbie'nin ailesine bırakıp hastaneye gittik, böylece doğum başladı. Ertesi sabah saat 02.54'te Ellie Grace Giuffre doğdu. Koyu saçları ve parlak mavi gözleri vardı. Ebe onu kucağıma verdiğinde gözyaşlarına boğuldum. Kızım benim için o kadar güzeldi ki. Üç gün sonra hastaneden eve döndük ve şubat ayında 50 Bundeena Yolu'nda satın aldığımız yeni eve taşındık. Yirmi altı yaşında, artık bir ev sahibi ve üç çocuk annesiydim, çocuklarımın hepsi dört yaşın altındaydı.

Ellie dünyaya geldiğinde bile sorumluluk almaya kararlıydı. Acıktığında veya yorulduğunda, çoğu bebeğin yaptığı gibi ağlamazdı. Emir veriyormuş gibi çığlık atardı. Bebek defterine “Kesinlikle Giuffre genlerini almışsın” diye yazdım. “Evet, evet, eminim yüzde doksan beş Sicilyalısın! En gürültülü, en inatçı bebek, tıpkı babası gibi.” Abilerine de bakmak zorunda olduğum için onu sadece üç hafta emzirebildim ama bu onun için sorun değildi. Başından beri büyümeye hevesliydi. Daha bebekten bile, abileriyle eşit görülmek istiyor gibiydi. Üçünü birden küvete koyduğumda ve Tyler ile Alex Ellie’nin saçını yıkamama yardım ettiğinde, Ellie ortamı ele geçirirdi. Ortada oturur, boyu onların yarısı kadar bile değilken erkek kardeşlerinin çok daha büyük bedenlerini destek olarak kullanırdı; eğer gözünü belirli bir banyo oyuncağına dikerse ikisi de ona engel olmanın doğru olmadığını bilirdi. Ona ne isim vereceğimiz konusunda fikir alışverişinde bulunduğumuzda, Ellie’nin Yunanca kökeninin “parlayan ışık” anlamına geldiğini okumuştum. Bu ona uyuyordu. Onu görmezden gelmek imkânsızdı. Bir prensesim olmasını çok istiyordum ama kızım bir kraliçe gibi davranıyordu.

Biliyorum, tüm ebeveynler bebeklerinin güzel olduğunu düşünür ama Ellie gerçekten de öyleydi. İnanılmaz uzun kırıpkırları, hınzır bir gülümsemesi vardı ve onu kollarımda tutarken bir kız çocuğunun annesi olmanın farklı hissettirdiğini fark ettim. Oğullarımı çok seviyordum ama doğumları beni geçmişe götürmemişti. Ellie’ninki ise öyleydi. Ona bakarken bir zamanlar olduğum savunmasız kız olarak kendimi hayal edebiliyordum. Ellie’ye ne olabileceğini biliyordum çünkü bana da olmuştu. Başından beri, bir kızım olması beni değiştirdi, içimde derinlerde bir şeyleri uyandırdı.

Epstein gibi güçlü adamların başkalarını mağdur etmesini engellemek için daha fazlasını yapmak istediğim hakkında

Robbie ile konuşmaya başladım. Ona karşı açtığım hukuk davasını yürüten avukatlarla tanıştığımndan beri içimde öfke birikiyordu. Çok uzun zamandır unutmaya çalışıyordum –anılarımı kafamın çöp kutusuna atmaya çalışıyordum. “Hayatıma devam etmek, o anıları geride bırakmak istiyordum” dedim Robbie’ye. “Ama biliyor musun? Gitmiyorlar. Ve şimdi Epstein her şeyden sıyrıldı ve ben çok kızgınım.” Bir kadının tam olarak ne yapabileceğinden emin değildim. Ama tıpkı Josefsberg’lerle konuştuğum gibi, şimdi de Robbie ile kamuoyuna açık bir şekilde öne çıkma konusunda daha çok konuşuyordum. Bazı kız çocuklarının nelere katlanmak zorunda kaldığını çok iyi biliyorduk. Kendi kızımızın ebeveynleri olarak biz ne yapabirdik? Çocukluk akıl hocam Ruth Menor’un kâr amacı gütmeyen Vinceremos kuruluşunu sadece bir atla nasıl kurduğunu hatırladım. Benim gibi insanlar için ben de benzer bir şey yaratabilir miydim? Bazen çocuklar yattıktan sonra, Robbie ve ben uyumadan önce birbirimize korkularımızı ve umutlarımızı fısıldardık. Bana kötü davrananların hesap vermesi için daha aktif bir rol oynamam gerektiğini giderek daha çok hissediyordum.

Aynı zamanda, babamla olan kırgınlığımı iyileştirmeye çalışıyordum. Bunun mantıksız, hatta çılgınca gelebileceğini biliyorum –tam da yırtıcılarla mücadelede nasıl daha iddialı olacağımı düşünürken bana ilk saldıran adama yakınlaşıyordum. Şimdi biliyorum ki istismar mağdurlarının istismarcılarıyla iletişim kurmaya devam ederek geçmişlerini “düzeltmeye” çalışmaları yaygın bir durum. Ama o zaman bunu bilmiyordum. Tek bildiğim, babamla ve annemle de her şeyin yolunda olmasını istediğimdi.

Torunu üç aylık olmadan hemen önce, Mart.2010’da babam, Tyler ve Ellie ile tanışmak için ikinci kez Avustralya’ya geldi. Ama bu ziyaret daha çalkantılı geçti. Babamın tamir işlerinde iyi olduğunu bildiğim için, ona ve Robbie’ye arka bahçemizdeki

küçük havuzun etrafına bir koranak yapmalarını önerdim ve bu birkaç günlüğüne huzuru sağladı. Robbie'nin doğum günü yaklaşıyordu ve çocukken balık tutmayı ne kadar sevdiğini anlattığı için ona küçük bir balıkçı kayığı almakta kararlıyım. Bu yüzden babamdan doğru kayığı seçmeme yardım etmesini istedim.

Her şey yolunda gibiyken babam sınırları zorlamaya başladı. Dokunuşundan kaçınmaya meyilliydim ama mutfakta yemek yaparken yanıma gelir, elimi tutmaya çalışır ya da benimle dans etmekte ısrar ederdi. Robbie çok sinirlenmişti. Yalnız kaldığımızda dişlerini sıkarak, "Bunu kızım ile yapmazdım" dedi. Babamı savunmadım ama Robbie'den bunu büyütmemesini rica ettim. Sonra bir gece babam telefonunda bize cinsel içerikli fotoğraflar göstermeye başladı. Fotoğraflardaki kişiler yetişkin gibi görünüyordu ama görüntüler yine de rahatsız ediciydi. Babamın sırtıttığını ve bana resimleri göstermeye çalıştığını gören Robbie tamamen çıldırdı. "Neden karıma çıplak fotoğraflar gösteriyorsun?" diye sordu ve babam ters cevap verince Robbie patladı. "Biliyorum, sen bir pedofilisin ve evimden defolup gitmelisin." Ayırmasaydım birbirlerine vuracaklardı. Robbie bağıırıyordu ve babam da geri çekilmeyi reddederek ona bağıırıyordu. Sonunda babamın kolundan tuttum ve onu ön kapıya sürükledim. "Robbie, lütfen sakin ol!" diye yalvardım. "Ondan kurtulacağım." Bir şekilde babamı arabaya bindirdim ve onu evimizden on dakika uzaklıktaki, kiralık bungalovların olduğunu bildiğim bir göle götürdüm.

Babamı bir bungalova yerleştirdim ve orada kalmasını söyledim. Giderken kapıyı arkamdan çarpmalıydım belki ama yapmadım. Bunun yerine, Amerika Birleşik Devletleri'ne uçuşundan önce onu tekrar ziyaret edeceğime söz verdim. Planladığından önce ayrıldığı için seyahat programını değiştirdim ve tabii ki bungalovun parasını da ödedim. Sanırım hâlâ iyi bir

kız olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum. O zaman bile onun onayına ihtiyacım vardı. Ancak babam sonunda gittikten sonra Robbie ve ben rahat bir nefes alabildik.

Ellie'nin doğumunu kutlamak için Robbie kaburgalarına yeni bir dövme yaptırmıştı –bunun, kurduğumuz ailenin bir sembolü olduğunu söyledi. Aylar boyunca dövmenin tasarımını izlemiştim. En üstte, sol koltukaltının hemen altında, “İkiz Alev” kelimeleri yazıyordu. Aşağıda, birbirine sarılmış bir erkek ve bir kadın iki büyük figür, –“ying ve yang” diye açıkladı– ve ateşle çevriliydiler. “Alevler, sevgimizin yoğunluğunu simgeliyor” dedi Robbie bana, “ama aynı zamanda herhangi bir ilişkiyi sınavan gerçek zorlukları da.” Kaburgalarının alt kısmına, belinin hemen üstüne, güzel bir el yazısıyla “Jenna G.’ye Âşık” diye eklemişti.

Hayat devam etti. Ara sıra haberleri okurken veya televizyon izlerken tanıdığım bir isim veya yüze rastlardım. Epstein ve Maxwell'in beni cinsel olarak hizmet etmeye zorladığı diğer birçok tanınmış erkek haberlerde belirirdi. Neredeyse aynı derecede kafa karıştırıcı olan şey ise bana cinsel istismarda bulunmamış ama tanıştığımı açıkça hatırladığım başka bir ünlü ismin gazetede ki fotoğrafını görmektir. Bill Clinton haberlerinde olurdu– örneğin, korkunç bir depremden sonra kurtarma çalışmalarını koordine etmek için George W. Bush ile Haiti'ye seyahat ederken– ve bir zamanlar, sanki geçmiş bir hayatta, ABD'nin başkomutanı olarak görev yapmış bu adamla gerçekten tanıştığım gerçeği aklıma gelirdi.

Bu arada, benim haberim olmadan, Sharon Churcher adlı bir gazeteci, Epstein'a karşı açtığım hukuk davasında kullandığım takma ad olan Jane Doe 102'nin kimliğini bulmak için çalışmaya başlamıştı. Önce, Epstein'ın kurbanlarından birkaçını temsil eden Brad Edwards adlı bir Florida avukatına ulaştı. Edwards, topladığı çeşitli delillerde adımın tekrar tekrar

geçmesi nedeniyle kimliğimi tespit etmişti. Ayrıca kaynaklarından, başkalarıyla cinsel ilişki için kiralandığımı da öğrenmişti. Edwards, 2020 yılında yazdığı “*Amansız Takip: Jeffrey Epstein’in Kurbanları İçin Mücadelem*” adlı kitabında, Epstein ile çok seyahat ettiğim ve onun tarafından geniş çapta insan ticareti kurbanı olduğum için “Epstein’in ahlaksızlığının başka bir boyutunun kilidini açmanın anahtarını elimde tuttuğuma” inandığını yazdı. Benimle konuşmak istediği için, sahip olduğu birkaç ipucunu Churcher’a iletti. “Eğer azimli bir muhabir dünyanın öbür ucuna seyahat edip onun kapısını çalmaya cesaret ederse” diye yazdı, “bildiklerimi paylaşmaktan mutluluk duyarım.”

İngiliz tabloid gazetesi *Daily Mail*’de çalışan Churcher acar bir gazeteciydi. O zamanlar Georgia’da yaşayan Tony Figueroa’yı buldu. Tony ona babamın adını ve babamın Florida’da yaşadığı tahmini adresi verdi. Babam bu noktada geçici olarak Kaliforniya’ya dönmüştü ancak Churcher sonunda onu buldu. Aradı ve bir telefon mesajı bıraktı, babam da bunu bana iletti.

Bütün bu zamanın ardından bir muhabirin benim hikâyemi dinlemek istediğini keşfetmek hem onaylayıcı hem de korkutucu bir şeydi. Robbie ve ben, anonimliği bırakıp Epstein ve Maxwell’e karşı ortaya çıkarsam neler olabileceği hakkında aylardır konuşuyorduk. Gittikçe daha çok hazır olduğumu düşünüyordum. Çok fazla iyileşme kaydetmiştim ve diğer cinsel istismar mağdurlarının –elbette Epstein ve Maxwell tarafından zarar görenler ama aynı zamanda başkalarının da– yaşadıklarını ve nasıl hayatta kaldığımı duymaktan fayda görebileceklerini düşünüyordum. Ayrıca Epstein ve ekibinin yaptıkları için bu kadar az bir bedel ödemelerine de çok kızıyordum. Yine de tereddüt ettim. Epstein ve Maxwell’den uzak bir hayat kurmak için çok çalışmışım. Hâlâ onlardan ve onlarla bağlantılı diğer istismarcılardan korkuyordum. Röportajı yapıp

yapamayacağımdan emin olmadığım için Churcher'a açık uçlu bir e-posta gönderdim.

4 Şubat 2011'de şöyle yazdım: "Merhaba, Sharon. Babam Sky Roberts, aramanızdan haberdar etti ve sizinle iletişime geçebilmemiz için iletişim bilgilerimi göndermek istedim."

Churcher hemen aradı ve daha sonra dediğine göre, sesim "titrek ama kararlı" geliyordu. Kayıt dışı konuşuyorduk ve onu asla gizliden açık hale geçmeyebileceğim konusunda uyardım. Beni sıkıştırmaya devam etse de anladığını söyledi. Epstein'ın dünyasına nasıl dahil edildiğimi sordu ve Epstein ve Maxwell ile olan deneyimim hakkında diğer ayrıntıları araştırdı ancak özellikle hangi arkadaşlarıyla cinsel ilişkiye girmeye zorlandığımla ilgilendiği açıktı. Dava dilekçemde, Epstein'ın "yetişkin erkek arkadaşlarına, kraliyet ailesi de dahil olmak üzere" diye atıfta bulunmuştum. Churcher bir İngiliz magazin gazetesinde çalıştığı için kraliyet ailesiyle ilgili her haber onun için çok cazipti. Kime atıfta bulunduğunu sordu. "Prens Andrew" dedim.

"Bunu destekleyecek bir kanıtınız var mı?" diye sordu.

"Emin değilim" diye yanıtladım, "ama sanırım onunla birlikte çekilmiş bir fotoğrafım var."

Churcher'ın duyması gereken tek şey buydu. Uçak biletlerini ayırttı. New York'taki evinden Sidney'e geldi. Oradan bir araba kiraladı ve doksan dakika boyunca kapımıza kadar sürdü. Yirmi dört saatlik yolculuk boyunca hiç uyumadığını, bahsettiğim fotoğrafı bulamayacağımdan endişelendiğini söyledi. Ama kapıda onu, kitaplığımızın birine sakladığım bir zarfla karşıladığımda jetlag'ı ortadan kalktı. İçinde Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim zamandan birkaç fotoğraf vardı: Prens Andrew'un kolunu bana doladığı fotoğraf da aralarındaydı.

Churcher telefonda benden Prens Andrew ile geçirdiğim zamandan hatırladıklarımı yazmamı istemişti ve geldiğinde on sayfalık el yazısını ona verdim. Sonra ikimiz arka bahçede

oturup konuşmaya başladık. Paylaştığım materyali kullanmasına izin verip vermeyeceğim konusunda hâlâ kararsızdım ama ben bildiklerimi anlatayım, o da bana en çok ilgisini çeken şeyleri söylesin diye düşündüm. Kronolojinin büyük bir kısmı hakkında konuşmak rahatsız edici olsa da gizlenmiş olan birçok şeyin üzerindeki perdeyi kaldırmak iyi hissettirdi. Churcher, Epstein'in çevresindeki çeşitli erkeklerin yaklaşık kırk kadar fotoğrafını getirmişti ve bana hangilerinin cinsel istismarda bulunduğunu sordu. Ben her zaman görsel bir insan oldum, yani zihnim kelimelerden çok görüntülere dayalıdır. Bu fotoğrafların sunulması gerçeküstü geldi. Bazı erkekler bana tamamen yabancıydı ama cinsel istismarcılarımın yüzlerini sanki dün görmüşüm gibi anında tanıdım ve birkaçını işaret ettim.

Churcher, benimle ilgilenen yakın bir arkadaş gibi davrandı. Sanki ona güvenebileceğimi hissettim. Birlikte geçirdiğimiz günlerden birinde, Churcher'in kaldığı Terrigal'deki Crowne Plaza oteline gittiğimizi ve fotoğrafçı Michael Thomas ile buluştuğumuzu hatırlıyorum. Prens Andrew fotoğrafının ön ve arka yüzünden yaklaşık otuz kare çekti. Ayrıca yakındaki bir parkta poz vermiş birkaç portremi de çekti. Yine de *Mail*'in ne hikâyemi ne de görüntümü yayımlamasına izin vereceğimden emin değildim.

Robbie ve ben, *Mail*'in hikâyemi yayımlamasının artılarını ve eksilerini düşündük. Epstein'in neredeyse cezasız kalması bizi çok kızdırmıştı. Ama ikimiz de Jane Doe 102 olduğumu açıklarsam hayatlarımızın sonsuza dek değişeceğini biliyorduk. Churcher'a evimizin etrafında şüpheli tiplerin dolaştığını gördüğümü ve Epstein'in beni susturmak için onları gönderdiğine inandığımı söyledim. Takipçiler istenen etkiyi yaratmıştı: Korkmuştum. Epstein'in kazanmasına izin vermek istemiyordum ama ne yapacağıma karar veremiyordum.

Sonra Epstein'in New York'taki Central Park'ta Prens Andrew ile yürürken çekilmiş bir fotoğrafına rastladım. Bir başka

İngiliz tabloid gazetesi olan *News of the World*, günlerce süren bir takipten sonra fotoğrafı çekmiş ve 20 Şubat 2011’de ilk kez “Prens Andy ve Pedofil” başlığı altında yayımlamıştı. Kısa süre sonra fotoğraf, yaşadığım eski İngiliz sömürgesi Avustralya da dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanında yeniden basılmaya başlandı. Elbette, tacizcilerimden ikisini birlikte gezintiye çıkarken görmek beni tiksindirdi. Ama en çok da kraliyet ailesinden birinin Epstein ile halka açık bir yerde görünecek kadar aptal olmasına şaşırardım. Maxwell, 2001 yılında Londra’da Prens Andrew ile cinsel ilişkiye girmemi ayarladığında Epstein genç kızlara olan düşkünlüğünü büyük ölçüde kapalı kapılar ardında veya özel adasında gizliyordu. Ancak 2011 yılına geldiğinde herkes Epstein’ın –hafif bir ceza almış olsa da– hüküm giymiş bir cinsel suçlu olduğunu biliyordu. Prens Andrew’un Epstein’ın yanında çekilmiş bu yeni fotoğrafı, “Azgın Andy”nin düşündüğümde de kibirli olduğunu gösterdi.

Central Park fotoğrafı, Prens Andrew’un 2010 yılının sonunda Epstein’a yaptığı dört günlük ziyaret sırasında çekilmişti. Prens, Epstein’ın Manhattan’daki evinde kaldı ve Epstein, prens için bir parti bile vermişti; bu partiyle ilgili kısa bir yazı da okumuştum. Güçlü bir halkla ilişkiler uzmanı olan Peggy Siegal, davetli listesini düzenlemeye yardımcı olmuştu. Davetliler arasında CBS News sunucusu Katie Couric, komedyen Chelsea Handler, talk show sunucusu Charlie Rose, *Good Morning America* sunucusu George Stephanopoulos, yönetmen Woody Allen ve Allen’in eşi (eski partneri Mia Farrow’un kızı) Soon Yi Previn yer alıyordu. Cinsel suçlu olmak, Epstein’ın sosyal itibarını bir nebze bile zedelememişti.¹

1 Epstein’ın, daha önce yakın olduğu en az bir güçlü kişi tarafından dışlandığı ancak daha sonra ortaya çıkacaktı: Donald Trump. Gazeteciler Sarah Blasky, Nicholas Nehamas, Caitlin Ostroff ve Jay Weaver, 2020 yılında yayımladıkları *Dolandırıcılar Kulübü: Trump, Mar-a-Lago ve Başkanlığın Satışı* adlı kitaplarında, Trump’ın Epstein’ın Mar-a-Lago’daki üyeliğini sonlandırıldığını ve onu yasakladığını bildirdi. Trump Epstein’ın başka bir üyenin genç

Central Park'taki fotoğraf ve o üst düzey partinin detayları beni kararsızlığımdan kurtardı. Churcher'a açığa çıkacağı mı söyledim. Röportajlarımıza dayanan ilk makalesi 27 Şubat 2011'de *Mail on Sunday*'de "Prens Andrew ve 17 Yaşındaki Kız; Cinsel Suçlunun Arkadaşı Onunla Buluşmak İçin Britanya'ya Uçtu" başlığıyla yayımlandı. O makale, benim Jane Doe 102 olduğumu açıkça belirtmiş ve Epstein'ı beni çeşitli isimsiz erkeklerle pazarlamakla suçlamıştı: "tanınmış bir işadamı (hamile karısı yan odada uyuyordu), dünyaca ünlü bir bilim insanı, saygın bir liberal politikacı ve yabancı bir devlet başkanı". Ancak Prens Andrew'u bu listeye açıkça dahil etmemişti. Churcher'a Prens Andrew ile geçirdiğim zamanın tüm ayrıntılarını anlatmıştım ancak *Mail*'in avukatları bunları dahil ederse dava açılacağından endişeleniyordu. Bunun yerine Churcher, dava dilekçemdeki "kraliyet ailesine" mensup birine götürüldüğüm iddiasını tekrarladı ve ardından Andrew ile Londra'daki ilk görüşmemle ilgili her şeyi, seks hariç, anlattı. Sanırım *Mail* okurlarının satır aralarını okuyabileceğini düşündü. Churcher ayrıca prensle Manhattan'da ikinci kez ve Karayipler'de üçüncü kez görüştüğümü de belirtti. *Daily Mail*, makalenin yanında Epstein'ın prens ve benimi birlikte çektiği fotoğrafı yayımladı.

Bu fotoğrafın kullanımı için verdikleri 160.000 doları kabul ettim ve üç ay boyunca başka kimseyle konuşmayacağıma söz verdim. *Daily Mail* fotoğrafı yayımladıktan sonra parayı aldım. Yaklaşık 4.000 dolar daha fazlaydı. Bugün ise o zaman yaptığının yanlış olduğunu anlıyorum: Bir magazin gazetesinden röportaj veya fotoğraf kullanımı için para almak, tamamen doğru olsa bile haberi itibarsızlaştırıyor. *Daily Mail*'den o parayı almış olmam, hikâyemin doğruluğunu baltalamak için defalarca

---

kızına sarkmasının ardından Ekim 2007'de onu ziyaret etmekten men etti. Bu, Epstein'ın hükümetle gizli bir kovuşturmanın anlaşması imzalamasından bir ay sonra ancak suçunu kabul etme anlaşması yapmasından sekiz ay önceydi.

aleyhimde kullanıldı. Aslında hikâyemi anlatmak için para almanın normal bir şey olduğunu safça düşünmüştüm. Bir daha asla röportaj için para almadım.

Churcher'ın yazdığı o ilk haberi okumak benim için zordu. Yazının tonu bazı açılardan, Maxwell ve Epstein'in seçkin dünyasında olmaktan çok mutlu görüldüğüm izlenimini yaratıyordu. Epstein'in bana aldığı mücevherlerden bahsederken alıntılındım –“Elmaslar en sevdiğiydi”– ve onunla seyahat etmem istendiği için “çok mutlu” (daha önce hiç kullanmadığım bir kelime) olarak tanımlandım. Bir noktada Churcher benim şöyle dediğimi aktardı: “Ben bir pedofilin rüyasıydım” –ki bu, sanırım oldukça çarpıcı bir ifade ama asla söylemeyeceğim bir şey. Öte yandan kendimi savunmak iyi hissettirdi. Maxwell'in beni Mar-a-Lago'dan nasıl işe aldığına hikâyesini anlatmışım ve Ghislaine'in Epstein cinsel piramit şemasında kilit bir oyuncu olduğunu açıkça belirtmişim. Epstein ve Maxwell'i bunca yıl sonra ifşa etmek, küflü, kötü kokan bir odayı havalandırmak için pencereleri ardına kadar açmaya benziyordu. Umurum bir faydası olurdu. Epstein ve prensin Central Park'taki son fotoğrafı hakkında Churcher'a şunları söylemişim: “Dehşete düştüm. Bana göre bu, ‘Biz kanunların üstündeyiz’ demek oluyor.” Churcher ile konuşmak, bu insanları bizimle aynı seviyeye indirmeye yönelik ilk girişimimdi.

Birkaç gün sonra, *Daily Mail*, Churcher ile yaptığım röportajlara dayanan ikinci bir haber yayımladı. Başlık: “Pedofil JE Tarafından Devşirilen Genç Kız, Bill Clinton ile İki Kez Nasıl Tanıştığını Açıklıyor.” Makalede eski başkana asla “ödünç verilmediğim” belirtilmişti. Ama sanırım *Mail* gazetesi, Epstein ve Clinton'ı birlikte gördüğümü haber değeri taşıyan bir olay olarak algıladı. “Jeffrey bana onların iyi arkadaş olduklarını söylemişti” cümlem haberde geçti. “Ben de ‘Neden?’ diye sordum ve o da gülererek ‘Bana bazı iyilikler borçlu’ dedi.” Haberde

ayrıca Epstein'in diğeri ünlü tanındıklarının isimleri de geçiyordu; bunlar arasında o zamanlar Başkan Obama'nın Ortadoğu barış elçisi olan Senatör George Mitchell ve o zamanlar İsrail'in savunma bakanı olan Ehud Barak da vardı. Barak'ın sözcüsü, Churcher'a Barak'ın "Bay Epstein'in New York'taki evinde birkaç küçük etkinliğe katıldığını" doğruladı. Hikâyede ayrıca Epstein'in yanındayken Al ve Tipper Gore ile tanıştığım, ayrıca Naomi Campbell ve Donald Trump ile de görüştüğümünden bahsediliyordu. Makale, rastgele gerçeklerin bir karışımıydı ancak Churcher'ın fotoğrafçısının çektiği bazı resimlerim, Clinton'ın arşiv fotoğrafının yanına konulmuştu.

Daily Mail'deki iki haberin yayımlanmasının ardından, 9 Mart 2011'de Maxwell, halkla ilişkiler sorumlusu aracılığıyla "medyada son zamanlarda ortaya çıkan çeşitli iddiaları" reddeden bir açıklama yayımladı. Açıklamada iddialar "iğrenç ve tamamen asılsız" olarak nitelendirildi. Epstein sessiz kaldı.

İngiliz tabloid gazeteleri son derece rekabetçidir, bu nedenle kısa süre sonra diğeri muhabirler de beni buldu. Paparazziler de elbette. (Aslında, medya çılgınlığı o kadar yoğundu ki Churcher'ın ilk haberi yayımlandıktan sonra, Robbie ve ben şehirden ayrılmak zorunda kaldık ve çocukları da yanımıza alarak daha kuzeyde kiralık bir bungalovda kaldık.) Sonunda beni yine de buldular ama herkese, "Hayır, teşekkürler, şimdilik diyeceğimi dedim" yanıtını verdim. Bu esnada Churcher ve ben hâlâ iletişim halindeydik ve o bana hayatım hakkında bir kitap yazmayı düşünmemi önerdi. Bu fikir hoşuma gitti ve bir şekilde, beş, dört ve bir yaşındaki çocuklarımızın peşinden koşarken bir taslak yazmaya başladım. Sonunda, hikâyemin bir kısmını anlattığım ancak hepsini anlatmadığım el yazısıyla yazılmış 139 sayfayı tamamladım. Örneğin, babamın bana cinsel istismarda bulunduğunu açıklamadım. Ve anıların bazı kısımlarını

kurgusallaştırdım, çünkü Churcher bana bunu yaparsam dava edilemeyeceğimi söylemişti. Şimdi biliyorum ki bu tamamen yanlıştı ancak bu, el yazmasındaki bazı ayrıntıların –ki bunlar asla yayımlanmadı ama daha sonra kamuya açık mahkeme dosyasının bir parçası oldu– gerçekte olanlarla örtüşmemesinin nedenini açıklıyor. (Örneğin, Prens Andrew ile üçüncü karşılaşmamın Zorro Çiftliği’nde gerçekleştiğini yazdım, gerçekte olduğu yer olan Karayipler’de değil.) Bu ayrıntıları bilerek değiştirdim, (yanlış bir şekilde) kendimi koruduğumu düşünüyordum.

Bazı eleştirilenler, 2011 tarihli el yazımdan –tıpkı *Mail*’den ödeme kabul etmem gerçeğini kullandıkları gibi– acılarımdan kâr elde etmek için hikâyemi abarttığımı ve uydurduğumu ima etmek için yararlandılar. Aksine, amacım her zaman beni rahatsız eden bazı anılardan kurtulmaya çalışmak ve aynı zamanda tacizcilerimin kötülüklerine dikkat çekmek olmuştur. Tıpkı ergenlik dönemimde *Growing Together*’da günlük tutarken olduğu gibi, kafamın içinde yankılanan anıları kâğıda döktüğümde kendimi daha iyi hissettim.

2007 yılında, Palm Beach polis şefi Michael Reiter, departmanının Epstein hakkındaki bulgularını FBI’a iletmmişti. Daha önce de söylediğim gibi, kısa süre sonra ajan gibi davranan biri bana ulaşmıştı ancak o telefonda sonra bir daha ondan haber alamadım. Şimdi, dört yıl sonra, *Daily Mail*’in hakkımdaki haberleri FBI’ı doğrudan kapıma getirdi. 17 Mart 2011’de FBI, Epstein hakkında ilk kez benimle görüştü. Görüşme birkaç saat sürdü; müfettişlere yardım etmek istedim ancak gergin bir deneyimdi. Tek seferde, yaşadıklarımın hepsini anlatmak benim için zordu; bazen gözyaşları içinde de olsa atlattım. Churcher gibi, FBI ajanları da bana erkeklerin yüzlerinin fotoğraflarını gösterip, onlardan herhangi birini tanıyıp tanımadığımı veya onlardan herhangi birine satılıp satılmadığımı sordular. Yine, bana cinsel istismarda bulunan birkaç erkeği teşhis ettim.

Robbie görüşme boyunca yanımda olmakta ısrar etti, bu hem bir artı hem de bir eksiydi. Her zaman olduğu gibi, kendimi güvende hissetmemi sağladı ancak bir erkekten diğerine nasıl yönlendirildiğimi anlattığımda kocam neredeyse benim kadar acı çekti. Bir noktada, sorgulama daha da ayrıntılı hale geldikçe, Robbie tamamen kontrolünü kaybetti ve federal ajanlara saldırdı. "Sizi hasta sapıklar" diye bağırdı. "Her odada olan her şeyi gerçekten bilmeniz mi gerekiyor?!"

Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Robbie, tüm sorularını sormak zorundalar" dedim. Ama Robbie'nin henüz duymadığı en ufak ayrıntıları bile dile getirdiğimde yıkıldı. Neden ondan bazı şeyleri sakladığımı merak edebilirsiniz. Ama gerçek şu ki, evliliğimizin bir noktasında, Epstein ile geçirdiğim zaman hakkında daha fazla şey duymak istemediğini söylemişti. Şimdi ise hazırlıksız yakalanmış hissediyordu. Konsolosluktan eve döndüğümüzde, "Neden bana bunları daha önce söylemedin?" diye sordu. "Çünkü her korkunç gerçeği bilmeni istemiyorum" dedim, başını okşayarak. "Gözlerini kapatıp uykuya daldığında ya da mutfak masasının karşısında bana baktığında ya da sevişirken benim gördüğüm bazı şeyleri görmeni istemiyorum." Robbie öfkeden köpürüyordu. "Beni korumana ihtiyacım yok" dedi. "Bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var." Ama ben kararlıydım. "Robbie, her şeyin ötesinde ben senin karınım. Ve senin karın olarak kalmak istiyorum." Bununla demek istediğim şeydu: Eğer bazı şeyleri dışarıda bırakmama izin verirsen ikimiz de daha mutlu oluruz.

Röportajdan sonraki gün, iki FBI ajanı evimize geldi ve ben de Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim süre boyunca çekilmiş yirmi fotoğrafı onlara teslim ettim. Prens Andrew ile olan fotoğraf da bunların arasındaydı. Ayrıca Tayland'da ITM'den aldığım masaj sertifikalarını da onlara verdim. FBI daha sonra bana tüm bu öğelerin dijital kopyalarını içeren bir CD gönderecekti ancak ben orijinallerini asla geri alamayacaktım.

Küçük Bir Hasar

Ellie, daha yürümeye yeni başlamışken bile karakter sahibiydi: yaramaz, komik, inatçı ve bir öküz kadar güçlü. On sekiz aylıkken Yeni Güney Galler'deki Walkabout Park adlı bir hayvan barınağını gezerken ortadan kaybolmuştu. Onu her yerde aradım ve sonunda onu korkusuzca kanguruları kovalarken bulduğumda neredeyse çıldıracaktım. Ona kendi minyatür Tarzan'ım dedim.

Kızımdan ilham aldım. Gittikçe daha çok, o ve oğullarım için de cesur bir örnek olmak istedim. Churcher aracılığıyla, onun beni bulmasına yardım eden Floridalı avukat Brad Edwards'ın, federal hükümetin Epstein ile yaptığı kovuşturmanın anlaşmasının yasallığına itiraz eden bir dava açtığını duymuştum. Edwards, Epstein ve suç ortaklarının, Epstein eyalet suçlamalarını kabul ederse federal olarak kovuşturulmayacaklarına dair söz veren anlaşmanın, 2004 tarihli Suç Mağdurlarının Hakları Yasası'nı (CVRA) ihlal ettiğine inanıyordu. CVRA, suç mağdurlarının, kendilerine zulmedenlere karşı açılan davalarda savcılarla ayrıntılı bir şekilde görüşme hakkına sahip olduğunu

belirtir. Epstein'in mağdurları olarak biz, sadece savcılarla görüşmemekle kalmamış, aynı zamanda tamamen karanlıkta da bırakılmıştık. Churcher, Edwards'ın 2008'de ABD savcılık ofisine karşı davasını iki isimsiz kadın adına açtığını söyledi. Eğer "Jane Doe 3" olarak katılmak istersem, Edwards'ın muhtemelen ilgileceğini söyledi. Bu yüzden onu aradım.

Edwards benden haber aldığına çok sevindi. Daha sonra, *Amansız Takip* adlı kitabında nasıl hissettiğini şöyle anlatmıştı: "Sonunda, Epstein'in yakın çevresinden biri konuşmak ve yardım etmek istedi." İlk görüşmemizde, bana CVRA davasının Epstein'in kovuşturulmama anlaşmasını geçersiz kılmayı amaçladığını, böylece insanlık tarihinin en tehlikeli çocuk tacizcilerinden birinin nihayet tüm suçlarından yargılanabileceğini söyledi.

Başından beri Epstein ve Maxwell'in zarar verdiği birçok kurbandan sadece biri olduğumu biliyordum. Ama onların elinden kurtulduğumdan beri geçen dokuz yılda bu fikir soyut kalmıştı –muhtemelen binlerce kız ve kadın vardı ama isimlerini bile bilebileceğimi düşünmemiştim, hele ki onlarla tanışabileceğimi. Oysa şimdi Edwards, bu kadınlardan bazılarıyla yakından çalıştığını söylüyor ve bana da onlara katılma fırsatı sunuyordu. Churcher bana Epstein'in, benimle yaptığı anlaşmanın yanı sıra diğer kurbanlarla mahkeme dışında on altı anlaşma yaptığını söylemişti; daha fazlasının da yolda olması muhtemeldi. Edwards'la konuşurken en azından bazılarımızın bir araya gelip gelemeyeceğini merak ettim.

7 Nisan 2011'de Edwards ve başka bir avukat olan Jack Scarola ile telefon görüşmesi yaptım. Scarola, Edwards'ı başka bir davada temsil ettiğini söyledi.¹ Üçümüz kendimizi tanıttık ve

1 Epstein, Brad Edwards'a karşı, kendisinin ve mağdur müvekkillerinden birinin yanı sıra bir hukukçu ortağının da suç örgütü oluşturduğu ve Epstein'i dolandırmak için komplo kurduğu iddiasıyla sahte bir dava açmıştı. Bu ve Edwards'ın kötü niyetli kovuşturma iddiasıyla açtığı karşı dava, daha sonra 2018'de mahkeme dışında çözüldü.

Scarola benden Epstein ile geçirdiğim zamanın temel kronolojisini anlatmamı istedi. Epstein ile ilk tanıştığım da cinsel deneyim seviyem ve nasıl işe alındığım hakkında sorular sordu. Epstein'dan ne kadar ücret aldığımı ve Epstein'ın beni arkadaşlarına sunmaya başlamasının ne zaman başladığını sordu. Elimden geldiğince cevap verdim.

"Bana bu kişilerden bazılarının isimlerini verebilir misin?" diye sordu Scarola.

İtiraz ettim. "Hayır, bu aşamada değil. Bu kişilerden bazıları gerçekten etkili... Yine başımı belaya sokmak istemiyorum... Bilmiyorum... Emin değilim... Bunun sonuçlarından gerçekten korkuyorum."

Scarola anladığını söyledi. "Neden bizimle işbirliği yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Daha büyük resme yardımcı olmak istiyorum" diye cevap verdim. "Bunun yeterince uzun sürdüğünü düşünüyorum." Epstein'a atıfta bulunarak, "Bana ve diğer birçok kıza zarar verip bununla dalga geçebilmesi yüzüme atılmış büyük bir tokat gibi" dedim.

Telefon görüşmesinin sonunda Scarola, "Peki Virginia, eklemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Vardı. Üç çocuk annesi olarak Epstein ve Maxwell gibi yarı-ticılara karşı durmanın görevim olduğunu hissettiğimi söyledim. Özellikle Ellie'den bahsettim. "Onun benim yaşadıklarımı asla yaşamak zorunda kalmaması için canımı verirdim" dedim. Edwards'ın açtığı CVRA davasına katılmanın, "kızım, kız kardeşim veya arkadaşım için birinin yapmasını isteyeceğim şey" olduğunu söyledim. Sonuç olarak, sadece doğru olanı yapmaya çalıştığımı söyledim. "Bunu yaptığımı hissediyorum" dedim. "İçinde yaşadığımız bu büyük dünyada küçük bir iz bırakıyorum."

O sıralar yeni bir terapist bulmaya karar vermiştim. Eylül 2011’de bir psikologla görüştüm. Yetmişli yaşlarında Judith Lightfoot adında bir psikologla tanıştım. Onu hemen sevdim. Giriş notları (mahkeme dosyamın bir parçası haline getirildi, bu yüzden şimdi bir kopyam var), ilk seansta ele aldığımız konuların bir özetini sunuyor. Lightfoot bana annemle olan ilişkim hakkında sorular sordu. Cevaplarıma dayanarak, önceden basılmış bir formda, hem “uzak” hem de “yok” seçeneklerini işaretledi. Babamla olan bağlantım (“yok”) ve kardeşlerimle olan bağlantım hakkında da aynı soruyu sordu (Danny: “uzak”; Skydy: “çok yakın”).

Lightfoot’un anlattıklarımla ilgili notlarına göre on üç yaşından on dokuz yaşına kadar “tuzağa düşürülmüştüm” ve geçmişe dair anılarım ve kaygılarımdan mustariptim. Yaşlı bir adam tarafından tecavüze uğradığımı ve ardından cinsel istismara maruz kaldığımı söylediğimde Lightfoot’un Epstein’in adını hiç duymadığını anladım (adını “Geoff” olarak yazmıştı). Ama onun bana ne kadar acı verdiğini anlamak için kim olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ona ilk karşılaşmamızı ve Epstein ile Maxwell’in beni nasıl soyup cinsel eylemlerde bulunmaya zorladıklarını anlattım. Ayrıca bana “bir erkeği nasıl memnun edeceğimi” nasıl öğrettiklerini de anlattım. Bir noktada Lightfoot bana hayatımın amacını veya anlamını nasıl tanımladığımı sordu. Cevabım: “En iyi olmak-zarar vermemek.” Seansın sonunda, travma sonrası stres bozukluğundan mustarip olduğum sonucuna varmıştı. Geçmiş travmalarımla ilgili düşüncelerimi yeniden şekillendirmeme yardımcı olabileceğine inandığını söyledi. Giriş formunun sonunda, “Olağanüstü bir genç kadın, destekleyici terapiye ihtiyaç var” diye yazmıştı.

Güvendiğim bir terapist bulduğum için kendimi şanslı hissettim ve giderek hayata karşı daha iyimser olduğumu fark ettim. Bunun bir kısmı, Tyler’a gerçekten yardımcı olan bir şey

keşfetmiş olmamdan kaynaklanıyordu: Yer terapisi.¹ Öğretmeni çok sevdim. Beni sadece bir anne olarak incelemek yerine, Tyler'ı gerçekten anlamaya çaba gösteriyordu, ki bunu takdir ettim. Bazen seanslarımız bir saat sürüyordu, bazen de tüm gün oradaydık –Tyler'ın konuşmasını sağlamak için ne gerekiyorsa. Bu öğretmen oğlum için sürekli, “O bir insan” diyordu. “Saygı görmeyi hak ediyor.” Daha önce ne istediğini tahmin ediyordum ve başını sallarsa veya gülümserse ona veriyordum. Şimdi o yaklaşımı terk ettim ve bunun yerine Tyler'la onun seviyesinde oynamak için yere indim. Eğer Tyler elimdeki bir oyuncağı istiyorsa benim görevim onun arzusunu sözlü olarak ifade etmesini sağlamaktı –konuşmakla istediğini elde etmek arasındaki bağlantıyı görmesine yardımcı olmaktı. Öğretmen Tyler'a, “Sadece kelimelerini bulman gerekiyor” dedi. Nazikti ama şımartmıyordu. Ona sanki yetenekliymiş gibi davrandı.

İlk başta Tyler'a bir lego parçası veya bir anahtar halkası vermeden önce o kelimeyi söylemesini ısrarla istediğimde, hayal kırıklığı gözyaşları vardı –çoğunlukla onun ama bazen benim de. Ama yavaş yavaş, aylar boyunca Tyler, hayal kırıklığına uğramış, konuşamayan bir çocuktan, gelişen, konuşkan bir çocuğa dönüştü. Tyler'ı emziklerinden ayırdık ve öfke nöbetleri azaldı. Hâlâ zaman zaman kendi dünyasında yaşıyordu ama artık erken yaşta kendini ifade etmeye başlamıştı.

Uzun zamandır ikinci oğlumu kaybettiğimi düşünmüştüm. Şimdi Tyler bulunmuştu. Nuh'un Gemisi Öğrenme Merkezi adında şirin bir yerde anaokuluna başladı ve arkadaş edindi. Nisan 2012'de beş yaşına girdiğinde, evimizde yirmi beş çocuk için bir parti verdik –o kadar çoklardı ki hepsini eğlendirmek için bir değil, iki palyaçoya ihtiyacım olduğunu düşündüm. Alex palyaçolardan nefret ediyordu, bu yüzden günü içeride

1 Yer (floortime) terapisi, otizm spektrum bozukluğu olan çocukların gelişimini desteklemek için kullanılan bir terapi yöntemi.

somurtarak geçirdi. Ama Tyler çok heyecanlıydı, özellikle de pastayı görünce. “Çekiç başlı köpekbalığı pastası” istemişti, bu o kadar özel bir istekti ki doğru yapabilmeleri için pastaneye götürmek üzere bir fotoğraf indirmek zorunda kalmıştım.

Oğullarımla bağ kurmanın verdiği mutluluk, kardeşlerimi özlememe neden oldu. Amerika Birleşik Devletleri’ne dönmeyi tekrar düşündüm. Tyler’ın bebek kitabının son sayfasına yazdığım şeye gerçekten inanıyordum: “Aile en önemli şeydir!” Ama ailem bu kadar uzaktayken onları nasıl öncelik haline getirebilirdim?

Ayrıca Brad Edwards’a daha fazla yardım etmek istiyordum. Avukatla iletişim halindeydik ve onu bir kahraman olarak görüyordum. Başlangıçta Epstein’in istismarına maruz kalmış Courtney Wild adlı bir mağdurla çalışan Edwards, Epstein ve Maxwell’in kızları diğer kızları devşirmeye nasıl teşvik ettiğini kanıtlayan ilk avukatlardandı. Wild, 2002 yılında, Epstein tarafından Palm Beach’teki malikânesinde ilk kez tacize uğradığında on dört yaşındaydı. Altı yıl sonra Edwards’ın ofisine girdi ve o zamandan beri bir ekip oldular. Edwards yorulmak bilmez ve titiz görünüyordu. Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşıyor olsaydım çoktan onunla güç birliği yapmış olurdum. Şimdi bu, atmak istediğim bir sonraki adım gibi geldi.

Robbie ile konuştuk. Bu sefer vize alabileceğimizi biliyorduk çünkü bankada daha fazla paramız vardı. Robbie kararsızdı –Avustralya’daki hayatımızı seviyordu ama benim mutlu olmamı da istiyordu. Kardeşim Danny, ona Amerika’da iş bulmakta hiç zorlanmayacağına dair güvence verdi. Sonunda Robbie evet dedi. Böylece 2013 yazının sonunda evimizi sattık ve eşyalarımızı toplamaya ve vedalaşmaya başladık. Arkadaşlarımıza ve Robbie’nin ailesine sonsuza dek ayrılmadığımızı söyledik. Ama Amerika beni çağırıyordu ve yapmam gereken işler vardı.

Güneşli Eyalete Dönüş

Ekim 2013'te, on birinci evlilik yıldönümümüzde Robbie ve ben, üç çocuğumuz ve iki köpeğimizle –Champ ve Bear, Ellie'nin doğumundan hemen sonra aldığımız yüz kiloluk bir Alaska malamutu– Avustralya'dan, Florida'nın ortadoğu kesiminde yaklaşık kırk bin nüfuslu bir şehir olan Titusville'e taşındık. Titusville muhtemelen en çok Kennedy Uzay Merkezi'ne yakınlığıyla biliniyor ve Orlando'ya bir saatten daha kısa bir mesafede. İlk başta kardeşim Danny, eşi Lanette ve kızları Sara ile kaldık. Sonra yakındaki yarım dönümlük bir arazide kendi evimizi satın aldık.

Yeni evimiz iki katlıydı, sineklikli bir verandası ve iki arabalık garajı vardı. Ama en sevdiğim kısmı arka bahçesiydi; devasa bir meşe ağacının hâkim olduğu İspanyol yosunlarıyla kaplı bir kanala bitişikti. Her gün çocukları kaplumbağaları izlemeye ve ördekleri beslemeye götürürdüm. Robbie ve ben, emekli bir kadın papaz ve kocası olan komşularımızla arkadaş olduk. Ve konumumuz idealdi: Brad Edwards'ın Fort Lauderdale ofisine üç saatlik sürüş mesafesindeydim ve Danny'ye sadece on

dakika uzaklıktaydım. Kısa süre sonra küçük kardeşim Skydy ve kız arkadaşı da bir süreliğine bizimle yaşamaya başladı, bu da beni çok mutlu etti. İnanılmazdı, eski şakalaşma rutinlerimize ne kadar çabuk geri döndüğümüzü fark ettim (ona Aptal Kafa derdim, o da bana Sissie derdi). Ailemin tekrar yanımda olması iyi hissettirdi.

Çocukları okula kaydettirdik ve o anda daha mutlu olamazlar gibi görünüyorlardı. Barmen olarak iş aramaya başladım ve kısa bir süre için birilerinin yeniden açmaya çalıştığı kapanmış bir restoranda çalıştım. İşte o zaman yerel okulların korkunç derecede kalabalık olduğunu keşfettik. Çocuklarımız eve gelip sınıfta soru sormalarına izin verilmediğinden, öğretmenlerin kontrolü sağlamakta zorlandığından bahsediyorlardı. Bir risk aldım: Evde eğitimi deneyecektik. Çocukların ilgisini canlı tutmaya kendimi adadım. Sahile giderdik ya da yerel gelgit havuzlarını keşfederdik. Yakındaki Manati Gözlem Güvertesi'nin müdavimleriydik ve o dev memelilerin deniz otlarını yemesini izlerdik. Bazı günler çocuklar derslerini bitirene kadar mutfakta klasik müzik çalardım. Diğer günler ise tamamen Eminem'di. Özellikle Alex, Eminem'i çok severdi. Yedi yaşında bile oturma odasında rap yaparak koşardı. "Korkmuyorum" diye ciyaklardı ve ben de tıpkı şarkıdaki gibi onu tekrarlardım. "Bir duruş sergilemek için" diye seslenirdi ve ben de tekrarlardım.

Güneşli Eyalet'e geri taşınmak beni babama da daha yakınlaştırdı; babam Kaliforniya'dan Florida'ya geri dönmüştü. Şimdi yaklaşık yüz mil doğuda, Summerfield'de üç katlı bir mobil evde yaşıyordu. Bunu bir fırsat olarak görmeye çalıştım: Babamın tüm kusurlarına rağmen, çocuklarımın dedelerini tanımasını istiyordum. Robbie bu fikre sıcak bakmıyordu ama ona babamı idare edebileceğime söz verdim. "İyi yanları da var" dedim. Kocam şüpheliydi ama ilk başta planıma katıldı. Bir süre işleri yoluna koyduğumu düşündüm –çocukları babamı

ziyarete götürüp onun neşeli, eğlenceli tarafını görmelerini sağladım. Alex, babam çim biçme makinesini çalıştırıp bahçesinde tur attığında yolcu olmayı çok seviyordu. Tyler, babamın Pee-Wee 500 mini motosikletine hayran kalmıştı. Ellie'ye ilk atını aldığımızda –huysuz bir hayvandı, ona Angel¹ adını vermiştik ama hiç de öyle değildi– onu babamın ahırında tuttuk. Babamla atlar üzerinden nasıl bağ kurduğumuza dair anılarla dolup taşmıştım ve Ellie'nin de atları sevmesini istiyordum. İkinci bir at, Copper'ı aldığımızda, o da babamın ahırında kaldı.

Bu noktada, Brad Edwards'tan avukatım olmasını istedim ve onu tanıdıkça, sanki üçüncü kardeşimmiş gibi hissetmeye başladım. Brad yıllardır Epstein ile çatışıyor ve anlatacak çok hikâyesi vardı. Bir keresinde mahkeme emriyle yapılan bir arabuluculuk oturumunda Epstein, Brad ile samimi olmaya çalışmış ve komplo kurarcasına şunu önermişti: “Şu bardakların hepsini kırmaya başlasak iyi olur” dedi masada duran birkaç içki bardağını işaret ederek, “ve herkesin birbirimizi öldürdüğümüzü düşünmesini sağlayalım.” Brad, Epstein'in soruşturma altında olmanın getirdiği kedi-fare oyunundan zevk alan bir yanı olduğuna inanıyordu; dünyanın ne yaptığını bilmesini istiyordu (ama sadece paçayı kurtarırsa). Ancak ne zamanki suçluluğuna odaklanılırsa Epstein alaycı bir tavır takınırdı. Brad bana, 2010'da Epstein'ı sorguya çektiğinde, Virginia Roberts adında bir kadını tanıyıp tanımadığını sorduğunu anlattı. Epstein'in cevabı, küçümseyerek adımı heceleyip heceleyemeyeceğini Brad'a sormak olmuş. Benim hakkımda daha fazla soruyla karşılaşınca, Epstein bir noktada ABD Anayasası'nın beşinci maddesine atıfta bulundu; bu madde, bir bireyin kendisini suçlayabilecek bilgi vermeye zorlanamayacağını garanti eder. Ancak Brad, Epstein'a “Virginia Roberts'tan çok sayıda arkadaşınızla cinsel ilişkiye girmesini istediğiniz doğru mu?” diye sorduğunda, Epstein küstahça cevap

1 İng. Melek. (ç.n.)

vermekten kendini alamadı. “Şaka mı yapıyorsunuz?” diye sordu, sesi küçümsemeyele doluydu.

Brad ve ortağı Brittany Henderson ile ilk çalışmalarımın çoğu, yapbozu bir araya getirmek gibiydi. Sharon Churcher ve onlardan önce FBI gibi, bana satıldığım adamları teşhis etmeme yardımcı olmak için daha da büyük bir suçlular galerisi oluşturdular. Adamların çoğunu tanımadım. Ama bazılarının yüzlerini sanki kafamda hava geçirmez bir kasada saklamışım gibiydi –açılmayı bekleyen bir kasa. Batı eyaletlerinden birinin eski valisi. Saygın bir ABD senatörü. Ve birçok bilim insanını. Dediğim gibi, genellikle bu adamlara satıldığımda Epstein bizi tanıştırmaz veya isimlerini ya da unvanlarını söylemezdi. Bazı eleştirmenler, o yıllarda hayatta kalmak için bazen başvurduğum Xanax ve alkol göz önüne alındığında bu adamları hatırlamamın imkânsız olduğunu ima ettiler. Ama onlara şunu söylüyorum: Bir adam üzerinizde olduğunda, yüzü sizinkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunda onu hatırlarsınız. Adamın size ne zaman tecavüz ettiğini tam olarak hatırlamaya-bilirsiniz ancak yüzü, istemeseniz bile aklınızda kalır.

Örneğin, Brad ve Brittany’ye MIT’nin önde gelen bilişsel ve bilgisayar bilimcisi Marvin Minsky’yi tanıdığımı söyledim. Avukatlarımın Minsky’nin Epstein ile bağlantılarını bulması zor olmamıştı. Nisan 2002’nin ortalarında, Epstein’in pencerelerinden kurtulmamdan beş ay önce, iki adam Little Saint James’te yapay zekâ alanında yirmi bilim insanının katıldığı bir toplantıya ev sahipliği yapmıştı. Üç gün süren, “St. Thomas Sağduyu Sempozyumu: İnsan Seviyesinde Zekâ İçin Mimari Tasarımlar” başlıklı konferansın amacı, grubun “sağduyu” dediği şeye sahip olacak kadar becerikli bir bilgisayar inşa etmeyi düşünmektir. Minsky bu konuda bir makale yayımlamıştı.

Bu, ilk kez ona sunulduğum zaman olabilir. Tarihten emin değilim. Bildiğim şey, Minsky’nin o zamanlar yetmişli

yaşlarında olduğu, yani benden tam elli altı yaş büyük olduğuydu (aynı doğum gününü paylaşıyorduk). Ve olanları hatırlıyorum: Epstein beni sahildeki bir kulübeye gönderdi ve içerideki adama hizmet etmemi söyledi. Minsky'nin kel kafasını ve yamuk yumuk, buruşuk yüzünü asla unutmuyacağım. Minsky ile seks yaptığım süre boyunca, küçük odanın dışında dalgaların sesini duyabiliyordum. Sadece o sese odaklanmaya çalıştım.

Fotoğrafından tanıdığım bir diğer önemli adam ise ünlü bir devlet adamıydı. Epstein'ın beni pazarladığı en yaşlı kişiydi ve hem New York'ta hem de Palm Beach'te ona hizmet ettiğimi hatırlıyorum. Bu adamın benimle pek konuşmadığını hatırlıyorum. Ayrıca tam ereksiyon olamıyordu, bu yüzden cinsel ilişkiye girmedik. Onun yerine ona oral seks yaptım. Bu adamın statüsü hakkında hiçbir fikrim yoktu (o zaman sadece başka bir bilim insanı olduğumu varsaydım). Ama bu adamın Epstein için önemli olduğunu biliyordum, çünkü ona ne kadar nazik davranmam gerektiği konusunda unutulmaz bir yaygara koparmıştı. Bu adamla birlikteyken onu bir türlü boşaltamadım ama dokunulmaktan hoşlanıyordu. Sonrasında, göğsüne masaj yaptım, yukarı doğru başını okşadım ve ona kafa derisi masajı yaptım.

Judith Lightfoot ile telefon üzerinden seanslarıma aylardır devam ediyordum ve psikolog beni tekrar günlük tutmaya teşvik etmişti. Ona hâlâ kabuslar gördüğümü söylediğimde –birinde Epstein bir sandalyede oturmuş, ben acı verici bir şey katlanırken izliyordu– aklına bir fikir geldi. En kötü rüyalarımı, ideal olarak uyandıktan hemen sonra yazıya dökmeliydim. Zaten karaladığımı bildiği yeşil spiralli defteri doldurduktan sonra onu yakmalıydım. Lightfoot, en kötü anılarımı kaydetmenin ve yazdıklarımı yok etmenin, avcılarımın yüzlerinin her gece bilinçaltıma girmesini engellemeye yardımcı olabileceğine inanıyordu. Robbie de aynı fikirdeydi. Her zaman ritüelin gücüne

inanmıştı. Kısa süre sonra defterim doldu ve Robbie arka bahçemizde benim için bir ateş yaktı.

“Tatlım, şu kötülüğe bir son verelim” dedi, en büyük işkençelerimi ateşe vermeyi seçtiğimiz akşam. Çocuklar yataktaydı ve bahçe karanlıktı. Alevlerin turuncu ışığı ikimizin de yüzüne yansiyordu. Hazırdım. Defteri sol elimde tutarak sağ elimle her sayfayı yırttım. Önce yazdıklarımı yüksek sesle okudum; sonra o sayfayı alevlere attım. Seksen beş sayfa sonra işim bitmişti. “Bu adamlar sadece kâbuslarımda” diye tekrarladım.

“Artık bana sahip değiller.” Bunun doğru olmasını ummaktan başka çarem yoktu.

2014’ün temmuz ayında Brad ve ben, ünlü dava avukatı David Boies ile görüşmek üzere New York’a uçmaya hazırlanıyorduk. Boies’in firması Boies Schiller Flexner, Brad’in CVRA davasında onunla güçlerini birleştirmeyi düşünüyordu ancak bunu yapmadan önce Boies yüz yüze bir görüşme istiyordu. Robbie ve çocuklar Florida’da kaldılar –onları Fort Lauderdale’deki lüks bir tatil köyüne yerleştirdim, böylece anneleri “kötü adamlarla savaşıırken” onlar da iyi vakit geçirecekti. Alex, Tyler ve Ellie ile düzeltmeye çalıştığım yanlışlar hakkında giderek daha çok konuşuyordum. Ayrıntılar elbette paylaşmak için çok fazlaydı ancak zorbalara karşı durmanın önemli olduğuna inandığımı ancak bunun bazen onlardan uzak kalmam gerektiği anlamına geleceğini bilmelerini istedim.

Brad ve ben, toplantı zamanından dört saat önce Manhattan’a vardık. Öğle yemeği yedik ve Yukarı Doğu Yakası’nda dolaştık. Bir ara Brad, “Biliyor musun, Epstein’in malikânesine oldukça yakınız” dedi. “Sence orada hâlâ çalışan ve seninle konuşabilecek biri var mı?” diye sordu. Tek kişinin Epstein’in New York’taki uşağı Jojo Fontanilla olabileceğini söyledim. Onu sevgiyle hatırlıyordum; 2001 yılında, on sekiz yaşına girmeden

hemen önce, sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissettiğim o zaman beni hastaneye götürmüştü. Brad, yanında getirdiği uzaktan kumandalı mikrofonlu bir teyp kaydediciyi gösterdi. Mikrofonu bluzuma tutturursak, biraz bilgi toplayabileceğimi önerdi. “Sadece kapıyı çalabilirsin ve Jojo’nun orada olup olmadığına bakabilirsin” dedi Brad. “Denemek ister misin?”

İtaatkâr bir şekilde başımı salladım. Brad’in Epstein’ı cezalandırma kampanyasında anlamlı bir rol oynamayı çok istiyordum. Ama yaklaştıkça kendimi hasta gibi hissetmeye başladım. Güzel ve ılık bir gündü ama avuçlarım terliyordu. Yetmiş Birinci Cadde ile Beşinci Cadde’nin köşesinde durup kendimi toparladım, derin derin nefes alıp verdim. “Bunu yapabilirim” dedim Brad’e. “Bu dava için her şeyi yaparım.” Ancak pedofilleri adalete teslim etmek onurlu bir amaç olsa da travmamın merkezlerine geri dönmenin ne kadar zor olacağını tam olarak fark etmemiştim. Brad için güçlü görünmeye çalışıyordum, bu davaya dahil edilmeye layık olduğuma inanmasını istiyordum. Ama panik duygumun yükseldiğini hissedebiliyordum ve *Bu duyguları kilit altında tutabiliyormuş gibi yapmaya devam edemem*, diye düşündüm. Kâbus günlüklerimi yakmak iyi bir başlangıçtı ama en büyük korkularımdan kurtulmak için daha fazla yol bulmam gerekiyordu.

Ön kapıya yaklaşırken Brad, muhtemelen karşı kaldırımda beklemesinin daha iyi olacağını söyledi. Bana kayıt cihazını verdi ve Epstein’ın pirinçten yapılmış baş harfleri JE’nin duvara yapıştırıldığı girişe yöneldim, devasa ön kapısına doğru basamaklardan yukarı çıktım.

Robbie bazen cesaretimin beynimden daha büyük olduğunu söyler ve bu bir kez daha haklı olduğunu kanıtlayan bir örnekti. Bir et parçası gibi muamele gördüğüm ve bu kadar çok acı çektiğim bu yere neden geri dönüyordum? Cesur olmak istedim –sadece varlığımla şunu kanıtlamak istedim: “Artık senin

kurbanın değilim. Beni yok edemedin.” Ama şimdi midem bulanıyordu; kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Ya beni içeri alırlarsa? Ya içerideki biri beni tekrar incitirse?

Zili çaldım ve bir an sonra, on dokuz yaşlarında görünen sarışın, kıvrıkcık saçlı bir kız kapıyı açtı. Jojo’yu sordum ve adımları verdim. “Bir süre şoförüm olmuştu” dedim. “Sadece görüşmek ve nasıl olduğunu görmek istedim.” Kız kapıyı kapattı ve bir an sonra geri döndü. “Jojo burada değil” dedi. Doğru söyleyip söylemediğini ya da benim gibi sadece korkup korkmadığını asla bilemeyeceğim. Epstein’in çalışanlarının hepsi gizlilik sözleşmesi imzalamak zorundaydı ve hepsi, benim de bildiğim gibi, patronun emrine uymamanın sonuçları olduğunu biliyordu. Sokağa geri dönmekten rahatlamış olsam da aynı zamanda reddedilmek canımı yakmıştı. Jojo’nun kalbinin en azından bir merhaba diyecek kadar büyük olabileceğini düşünmüştüm.

Brad’in yanına döndüğümde üzgün olduğumu görebiliyordu. Ama yüzündeki ifade benimle gurur duyduğunu gösteriyordu. “Sen aslanın inine girmeye cesaret ettin Virginia” dedi. Geriye baktığımda bu deneyimin bana yaşattığı travmaya değip değmediğinden emin değilim. Ama kendi zararına bile olsa yardımcı olmaya kararlıydım.

Avukat Boies’i Lexington Caddesi’ndeki yedinci kattaki ofisinde ziyaret etme zamanı gelmişti. Resepsiyonistle görüştük ve birkaç dakika sonra Boies arkamızdaki cam kapıdan içeri girdi. Selamlaştıktan sonra Boies, Brad’i, beni ve Stan Pottinger adında başka bir avukatı büyük bir konferans salonuna götürdü.

Boies’in önemli biri olduğunu duymuştum. Microsoft’a karşı dönüm noktası niteliğinde bir antitröst davası açmış, 2000 başkanlık seçimlerinin ardından Al Gore’u temsil etmiş ve 2011 NBA lokavtı sırasında Ulusal Basketbol Oyuncuları Birliği’ni savunmuştu; bunların yanı sıra sayısız başka yüksek profilli davada yer almıştı. Ama nedense onun yanında gergin değildim.

Masadaki başköşeye oturduğunda, yardım etmeyi düşündüğü için ona teşekkür ederek söze başladım. Kendi gerekçeme gelince ona şöyle dedim: “Çok uzun zamandır sessiz kaldım ama artık yeter. Epstein’ı sonsuza dek durdurmaya yardım için buradayım.”

Boies, metodik bir şekilde bana birkaç soru sordu ve ben de ona öykümü anlattım. Amacımın Epstein’ın kovuşturamama anlaşmasını bozmak olduğunu söyledim ve Brad de bunu nasıl yapmayı planladığını anlattı. Konuşmamızı bitirdiğimizde Boies, “Görünüşe göre Brad her şeyi düşünmüş. Benim nerede yer alacağımı düşünüyorsunuz?” dedi.

Sıra Brad’deydi. “Epstein hapiste olmalı” dedi. “Amacım onu oraya koymak. Beni durdurmak için her şeyi yapacak. Arkasında güçlü bir ekip var ve bana, Virginia’ya ve karşı çıkan herkese saldırmak için sınırsız kaynakları var. Saldırılarına karşı koymak için ağır sıklet bir hukuk ekibine ihtiyacımız olacak.” Boies’in itibarına, nüfuzuna, firmasının kaynaklarına ve uzmanlığına ihtiyacımız vardı. Brad, “Sizin için bolca yer olacak” diye söz verdi.

Boies tereddüt etmedi. “Tamam” dedi. “O zaman ben de varım.” O zaman bilmiyordum ama bu sadece Brad için değil, benim için de dönüm noktası bir an oldu.

O gece Brad ile Fort Lauderdale’e geri uçtuk ve ben Robbie ve çocuklara katıldım. Başarılı bir gezi olmuştu ama çok yorgundum. Sonraki birkaç gün boyunca Robbie bana, Epstein ve Maxwell’in dünyasına kısa bir süreliğine yeniden girerek onların esiri olduğum zamanki zihniyetime geri döndüğümü, sanki geriye gittiğimi söyleyecekti. Titusville’deki evimde çok uyudum ve Robbie, kendisi veya çocuklarla iletişim kuramadığım için endişeli olduğunu söyledi. Özür diledim ama doğrusu nasıl davrandığımın farkında değildim. Güçlü olmak, bir savaşçı olmak istiyordum ama bunun gerektirdiği çaba beni

yıpratmıştı. Sanırım mantıklıydı: Travma Sonrası Stres Bozukluğu teşhisi konmuştu. Gerçekten de bir pusu sonrası tam olarak iyileşmeden tekrar savaşa giren yaralı bir asker gibi, çok geçirmiş hissediyordum.

Hayatımın diğer alanları da enerjimi tüketiyordu; örneğin babamla barışma girişimim. Robbie, ben, çocuklar ve babamın, Tampa'daki Busch Gardens eğlence parkına gittiğimiz günü asla unutmuyacağım. Normalde Robbie, babamla yalnız kalmama izin vermezdi; ikimizin de en iyisi olduğunu düşündüğümüz bir anlaşma yapmıştık. Ama Robbie hız trenlerinden nefret ediyor, babam ve ben ise onları çok seviyoruz, bu yüzden o gün ikimiz de en büyüğüne binmek için sıraya girdik. Bu hız treni, havada on iki kez ters takla atmadan önce bir aslan kafesinden geçmesiyle meşhurdu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve sıra yavaş ilerliyordu, birden babam bana döndü ve omzuma elini koydu.

“Sana yaptıklarım için özür dilerim” dedi. Bunu gerçekten içtenlikle söylüyordu. “Forrest’ın sana yaptıklarına izin verdiğim için özür dilerim. Yanlıştı. Sen daha bir çocuktun. Sen benim bebeğimsin. Seni her zaman hayatımda istiyorum. Seni yaşadığın her şeye maruz bıraktığım için çok üzgünüm.” Hatırlıyorum, o zaman bir tente altında yarı ayakta duruyorduk ve yağmur daha şiddetli yağıyordu, bu yüzden ağlamaya başladığımda babamın bunu görüp görmediğinden emin değildim.

Sonraki günlerde neredeyse kendimi çok iyi hissettim: Babam daha önce asla kabul etmeye istekli olmadığı bir şeyi kabul etmişti. Bu özürün babamın ve Forrest’ın bana verdiği zararı telafi etmeyeceğini biliyordum ama yine de bu bir tür günah çıkarma gibiydi. Bunun ikimiz için bir barışma kapısının açıldığı anlamına gelmesini istiyordum. Ama sonra babamı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Artık birkaç torunu vardı, üçü küçük kızdı –benim Ellie’m, sonra ağabeyimin kızı Sara ve küçük

kardeşimin yeni doğmuş kızı. Çocuklarımın babamla vakit geçirmesine izin vermiş olsam bile, onları sürekli gözetim altında tutmuş ve özellikle Ellie'yi asla onunla yalnız bırakmamıştım. Babamın bana yaptığı gibi ona da zarar verme riskini göze alamazdım. Şimdi birden fark ettim: Kardeşlerim bu önlemleri almayı bilmiyorlardı çünkü onlara babamın bana yaptıklarını hiç anlatmamıştım. Babam hakkında sessizliğimi bozmam gerekiyordu.

“Oturup konuşmamız gerekiyor” dedim kardeşlerime. Sanırım onlarla ayrı ayrı görüştüm, onlar da öyle hatırlıyor. Onlara babamın yedi, sekiz, dokuz, on ve on bir yaşlarımdayken bana neler yaptığını anlattım. İlk başta kardeşlerim bana inanmak istemedi ama gözlerimden bunu uyduramayacağımı anladılar. Gecenin sonunda hepimiz göz yaşları içindeydik.

Açıklamalarım bazı şeylerin değişmesine neden oldu. İlk olarak, ağabeyim babamla yüzleşti. “Bu ailede sana yönelik oldukça ağır suçlamalar var” dedi Danny. Babam ona sadece Danny'nin daha sonra “gerçekten tuhaf, utanmış ama sapıkça” diye tanımlayacağı, fare gibi bir ifadeyle baktı. Babam Danny'ye ve Skydy'ye yaptıklarını ne doğruladı ne de reddetti. Skydy, kısa süre sonra babam Tampa Buccaneers maçındayken kızıyla birlikte ortadan kaybolunca konuyu gündeme getirdi. Skydy çok öfkeliydi. “Bir daha asla çocuklarımla birlikte başka yere gitme” dedi babasına. “Nedenini biliyorsun değil mi?” diye ekledi. Babamın cevabı: boş bir bakış.

Danny daha sonra bana, babasının içinde bir canavar gördüğünü hissettiğini söyledi –kullandığı kelime buydu: canavar. Danny, babamıza torunu Şara'yı bir daha asla göremeyeceğini söyledikten sonra, babam Danny'nin karısı Lanette'in işyerine geldi ve ona bağırıp çağırırdı. Sara'nın hangi okula gittiğini bildiğini söyledi. “Onu benden alamazsın!” diye tehdit etti. Ağabeyim, babamın Sara'yı kaçırmaya çalışabileceğinden o kadar

endişelenmişti ki kızının okulunu arayıp babamın onu bir daha asla okuldan almamasını tembihledi. Ve bu babamla Danny'nin ilişkisinin sonu oldu. O gün bugün hâlâ konuşmuyorlar.

Tabii ki babam bana da kızındı. Muhtemelen merak ediyorsunuzdur, onu hayatımdan tamamen çıkarmam neden bu kadar uzun sürdü?

Robbie kesinlikle bunu istiyordu ama ben sağlam bir sınır koymakta zorlanıyordum. Kardeşlerimi uyarılmış, babamın neler yapabileceğini anlatmışım. Bu yeterli değil miydi? Sonra öyle rahatsız edici bir telefon geldi ki asla atlatamayacağım. Hatırlıyorum, Titusville'deki arka verandamızda durmuş, büyük eski ağacımızdan sarkan İspanyol yosunlarına bakıyordum ki telefon çaldı. Telefonu cevaplamak için dışarı çıktığımda tanıdığım ve güvendiğim biri olan arayan kişi, Epstein'in 2000 yılında, ben Epstein ve Maxwell tarafından El Brillo Yolu'nda "eğitime başladığım" zamanlarda babama para ödediğine dair kanıtlar olduğunu duyduklarını söyledi. Babam acımdan kâr mı elde etmişti? Bunu kabullenmekte zorlanırken arayan kişi babamın o sıralarda maddi bir kazanç elde ettiğini hatırlayıp hatırlamadığımı sordu ama kafam bomboştu. Buna inanmak istemiyordum.

Telefonu kapattıktan sonra, duyduklarımı Robbie'ye anlatmaya gittim. Bir babanın, ergenlik çağındaki kızını istismar eden orta yaşlı bir yırtıcıdan bilerek sus payı kabul etmesi düşüncesi korkunçtu. Şok geçirdiğimi hissettim. Ama kocam için bu an bardağı taşıran son damlaydı. Babamı tekrar bizim aramızda görürse kendini tutabileceğinden emin olmadığını söyledi. "O adamı öldürmek istiyorum" dedi. Yıllardır Florida'da mutlu bir aile buluşması hayal etsem de eyalet Roberts-Giuffre ailesine artık dar geliyordu. Her zaman Robbie'ye nereden geldiğimi anlamasını istediğimi söylemişim. Şimdi ise beklemediğimiz şekillerde anlamıştı. Ayrılma zamanı gelmişti.

Robbie ve ben bir şeye karar verdiğimizde onu yaparız. Bir nakliye şirketini aradım. Bir minibüs kiraladık ve çantalarımızı topladık. Mobilyaların önceden bir kamyonunda Colorado'ya doğru yola çıktığını hatırlıyorum, babamı arayıp onunla yüzleştim. "Epstein'ın sana rüşvet verdiğini biliyorum" dedim. Kısa bir sessizlik oldu, sonra bana nankör bir kız olduğum için bağırmaya başladı. "Şöyle bir şey var baba" dedim. "Eğer çocuklarımdan biri, Allah korusun, beni böyle iğrenç bir şeyle suçlasaydı, onlara gerçeği söyledim. Eğer yapmamış olsaydım, yapmadığımı söyledim. Ama senin bunu söylediğini duymuyorum. Hiçbir şey söylemiyorsun."

Telefonu o mu kapattı, yoksa ben mi kapattım bilmiyorum. Öfkeden köpürüyordum. Bu adam beni daha kaç kez hayal kırıklığına uğratabilirdi? Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, Robbie son kez çimlerimizi biçmek için arka bahçeye gitti. Titusville'deki evimizi satışa çıkarıyorduk ve iyi görünmesini istiyordu. Boş evimizin içinde yalnız başıma durup sokağa bakarken babamın spor arabasından indiğini gördüm.

Ön kapıyı açtım ve bana doğru sinirli bir şekilde yaklaşmasından kavga etmeye hazır olduğunu anladım. Ama elimle onu durdurup içeri giremeyeceğini söyledim. "Baba, durmanı istiyorum" dedim. "Bir saniye düşün. Torunlarının seni ve Robbie'yi kanlar içinde yerde birbirinizi öldürmeye çalışırken görmelerini ister misin? Çünkü az sonra olacak olan bu. Eğer şimdi gitmezsen polisi arayacağım."

Onu korkutmuş olmalıyım çünkü beni itmeyi bıraktı. Babamın omzumun üzerinden baktığını, oturma odasındaki mobilya eksikliğini fark ettiğini görebiliyordum. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Taşınıyoruz" dedim. "Bizi bir daha asla görmeyeceksin. Bu son görüşmemiz."

O anki yüz ifadesini hafızamdan silmek isterdim ama yapamıyorum. Sanki yüz hatları içe doğru çöküyordu, sanki görünmez bir güç tarafından eziliyordu.

“Torunlarımı görebilir miyim?” diye kekeleydi.

“Hayır” dedim. “Hayır, göremezsin.”

İşte o zaman hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Babam her zaman beni üzme konusunda çok iyiydi. “Sen benim bebeğimsin!” diye feryat etti. “Sen her zaman benim tek bebeğim olacaksın.” İşte babam böyleydi: En kötü durumda bile, her şeyin kendi lehine gidiyormuş gibi görünmesini sağlayabilirdi. “Eğer gidersen, bana bakacak kimse kalmayacak” dedi. “Bana kim bakacak?”

“Baba” dedim ve şimdi ben de ağlıyordum. “Robbie senin burada olduğunu bilmiyor. Arabana binmelisin ve çimleri biçmeyi bitirmeden önce gitmelisin. Çünkü eğer içeri girer ve seni burada bulursa onu tutamayacağım.” Babam gözlerini etrafta gezdirdi, sanki çim biçme makinesinin sesini dinliyormuş gibi. Sonra döndü, arabasına doğru yürüdü ve gitti. Babamı son görüşüm buydu.

Birkaç dakika sonra Robbie çim biçme makinesini garaja koydu (evin satılması biraz zaman alabilir diye emlakçıya bırakıyorduk). Bir saat içinde ailemiz minibüse doluştu ve batıya doğru yola koyulduk. Hedefimiz: Colorado Springs’in hemen güneyindeki Penrose, Colorado’ydu. Babam kalbimi kırmıştı. Onunla işim bitmişti. Şimdi annemle yeniden bir araya gelmeyi deneyecektim.

Rocky Dağları

Kelly Clarkson'ın bir şarkısı var, ne zaman duysam Florida'dan ayrılırken hissettiklerimi düşünüyorum. Clarkson, "Parça parça" adlı şarkısında, çocukluğunda babasının onda açtığı yaraların nasıl iyileştiğini, yetişkinlikte şefkatli ve koruyucu bir eşte bulunduğu destekleyici sevgiyle bundan nasıl kurtulduğunu anlatıyor. "Parça parça, altı yaşındayken içimde yaktığın delikleri doldurdu" diye babasına öfkeli bir şekilde hitap ediyor. Benimle yeni bir aile kurarak aileye olan inancımı yeniden kazandıran Robbie'yi düşünüyorum. Tabii ki beni yakan adamı da düşünüyorum: babamı.

Otuz bir yaşındaydım, hayatımın büyük bir bölümünde kendimi değerli bir insan gibi hissetmek için mücadele etmiştim. Şüphesiz ki ilerleme kaydetmiştim ama bazen tüm bu iyileşme kayboluyor gibiydi. O anlarda fırtınalı gelgitler çok arttığında kendimi şiddetli bir kasırganın ortasındaki bir ev gibi hissediyordum. Elbette bu tür bir yıkımda ev ayakta kalabilir. Ama hâlâ hasar olur ve tamir edilene kadar ev berbat durumda kalır. Colorado'ya doğru yola çıktıktan sonra bir süre ben de böyleydim: Mutsuz bir karmaşa içindeydim.

Sürdüğümüz minibüsün hem insanlarla hem de hayvanlarla tıka basa dolu olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Robbie, Alex, Tyler, Ellie ve bana ek olarak birkaç Çin dövüş balığı, üç gelincik, bir kedi, üç köpek (Bear, Champ ve Florida'da sahiplendiğimiz tamamen çılgın bir Jack Russell terrier olan Odie), Athena adında bir yılan ve kaç tane hamster taşıdığımızı bile bilmiyorum. Bildiğim tek şey şu ki, yolda geçirdiğimiz ilk gece, uyuyacak ucuz bir motel bulduktan sonra, balıkları ve hamsterları minibüsün içinde bıraktık. Balıklar donarak öldü ve hamsterlar kaçtı, bir daha da görülmediler.

Artık hem coğrafi hem de psikolojik olarak bilinmeyen bir bölgeye doğru gidiyorduk. Annemle daha sık iletişim halindeydik ama onu yıllardır yüz yüze görmemiştim. Onun benim başarılı olmamı istediğini biliyordum ve elbette ben de onun için aynısını istiyordum. Tekrar evlendiğinde düğüne katılmıştım ama ona içtenlikle onun için mutlu olduğumu söylemiştim. Yaşadığım istismarla ilgili herhangi bir şeyden bahsettiğimde, bana geçmişten bahsetmeye dayanmadığını söylerdi. Artık annemle sevgi dolu bir ilişki istiyorsam onu olduğu gibi kabul etmem gerektiğini kabullenmeye çalışıyordum.

Annem ve kocası Stan, Penrose'da, Fremont County'de, uzak kırsal bir çiftlik ve hayvancılık bölgesinde bir karavan evde yaşıyorlardı. O kadar ıssızdı ki resmiyette orası kasaba veya köy olarak bile kayıtlarda geçmiyordu. Florida'daki evimiz satılmadığı için ev satın alacak durumda değildik. Ayrıca uzun vadeli herhangi bir plan yapmak istemiyorduk. Bunun yerine, annemden sadece iki mil uzakta, üç yatak odalı, iki banyolu bir çiftlik evi kiraladık. Onu tekrar tanımaya kararlıyım.

Robbie ve ben, çocuklar için harika bir okul bulduk, geriye baktığımda bu mükemmel bir zamanlamaydı. "Öğretmen" rolünü oynamayı çok sevsem de çocuklar etrafta başka çocuklar olmasının getirdiği arkadaşlığı özlüyorlardı. Evde eğitim için

fazla meşgul olmaya da başlamıştım, Brad Edwards ve Brittany Henderson ile daha çok zaman geçiriyordum; onlardan cinsel istismar ve taciz mağdurlarının genellikle yaşadıkları utanç, sessizlik ve korkutmayla başa çıkmalarına yardımcı olacak kâr amacı gütmeyen bir dernek kurmama yardım etmelerini istemiştim. Derneğimin tam olarak ne başarabileceğinden emin değildim ancak Aralık 2014'te Brad ve Brittany, o zamanlar Victims Refuse Silence¹ olarak adlandırdığım derneği resmi olarak kaydettirmek için gerekli evrakları doldurmama yardımcı oldu.

Aynı ay içinde Brad ve meslektaşı eski federal yargıç Paul Cassell, benim ve diğer bir mağdurun, Courtney Wild'ın 2008'de ABD savcılığına karşı açtığı davaya katılmasını isteyen dilekçeye son rötuşları yaptı. Daha önce de belirttiğim gibi, bu dava, hükümetin Epstein mağdurlarının CVRA tarafından garanti edilen haklarını koruyamadığı iddiasındaydı: bilgi verme hakkı, makul bildirim alma hakkı ve adil muamele görme hakkı. Buna karşılık hükümet, Epstein'a karşı hiçbir federal suçlama yapılmadığından bu hakların Wild için geçerli olmadığını savundu. Ancak davadaki yargıç bu görüşü reddetti ve bu da Brad'in beni ve diğer mağduru davaya dahil etme girişiminin önünü açtı.

Brad dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Yargıcın davanın kapsamını gereksiz yere genişlettiğini düşünmesini istemiyordu. Ancak Brad, etkilenen farklı türde mağdurların olduğunu göstermenin önemli olduğunu düşünüyordu. Davaya eklemeye çalıştığı diğer kadın, Jane Doe 4, Brad'in Epstein'ın reşit olmayanlara yönelik cinsel istismarının mağdurları olarak tanımladığı ancak hükümetin varlığını hiçbir zaman resmen kabul etmediği yaklaşık bir düzine kadından biriydi. 'Bunun nedeni, hükümetin Epstein ile geniş kapsamlı dokunulmazlık anlaşması yaparak soruşturmayı durdurmuş olmasıydı. Ardından

1 İng. Kurbanlar Susmayı Reddediyor. (ç.n.)

Brad, ABD savcılık ofisini, bu isimsiz kadınları Epstein'ın peşine tekrar düşmek için bir fırsat olarak değerlendirmeye zorlamıştı. Brad'in kitabında yazdığı gibi, "Hükümet soruşturmayı durdurduğu için, kovuşturma yapılmaması anlaşması imzalandığı sırada mağdurların kimliklerini bilmiyordu. Bu nedenle Epstein'a karşı, yeni keşfedilen bu mağdurlara yönelik işlenen yeni suçlar için yeni bir iddianame yazılmasında hiçbir kısıtlama olamazdı." Brad'in ısrarına rağmen yeni bir suçlama getirilmemişti. İşte bu yüzden Jane Doe 4'ü davasına eklemek istedi.

Bu arada Brad, sadece Palm Beach'te istismara uğrayan asıl davacılarının aksine, Epstein ile dünyayı gezmiş ve Brad'in isimlerini açıklamayı planladığı bazı önemli erkeklere peşkeş çekilmiş olduğum için, beni de davaya dahil etmek istiyordu. Anonim kalacağımı ve Jane Doe 3 olarak anılacağımı söyledi.

Brad, davaya katılma talebimizi, yani dilekçeyi, 2014 yılbaşı arifesinden bir gün önce sunmaya karar verdi. Tatil nedeniyle dilekçenin fark edilmeyeceğini umuyordu. Belki de fark edilmezdi ama *Politico*'dan Josh Gerstein dikkatli bir gazeteci idi. Gerstein 31 Aralık'ta, genel olarak dilekçe hakkında ama çoğunlukla benim hakkımda bir blog yazdı. "İddialara göre, siyasi bağlantıları olan milyarder yatırımcı Jeffrey Epstein tarafından cinsel köle olarak tutulan bir kadın, reşit olmayan kızlarla cinsel ilişkiye girdiği için hapse giren Epstein'ın birçok önde gelen arkadaşının bu ahlaksızlığa katıldığını söylüyor" diye yazdı Gerstein. "Mahkeme belgelerinde Jane Doe 3 olarak anılan kadın, iddiaları salı günü dile getirdi."

Gerstein'in haberi, dosyamızın şu bölümünden alıntı yapılarak devam etti: "Epstein... Jane Doe 3'ü cinsel amaçlarla birçok güçlü erkeğe pazarladı; bunlar arasında çok sayıda önde gelen Amerikalı politikacı, önemli iş insanı, yabancı başkanlar, tanınmış bir başbakan ve diğer dünya liderleri yer alıyordu. Epstein,

Jane Doe 3'ten bu erkeklerle yaşadığı olayları anlatmasını istedi ki, potansiyel olarak onlara şantaj yapabilsin."

Politico haberi yayımladığında büyük bir fırtına koptu ve şikâyette adını andığımız Maxwell için bu özellikle istenmeyen bir durumdu. Maxwell, çevre odaklı bir kâr amacı gütmeyen kuruluş olarak tanımladığı TerraMar Projesi ile itibarını kurtarmaya çalışıyordu. "Küresel okyanus topluluğu" (bu ne anlama geliyorsa) oluşturmaya odaklanan bu proje, açık denizlerin ortak mülkiyeti fikrine dayanıyordu.

Fon toplama çalışmalarının tam ortasındaydı. Bu nedenle, 2 Ocak 2015'te Maxwell'in, halkla ilişkiler sorumlusu aracılığıyla beni isimle tanımlayan ve beni yalancı olarak nitelendiren bir açıklama yayımlaması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Jane Doe 3, Virginia Roberts'tır" diye başlayan açıklamada, "İddialar yeni değil, bunların hepsine yanıt verildi ve yanlış olduğu kanıtlandı" denildi. "Olay her anlatıldığında kamuoyuna mal olmuş kişiler ve dünya liderleri hakkında yeni müstehcen ayrıntılarla değişiyor. Bayan Roberts'ın iddiaları apaçık yalancılardır ve bu şekilde ele alınmalı ve iftira niteliğinde oldukları için haber olarak yayımlanmamalıdır."

13 Ocak 2015'te, haberlerde tekrar yer almamdan faydalanmaya kararlı olan Sharon Churcher, Prens Andrew ile geçirdiğim zamana dair el yazısıyla yazdığım ve 2011'de ilk tanıştığımız gün kendisine verdiğim sayfalar hakkında yanıtıcı bir haber yazdı.

Bu sayfaların fotoğrafları –çizgili kâğıt üzerindeki tuhaf el yazım– Churcher'in dedikodu sitesi Radar Online'daki haberine eşlik ediyordu ve başlığı daha nefes kesici veya daha hatalı olamazdı: "'Genç Seks Kölesi'nin Günlük Kayıtları, Prens Andrew ile Yaşadığı Kirli İlişkiyi Kendi El Yazısıyla Detaylandırıyor." "Dünya çapında bomba etkisi yaratacak özel haber" olarak lanse edilen haber, ona verdiğim yirmi dört sayfayı "gizli

günlük” olarak tanımladığı ve bunları Epstein ile birlikteyken yani ergenlik çağımdayken yazdığımı ima ettiği için yanılttı; oysa bu sayfaları on yıl sonra benden istediğinde yazmıştım. O sayfaları tekrar okuduğumda, acemi küçük kız tarzı üslubundan utandım. Ama daha da önemlisi Churcher’dan tiksindim. Bir zamanlar arkadaşım olduğuna inanmıştım; şimdi onun sadece bir çıkarıcı olduğunu gördüm. Yıllar önce benimle yaptığı röportajları istismar etmeyi daha ne kadar sürdürecekti?

Yalancı olarak suçlanmak hiç eğlenceli değil. İftiraların hedefi olmak ise berbat bir şey. Psikoloğum Dr. Lightfoot, anksiyete ataklarımla başa çıkamam için bana nefes egzersizleri öğretmişti ancak dava birleştirme dilekçesinden hemen sonraki haftalarda heyecanımdan aşırı nefes alıp vermemek için kendimi zor tutuyordum.

Ama sonra inanılmaz bir şey oldu. Boies’in firmasının Fort Lauderdale ofisinde Sigrid McCawley adında bir meslektaşım vardı. Dördüncü çocuğunu doğurduktan sonra doğum iznindeydi ve işe dönmeye hazırlanırken Boies ona benim davamdan bahsetti. Geçmişte sözleşme ve menkul kıymetler davaları alanında uzmanlaşmış olmasına rağmen, McCawley yıllarca istismara uğramış kadınlar ve koruyucu aile çocukları adına gönüllü olarak çalışmıştı. CVRA davası beni 2015’in başlarında doğrudan ilgi odağına yerleştirdiğinde, Boies McCawley’ye ulaştı ve benimle görüşmesini istedi. New York’a uçtum ve McCawley ile tanıştığım an, bu çarpıcı, ince yapılı, iddialı bir tavra sahip sarışın bir kadınla hayatım daha iyiye doğru değişti.

Brad Edwards’a her zaman minnettar olacağım. Benim için öne çıkan ilk avukat oydu; bana çok şey öğretti ve öğretmeye devam edecek. Ama Siggy’de, annesinin bu takma adı kullandığını duyduktan sonra McCawley’ye böyle seslenmeye başladığımda sanki bir kız kardeş bulmuş gibi hissettim. Siggy zeki, korkusuz ve yılmaz bir karakterdi. David Boies, Brad ve Siggy,

tacizcilerimi gerçekten hesap vermeye zorlamak için ihtiyacım olan hukuk rüya takımıydı.

Bunu yapmak kolay olmayacaktı. #MeToo hareketinden önceki Amerika'yı hatırlıyor musunuz? Bunu yazarken üç cesur gazeteci ve kaynaklarının, film yapımcısı Harvey Weinstein'ın sayısız kötü eylemini ortaya çıkararak cinsel taciz, saldırı, cinsiyet ve güç hakkında bir tartışma başlatmasının üzerinden yedi yıldan az bir süre geçti. Yine de o zamanlar kadınların tacizcileriyle yüzleşmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu birçok kişi unuttu. Elbette hâlâ tehlikeli ama o zamanlar çok daha kötüydü. İstesek bile, Siggy ve ben o günleri asla unutamayacağız.

2015'in başlarında güçlerimizi birleştirdiğimizde, Weinstein'ın ahlaksızlığının ortaya çıkmasına iki yıldan fazla zaman vardı ve birçok insan onun gibi seri tacizcilerin varlığından habersizdi. Dahası, o dönem birçok kişi, öne çıkan kadın mağdurlara şüpheyle yaklaşıyordu. Aslında çok kibar davranıyorum. Yeniden ifade edeyim: O zamanlar istismar mağdurları rutin olarak itibarsızlaştırılıyor, fahişe gibi muamele görüyor ve basında tekrar tekrar dövülüyordu. Siggy ve ben o "karanlık günleri" hatırlıyoruz, çünkü birlikte yaşadık. Onunla ilk tanışmamızdan sadece birkaç hafta sonra *New York Daily News*'ta benim hakkımda çıkan bu manşet, karşı karşıya olduğumuz şey hakkında her şeyi anlatıyordu:

*PRENS BİR YALANCININ TECAVÜZ SUÇLAMASIYLA
KARŞI KARŞIYA
CİNSEL KÖLELİK ŞOKU; 1998 YILINDAKİ DAVADA
SUÇLAYANIN İDDİASI REDDEDİLMİŞTİ*

Bu sözler, 23 Şubat 2015'te *Daily News*'un ön sayfasında, Prens Andrew'un kolunu "mağdur"un (yani benim) beline sarmış haldeki fotoğrafının üzerine yerleştirilmişti.

“Prens Andrew ile cinsel köle olarak grup seks yaptığını iddia eden Virginia Roberts, 14 yaşındayken iki gence tecavüz iftirasında bulundu” diye yazıyordu bir altyazıda. Sayfayı çeviren okuyucular, sızdırılmış on yedi yıllık Palm Beach İlçe Şerif Ofisi raporuna dayanan bir makale buldular; bu rapor ben on dört yaşındayken yazılmıştı. Daha önce de belirttiğim gibi, o zamanlar polis memurlarının soruşturduğu rahatsız edici ayrıntıları anlattım: 1998 yılında, biri on yedi, diğeri on sekiz yaşında olan iki genç erkek, ben baygın haldeyken arabanın arka koltuğunda bana cinsel saldırıda bulunmuştu. Şimdi otuz bir yaşındaydım ve Epstein ile bağlantılı tacizcilerimden birkaçının adını mahkeme dosyalarında yeni açıklamıştım. Buna karşılık, birileri bu gizli raporu ortaya çıkarıp basına sızdırmıştı.

Özellikle küçük yaştaki mağdurlarla ilgili raporlar başta olmak üzere, çocuk suç kayıtları gizli tutulmalıdır. Ancak yasa ihlali bu makalenin en kötü yanı değildi. En kötü yanı, “tejavüz iftirası” başlığıyla sızdırılan raporun ne dediğini yanlış yorumlamasıydı. Savcılar davayı düşürdüler çünkü benim doğruyu söylediğime inanmadılar. Aslında davanın kovuşturulmamasının nedeni daha da belirsizdi: Saldırı, Growing Together’da bir danışman tarafından bildirilmişti; orada kayıtlı olduğum için, benimle görüşmek isteyen müfettişler iletişime geçmekte zorluk çektiler, rapor bunu kabul ediyordu ve her iki erkek de benimle cinsel ilişkiye girdiklerini doğrularken rızam ile olduğunu ısrarla savundular, bu yüzden klasik “o söyledi, bu söyledi” durumu oldu. Evet, belgeler davanın “mağdurun güvenilirliğinin olmaması ve duruşmada önemli bir başarı olasılığının bulunmaması” nedeniyle kovuşturulmadığını belirtiyordu. Ancak Siggy’ye göre bu, bir dava sonuçsuz kaldığında kolluk kuvvetleri tarafından kullanılan standart bir ifadeydi.

Daily News’tan yorum için ulaşıldığında Siggy bunu şöyle belirtmeye çalıştı: “Savcıların onu güvenilir bulmadığını

söylemesi, yalnızca kazanmak için yeterli kanıtları olmadığını düşündükleri anlamına gelir. Ama o tecavüze uğradı” diye Siggy’yi alıntılıdı *Daily News*. “Ve gizli tutulması gereken çocukluk kayıtlarının sızdırılmasıyla tekrar mağdur edilmek utanç verici... Sizin gibilerin çabalarına rağmen susturulamayacak.”

Bu güçlü kadının benim için savaşmasından çok memnun oldum ve bunu Siggy’ye söyledim. Kısa süre sonra ona “Süper Kadın” lakabını takacaktım. Ama Süper Kadın yanımda olsa bile, *Daily News*’un korkunç çocukluğumu acımasızca tekrar gündeme getirmesi alçakça bir darbeydi. İlk haber çıktığında Siggy ile telefonda konuştuk ve bana muhtemelen daha fazlasına hazırlıklı olmamız gerektiğini söyledi. Siggy, önceki hukuk çalışmalarında medya sorularına verdiği olağan yanıtın “Yorum yok” olduğunu söyledi. Ancak burada farklı bir şeyle karşı karşıya olduğumuza inanıyordu. Makaleyi okuyunca, muhabirin sızdırılan şerif raporundan mümkün olduğunca yıkıcı bir portre çizmek amacıyla seçilmiş ifadeler kullandığı anlaşılıyordu. Örneğin, haberde annemin 1998’de bir dedektife “kızının geçmişteki uyuşturucu bağımlılığı ve Royal Palm Beach’teki birçok çocuğun uyuşturucu, büyücülük ve hayvan kurban etme işlerine karıştığı” hakkında bilgi verdiği belirtiliyordu. Yani suç ortaklığından bahsediyoruz! Bir sürü şeyle suçlandım ama hayvan kurban etmek mi? Hayvanları benden daha çok seven kimse yok.

Sızdırılan tecavüz raporu makalesinden beş gün sonra, *Daily News* tekrar peşime düştü. Daha önceki makalenin yazarı tarafından ortaklaşa yazılan bu yeni makalenin başlığı “Jeffrey Epstein’ı Suçlayan Kişi Bir Seks Kölesi Değildi Ama Paraya Aç Bir Seks Kedisiydi, Eski Arkadaşları Söylüyor” şeklindeydi. Beni “para karşılığında seks yapmaya hevesli, çılgın bir parti kızı” olarak tanımlayan makale, büyük ölçüde Loxahatchee,

Florida’da yaşayan Philip Guderyon adlı bir kişiye dayanıyor-
du. Guderyon, benimle aynı dönemde Growing Together’da
olduğunu söyledi (ama ben onu hiç hatırlamıyordum). Guder-
yon, benim Epstein’ın “baş metresi” olduğumu ve asla “esir
tutuluyormuş gibi” görünmediğimi iddia etti. Makalede söy-
lenmeyen şey ise Guderyon’un hırsızlık, çalıntı mal ticareti, ko-
kain bulundurma ve memura direnme suçlarını içeren kabarik
bir sabıka kaydına sahip olmasıydı. Guderyon daha sonra bir
barda bir adamın başına vurup ölümüne neden olduğu için de
mahkûm edildi ve on yıl hapis cezasına çarptırıldı.¹ Guderyon
beni yakından tanıyan güvenilir bir kaynak değildi.²

Siggy yine beni savunmaya çalıştı. *Daily News*’a verdiği de-
meçte, “müvekkilimin bu istismara razı olduğunu veya istis-
marın para karşılığında kabul edilebilir olduğunu söylemek,
ABD’de yetişkinler tarafından kandırılarak cinsel istismara uğ-
rayan küçük çocukları korumak için var olan yasaları göz ardı
etmektir” dedi. “Zengin ve inanılmaz derecede güçlü bir kişi
tarafından cinsel istismara uğrayan küçük bir çocuğu suçlamak
sorumsuzluktur ve yalnızca diğer mağdurları susturmaya ve
istismarcıyı ödüllendirmeye yarar.”

Ancak Siggy sanki boşa kürek çekiyordu. O ve Brad ile ben,
bu karalama kampanyalarıyla mücadele etmek ve dikkatleri
gerçeğe odaklamak istiyorsak, Siggy’nin yorum yapmasından
daha fazlasının gerektiği sonucuna varıyorduk. Bazı med-
ya haberleri, üç çocuğuma kötü örnek olan yetersiz bir anne

1 Şubat 2025’te Güney Carolina Yüksek Mahkemesi mahkûmiyeti bozdu ve
yeni bir duruşma emri verdi; alt mahkemenin jüriye Guderyon’un savun-
masıyla ilgili uygun talimatlar vermediğini tespit etti.

2 Daha sonra, isimleri açıklayan birleştirme dilekçemden sonraki günlerde
Epstein ve Maxwell’in, insanları beni itibarsızlaştırmaya nasıl ikna edecek-
leri konusunda iletişim kurduklarını öğrendik. Epstein, 12 Ocak 2015 tarihli
bir e-postada Maxwell’e şöyle yazmıştı: “Virginia’nın iddialarının yanlış
olduğunu kanıtlamaya yardımcı olmak için ortaya çıkan arkadaşlarına, ta-
nidiklerine, ailesine bir ödül verebilirsiniz.”

olduğumu ima ettikten sonra, bu yalanlara karşı mücadele etmeye karar verdik. Bu haberler, beni ve ailemi incitmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceklerini kanıtlıyordu. Efsanevi bir pedofil olan Epstein ile bağlantılı kişilerin bana ve aileme karışılmakta bu kadar çabuk davranmalarına sanırım şaşırılmamalıydım. Ama bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Anlatının kontrolünü beni utandırmaya çalışanlardan geri alma zamanı gelmişti.

Çok yol kat etmiştim. On üç yıl önce, Epstein ve Maxwell'den nasıl kurtulacağım konusunda pek bir fikrim olmadan yabancı bir ülkeye uçmuşum. Şimdi sadece kendimi özgürleştirmekle kalmamış, aynı zamanda daha azimli olmuşum; sadece ortadan kaybolmayı arzulayan ürkek bir genç kızdan, adı ve yüzü, mağdurların tacizcilerinden kamuoyunda hesap sorması fikriyle özdeşleşen güçlü bir kadına dönüşmüşüm. Ancak eleştiriler çocuklarıma ebeveynlik yapamayacağımı dahi dile getirdiğinde, bu beni hırslandırdı.

Robbie ile bir aile kurmuşum. Babamın defterini kapatmıştım. Dr. Lightfoot ile en kötü geçmişimden bazılarını deşifre etmiş ve avukatlarımla yardımıyla tacizcilerimin bazılarının yüzlerini –hâlâ ilk gördüğüm zamanki kadar net görebildiğim yüzler– ifşa etmişim. Epstein ve Maxwell'in istismarına maruz kalmış ve bu ikiliyle çevrelerindeki diğerlerinin yaptıklarının bedelini ödemeleri konusunda ısrarcı olan, giderek büyüyen bir kadın topluluğuna katılmak için ilk adımları da atmışım. En iyi günlerimde, kendimi bu cesur kadınların yanında omuz omuza dururken hayal edebiliyordum. Hâlâ zayıflık anlarım olsa da giderek daha çok güçleniyordum. Savaşma zamanı gelmişti ve hayatımda ilk kez kendimi hazır hissediyordum.

Bölüm IV

SAVAŞÇI

“Küçük bir grup düşünceli, kararlı vatandaşın dünyayı değiştirebileceğinden asla şüphe duymayın. Gerçekten de dünyayı değiştiren tek şey budur.”

–Margaret Mead

Dönüşü Olmayan Nokta

Beş kişilik bir ailenin yıllık Noel portrelerinde kameraya poz verdiğini hayal edin. İlk çocukları doğduğundan beri her aralık ayında, anne, babayı tüm aileyi yerel alışveriş merkezine götürmeye ve Noel Baba ile fotoğraf çektirmek için sıraya girmeye ikna ediyor. Paranın az olduğu yıllarda bile, anne bu fotoğraf için para biriktirdi ve her kuruşuna değdiğini ısrarla söyledi. Şimdi ise iki oğlu ve bir kızı daha büyük. Artık kimse Noel Baba'ya inanmıyor ve bu yüzden herkes –baba dahil– her yıl kırmızı takım elbiseli ve şapkalı tombul, sakallı bir adamla poz vermesi istendiğinde homurdanıyor. Yine de anne pes etmiyor. Bu ritüel konusunda sonuna kadar direniyor.

“Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksiniz” diyorum. Aileme hayatın en neşeli anlarının tadını çıkarmanın önemli olduğunu söylüyorum. İstedığınız kadar “aptalca ritüeller” deyin ama mutlu anıları korumalıyız çünkü ileride onlara ihtiyacımız olacak. Mutlu anılar bir insanı ayakta tutabilir. Bunu çoğu kişiden daha iyi biliyorum çünkü bir zamanlar çok az mutlu anım vardı.

Penrose, Colorado'da kiraladığımız ev, beş dönümlük düz, tozlu bir tarım arazisinin üzerindeydi. Oraya ulaşmak için ayardan sapıp sadece ön kapımıza kadar uzanan kıvrımlı bir toprak ve çakıl yoldan gidiyorduk. Kapımız beyazdı ve küçük giriş holümüze bakan büyük oval vitraylı bir pencereye sahipti. Taşındığımızda, şeffaf kapının belli bir kırsal cazibesi olduğunu düşünmüştüm. Ama asıl seçme sebebimiz annem ve kocası Stan'ın yakınlarda yaşıyor olmasıydı.

Birdenbire, çocukluğumdan beri annemle geçirdiğimden daha fazla zamanı onunla geçirir olmuştum. On iki yıldan fazla bir süredir, annemden sekiz bin mil uzakta yaşıyorduk. Şimdi komşuyduk. Torunlarıyla (sekiz, yedi ve dört yaşında) nihayet vakit geçirebilmesi benim için çok şey ifade ediyordu. Bizi ziyaret ettiğinde onlara çok düşkün olduğu belli oluyordu. Özellikle Ellie ile oynarken annemin küçükken bana nasıl davrandığını hatırladım. Annem çok sevgi dolu olabiliyordu. Bunu tekrar görmek güzeldi.

Geçen gün, en sevdiğim söz yazarı şarkıcılardan biri olan Pink'in, *The Today Show*'da *Trustfall* albümünü tanıttığı bir Instagram videosu gördüm. Kendi annesiyle yaşadığı zor ilişkiyi ve nasıl uzlaşmaya çalıştıklarını anlatırken Pink şöyle dedi: "Sevgi, ömür boyu masaya geri dönmektir." Bu sözler bana çok dokundu. Penrose'a taşınarak annemin yıllardır oturduğu masaya geri dönmüştüm. Büyüdüğüm kadınla tamamen aynı değildi ama bir parçası her zaman aynı kalacaktı. Gençken bana mesafe koymuştu. Şimdi hayatımın bir parçası olmak istiyordu.

Annem beceriksiz bir çocuk bakıcısı olduğunu kanıtladı – tek teklif ettiği sefer sadece yirmi dakika sürdü, ta ki Tyler bir şekilde parmağını plastik bir Nerf tabancasının tetiğine sıkıştırana kadar. Annem beni arayıp geri gelmem için yalvardı. Zaten çocuklarımın onunla yalnız kalmasına pek hevesli değildim. Yine de yakınımdaya olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Bu

süre zarfında, geçmişteki tüm anlaşmazlıklarımızı bir şekilde çözdüğümüz izlenimini vermek istemiyorum. Örneğin, Epstein tarafından fuhuşa zorlandığım erkeklerin isimlerinden birkaçını ona söylediğimde, daha önce bana söylediği şeyi tekrarlardı: Geçmişteki istismarlarım hakkında hiçbir şey duymak istemediğini söyledi, bu onu çok üzüyordu. Annem sorunları konuşarak çözmeye kesinlikle inanmaz. Yine de bir kızın annesine ihtiyacı vardır ve ben uzun zamandır annesiz kalmıştım. Ona her zamankinden daha çok bağlı hissediyordum, bu his, Robbie ve benim açıklayamadığımız korkutucu şeyler olmaya başladığında daha da arttı.

CVRA davasına katılma talebim sunulduğundan beri, biz yokken birden fazla kez eve birilerinin girdiğine dair belirtiler bulmuştuk. Robbie, sürgülü pencerelerin ve kapıların açılmasını önlemek için ahşap “düşme çubukları” yerleştirme konusunda çok özenliydi ve her zaman tüm kilitlerimizi sürgüyle kilitlerdi. Yine de eve döndüğümüzde sürgülerin açık olduğunu görmek bizim için rutin hale gelmişti. Bir öğleden sonra, alışverişten döndüğümüzde ön kapının ardına kadar açık olduğunu gördük. İçeride bıraktığımız malamat cinsi köpeğimiz Bear, sokaktaydı. Şerif departmanını aradık ve gelen görevlilere hiçbir şey çalınmadığını söylediğimizde, hırsızların bilgisayarlarımıza bir tür casus yazılım yüklemek için girmiş olabileceklerini tahmin ettiler. Araba yolumuzdan geçen her aracın marka ve modelini kaydetmek için dışarıya gözetleme kameraları yerleştirmeyi önerdiler. Elbette evet dedik ve kısa süre sonra her yöne doğru yönlendirilmiş karmaşık bir sistem kurdular.

Ayrıca kendimizi savunmak için önlem almamızı da önerdiler. Böylece, evimizden yaklaşık yirmi mil uzaklıkta, West Pueblo’da bulunan bir silah mağazası olan Warrior Kit’e gittik. İki tabanca (ve onları saklamak için bir silah kasası) aldık: benim için “Yargıç” olarak bilinen beş atışlık bir revolver ve Robbie

için dokuz milimetrelik bir tabanca. Bundan birkaç ay sonra, Warrior Kit'in bodrum katındaki atış poligonunun müdavimleri olduk. Hem Robbie hem de ben ailemizi korumak istiyorduk. Zamanı geldiğinde ailemizi savunmaya hazır olacaktık.

Penrose ve çevresinde paparazziler bizi her yerde takip ediyordu. Bir keresinde, ön kapımızdan çıktığım anda bir paparazziyle çarpıştım –bana bir soru sordu, yorum yapmayı reddettim ve fotoğrafımı çekti. Kısa süre sonra, bej bir palto, siyah bir atkı ve başımda örgü bir bereyle çekilmiş o fotoğrafım, “Colorado’da Saklanıyorum” yazan bir başlıkla dünyayı dolışmaya başladı. Başka bir olayda, çocuklar hastayken, paparazziler onları doktor muayenehanesinden çıkarırken benimle fotoğrafladılar. “Ailemden uzak durun, pislikler! Çocuklarımı bu işe karıştırmayın!” diye bağırarak istedim. (Hayal gücümde bile gerçek bir Avustralyalı gibi küfrediyorum.) Ama böyle bir şey yapmak yerine, çocuklarımı arabaya götürdüm.

Bütün bunlar müdahaleci olmaktan öte, tehlikeliydi. Bir keresinde, magazin gazetecileri olduğunu sandığım kişiler tarafından otoyoldan çıkarıldım. Yol kenarında kilitli arabanın içinde oturdum, yüzümü koruyarak ve paniklememeye çalışarak onlar gidene kadar bekledim. O kadar sık kovalandık ki Robbie son anda yan sokaklara dönmekte, hızlı U dönüşleri yapmakta ve kırsal bir yerleşim yerinden çok savaş bölgesindeymişiz gibi araba sürmekte ustalaştı. Bu delilikti. Robbie’ye yavaşlaması için bağırdım. O da bana Amerika Birleşik Devletleri’nin gülünç, kanunsuz bir ülke olduğunu söylerdi. Ben de dünyanın her yerinde paparazzilerin olduğunu söylerdim. O da belki de ailemizin iyiliğini adalet arayışımın önüne koyma zamanının geldiğini söylerdi. Ben öfkelenirdim. O da ‘gaz pedalına’ daha sert basardı. Bazen, aklımızın sınırlarını zorluyormuşuz gibi hissederdik.

Nisan 2015'te iki önemli şey oldu; ikisi de sinir bozucu. 7 Nisan'da, CVRA davasına başkanlık eden Yargıç Kenneth Marra, dosyamın mevcut davayla "aynı" olduğu gerekçesiyle Jane Doe 3 olarak katılamayacağıma karar verdi. Dahası, Prens Andrew ve diğerleri hakkındaki iddialarımın kayıtlardan çıkarılması gerektiğine de karar verdi. Yargıç Marra, "Davanın bu aşamasında, bu müstehcen ayrıntılar gereksizdir" diye yazdı. Marra, iddialarımın doğruluğu hakkında bir karar vermese de "kimlerle ve nerede cinsel ilişkiye zorlandığımla ilgili gerçek ayrıntıların" "önemsiz ve yersiz" olduğunu söyledi. Ancak davada tanık olarak ifade verebileceğimi de belirtti. Brad ve ben, hukuk ekibimizin yargıcın kararına kesinlikle saygı duyduğunu belirten bir açıklama yayımladık. Açıklamada, "Bu önemli davaya katılmaktan mutluluk duyuyorum" dediğim aktarıldı. Ama hayal kırıklığına uğramıştım.

Fakat Brad ve Siggy bana iyi haberler getirdiğinde bu hayal kırıklığı ortadan kalktı. Aylardır tüm büyük televizyon kanallarına ulaşip benimle röportaj yapmak isteyip istemediklerini yokluyorlardı. Hepsi evet demişti. Sonunda kendi hikâyemi saygın bir haber kuruluşuna anlatacaktım. Seçeneklerimizi tarttık ve sonunda ABC'yi seçtik –sunucu Amy Robach'ın hayranıydım ve yapımcısı Jim Hill de birinci sınıf bir araştırmacı gazeteciydi. Röportaj tarihi belirlendiğinde, Robbie ve ben, onun Colorado'da kalmasına ve çocukların benimle gelmesine karar verdik. Annelerinin neden sürekli telefonda olduğunu veya çok sık uçakla ayrıldığını anlamalarını istedim. Dördümüz Denver'dan New York'a uçtuk ve ertesi gün ABC, Alex, Tyler ve Ellie'yi Central Park Hayvanat Bahçesi'ne götürmeleri için iki bakıcı tuttu, ben de Central Park South'taki Ritz-Carlton Oteli'ndeki bir süitte hazırlandım.

O zarif odada oturup mikrofonla donatılırken heyecanlıydım. Bunun oyunun kurallarını değiştirebileceğini düşündüm.

ABD hükümetinin, Epstein ve Maxwell'in suçlarına nasıl göz yumduğunu konuşmak için can atıyordum. Hissettiğim öfke ve ihaneti, Epstein ve Maxwell'in tüm kurbanlarının hissettiğini anlatmak istiyordum. Yıllarca medyayı düşmanım olarak gördükten sonra, medyanın davamıza yardımcı olabileceğine inanmak istedim.

Robach ve ben yerlerimize oturduk ve röportaj başladı. Hemen rahatladım. Robach hazırlıklıydı ve konuşmasının tonu bana gerçeğin peşinde olduğunu gösteriyordu. "Bu, hâlâ New York şehrinde özgürce dolaşan, bana ve birçok kişiye bu korkunç şeyleri yapmış bir adam hakkında bir hikâye" dediğimi hatırlıyorum. "Ve biz hiçbir zaman adalet bulamadık." Robach şöyle sordu: "Epstein'in Florida'da kızları fuhuşa zorladığını itiraf etmesine ne diyorsunuz peki?" Ben de "Bunu adalet olarak görmüyorum" dedim. "Bu küçük kızları 'fahişe' olarak damgalamak ve sonra onun sadece on üç ay hapis cezası alması, her gün hapisten eve çıkması adalet değil bence. Sence öyle mi?" Yaklaşık doksan dakika boyunca Robach'a Epstein ve Maxwell'in seks trafiğini nasıl organize ettikleri hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Ona, taraflarınca fuhuşa sürüklendiğim birkaç erkeğin adını verdim. Bana istismarın belirli anları hakkında ayrıntılı bilgi vermeme istediğinde birkaç kez ağladım. Ama sorun değildi. Kalbimden konuştuğumu hissettim.

Röportaj sona erdiğinde odada kutlama havası vardı. Kanaldaki insanlar Brad ve Siggy'ye harika geçtiğini söylediler. Röportajın bir bölümünün *Good Morning America*'da yayınlanacağı, geri kalanının ise kanalın daha uzun formatlı programlarından birinde yayınlanacağı söylendi. Rahatlamış ve gururlu hissettim. O gece çocuklarımla tekrar bir araya geldiğimde onlara, "Anneniz bugün iyi iş çıkardı" dedim.

Ama sonra bekleme başladı. Haftalarca hiçbir açıklama yapılmadan oyalandık. Sonunda, kanaldan biri hukuk ekibime,

Robach'a Prens Andrew'a satıldığını anlattığım için kanalın Buckingham Sarayı'na ve Epstein'in avukatına ulaşmak zorunda kaldığını söyledi. Bu durumun neden bu kadar gecikmeye yol açtığı belirsizdi. Robach ve yapımcısı çok öfkeliydi. Ama her ne sebeple olursa olsun, ABC röportajı asla yayınlanmadı.¹

Mücadele ettiğim kişiler tarafından bir kez daha yenilgiye uğratılmışım. Merak ediyordum, ABC gibi bir medya devi geçeceği ortaya çıkarmaya çalışırken bile engellenebiliyorsa benim gibi hayatta kalanlar için herhangi bir umut var mıydı?

---

1 Dört yıl sonra, 5 Kasım 2019'da Amy Robach'ın "açık mikrofon"da konuştuğu bir video kamuoyuna açıklandı ve yaşananlara biraz daha ışık tuttu. Robach, benimle yaptığı röportajın yayınlanmamasına "her geçen gün daha da sinirlendiğini" ve "yaşadığımız şeyin inanılmaz olduğunu" söyledi. Robach, kendisine üst düzey yetkililer tarafından "Jeffrey Epstein kim? Kimse onu tanımıyor. Bu aptalca bir hikâye" denildiğini kayıta belirtti. Ayrıca Epstein'in avukatlarının ve İngiliz kraliyet ailesinin röportajı iptal etmek için baskı uyguladığını, kanalın gelecekte Prens William ve Kate Middleton'a erişimini kaybetmekten korktuğu için boyun eğdiğini söyledi.

Her Zaman Benim Kızım

Temmuz 2015'te Robbie ve ben Avustralya'ya dönme zamanının geldiğine karar verdik. Robbie'nin zaten prostat kanseri olan yaşlı babasına şimdi de asbestozis¹ teşhisi konmuştu. Bu durum ve ilk hırsızlık olayından beri hissettiğimiz huzursuzluk nedeniyle, Colorado'da artık kendimizi güvende hissetmiyorduk. Bu benim için kolay bir karar değildi. Amerika Birleşik Devletleri'nde olmanın ailemle ilişkilerimi onarmama izin vereceği fikrine çok inanmıştım. Özellikle kardeşlerimle biraz ilerleme kaydetmiştim ama aynı zamanda bazı noktalarda da gerileme yaşamıştım. Bu kayıp hissi, artı Brad ve Siggy ile olan çalışmalarımın henüz bitmemiş olması ayrılma konusunda isteksiz olmama neden oldu.

Ancak Robbie'nin mutsuzluğu Amerika'da kalma isteğimden daha ağır basıyordu. Çalışmak istese de ailemizi güvende tutmak için kaygılanırken bunu yapabileceğini düşünmüyordu. Robbie gibi gururlu bir adam için ailesine bakmamak zordu. Ama ikimiz de paranoyaklaşıyorduk –diyebilirdim ama bu

1 Kişinin, asbest liflerini solumasıyla ortaya çıkabilen bir akciğer hastalığı. (ç.n.)

doğru değil. Paranoya, insanların size zarar vermek istediğine dair sebepsiz bir duygudur. Yaşadıklarımıza bakılırsa ailemizin tehlikede olduğuna inanmamız tamamen mantıklıydı.

Bu yüzden Temmuz 2015'te Robbie Avustralya'ya uçtu. Plan, Sydney'in 1500 mil kuzeyinde, Cairns şehrinin yakınlarında yerleşmemizdi. Robbie'nin orada iş imkânlarının iyi olduğunu söyleyen bir arkadaşı vardı ve Cairns'in uzak konumunun bize daha fazla mahremiyet sağlayacağını umuyorduk. Robbie bizim için işleri ve kalacak yeri ayarlayacaktı, ben ise çocuklarla birlikte geride kalıp eşyaları toplayıp birkaç işi halledecektim.

Gerçek şu ki, Siggy ile birlikte Avustralya'ya geri dönmeden önce halletmemiz gereken birkaç şey vardı. Bu benim için sorun değildi, çünkü Siggy'yi tanıdıkça ona daha çok saygı duymaya başladım. Üç kızını geçindirmek için üç işte çalışan bekâr bir anne tarafından büyütölen Siggy, neredeyse doğduğundan beri hırslı ve kararlıydı. Aramızda sadece on bir yaş fark olmasına rağmen ona hayranlık duyuyordum. Kısa süre sonra kişisel zorluklarla karşılaştığını öğrendim; kısırlıkla mücadele etmiş ve sonunda kendisine ve kocasına, "tüp bebek mucizeleri" dediği dört çocuğunu dünyaya getirmelerine yardımcı olan bir doktor bulmuştu. Bu arada, zekâsı da merhametiyle eşdeğerdı. Siggy bana tüm kariyeri boyunca benimki gibi bir dava için hazırlandığını hissettiğini söyledi. "Hayat seni bir sebeple bir yerlere götürür, Virginia" dedi, aile içi şiddet sığınağında gönüllü olarak geçirdiği yılları hatırlayarak. "Bütün bunlar, senin hikâyeni dinlemek ve kariyerimin en önemli davası olan senin davayı üstlenmek için beni mükemmel bir konuma getirdi."

Brad ile yaptığım gibi Siggy ile yakından çalışarak Epstein'ın ortakları olduğu bilinen erkeklerin fotoğraflarını titizlikle inceledik. Taraflarından fuhuşa zorlandığım birkaç adamı daha hatırladım. Bazılarının kimlikleri beni şoke etti, çünkü çok geniş bir güç ve etki yelpazesini temsil ediyorlardı. Bu adamların her birinin yüzünü, beni istismar ettikleri günkü gibi hatırlıyordum.

Ne kadar istesem de onları asla unutamazdım. Bu adamlardan biri bu sıralarda vefat edecekti. Diğerlerine karşı ne tür bir yasal işlem başlatabileceğimiz belirsizdi ancak onları –sadece kendim için bile olsa– afişe etmek kurtarıcı bir güce sahipti. Bunlar ta-nınmış, elit, zengin, kendi alanlarında belirli bir prestije sahip adamlardı. Ortaya çıkardığım her isimle, ergenlik çağında hissettiğim bir şeyi daha iyi anladım: Eğer biz kızlardan herhangi biri istismara ilk uğradığımızda insan ticareti mağduru olduğumuzu bildirmiş olsaydı, ciddiye alınma olasılığı düşüktü. Şimdi ise kimlerin bizi dinleyeceğini merak ediyordum.

Bu arada Siggy, #MeToo hareketinin ardından gelişen bir hukuk alanı olan iftira üzerine çalışıyordu; uzun zamandır sessiz kalan mağdurlar konuşmaya başlamıştı. Buna karşılık giderek daha fazla fail, iftiraya uğradıklarını iddia ederek suçlayıcılarına dava açıyordu. Ancak Siggy, Maxwell'e meydan okumam için farklı bir yol bulduğuna inanıyordu. Özellikle Maxwell'in halkla ilişkiler sorumlusu, Ocak 2015'te beni yalancı olarak nitelendiren bir açıklama yayımladığında Siggy, Maxwell'in *bana* iftira attığına inanıyordu. Ve o, sadece bunu kanıtlayabileceğini düşünmekle kalmadı, böyle bir eylemin, zamanaşımı süresiyle (ki bu da Maxwell'e karşı ceza davası açmamı engelliyordu) kısıtlanmadan yaşadığım istismarı anlatmamıza olanak sağlayacağını da düşündü.

Siggy, suçlanan kişilerin kendilerine yöneltilen iddiaları reddetmesinin bir iftira davasında mutlaka başarılı olabilecekleri anlamına gelmediğini açıkladı. Sadece bir reddetme durumunda pek fazla bir şey yapılamıyordu. "Ama Maxwell, sana cinsel istismarda bulunan ve *sonra* da sana yalancı diyen biriydi" dedi Siggy. "Bu reddetme farklı çünkü cinsel istismar davası bağlamında gerçekleşiyor. Şimdi kamuoyu, Maxwell'in başkalarının bilmediği bilgilere sahip olduğunu varsayabilir." İşte kilit nokta: Maxwell, bildiği ama açıklanmayan gerçeklere dayanarak bana "yalancı" demişti. Başka bir deyişle, ifadesi

başka bir gerçeklik olduğu iddiasını *ima ediyordu*. “Yani bunun iftira olduğunu ve kendini savunma hakkımız olduğunu söyleyeceğiz” dedi Siggy. “Onu iftira nedeniyle dava edeceğiz ve iftirayı kanıtlamak için cinsel istismarla ilgili ayrıntılara girmemiz gerekecek.” Siggy’yi bir süper kahraman olarak gördüğümü söylemiş miydim? İşte bunun daha fazla kanıtı.

Eylül 2015’te Siggy, Maxwell aleyhindeki davamı Manhattan federal mahkemesinde açtı. Davada Maxwell’in beni “kasıtlı olarak kötü niyetle itibarsızlaştırmak” istediği ve onun, Epstein’ın ve diğer güçlü kişilerin dünya çapında işlediği cinsel suçları ifşa etme çabalarımı susturmak için “kasıtlı bir çaba” gösterdiği belirtildi. Maxwell’in inkârının güvenilirliğime zarar verdiğini ve “Maxwell’in yardımıyla Epstein’ın Giuffre’yi sonunda kaçana kadar yıllarca cinsel olarak istismar edebildiğini” vurguladı. Ancak davamdaki en sevdiğim cümle, neden dava açtığımı açıklıyordu: “Sonuç olarak, bir anne ve Epstein’ın birçok kurbanından biri olarak Giuffre, başkalarına yardım etme umuduyla cinsel istismar deneyimleri hakkında konuşması gerektiğine inanıyordu.” Özellikle bir kız çocuğu annesi olmanın harekete geçme kararlılığımı nasıl körüklediğini dünyanın bilmesini istedim.

Robbie Avustralya’ya döndükten sonra Colorado’da bir gece geç saatte, çamaşır katlarken uzun, dolambaçlı araba yolumuzda far ışıklarını gördüm. Daha önce de söylediğim gibi, ana yoldan uzakta, büyük bir arazide yaşıyorduk. Bizi ziyaret eden kimse olmadığı sürece çakıllı yolumuzdan geçmenin hiçbir nedeni yoktu. Kimseyi beklemiyordum, bu yüzden farlar beni alarma geçirdi. Araba yavaşça yaklaştı, sonra durdu. Bir hareket olup olmadığını gözlemlerdim ancak sürücü ön koltukta, motoru rölantide çalıştırarak uzun farlarını şeffaf ön kapımıza doğrultmuş halde bekledi.

Daha sonra diğer Epstein kurbanlarının da tam olarak bu tür gözdağı yaşadığını öğrenecektim: geceleyin pencerelerine

doğrultulmuş parlak ışıklar. O zaman bundan habersiz olsam da ailemin tehlikede olduğundan emindim. Evde hızla hareket ederek, uyuyan Ellie'yi yatağından alıp nazikçe odamdaki dolaba koydum. Sonra Alex ve Tyler'ı uyandırdım ve onları da dolaba götürdüm. Gözlerini ovuşturuyorlardı, şaşkınlardı. Katladığım çamaşırları alıp üzerlerine attım, onları gözlerden saklamaya çalışıyordum. Oğullarımın yüzleri yığın arasında görünürken, "Sessiz olmanızı istiyorum" diye fısıldadım. "Bu kapıyı neredeyse tamamen kapatacağım, bu yüzden güvende olacaksınız ve korkmayın" dedim, kendim de korkmuş gibi görünmemeye çalışarak. "Anneniz bunu halledecek."

Ön kapıya dönerek gidip silah kasasından rovelver tabancamı çıkardım ve doldurdum. Sonra, bir sineğe bile zarar vermeyecek olsa da korkutucu görüldüğü için malamat cinsi köpeğimiz Bear'ı yanıma aldım. Yavaşça, Bear ve ben, farların doğrultulduğu, bir film seti gibi aydınlatılmış ön kapıya yaklaştık. Bir elimde silah, diğer elimde Bear'ın tasmaı vardı. Eminim davetsiz misafirler bizi kurşunlu camdan görebiliyorlardı ama emin olmak için kapıyı biraz araladım ve silahı göz kamaştırıcı farlara doğru salladım. Sonra kapıyı kapattım ve orada, silah elimde, hazır bir şekilde durdum. Beş dakika boyunca böyle karşı karşıya bekledik: Araba rölantide çalışıyor, ben silahı sıkıca tutuyorum, Bear yanımda nefes nefeseydi. Nihayet, sonsuza dek gibi gelen bir sürenin ardından, sürücü arabayı geri vitese takti ve yavaşça geri gitti, karanlığa doğru uzaklaştı.

İşte o zaman şerifi çoktan aramam gerektiğini fark ettim. Bu yüzden, çocukları rahatlatmak için dolaptan çıkardıktan sonra şerifi aradım. Dakikalar içinde iki şerif yardımcısı geldi. "Hayır" dedim onlara, "plaka görmedim. Hayır, arabanın marka ve modelinden emin değilim" ve şerif departmanı taşınacağımız için kameralarını kaldırmıştı, bu yüzden herhangi bir güvenlik kamerası kaydı da yoktu. Yardımcılar, şafak sökene kadar evimizin dışında devriye arabalarında kalacaklarına söz verdiler. Onlara teşekkür ettim, sonra çocukları yataklarına geri

götürdüm. Ellie tüm bunlar olurken uyumuştı ama oğlanları uyutmam biraz zaman aldı. “Arabada kim vardı?” diye sordular –cevaplarını bilmediğim birçok sorunun ilki. “Ne istiyorlardı?” “Neden hiçbir şey söylemediler?” Sonunda Alex ve Tyler da uykuya daldılar. Ama ben değil. O gece ve ondan sonraki birçok gece gözümü bile kırpmadım.

Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum, özellikle evde küçük çocuklar varken ama bundan sonra her gece dolu tabancamı komodinin üzerinde bırakarak yatağa girdim. “Bu insanlar nereye kadar ileri gidecek?” diye sordum Robbie aradığında. Tahmin yürütmeye dayanamadı ve sadece “Jenna, oradan ayrılmanızı istiyorum. Hemen buraya gelmenizi istiyorum” dedi. Amerika Birleşik Devletleri’ne, burada yeni bir hayata başlayabileceğimiz umuduyla gelmiştim. Ama şimdi, iki yıldan kısa bir süre sonra, Robbie ile aynı fikirdeydim: Avustralya’ya bir an önce dönmek istiyorduk.

Annem, yeri doldurulamaz eşyaları –Tyler’ın birinci sınıfta yaptığı seramik papağan ve diğer hatıralar– Avustralya’ya götürmek için paketlememe yardım etti.

Colorado’daki son günlerimizden birinde, annemle birlikte çocukların odalarından birinde birkaç son eşyayı kutularken adımı söylediğini duydum. Kapatmaya çalıştığım bavuldan başımı kaldırdım ve elinde dikkörtgen, iğne oyası bir yastık tuttuğunu gördüm. “Annem bunu bana verdi ve şimdi de senin sahip olmanı istiyorum” dedi annem, yastığın koyu kırmızı kadife kenarını düzeltip bana uzatırken. Yastığın ön yüzünde, büyük harflerle yazılmış şu kelimeleri çevreleyen, küçük çapraz dikişli kırmızı çiçekler ve yeşil yapraklar vardı:

HER ZAMAN KIZIM ŞİMDİ DE ARKADAŞIM

“Bizim için istediğim şey bu” dedi, gözleri yaşlıydı. O anda, *alabileceğim bir özüre muhtemelen en yakın şey*, diye düşündüm.

Bu da bir şeydi. Colorado'daki kiralık evimizin zemininde otururken annemi daha net görebilecek kadar iyileşmiş ve olgunlaşmışım; hem olduğu kadın hem de bir zamanlarki üç çocuklu bunalmış genç anne olarak. Bence önemli olan nereden geldiğini bilmektir. İyi ya da kötü, seni yaratan insanlar her zaman kim olduğunun bir parçası olacak. Ebeveynlerime asla güvenemeyeceğimi ve onları asla değiştiremeyeceğimi biliyordum. İkisi de çok örselenmişti. Ama annemin bir kısmının daha iyi biri olmayı dilediğini de gördüm: benim için orada olabilecek bir insan.

Ekim 2015'te Avustralya'nın bizi kollarını açarak karşıladığını söylemek isterdim. Ama zorlu bir geri dönüş yaşadık. Robbie'nin bizim için kiraladığı ev, Cairns'in yaklaşık yirmi beş mil kuzeyindeki Palm Cove'daydı. İyiydi ama orayı bir yuvaya dönüştürmek için zamanı olmamıştı. Bir televizyonumuz ve mikrodalgamız vardı ama mobilyamız veya yatağımız eksikti ve alışverişe gidecek paramız dahi yoktu. Robbie bir tatil köyünde güvenlik görevlisi olarak iş bulmuştu ama yine de ikinci el bir araba alıp kira depozitosunu ödedikten sonra paramız kısıtlıydı. İlk birkaç gece hepimiz yerde uyuduk.

Yıl sonuna doğru Robbie bir hastanede daha iyi bir güvenlik işi buldu. İyi kötü idare etmeye başladığımız için ikimiz de biraz daha rahat nefes almaya başladık. Yıllardır artan aktivistliğim aramızda bir çekişme yaratmıştı ve bu da zaman zaman Robbie ile evliliğimizi uçurumun eşiğine getirmişti. Her ikimiz de beni daha kamusal bir figür olmaya iten ilkeye katılıyorduk: Kötülerin kazanmasına izin verilmemeli! Ancak gerçek şu ki sessiz kalmayı reddetmem onurlu olsa da ailemiz için ciddi sonuçlar doğurdu. Ama en azından şimdilik Robbie'nin ülkesindeydik ve orada kendini daha rahat hissediyordu. Daha fazla sorun çıkacak olsa bile, en azından kocam kendi topraklarında güçlü duracak ve onlarla yüzleşmeme yardım edecekti.

Yemin Ederim

2016 benim için İfade Yılı olacaktı. Maxwell'e karşı açtığım İftira davasının bir parçası olarak avukatlarım onu 2016'da iki kez, onun avukatları da beni iki kez ifadeye alacaktı, her ikisi de Denver'daydı. Ayrıca 2016'da Epstein'in çevresindeyken tanıdığım birçok kişi ifade vermeye çağrıldı: annem, babam, eski erkek arkadaşlarım Michael ve Tony, bir başka Epstein mağduru Johanna Sjoberg, Palm Beach'teki Epstein'in kâhyası Juan "John" Alessi ve tabii ki Epstein'in kendisi. (Tüm bu kişiler arasında sadece Epstein, kendi aleyhinde suçlama yapılmaması için Anayasa'nın Beşinci Maddesi'ne başvurdu ve cevap vermeyi reddetti.)

İfade vermeye çağrılmak nasıl bir şey diye soracak olursanız, konu ne olursa olsun çok yıpratıcı. Ve tahmin edebileceğiniz gibi sorgulama yıllar öncesine dayanan cinsel istismarla ilgili olduğunda özellikle acı verici oluyor. Bir ifade sırasında o kadar sinirlendim ki kısa bir ara verdiğimizde tuvalete gidip kustum. Aynı ifade sırasında, bir avukatın çocuklarımın fotoğraflarını masaya fırlatmasıyla da irkildim; bu, gördüğüm en

mafya tarzı gözdağı taktiğiydi. Avukat, Facebook kullanımım hakkında (ve çocuklarımın fotoğraflarını oraya yüklediğimden güvenliğim için kaygılı olmadığım konusunda) bir noktaya değindiğini iddia etti. Ama ben orada sadece kötülük gördüm. Belki de avukatın davranışı Epstein'ı hatırlattığı içindir; Skydy'nin fotoğrafını masaya fırlatıp bana asla polise gitmemi söylediği anı hiç unutmamıştım. Bebeklerimin yüzlerinin böylesine arsızca sergilenmesini doğrudan bir tehdit olarak yorumladım.

Lütfen bunu bir sempati talebi olarak algılamayın. Kimse bana tacizcilerime meydan okumanın kolay olacağını garanti etmedi. Bu iğrenç insanlarla mücadele etmeyi seçmiştim ve bunun her zaman zorlu bir mücadele olacağını biliyordum. Psikoloğum Judith Lightfoot ile her pazartesi telefonda konuşmaya devam ediyordum. Meditasyon ve nefes egzersizleri önermenin yanı sıra, sesimi daha çok yükseltmemi teşvik ediyordu ve ne kadar çok konuşsam o kadar güçlü hissedeceğimi düşünüyordu. Yine de bu son derece yorucu bir yıl olacaktı. Bunun bir kısmı da lojistikti: Verdiğim ifadeler ve tanık olduğum ifadeler arasında, 2016 yılında dört kez Avustralya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne geri döndüm. (Robbie'nin ebeveynleri bizimle yaşıyordu, bu da yokluğumun tek mümkün yoluydu. Büyükbaba çocukları okula götürüp getiriyor, büyükanne ise yemek pişiriyor ve Robbie hastanede vardiyadayken evi düzenli tutuyordu.) Ama beni gerçekten yoran şey, tüm bunların uyandırdığı duygulardı. Katılmadığım ifadesinde anneme Mar-a-Lago'da çalışmayı neden bıraktığım soruldu. Hiçbir şey bilmediğini ancak babamın, benim Maxwell tarafından eğitildiğimi söylediğini belirtti. Annem Maxwell'i "yeni annem" olarak tanımladı. Babam ifadesinde, Epstein ile El Brillo Yolu'nda tanıştığında pedofilin "ona gayet iyi göründüğünü" söyledi. "Yani, insanları dış görünüşlerine bakarak tanıyamazsınız"

dedi. Ama sonra babam, o zamanki erkek arkadaşım Michael'ı sevmediğini de ekledi: "Elbette, hangi ebeveyn kızının erkek arkadaşını beğenir ki? Onun kızım için yeterince iyi olmadığını düşündüm ama bu sadece benim düşüncem." Her iki ebeveynimin de ifadesi her zamanki gibi kendilerini koruma güdüsüyle hareket ettiklerini ortaya koydu. Bu yeni bir haber değildi ama yine de okumak benim için acı vericiydi.

Sjoberg'in ifadesinin dökümü daha kolay anlaşılırdı çünkü o, yaşadıklarımı doğruladı. Sjoberg, Palm Beach Atlantic Üniversitesi'nin ana kampüsünde, yirmi bir yaşında bir öğrenciyken Maxwell'in kendisine nasıl yaklaştığını anlattı. Maxwell, telefonlara cevap verecek, içecek getirecek ve ev işlerine yardımcı olacak birini saatte 20 dolara işe almak istediğini söylemişti. Sjoberg, teklifi bir uşağın işine benzetmişti. Sjoberg, Maxwell'e Epstein'in malikânesine kadar eşlik etti ve onun isteklerini yerine getirdi. Ancak Maxwell bir sonraki sefer onu çağırdığında Sjoberg'e saatte 100 dolar kazanacağı ve "ayak masajı" yapacağı söylendi. Epstein ile ilişkisinin başlangıçta platonik olduğunu ancak daha sonra Epstein'in kendisini cinsel ilişkiye zorladığını söyleyen Sjoberg, Little Saint James'e de gitti; orada sahilde Epstein'a birlikte masaj yaptığımızı hatırladı. Ve Epstein'in Manhattan'daki evindeki o geceyi hatırladı: Maxwell'in Prens Andrew'a kendisine benzeyen kuklayı verdiği ve sonra kuklanın elini onun göğüslerinin üzerine koyduğu geceyi.

"Maxwell, Jeffrey'nin etrafında bu kadar çok kız olmasının onu rahatsız edip etmediğini hiç sizinle paylaştı mı?" diye sordu Siggy, Sjoberg'e.

"Hayır" diye yanıtladı Sjoberg. "Aslında tam tersi... Bana, kendisinin Epstein'ı yeterince memnun edemeyeceğini ve bu yüzden etrafında başka kızların olduğunu söyledi."

Sjoberg ayrıca Maxwell'in, Epstein'in diğer kızlarla yatmasından rahatsız olmadığını her zaman söylediğini doğruladı.

Sjoberg, Epstein'in bir keresinde bir arkadaşını –bir fizyoterapisti– evine getirmesini istediğini anlattı. Sjoberg'in arkadaşı geldiğinde, Epstein kadına, “Şurada havuz kenarında yatan kızı görüyor musun? Az önce onun bekaretini aldım” demişti. Sjoberg, Epstein'in şehvetli övünmesinden arkadaşının “çok utandığını” söyledi. Bu ifadeyi okuduğumda aklıma gelen tek şey şuydu: “Evet, bu tam olarak Epstein.”

Bu ifadelerin hepsine katılmadım –zaten çocuklardan yeterince uzaktaydım. Ama orada olmam gerektiğini bildiğim bir ifade vardı: Tony Figueroa'nın ifadesi. Tayland'dayken Tony ile konuşmamıştım, bu yüzden ne diyeceğinden emin değildim. Yaşadıklarımı doğrulayabilecek çok şey biliyordu. Ama Tony'nin on dört yıl önce hayatından kaybolmamdan dolayı üzgün olduğunu biliyordum. İfade, Maxwell'in avukatları tarafından planlanmıştı. Avukatlarım, “Tony'yi neden aradılar ki?” diye merak ettiler, onun müvekkillerine yardımcı olacak ve bana zarar verecek bir ifade vereceğini düşünmüş olmalıydı.

Brad, Tony ile bir ön görüşme yaptı ve Tony onu tersledi. Tony, onu terk ettiğimi, utandırdığımı ve kirasını ödeyemeyeceği bir dairede bıraktığımı söyledi. Brad, Tony'ye tek ihtiyacımız olanın gerçeği söylemesi olduğunu söylediğinde, Tony, “Virginia ile konuşana kadar hiçbir şey yapmayacağım. Bana neden böyle davrandığı konusunda bir açıklama yapması lazım” diye cevap verdi.

Bu yüzden, ifadesinden iki gün önce Tony'nin numarasını aradım. Cevap verdiğiğinde, 2002'de ilişkimizin bitme şeklinden dolayı ve 2016'da bu karmaşaya sürüklenmesine neden olduğum için özür diledim. Onun sadece hayatını yaşamaya çalıştığını biliyordum ve sıkıntılı geçmişimizi yeniden ele almanın eğlenceli olmadığını anlıyordum. Çünkü bir zamanlar Epstein'in yörüngesinin dışında bir hayat kurmak için birlikte hareket etmiştik, kendi başıma kaçtığımda Tony'nin terk

edilmiş hissettiğini biliyordum. Telefonda bunu kabul ettim. Birlikte bir çocukluk geçirmiştik. Ona acı çektirmek istemiyordum –ne o zaman ne de şimdi.

Kırk sekiz saat sonra Brad ve ben ifade vermek için Florida'daki bir hukuk bürosuna gittik. Tony ile koridorda selamlaştık ama o gergindi ve gözlerini benden kaçırdı. Bunun nasıl sonuçlanacağından emin değildim. Ancak endişelenmeme gerek yoktu. Maxwell'in avukatının soruları üzerine Tony, birlikte yaşadığımız dönemde Epstein'la ayda iki hafta kadar seyahat ettiğimi hatırladı. Epstein, Maxwell ve arkadaşlarıyla cinsel ilişkiye girmeye zorlandığımı söylediğimi doğruladı. Başka kızları devşirmeye zorlandığımdan ve Epstein ile Maxwell'in biz kurbanlar üzerinde kullanmayı sevdikleri seks oyuncaklarından bahsettiğimi anlattı. Tony, Epstein'ı geride bırakmaya çalıştığımızda özgürlüğün tadını çıkardığımı hatırladı. "Sanki oraya geri dönmek istemiyordu" dedi. Neden kaçmaya çalıştığımı sorduğumda, "kullanılmaktan ve istismar edilmekten kurtulmak için" dedi. Tony, Prens Andrew ile cinsel ilişkiye girmeye zorlandığımı söylediğimi anımsadı ve Londra'dayken güvenliğim konusunda endişelendiğini söyledi. Neden diye sorduğumda, "Sadece benimle konuşma şekli yüzünden. Sanki korkmuş gibiydi" diye yanıtladı. O seyahatten döndüğümde Prens Andrew'un kolunu bana dolamış fotoğrafını gördüğünü belirtti. Ve ben kaçtıktan sonra Maxwell'in kendisini arayıp Epstein için başka kızlar bulup bulamayacağını sorduğunu hatırladı. Tony, "Sadece 'Merhaba. Ben Ghislaine. Jeffrey, gelip yardımcı olabilecek birini bulup bulamayacağınızı merak ediyordu' dedi" diye anlattı.

Ancak benim için ifadenin en dokunaklı kısmı, Maxwell'in avukatının Tony'ye 2002'de ona veda ettiğimden beri birbirimizi görüp görmediğimizi sormasıydı. "Hayır" dedi ve gerçekten üzgün görünüyordu. Masada onun karşısında oturuyor olmanın garip olduğunu söyledi. "Bir hayaletle konuşmak ya da

bir hayalet görmek gibi” dedi. Daha sonra Brad, Tony’nin kafasında çözülmemiş ayrılığımızı geride bırakmak için beni görmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğünü söyledi. Umarım Brad haklıdır.

Avukatlarımın yemin altında sorgulaması gereken en önemli kişi elbette Maxwell’in kendisiydi. İlk ifade alma işlemi planlanmıştı ancak gerçekleşecek miydi? Maxwell daha önce ifade vermektan kaçınmıştı. Örneğin 2010 yılında Brad, CVRA davasıyla ilgili olarak Maxwell’e bir celp göndermişti. Ancak duruşmanın başlamasına saatler kala, Maxwell’in avukatı arayarak annesinin hasta olması nedeniyle ülkeyi terk ettiğini ve geri dönmeyi planlamadığını söylemişti. Haftalar sonra Maxwell, Chelsea Clinton’ın 31 Temmuz’da Rhinebeck, New York’ta gerçekleşen düğününe katılan dört yüz konuktan biri olarak Amerikan topraklarına geri dönmüştü. Yine de ifadesi hiçbir zaman alınamamıştı.

Şimdi, altı yıl sonra, Brad nihayet Manhattan’daki Boies Schiller Flexner ofislerinde Maxwell’i sorguya çekmeyi dört gözle bekliyordu. Ancak sorgudan yirmi dört saatten az bir süre önce Maxwell’in avukatları, Florida’da lisanslı olan Paul Cassell ve Brad’in beni, müvekkillerini, New York’ta temsil etmeleri için geçici bir izin olan pro hac vice’ye¹ itiraz etti. Yargıç buna karşılık, Maxwell’i sorgulayacak kişinin Siggy olacağına karar verdi. Bu beklenmedik bir sürprizdi. “Pro hac” olarak bilinen bu geçici izin taleplerine nadiren itiraz edilir. Siggy, davamda avukat olarak görev yapıyordu ve Brad’in ifade vermeye hazırlanmasına yardım etmek de dahil olmak üzere davam üzerinde gece gündüz çalışıyordu. Ama yine de bana, “Sen olunca durum farklı oluyor” dedi.

“Merak etme, Sig, Maxwell Beşinci Madde’yi kullanacak” diye tahmin etti Brad. “Yani işlediği tüm suçları biliyoruz,

1 “Bu seferlik” anlamına gelen Latince bir hukuki terim.

Beşinci Madde'yi kullanmaması *imkânsız.*" Yine de her ihtimale karşı, Siggy bütün gece iki şey hazırladı: somut cevaplar almayı beklemediği uzun bir soru listesi ve Maxwell'in usta bir manipülatör olduğunu bildiği için onunla başa çıkma stratejisi.

İfade alma işlemi, 22 Nisan 2016'da sabah 9.00'dan hemen sonra başladı. Maxwell yemin ettikten sonra Siggy ondan adresini ve doğum tarihini belirtmesini istedi. Ardından, Süper Kadın ilk esaslı sorusunu sordu: "Bay Epstein için ilk ne zaman bir kadın işe aldınız?" Maxwell şaşkınmış gibi davrandı. "Kadın derken ne demek istediğinizi anlamıyorum" dedi. "İşe almak derken ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Siggy gözünü bile kırpmadı. "Kadın mısınız?" diye sordu. Maxwell evet dedi. Sonra Siggy sorusunu tekrarladı. Maxwell sonunda, Epstein için ilk olarak kırk veya elli yaşında bir kadını işe aldığını, bunun muhtemelen 1992'de olduğunu söyleyene kadar birkaç karşılıklı konuşma geçecekti. Bu iş yavaş ilerleyecek gibi görünüyordu ama sorun değildi çünkü şaşırtıcı bir şekilde Maxwell Beşinci Madde'yi kullanmıyordu.

Siggy sordu: "On sekiz yaşından küçük birini hiç işe aldınız mı?"

"Asla" dedi Maxwell.

"Virginia Giuffre'yi on sekiz yaşından küçükken Jeffrey Epstein'in evine davet ettiniz mi?" diye devam etti Siggy.

Maxwell karşılık verdi: "Virginia Roberts kendini masöz olarak tanıttı ve masaj yapmak için teklifte bulundu." Siggy sorusunu kelimesi kelimesine tekrarladı, bu da Maxwell'in itiraz etmesine neden oldu: "Tekrar ediyorum, Virginia Roberts'ı *davet etmedim.* Masöz olarak kendisi geldi." Ve böylece saatlerce sorgu devam etti. Maxwell, Mar-a-Lago'da benimle tanıştığını hatırlamadığını söyledi ve Epstein'a yapmam için beni görevlendirdiği ilk "masaj"a katıldığını kabul etmedi. Benim, onun yanında masaj *yaptığımı* da inkâr etti.

Siggy devam etti. Notlarına her baktığında Maxwell'in sınırlendiğini fark etmeye başlamıştı, Maxwell'i görmezden geliyordu. Bu yüzden göz teması kurmamaya devam etti ve Maxwell'in sınırını bozdu. "Bay Epstein'ın 'ne kadar genç o kadar iyi' ifadesini kullandığını duydunuz mu?" diye sordu. Maxwell böyle bir şeyi hatırlamadığını söyledi ve beni "korkunç bir hayalperest" olarak nitelendirdi. Maxwell bir şeye cevap vermek istemediğinde, umursamaz bir tavır takınıyordu. Bir noktada, her zamanki gibi kibirli bir şekilde "Devam edelim" dedi. Siggy sakin kaldı. "İfade alma işleminden ben sorumluyum" dedi Siggy. "Ne zaman devam edeceğimizi ben söylerim."

Siggy, "Palm Beach evinde sakladığın bir seks oyuncakları sepetin var mıydı?" diye sorduğunda Maxwell kaçamak cevaplar verdi. "Öncelikle, ne demek istiyorsun?" diye sordu. Buna karşılık Siggy soruyu tekrarladı. Kısa süre sonra tekrar tekrar sormak zorunda kalacaktı. Ve sonra tekrar. Ve sonra *tekrar*. Maxwell sürekli inkâr etti ve Siggy'den basit kelimeleri bile tanımlamasını istedi (*kukla, parti, okul, düzenli olarak* –liste uzayıp gidiyordu). "Virginia ve Jeffrey ile hiçbir zaman, hiçbir zaman, hiçbir noktada hiçbir şeye katılmadım" dedi Maxwell. "Ben bütün bu saçmalıklar olmasaydı onu zar zor hatırlardım." Siggy tekrar tekrar, davadaki belirli bir ayrıntının farkında olup olmadığını sorduğunda Maxwell cevap vermedi ve bunun yerine, "Virginia'nın defalarca yalan söylediğinin farkındayım" dedi.

Ancak Maxwell'in çökmeye başladığına dair işaretler vardı. "Beni tuzağa düşürmeye çalışıyorsun. Tuzağa düşmeyeceğim" diye Siggy'yi uyardı. Maxwell, Epstein'ın uçağında benimle uçtuğunu hatırlayamadığını söyledi ve sonra, benimkinin yanında kendi baş harflerinin de bulunduğu uçuş kayıtları gösterildiğinde, "GM'nin ben olduğumu nereden biliyorsunuz?" diye itiraz etti. Siggy, Maxwell'e Epstein'ın evlerinde çıplak veya

yarı çıplak kızların fotoğraflarını çekip çekmediğini sorduktan sonra Maxwell sert bir şekilde, "Nereye varmak istediğini biliyorum ve bu hiç de uygun bir yer değil" diye karşılık verdi. Siggy yine taviz vermedi: "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sadece sorular soruyorum."

Öğle yemeği arasından sonra baskı altındaki Maxwell sonunda kontrolünü kaybetti. Mar-a-Lago'da benimle tanıştığını hatırlamadığını tekrarladı, bu da Siggy'nin "Mar-a-Lago'da Virginia reşit değilken ona yaklaştığının 'açık bir yalan' olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sormasına neden oldu. Maxwell'in avukatı itiraz etti ancak müvekkili sinirlendi. Özellikle 2009'da Epstein'a karşı açtığım ilk hukuk davasında yaşamı yanlış söylememden dolayı çok sinirlenmişti. Açıkladığım gibi, onunla tanıştığımda on beş yaşında olduğumu söylediğimde (aslında on altı yaşındaydım) bu dürüst bir hataydı. Ancak Maxwell bunu "hikâyeyi daha heyecanlı hale getirmek için aranızda uydurulmuş bir yalan" olarak nitelemişti. "Bunu kabul edemem!" diye bağırды.

"Bu benim sorumun cevabı değil" diye yanıtladı Siggy ama Maxwell devam etti ve konuşurken yumruklarını masaya vurmaya başladı. "Yaşının söylediği gibi olmadığını kabul edebilir miyiz? Bu açıkça, -masaya vurarak- kesinlikle, -masaya vurarak- tamamen bir yalan."

Maxwell'in görünüşü korkutucuydu; masaya vururken, Siggy'nin yıllardır tanıdığı, genellikle sakin bir kadın olan mahkeme kâtibi, Siggy'nin onu hiç görmediği kadar korkmuş görünüyordu. Ama Siggy? O çelik gibi bir kadındı. "Kayıtlara geçireceğim" dedi Siggy. "Bayan Maxwell çok uygunsuz ve çok sert bir şekilde hukuk büromuzun masasına vurdu. Derin bir nefes almasını ve sakinleşmesini rica ediyorum." Avukatlar ara vermek için iyi bir zaman olduğu konusunda hemfikir oldular. Saat 13.56 idi.

On yedi dakika sonra, ifade alma işlemi yeniden başladı. Maxwell tüm suçlamaları reddetti, Tayland'a gittiğimi bildiğini reddetti, orada bir kızla buluşmam için bana talimat verdiğini reddetti, reddetti, reddetti –ta ki Siggy'nin zamanı 18.43'te dolana kadar. Sonunda, ifade alma işlemi (aralar dahil) on saati aşmıştı ve Siggy, Maxwell'i yedi saat boyunca sorgulamıştı. O zamandan beri, Siggy ile karşı karşıya gelen bazı avukatların, onu Quentin Tarantino'nun *Kill Bill* filmlerindeki kılıç ustası suikastçı Uma Thurman'a benzettiğini okudum. Bir rakibi onu bir keresinde "beklenmedik derecede ölümcül" olarak tanımlamıştı. Bana göre, Siggy'nin Maxwell ile olan performansı bunu tam olarak doğruladı.

David Boies de birkaç ay sonra, ikinci bir oturumda sorguladığında Maxwell yine parlayacaktı. Tüm avukatlarım –David, Siggy, Brad ve Paul Cassell– benim için çok çalışıyorlardı. Brad ve Siggy, Maxwell'in avukatları tarafından Denver'da yapılan iki sorgulamam sırasında yanımdaydılar. Ve avukatlarım ayrıca Maxwell'in davranışları hakkında bilgi sahibi olan birçok başka kişiyi de sorguluyorlardı. Örneğin, Epstein'in bir ortağının eski aşçısı Rinaldo Rizzo ve karısının ifadesini almışlardı. Rizzo, bir keresinde Epstein ve Maxwell'in on beş yaşında İsveçli bir kızı evlerine getirdiklerini ve daha sonra onu Rizzo ve karısıyla birlikte mutfakta bıraktıklarını söyledi. Kız önce sessiz kalmıştı ancak titriyordu ve çok korkmuş görünüyordu. Rizzo, bunun Epstein ile olan bağlantısını sorduğunda ise kız ağlamaya başlamıştı. Kız, Maxwell ve başka bir kadınla birlikte Epstein'in adasında olduğunu ağzından kaçırmıştı. Kız, üç yetişkinin kendisini cinsel ilişkiye zorladığını ancak reddettiğini iddia etti. Rizzo, kızın kendisine ve karısına "Ghislaine pasaportumu aldı" dediğini anlattı. Kız ayrıca Maxwell'in onu tehdit ettiğini ve cinsel yaklaşımları hakkında kimseye bir şey söylememesi için uyardığını da Rizzo ve eşine anlatmıştı.

Maxwell'in pasaportuna sık sık el koyduğu biri olarak bu ifadeyi mide bulantısıyla okudum. O kadının kontrolü altında olmanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyordum. Rizzo'nun anlatımı, kendi deneyiminin önemli bir teyidiydi.

Ancak ekibimin mükemmel çalışmasının tek bir örneğini göstermem gerekirse bu, Siggy'nin 31 Ocak 2017'de sunduğu Maxwell'in ara karar talebine verilen yanıt olurdu. Maxwell'in ekibi, yargılanacak gerçek bir suçlama yapmadığımı iddia ediyordu; yargıcın Maxwell lehine karar vermesini ve bu davanın ortadan kalkmasını istemişlerdi. O kadar kolay değil, diye yazdı Siggy. Öncelikle, Maxwell'in "reşit olmadığım zamanlarda bana cinsel istismarda bulunmuş veya insan ticareti yapmış olamayacağı" argümanını yerle bir etti. Maxwell'in "iş kayıtları, Bayan Giuffre'nin davalı tarafından Epstein ile cinsel ilişki için Mar-a-Lago'daki işinden alındığında on altı veya on yedi yaşında olduğunu, davacının başlangıçta düşündüğü gibi on beş yaşında olmadığını gösteriyor" iddiasını özetleyen Siggy, "Buna 'Evet, ben bir seks taciriyim ama sadece on altı yaşındaki kızları ağıma düşürüyorum' savunması diyelim" dedi.

Maxwell'in "Epstein'in reşit olmayanlar üzerindeki cinsel istismarına düzenli olarak katılmadığı" iddiasına karşılık Siggy, "Buna 'Evet, ben bir seks taciriyim ama sadece salı ve perşembe günleri çalışıyorum' savunması diyelim" diye yazdı. Maxwell'in, benim bir seks kölesi olamayacağım çünkü hapsedilmediğim veya Maxwell'in yasal mülkiyeti haline getirilmediğim yönündeki argümanına karşılık olarak Siggy, insanların çağdaş kölelik biçimlerinin kurbanı olarak kabul edilmek için "yatağa zincirlenmiş" olmaları gerekmediğini açıklayan bir seks ticareti uzmanından alıntı yaptı. Siggy daha sonra Maxwell'in savunmasını şu şekilde niteledi: "Buna 'Evet, ben bir seks taciriyim ama zincir kullanmadım' savunması diyelim." Maxwell çocuk pornografisi üretmediğini ve hükümetin bunu bildiğini

iddia ettiğinde, Siggy alaycı bir şekilde şöyle dedi: “Buna ‘Fotoğrafları bulana kadar masumum’ savunması deyin.” Ve Maxwell, Epstein için bir “mama” olarak hareket etmediğini iddia ettiğinde, Siggy, Maxwell’in argümanının özünün “sanığın, bir kızı Epstein’a peşkeş çekmenin onu bir mama yapmadığına inanması” olduğunu söyledi. “Buna ‘Evet, ben Virginia’nın mamasıydım ama başkasının değil’ savunması deyin.”

Sonuç olarak Siggy, eğer Maxwell benim istismarına karıştıysa o zaman Ocak 2015’te beni “açıkça yalan söylemekle” suçlayan ifadesinin iftira niteliğinde olduğunu yazdı. Siggy, mahkemeden Maxwell’in ara karar talebini reddetmesini istedi ve 22 Mart 2017’de Yargıç Robert W. Sweet tam olarak bunu yaptı. Duruşma 15 Mayıs’a ertelendi.

Sonraki birkaç ay yoğun bir faaliyet dönemi idi. Siggy, Brad ve Paul, duruşmaya hummalı bir şekilde hazırlanıyor, sayısız tanıkla uğraşılıyor ve binden fazla delili düzenliyordu. Duruşmanın dört hafta süreceğini düşündükleri süre boyunca bize otel odaları ve adliyenin karşısındaki büyük bir toplantı odası ayırttılar. Ve ihtiyaç duydukları son ifadeyi planladılar: Maxwell’in üçüncü sorgulaması. Önceki ifadelerinde bazı soruları yanıtlamayı reddettiği için bu ifade üçüncü kez alınacaktı. Mahkeme salonunda, yargıcın hakemliğinde, duruşmadan bir hafta önce.

Bu noktaya kadar birkaç uzlaşma görüşmesi yapılmış ve hiçbir yere varılmamıştı. Avukatlarım dava duruşmasına doğru gittiğimize inanıyordu. Yine de son bir arabuluculuk görüşmesi için birkaç hafta önce uçtum. Görüşme 3 Mayıs’ta planlanmıştı ve David Boies ile Brad’in o zamanki ortağı Stan Pottinger, Brad, Siggy ve Paul duruşma hazırlıklarıyla çok meşgul oldukları için bu görüşmeyi yürütüyorlardı. Birkaç gün sonra, Maxwell’in son ifadesinin arifesinde ekibim ve ben uzlaşmaya karar verdik ve birkaç hafta sonra dava düşürüldü.

Uzlaşmanın şartları gizli olduğu için tartışmama izin verilmiyor. Ama neden uzlaştığımı anlatabilirim. Maxwell'in yalanlarını halka açık mahkemede ortaya çıkarmak için çok titizlikle hazırlanmıştık ve onun kıvrınmasını izlemek son derece tatmin edici olurdu. Ayrıca avukatlarımın planladığı gibi Epstein'in kürsüye çağrılmasını izlemeyi de çok isterdim. Daha önce yaptığı gibi Beşinci Madde'yi kullansa bile, onu bir suçlu gibi sorgulanırken görmek bana iyi gelirdi.

Ama unutmayın ki bu bir ceza davası değil, bir hukuk davasıydı. Maxwell'i hapse gönderecek bir sonuç asla olmayacaktı –en azından doğrudan değil. Sonunda, davayı mahkemeye götürüp kazansak da zafer her zaman parayla ilgili olacaktı. Benim için uzlaşma, planladığımdan daha erken aileme dönebileceğim anlamına geliyordu ve bunu dört gözle bekliyordum. Tazminatımı onların ihtiyaçlarını karşılamak için kullandım. Epstein'in uzlaşma yoluyla anlaşma sağladığı için eleştirilen ilk kurbanı ben değildim ve sonuncusu da olmayacaktım. Ancak bunu yaptığım için beni küçümseyenlere, ilk davamda, *Jane Doe 102 v. Jeffrey Epstein* davasında ortaya koyduğum yıkıcı derecede doğru iddiayı hatırlamanızı rica ederim –sadece gelir kaybı değil, aynı zamanda “hayattan zevk alma yeteneğimi de kalıcı olarak kaybettiğimi” söylemiştim. Maxwell ve Epstein benden değerli bir şey çalmışlardı. Bazen bu kaybın üstesinden gelebiliyordum ama bazen de gelemiyordum.

Ailem maddi olarak zorluk çekiyordu. Yeniden çalışmayı çok isterdim ama kendimi işe yaramaz hissediyordum. Bazen, insan ticareti kurbanı olduğum yıllardaki düzensiz iş geçmişi mi açıklamak için o kadar çaresiz kalıyordum ki özgeçmişime eklemek için sahte işler ve işverenler uyduruyordum. Herkes adımı Google'da arayarak kim olduğumu öğrenebilirdi ve ifadelerimden birinde de söylediğim gibi kimse bir seks kölesini işe almak istemez. Bu arada, dediğim gibi, ailemin güvenliğine

yönelik devam eden tehditler, Robbie'nin giderek daha fazla ev dışında çalışamayacağını düşünmesine neden oldu. Özellikle Maxwell'e dava açtığımdan beri paparazziler geri dönmüş, akbabalar gibi ailemizin etrafında dolanıyorlardı ve Robbie her gün çocukları okula götürüp getirmesi gerektiğini hissediyordu.

Sonuçta şu oldu: Aylardır duruşmaya hazırlanmak benim asıl meşguliyetim olmuştu. Annelik ikinci plana atılmıştı ve bu bana ölçülmesi zor şekillerde pahalıya mal olmuştu. 2017 yılının ilk yarısında, en iyi ihtimalle dikkatim dağılmıştı (en kötüsü de yokluğumdu).

Hiçbir doğum gününü veya tatili kaçırmadım ama ebeveyn olan herkes anlayacaktır ki, çoğu zaman çok daha önemli bir şeyden mahrum kaldım: bir annenin hayatını oluşturan günlük sıradan anlar –çocuklara banyo yaptırmak, ödevlerin oyun zamanından önce gelmesini sağlamak, hatta basit tartışmalar yapmak (“Hayır Alex, gece mahallemizde modifiye edilmiş bir go kartla yarışamazsın”). Neyse ki harika kocam ve anlayışlı kayınvalidem ile kayınpederim sayesinde Giuffre ailesinin evi raydan çıkmamıştı. Maxwell beni karaladığında itibarımı ve dolayısıyla diğer mağdurlara yardım etme yeteneğimi zedeledi. Eğer parasının bir kısmını iyileşmeme, çocuklarıma odaklanmama ve iyilik yapma girişimlerimi desteklememe yardımcı olması için kullanabileceksem memnuniyetle kabul ederdim.

Hesaplaşma Başlıyor

Gazetecilerle konuşmak, kolluk kuvvetleriyle çalışmak veya dava açmak olsun, birçok cesur kadın Epstein ve Maxwell'e karşı durdu. Ancak her biri bunu yapmaya ilk karar verdiğinde eminim ki dehşete kapılmış ve yalnız hissetmiştir. Ben, Epstein ve Maxwell'in dünyasındayken onlar kötücül ortaklıklarını, rekabeti körükleyerek ve kızların ittifak kurmasını stratejik olarak engelleyerek korudular. Onlarla birlikteyken birbirimizle sürekli çatışma halindeydik ve kaçtıktan sonra bile uzun, epey uzun bir süre kendimi yalnız hissettim.

Ancak şimdi, öne çıkan diğer kadınları öğrendikçe o yalnızlık hissi kalkmaya başladı. Courtney Wild'ı CVRA davasından biliyordum. Ayrıca Epstein ve Maxwell'in onlara yaptıklarını ortaya çıkarmak için neredeyse yirmi yıldır uğraşan Annie ve Maria Farmer adında iki kız kardeş de vardı. Epstein'in kurbanlarının giderek artan bir kısmını temsil eden ve sonuç alan bir avuç avukat olduğu haberi yayıldıkça daha fazla kadın sessizliğini bozdu.

Örneğin, Ekim 2016'da Sarah Ransome adlı Güney Afrikalı bir kadın, Paul Cassell'i aradı. Ona kendisinin de 2006 ve 2007

yıllarında Epstein ve Maxwell'in kurbanı olduğunu söyledi. Medyada hikâyemi takip ettiğini ve Brad'in 2014'te kurmama yardım ettiği kâr amacı gütmeyen kuruluşum Victims Refuse Silence'in Facebook sayfasını bulduğunu söyledi. Ransome, davama elinden gelen her şekilde yardımcı olmak istediğini belirtti. Paul, hukuk ekibini Boies Schiller Flexner'deki bir odaya topladı ve İspanya'nın Barselona şehrinde yaşayan Sarah'ı aradılar. Sarah, yirmi iki yaşından itibaren çeşitli yerlerde Epstein ve Maxwell tarafından istismara uğradığını söyledi. Özellikle Epstein'in, adasında kendisine defalarca tecavüz ettiğini ve Maxwell'in de buna olanak sağladığını, aynı zamanda onu aç bıraktığını, azarladığını ve dolandırdığını belirtti. Benim gibi Sarah'ın da onlarla birlikte çekilmiş fotoğrafları vardı. Ransome, bunlar olduğu sırada reşitti ama başına gelenler yine de yanlıştı. 2017 yılının başlarında, on yıllık zamanaşımı süresinin dolmasına az kala, Boies Schiller Flexner, Sarah Ransome adına Epstein ve Maxwell'e karşı dava açtı. Suçlama: Birini dolandırıcılık, zorlama veya baskı yoluyla cinsel ilişki için işe alma, cezbetme, taşıma veya teşvik etmeyi yasaklayan federal cinsel ticaret yasasının ihlaliydi. Maxwell ile anlaşmadan önce Ransome iftira davamda tanık olarak ifade vermek üzere New York'a uçmuştu.

Epstein ve Maxwell'e karşı açılan dava sayısının artması cesaret verici olsa da kamuoyunun ikilinin suçlarına ilişkin farkındalığının ya azaldığı ya da en başından beri çok yüksek olmadığı yönünde işaretler vardı. Donald Trump artık başkandı ve 2017'nin başlarında, Epstein'in utanç verici, gizli kovuştur-mama anlaşmasını onaylayan Miami eski federal savcısı Alexander Acosta'yı çalışma bakanlığına aday gösterdi. Acosta'nın ataması Nisan 2017'de onaylandı.

Aynı zamanda, Amerika'daki kadınlara yönelik kötü muameleyi anlatan haberler çoğalıyordu: Fox News sunucusu Gretchen Carlson, patronu Roger Ailes'e karşı cinsel taciz davası açtı;

Uber çalışanı Susan Fowler, şirketteki toksik erkeklik hakkında kamuoyuna açıklama yaparak CEO'nun istifa etmesine neden oldu. Sanki tüm bu suiistimler coşkun bir nehir gibiydi ve baraj yıkılmak üzereydi. Sonra da yıkıldı. 5 Ekim 2017'de *The New York Times*, Jodi Kantor ve Megan Twohey'nin film yapımcısı Harvey Weinstein'ın kadınlara yönelik seri taciz ve saldırıları hakkında yazdığı birkaç makaleden ilkinin yayımlandı ve kaynaklarının iddiaları resmi alıntılarla desteklendi. Beş gün sonra, *The New Yorker*'dan Ronan Farrow, Weinstein'ın mağdur ettiği birkaç kadından daha bahsetti. Farrow daha yeni başlıyordu. Weinstein'ın kurbanlarını susturmaya çalışan birkaç ortağını ifşa edecekti. Bunların arasında, Weinstein'ı temsil eden ve özel bir dedektiflik firmasına, Weinstein'ın istismarlarıyla ilgili bir *New York Times* haberinin yayımlanmasını engelleyecek bilgileri ortaya çıkarmaya yönelik bir sözleşme imzalayan kendi avukatlarımdan David Boies de vardı. (Boies daha sonra bunun bir hata olduğunu söyledi. Kendi firmasının dedektiflik şirketini seçmediğini veya yönlendirmediğini ve düzenlemeyi "bir müvekkil için kolaylık" olarak nitelendirdiğini söylese de hatanın sorumluluğunu kişisel olarak üstlendi.)

2006 yılında, Tarana Burke adlı bir aktivist, cinsel taciz ve istismar mağdurlarına hizmet etmek için kâr amacı gütmeyen bir dernek kurduğunda, Burke hareketine *Me too*¹ adını vermişti. On bir yıl sonra, oyuncu Alyssa Milano, Twitter'a² girerek cinsel taciz ve saldırı mağdurlarını #MeToo etiketiyle durum güncellemesi paylaşmaya teşvik etti. Dünyanın dört bir yanından gelen tepki muazzamdı. İki gün sonra, ABD Jimnastik Federasyonu doktoru Larry Nassar tarafından istismar edilen yüz elliden fazla jimnastikçiden ilki, kamuoyuna açıklama yaptı. Gerçek bir değişimin geleceğine dair umut beslememek zordu.

1 İng. Ben de. (ç.n.)

2 Bugünkü X. (ç.n.)

Ev cephesinde işler iyiydi. Robbie ve ben, Maxwell tazminatımın bir kısmını Cairns'in hemen kuzeyindeki güvenli bir sitede dört yatak odalı bir ev satın almak için kullandık. İki yıldan fazla bir süre kiracı olarak yaşadık sonra tekrar ev sahibi olduk. Arka bahçesinde güzel bir yüzme havuzu bulunan evin adının Iridescent Drive¹ olması çok uygundu çünkü ev bazen adeta parılıyordu. Açık hava mutfağımız vardı ve sıcak, nemli havalarda (ki Cairns'te bu tür havalarda çok olur) akordeon kapılarımızı açıp esintinin evi serinletmesine izin veriyorduk.

2017'nin ortalarında çocuklarım artık bebek değildi. Alex on bir, Tyler on, Ellie yedi yaşındaydı ve her birinin kendi tarzında özel olduğunu giderek daha çok fark ediyordum. Alex, sonunda rap müziğine dönüşürecek kafiye yazmaya başlamıştı. Tyler ise her şeyi çizebilen bir ressamdı. Ve Ellie bize kendi uydurduğu hikâyeleri anlatmayı çok seviyordu. O zamanlar yazar olmaktan çok itfaiyeci olmayı arzulasa da harika bir hikâye anlatıcısı olmaya başlamıştı. Çocuklarıma hayrandım ve her gün bana yeni şeyler öğrettikleri için minnettardım. Bu yüzden ailemizi büyütmemiz gerektiği fikrine kapıldım.

O zamanlar Cairns'te, Queensland'in koruyucu aile sistemindeki çocuklar için yuva bulma sürecini kolaylaştırmak için bir kampanya vardı. Çocukların okulunda "koruyucu aileden evlat edinmeye" adlı programla ilgili broşürler görmüştüm ve bunun bir parçası olmak istedim. Ailemiz çok şanslıydı ve verecek çok şeyi vardı. Growing Together programında geçirdiğim süre boyunca koruyucu aile evlerinde uyuduğum için, güvenli ve kalıcı bir yuvaya sahip olmamanın ne kadar kötü bir his olduğunu biliyordum. Robbie'ye evlat edinme fikrini önerdim, kendi babasının da çocukken evlat edinilmiş olması nedeniyle buna açık olacağını tahmin ediyordum. Kocam "evet" dediğinde, başvuru yaptık ve farkına bile varmadan aile

1 İng. Yanardöner Yolu. (ç.n.)

değerlendirmesini geçtik. Robbie ve ben, bazı koruyucu aile çocuklarının karşılaşılabileceği zorluklar hakkında bilgi edinmek için zorunlu bir derse katıldık ve hemen üç yaşında bir kızla eşleştirildik. Bize söylendiğine göre babası yoktu, annesi hapisteydi ve onu evlatlık vermeye karar vermişti. Bu küçük kıza bir yuva sağlamayı tüm kalbimle istiyordum.

Ama sonra Siggy aradı. Amerika Birleşik Devletleri'ne tekrar seyahat etmem gerekiyordu.

Sebebini hatırlamıyorum –muhtemelen Hayatta Kalan Kız Kardeşler'den birinin davasında ifade vermem gerekiyordu– ama acil olduğunu hatırlıyorum: Oraya varmak için üç günüm vardı.

Eşyalarımı toplamaya başlarken Robbie konuşmamız gerektiğini söyledi. “Jenna, çocukları sevdiğimi biliyorsun ama bizi evlat edinmeye iten sensin” dedi. “Ben de buna varım ama evlat edinmeyi isteyen sensin. Ancak eğer burada olmayacaksan...” tereddüt etti, bu onun için nadir bir durumdu. Sonunda, “Bu adil değil. Ya birine ya da diğerine karar vermen gerekiyor” dedi. Bana sunduğu seçeneği anladım: Epstein'ın komplosunu ifşa etmek için mücadeleye devam etmek ya da geri adım atmak, yeni bir kız evlat edinmek ve genişleyen aileme evde kalmak.

Robbie'nin haklı olduğunu biliyordum, her ne kadar kabul etmek istemesem de. Aktivist olma arzumuyla tamamen aileme dönme arzum arasındaki ikilem her zaman vardı ama bu durumda kesin bir seçim yapmam lazımdı. İkisini de yapmak istiyordum. Özellikle şimdi sahip çıkabileceğimiz bir çocuk olduğu için ailemi ön plana almayı çok istiyordum. Ama aynı zamanda Siggy ile başlattığım şey henüz bitmemişti. Ve nereye kadar giderse gitsin, bunu sonuna kadar götürmek, potansiyel olarak diğer genç kadınlara ve kızlara yardımcı olabilirdi. Bu yüzden seçimimi yaptım ve birkaç gün sonra Amerika'ya giden uçağa bindim. Hiç tanışmadığım o küçük kıızı hâlâ düşünürüm

ve ailemize katılmış olsaydı hayatlarımızda nasıl bir fark yaratacağını merak ederim.

Bu dönemde *Miami Herald*'da araştırmacı gazeteci olan Julie K. Brown, Epstein davasını araştırmaya başladı. Brown, bu araştırmaya girişmesinde, onay duruşmaları sırasında Epstein'in adını neredeyse hasıraltı eden eski savcı Alex Acosta'nın Trump'ın kabinesine yükselmesinin etkili olduğunu söyledi. *Miami Herald*'ın araştırma editörü Brown'a onay verdi ve Epstein'in kurbanlarıyla yapılan röportajlarda onunla birlikte çalışması için Emily Michot adlı bir kameramanı görevlendirdi. Aralık 2017'nin başlarında, Epstein tarafından henüz on dört yaşındayken cinsel saldırıya uğrayan Michelle Licata ile ilk röportajlarını kaydettiler. Daha sonra Courtney Wild ve Epstein'in "masaj" sırasında ona dokunduğu ve sonrasında 200 dolar ödediği on dört yaşındaki Jena-Lisa Jones ile de benzer video kayıtlı röportajlar yaptılar. Brown ve Michot benimle de bir röportaj yapmak istedi.

2018'in başlarında David Boies ve Siggy, Brown ile görüştü ve Brown onlara Maxwell'e karşı açtığım iftira davasının gizli mahkeme kayıtlarının kamuya açılması konusunda kararlı olduğunu söyledi. Deneyimlerine göre, cinsel saldırı mağdurları genellikle başlarına gelenlerin ayrıntılarını gizli tutmak istediklerinden bir direniş bekliyordu. Ancak avukatlarım Brown'a bizden hiçbir muhalefetle karşılaşmayacağını söyledi. Epstein'in şeytani dünyasının en karanlık köşelerine ne kadar çok ışık tutulabilirse o kadar iyi olur, dedik. Mart 2018'de Brown ile bir röportaj için buluştum. Birden fazla kez görüşecektik ancak o ilk röportajın sonunda ona sadece kendim için değil, her bir Epstein kurbanı için savaştığımı söyledim. "Bütün bu kızlar adalet bulana kadar durmayacağım" dedim.

"Bütün" kızlar derken Epstein'in o gün de istismar etmeye devam ettiğinden emin olduğum kızları kastediyordum.

Unutmayın: O hâlâ özgür bir adamdı ve cinsel suçtan hüküm giymiş olmasına rağmen küçük kızlara olan düşkünlüğünden pişmanlık duymuyordu. Bunu şüphesiz biliyoruz, çünkü 2018 Ağustos ortalarında Epstein, James Stewart adlı bir *New York Times* muhabirini Manhattan'daki evine bir görüşme için davet etti. Görüşme "arka plan bilgilendirmesi" olarak yapıldı; bu da Stewart'ın elde ettiği bilgileri ancak Epstein'a doğrudan atıfta bulunmadan kullanabileceği anlamına geliyordu.¹ Konuşmaları sırasında (görünüşte Stewart'ın araştırdığı Elon Musk'ın iş ilişkileri hakkında), Epstein konu dışı bir yorumda bulunarak genç kızlarla cinsel ilişkiyi suç haline getirmenin kültürel bir sapma olduğunu söyledi. İnancını desteklemek için tarihin belirli dönemlerinde bunun kabul edilebilir olarak görüldüğünü belirtti. Epstein, reşit olmayan kızlarla cinsel ilişkiye giren erkeklerin kötülenmesini, eşcinsel ve lezbiyen insanların eski zamanlarda lanetlenmesiyle kıyasladı; eşcinselliğin uzun zamandır suç olarak kabul edildiğini ve dünyanın bazı bölgelerinde hâlâ ölümlerle cezalandırıldığını belirtti. Epstein açıkça hâlâ yaşına bakılmaksızın istediği kişiyle cinsel ilişkiye girmekte haklı olduğunu düşünüyordu.

Kasım 2018'de, Brown'ın makale serisi, Michot'un videolarıyla birlikte yayınlandı. Seri, "Adaletin Saptırılması" olarak adlandırıldı. Brown, Epstein'ın kovuşturulmama anlaşmasına yol açan perde arkası manevraları ortaya çıkardı ve Acosta'nın buradaki rolüne odaklandı. *Miami Herald*'dan Julie K. Brown, Epstein'ın seksen kurbanını buldu, bazıları istismar olduğunda on üç yaşındaydı ve Epstein ile yandaşlarının bu kurbanları susturmak için kullandığı terör kampanyasını ifşa etti.

1 Ancak *New York Times* okuyucuları bunu Epstein'ın 2019'daki ölümünden üç gün sonrasına kadar bilemeyeceklerdi. "Jeffrey Epstein'ın Bana Güçlü İnsanlar Hakkında Kirli Bilgileri Olduğunu Söylediği Gün" başlıklı bir makalede Stewart, konuşmalarını gizli tutma sözünün Epstein'ın ölümü nedeniyle sona erdiğini açıkladı.

(Colorado'daki ön kapımıza farlarını tutan o arabayı hatırlıyor musunuz? Brown, Florida'da aynı türden tacize maruz kalmış bir kurban buldu.) Son olarak dizi, tacize uğrayan sekiz kızın deneyimini ayrıntılı olarak kayıt altına alınmış röportajlarla belgeledi. Ben de aralarındaydım.

Seri büyük ölçüde Michot sayesinde harikaydı. Videoları, Brown'ın etkili haberlerini okuyanların Epstein ve Maxwell'in istismarından kurtulan hepimizi insan olarak görmelerini sağladı. *The Hollywood Reporter*, videoların "bir tür etki çarpanı görevi gördüğünü, Epstein'ın genç kurbanlarının yürek burkan hikâyelerini anlatmaları için üç boyutlu bir platform oluşturduğunu" belirtti. Brown'ın serisi, *Miami Herald* web sitesine 9,5 milyondan fazla ziyaretçi çekerken Michot'un videoları gazetesinin web sitesinde 850.000 kez ve YouTube'da milyonlarca kez daha izlendi.

Bir videoda Epstein ve Maxwell ile yaşadıklarımı anlatırken, "Anlamadığınız bir dünyaya atılıyorsunuz" dedim. "İçinizden çılgık atılıyorsunuz ve nasıl dışarı çıkacağınızı bilmiyorsunuz. Sadece hissetmeyi ve konuşmayı reddeden, uyuşmuş bir figür haline geliyorsunuz. Tek yaptığınız itaat etmek. Hepsi bu."

Brown, kamuoyunun ve kolluk kuvvetlerinin dikkatini Epstein ve Maxwell'in iğrenç eylemlerine yeniden odaklamasıyla haklı olarak takdir edildi. Artık biliyoruz ki, Brown'ın ilk haberini *Herald*'da yayımlamasından kısa bir süre sonra, New York Güney Bölgesi'ndeki ABD savcılığı, Epstein hakkında bir soruşturma başlattı. Brown ve Michot'un, önce Epstein ve Maxwell tarafından, sonra da kendi hükümetleri tarafından mağdur edilen sayısız kadın adına yaptıkları için her zaman minnettar olacağım.

Ayrıca tabloid medya ile yaşadığım sorunlara rağmen, iyi gazetecilerle çalışmanın çok faydalı olabileceğini anlamama yardımcı olduğu için de Brown'a teşekkür etmeliyim. Bana

ulaşan muhabirlere giderek daha fazla kendimi açmaya başladım. Belki de hepimizin yaşadıkları hakkında daha fazla konuşsam farkındalığı artırabilir ve diğer genç kızların istismara uğramasını önleyebilirim diye düşündüm.

Ancak hiçbir iyiliğin cezasız kalmadığı söylenir ve görünüşe göre birileri benim cezalandırılma zamanımın geldiğini düşündü. Bu dönemde FBI beni Avustralya'dayken arayarak hayatıma yönelik ciddi bir tehdit olduğunu söyledi. Ajan bana, Robbie ve benim hemen Avustralya Federal Polisi ile iletişime geçmemiz gerektiğini belirtti. Hemen aradım ama bir kişiden diğerine aktarıldım. Çok korkmuştum, titriyordum. Ben beklerken Robbie yanımda durdu, birisi bize yardım edene kadar telefonda kalmaya kararlıydı. Ama kendimi tekrar tekrar açıkladıktan sonra yine aktarılınca sabrım tükendi. İşte o zaman Robbie devreye girdi. "Eşyalarınızı toplamaya başlayın" dedi. "Bir planım var."

İlişkimizin en başından beri Robbie benim koruyucum, hatı kurtarıcım olmuştu. Şimdi bizi bir kez daha tehlikeden kurtaracaktı. Büyük bir karavan kiraladı, çocukları, köpekleri ve beni içine doldurdu. Birkaç saat içinde yola koyulduk, kuzeye doğru ilerliyorduk. O kadar büyük bir aracı kullanabileceğimi düşünmediğim için Robbie tek başına sekiz saat boyunca aralıksız sürdü. Queensland'in en ucunda, Cape Melville Milli Parkı'na yakın küçük bir kasabaya vardık. Kasabada market yoktu, sadece süt ve ekmek alabileceğimiz bir bakkal vardı. Tamamen uygarlıktan uzaktı, ki bu da en çok ihtiyacımız olan şeydi. Orada, karavanımızda yemek pişirip uyuyarak, sivrisinekleri kovalayarak ve ara sıra balık tutarak üç hafta kalacaktık.

Hayatınıza yönelik ciddi bir tehdidin artık geçtiğine nasıl karar verirsiniz? Cevap: Karar veremezsiniz.

Sadece normal rutinelere geri döndüğünüz bir zaman gelir. Cairns'e döndüğümüzde, FBI'ın bana söylediklerini yerel

polise bildirdik. Robbie ve ben, çocukların güvende olduklarından emin olmasak da onları güvende hissettirmeye çalıştık. Ailemin, ergenlik çağımda bana zarar veren kişiler tarafından saldırıya uğrayacağından gece gündüz endişeliydim. Korkuya ek olarak öfke de hissettim. Daha önce zarar verdiğiniz kurbanları tacize ve tehdide devam etmek için daha ne kadar bencil ve küstah olmanız gerekiyor? Bu insanların beni sonsuza dek susturarak paçayı kurtarabileceklerini düşünmek beni çıldırttı. Twitter’da birisi, FBI’ın beni “ultra zenginleri ve nüfuzlu kişileri korumak için” öldürebileceği yönünde spekülasyon yaptığında yanıt verme ihtiyacı hissettim. Ani bir şekilde ölürsem, kimsenin bunun bir kaza olduğuna inanmaması gerektiğini tweetledim.

“İntihar etmeyi hiçbir şekilde düşünmediğimi kamuoyuna açıklıyorum” diye aceleyle ama kararlılıkla yazdım (burada düzelttiğim birkaç yazım ve dilbilgisi hatası yaptım). “Bunu terapistime ve aile hekimime bildirdim –bana bir şey olursa ailemin iyiliği için bunun unutulmasına izin vermeyin ve onları korumama yardım edin. Çok fazla kötü insan beni susturmak istiyor.”

Adaletin Tadı

Hayalini kurduğum ama asla göreceğimi düşünmediğim bir gün Temmuz 2019'da geldi. Siggy'nin beni aradığını hatırlıyorum. Avustralya'da pazar sabahının erken saatleriydi. "Buna inanmayacaksın" dedi. "Bir sandalyen var mı? Çünkü oturman gerekecek." Jeffrey Epstein, 6 Temmuz'da seks trafiğiyle ilgili federal suçlardan tutuklanmıştı. Özel jeti New Jersey'deki Teterboro Havaalanı'na indikten sonra yakalanmıştı. Epstein ile birlikte Teterboro'ya defalarca uçtuğum için sahneyi hayal edebiliyordum. İki elimle yanaklarımı avuçlarken ağladığımı fark ettim.

Çok yakında çok daha fazlasını öğrenecektik. Epstein gözaltına alındığı anda, federal ajanlar New York'taki evine de baskın düzenlemişti. İçeride, yüzlerce hatta binlerce –savcılarının "olağanüstü miktarda" dediği– genç kızların çıplak fotoğraflarını buldular. Bu süper yırtıcının, yıllar boyunca istismar ettiği herkesi hatırlamak için sakladığı hatıralardı bunlar. Ayrıca kırk sekiz adet ham elmas, 70.000 dolar nakit para ve Epstein'a ait üç pasaport içeren bir kasa buldular: ABD, İsrail

ve Avusturya pasaportları. Süresi dolmuş olan son pasaportta Epstein'in fotoğrafı bulunuyordu ancak sahte bir isim ve Suudi Arabistan'da bir ev adresi yer alıyordu. Bunlar, kaçış planı olan bir adama aitti.

8 Temmuz'da, New York Güney Bölgesi ABD Başsavcısı Geoffrey Berman, Epstein ve çalışanlarının bazıları on dört yaşında olan düzinelerce savunmasız kızı 2002 ile 2005 yılları arasında New York'taki malikânesine ve Palm Beach'teki evine getirdiğini ileri süren bir iddianameyi açıkladı. Epstein, bu kızlara cinsel istismarda bulunmak, onlara para ödemek ve bazılarından başka kızları devşirmelerini istemekle suçlanıyordu. Bunun yıllarca sürdüğünü belirten Berman, "İddialar vicdanı sarsıyor" dedi. Epstein, kırk beş yıla kadar hapis cezasıyla karşı karşıyaydı.

Epstein'in kefalet duruşması bir hafta sonraydı. Sadece Epstein'ı kelepçeli görmek için bile orada olmayı isterdim. Ama Brad Edwards bana diğer mağdurların hepimizi temsil etmek için orada olacağına dair güvence verdi. Courtney Wild, Michelle Licata ve Annie Farmer gerçekten de katıldılar ve yargıç konuşmalarına izin verdi. Önce Farmer, sonra Wild ayağa kalktı ve Epstein'in kendilerine ne kadar zarar verdiğini kısaca anlattı. Wild, yargıcın onu "diğer kızların güvenliği için" parmaklıklar ardında tutması gerektiğini söyledi.¹

Epstein'in avukatları, kefaletle serbest bırakılması şartıyla yüz milyonlarca dolar teklif etti. Ancak savcılar, Epstein'in kaçma olasılığı ve motivasyonuna sahip olduğu için gözaltında kalması gerektiğini savundu. Epstein'in tutuklanmasının ardından doldurması gereken mali beyan formunda net serveti

1 Şüpheli duyanlar için, tutuklandığında Epstein'in muhtemelen hâlâ reşit olmayan kızlarla birlikte olduğu açıkça daha sonra ortaya çıkacaktı. Epstein'in tutuklanmasından iki hafta önce ABD Polis Teşkilatı, Epstein'in on bir veya on iki yaşında duran kızlarla Kasım 2018 gibi yakın bir tarihte jetinden inerken gördüğünü bildiren bir hava trafik kontrol çalışanıyla görüşmüştü.

559.120.954 dolar olarak listelenmişti; buna altı mülk, hisse senedi, tahvil ve 57 milyon dolar nakit dahildi. Üç gün sonra Yargıç Richard M. Berman karar verdi: Epstein için kefalet geçerli değildi.

Ertesi gün, 19 Temmuz'da, Alexander Acosta 2008'deki kovuşturamama anlaşmasındaki rolü yüzünden Trump'ın kabinesinden istifa etti. Bundan dört gün sonra, 23 Temmuz'da, Epstein'in "kendine zarar verdiği" rapor edildi ve "intihar gözetimi" hüccresine konuldu. Ancak otuz bir saat sonra bu değerlendirme daha az kısıtlayıcı bir şeye ("psikolojik gözlem") indirildi ve daha sonra normal bir hüccreye geri döndürüldü. Hapishane kayıtları, gözaltındayken iki kez kendisini korkak ve acıdan hoşlanmayan biri olarak tanımladığını gösteriyor.

9 Ağustos 2019'da –otuz altıncı doğum günümde– bir yargıç, Maxwell'e karşı açtığım iftira davasında daha önce gizli tutulan belgelerin ilkinin kamuoyuna açıkladı. Toplamda yaklaşık iki bin sayfa olan bu belgeler, benimki de dahil olmak üzere çeşitli ifadelerin alıntılarını içeriyordu. Ve bu alıntılar açıkça ortaya koydu ki 2016 yılında, yemin altında, tacizcilerim arasında sadece Prens Andrew ve Jean-Luc Brunel'i (2014'teki birleştirme önergemde olduğu gibi) değil, aynı zamanda MIT bilim insanı Marvin Minsky'yi, New Mexico eski valisi Bill Richardson'ı ve diğerlerini de saymışım. Bir, İki ve Üç numaralı Milyarderler olarak ismi geçenler hakkındaki yeminli ifadelerim çeşitli belge sızıntılarında kamuoyuna açıklandı. Adı geçenlerin tamamı, Epstein'in insan kaçakçılığı işlerinden haberdar olduklarını ve bu plana katıldıklarını inkâr etti.

Siggy ile sık sık birbirimize anlattığımız bir şakamız vardı. Davalarımızdan biri tıkandığı için hayal kırıklığına uğrarsak tek yapmamız gereken Siggy'yi tatile göndermekti. Ailesiyle birlikte ne zaman tatile çıksa önemli bir şey oluyordu. Ağustos 2019'da Siggy, çocuklarını safariye götürmek için Afrika'ya

uçu. Sanırım pazar sabahı erken saatlerde Siggy'nin bir uydu telefonu bulup beni Avustralya'dan aramasına şaşırılmamalıydım.

Sadece birkaç saat önce, 10 Ağustos Cumartesi günü, gardiyanlar Epstein'in Manhattan'daki Metropolitan Cezaevi'nin yüksek güvenlikli birimindeki hücresine kahvaltı getirmek için girmişlerdi. Boynuna bir çarşaf bağlanmış cansız bedenini buldular. Epstein altmış altı yaşında ölmüştü. Bu haber beni neredeyse fiziksel bir darbe yemişim gibi şoke etti. Sanırım üzerimde bu kadar çok iktidar kurmuş birinin ölebileceğine inanmıyordum. "Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum" dedi Siggy ve haklıydı. Adalet böyle işlememeliydi –suçlanan kişinin kendini öldürerek hesaplaşmadan kaçınması. Bazıları Epstein'in öldüğüne sevineceğimi düşünebilir ama sevinmedim. Gerçekten de yas tuttuğumu anlamam zaman alacaktı. Dünya bir canavarı kaybettiği için değil –bu iyi bir şeydi. Hayır, Epstein'in tüm kurbanları gibi, onu yaptıklarından sorumlu tutma sürecimin ölümüne yas tutuyordum.

Ayrıntılar ortaya çıktıkça, Epstein'in ölümüyle ilgili neredeyse her şey şüpheli görünüyordu. Başsavcı William Barr bile başlangıçta Epstein'in öldürüldüğünden şüphelendiğini söyleyecekti. Bunun yerine, tam tersi bir sonuca vardı: Epstein'in ölümü, "bir dizi aksaklığın" sonucuydu. Epstein'in daha önce kendine zarar vermeye çalıştığı ancak daha sonra intihar gözetiminden çıkarıldığı gerçeği vardı. Bir ara hücrede bir başka tutsak arkadaşı olsa da ölüm gecesinde kimse yoktu. Epstein'in hücresinden sadece 4,5 metre uzaklıktaki bir masada oturan iki gardiyan, gece 22.30'dan sabah 06.30'a kadar her yarım saatte bir onu kontrol etmeliydi. Bunun yerine uyuklayıp internette gezindiler ve ardından devriyelerini tamamlamışlar gibi kayıtları tahrif ettiler. Epstein'in kendine zarar verme eğilimini –veya komplo teorisyenlerine inanılacak olursa onu

kimin öldürdüğünü– kaydedebilecek güvenlik kameraları çalışmıyordu. Çalışır durumda olan diğer kameralar, Epstein'ın öldüğü gece kaldığı alana kimsenin girmediğini gösterdi; bu da bir suikastçının gizlice içeri girmesi olasılığını ortadan kaldırmış gibi görünüyordu. Ancak daha sonra kardeşi, resmi otopsi raporunu incelemesi için bir adli tıp uzmanı tuttu. Bu uzman, Epstein'ın boynundaki kırık kemiklerin ve hasarlı kırıkdağların “cinayete işaret ettiği” sonucuna vardı.

İntihar veya cinayet için bir gerekçe sunabilirim. Epstein, güce erişimiyle övünen bir adamdı. Hayatının bu noktasında, sadece güzel genç kızlar ve zeki bilim insanlarıyla değil, aynı zamanda Microsoft'un kurucu ortağı Bill Gates, Barclays Bankası CEO'su James “Jes” Staley ve özel sermaye şirketi Apollo Global Management'in kurucu ortağı ve CEO'su Leon Black gibi isimlerle de ilişkileri olduğu biliniyordu. Mahkeme belgelerine göre Epstein, ayrıca Google'ın kurucu ortakları Sergey Brin ve Larry Page'i de Staley ile tanıştıracak kadar iyi tanıyordu. Kendisinin “biyolojik” seks ihtiyacı olarak tanımladığı şeye ek olarak Epstein'ın önemli hissetmeye ihtiyacı vardı ve bu kadar yüksek profilli dostlar edinmek bu açlığını gidermesine yardımcı olmuştu. Hapiste olması istismar etmeyi sevdiği genç kızlara veya omuz omuza olmayı özlediği güçlü kişilere erişiminin olmaması anlamına geliyordu. Bu kesinlikle onu her şeye son vermeye itebilirdi. Öte yandan Epstein tam bir narsistti. Başkalarından üstün olduğuna inanıyordu ve onda en ufak bir özgüven eksikliği, hele ki intihar eğilimi hiç görmedim. Bana her zaman, çeşitli evlerinin yatak odalarında ve banyolarında titizlikle topladığı video kayıtlarının ona başkaları üzerinde güç verdiğini ima etmişti. Beni ve bazı erkeklerle yapmaya zorlandığım şeyleri bir tür şantaj olarak kullanmaktan, böylece bu erkeklerin ona borçlu kalmasından açıkça bahsetmişti. Epstein tarafından ifşa edilmekten korkan birinin onu

ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmuş olması mümkün mü? Haziran 2023'te yayımlanan bir müfettiş genel raporu da dahil olmak üzere resmi bulguların bunun imkânsız olduğunu söylediğini biliyorum ancak ben asla tamamen ikna olmayacağım.

Size bir şey söyleyeyim: Epstein'ın Palm Beach, Florida'da, anne babasının yakınlarında işaretsiz bir mezara gömüldüğünü okumuş olsam da buna hiç inanmıyorum. Epstein bana öldüğünde tam olarak ne olacağını defalarca söylemişti: Bedeni bir tür kriyojenik odaya yerleştirilecek ve teknoloji onu hayata döndürecek kadar ilerleyene kadar korunacaktı. Bunu bana hep yüzündeki o pişkin sırıtıyla övünerek anlatmıştı. Kulağa çok uçuk gelebilir ama bir şekilde amacına ulaşmış olabileceği ihtimaline karşı bahse girmezdim.

Müfettişler kısa süre sonra, ölümünden iki gün önce, 8 Ağustos'ta Epstein'ın tüm servetini Virgin Adaları'nda bir vakfa –görünüşe göre adını doğum yılı olan 1953'ten alan "1953 Vakfı"na– gönderdiğini keşfedeceklerdi. Bu yasal manevra geniş çapta Epstein'ın kurbanlarına yaptığı son bir meydan okuma olarak yorumlanacaktı çünkü mağdurlarının tazminat almasını çok daha zorlaştırıyordu. Ölümünden sonra bile Epstein kontrolü elinde tutmaya çalışıyor gibiydi.

Bu nedenle, anlatıyı Epstein'ın manevralarına değil, sapkınlığına odaklayan başka bir fotoğrafın kamuoyunda ortaya çıkması garip bir şekilde cesaret vericiydi. 2001 yılında bir parti fotoğrafçısı tarafından çekilen bu görüntü, görünüşte Naomi Campbell'ı gösteriyor; objektif, siyah deri bikini ve siyah file bir şal giymiş halde, Saint-Tropez'deki o yatta düzenlenen otuz birinci yaş günü partisine gelirken ona odaklanıyor. Ancak inkâr edilemez güzelliğine rağmen, bu fotoğrafın 13 Ağustos 2019'da, Epstein'ın ölümünden üç gün sonra *New York Post*'ta yayımlanmasının sebebi süper model değildi. Bendim.

Fotoğrafın üstündeki başlık şöyleydi: "Jeffrey Epstein'ın 'Cinsel Kölesi' 2001'de Naomi Campbell'ın Doğum Günü

Partisinde" (fotoğraf bir gün önce İngiltere'nin *Daily Mail* gazetesinde de yayımlanmıştı). Ve böylece, tek bir resim, Epstein'ın dünyasındaki kızların ne kadar çocuksu görünmek zorunda olduklarını dünyaya hatırlattı. Ön planda –açıkça bir kaza eseri– ben varım, yüzümde garip bir gülümseme, uzun sarı saçlarım sırtıma dökülüyor. Başımı çevirmişim ve pembe kolsuz üstüm ince kolumu ve çıplak omzumu ortaya çıkarıyor. On yedi yaşındayım. Ve hemen yanımda, kısmen gizlenmiş, sadece koyu saçları ve yanağının bir parçası görünen Maxwell var.

Daha sonra, Epstein'dan kurtulan bir başka kadınla tanıştım ve bana bu fotoğrafın sessizliğini bozup kendi hikâyesini anlatmasının sebebi olduğunu söyledi. 'Fotoğraf bin kelimenin söyleyemeyeceği bir şeyi söylüyordu' dedi: "Herkes biliyordu: O bir çocuktur." Ve "o" derken beni kastediyordu.

Hayatta Kalan Kız Kardeşler Birleşiyor

New York Eyaleti yasaları, on yıllar boyunca çocuklara cinsel istismarda bulunanların cezalandırması konusunda ülkedeki en kısıtlayıcı kanunlar arasındaydı: Mağdurların yirmi üçüncü doğum günlerine kadar hukuk davası açmaları gerekiyordu, aksi takdirde şanslarını tamamen kaybediyorlardı. Ancak bu durum 2019 yılının başlarında değişti; yasama organı, mağdurlara acılarından sorumlu tuttıkları kurumlara veya bireylere karşı dava açmaları için elli beş yaşına kadar süre veren Çocuk Mağdurları Yasası'nı kabul etti. Ve yasaya eklenen bir "geriye dönük inceleme maddesi" sayesinde, 14 Ağustos 2019'dan itibaren bir yıl boyunca, her yaştan mağdur, zamanaşımı süresi geçmiş olsa bile dava açabilecekti. Epstein'in ölümünden dört gün sonra bu geriye dönük inceleme maddesinin açılması uygun görünüyordu. Daha sonra pandemi nedeniyle, bu ek madde bir yıl daha uzatılarak mağdurların 14 Ağustos 2021'e kadar dava açmalarına izin verildi.

Bu, mağdur hakları savunucularının uzun zamandır istediği türden bir yasal değişiklikti. Araştırmalar giderek daha fazla argümanlarını destekliyordu. Örneğin, çocuk istismarını önlemeye odaklanan bir dernek olan CHILD USA, binlerce istismar mağduru eski çocuk izci arasında bir araştırma yaptı; bunların sadece yarısı elli yaşına gelmeden önce durumu bildirmişti. Çocukken cinsel istismara uğramanın acısının çok uzun yıllar sürebileceğini kamuoyu giderek daha fazla kavramaya başladı. Bir kurbanın bu deneyim hakkında kamuoyu önünde konuşmayı ve istismarcısının adını vermeye karar vermesi, bundan bile daha uzun sürebilir.

Bana sorarsanız, çocukların cinsel istismarı vakaları için zamanlaşımı süreleri tamamen kaldırılmalıdır. Ancak New York Eyaleti'ndeki bu geriye dönük inceleme ek maddesi, doğru yönde atılmış bir adımdı ve özellikle Manhattan'da istismara uğramış Epstein kurbanları için büyük bir nimetti. Önümüzdeki iki yıl içinde, birçoğumuz bu madde olmasa imkânsız olacak davaları açmak için fırsattan yararlanacaktık.

Ama önce katılmamız gereken bir duruşma vardı. 19 Ağustos 2019'da ABD savcılığı, Epstein'in ölümü nedeniyle ona karşı açılan davaların geri çekilmesi için bir belge sunmuştu. Bu süreç yargıç imzaladığı anda genellikle davanın düşmesiyle sonuçlanır. Ancak beklenmedik bir şekilde yargıç Berman, Epstein'in ölümünün, kurbanlarını iyileşmeleri için çok önemli bir fırsattan mahrum bıraktığının farkında olduğunu söyledi. Hem lisanslı bir sosyal hizmet uzmanı hem de yargıç olan Berman, bunu düzeltmek için bir hafta sonra bir duruşma planladı. 27 Ağustos'ta, konuşmak isteyen herkese mahkemeye hitap etme fırsatı vereceğini söyledi. Hükümet uçak biletlerimizi ve otellerimizi karşılayacaktı. Yetişmek için kısa bir süre vardı ama ben de diğerleri gibi orada olmakta kararlıydım.

Büyük medya ilgisi ve beklenen katılım nedeniyle Berman duruşmayı her zamanki mahkeme salonundan daha büyük bir

salona taşıdı. Oturma yerinin yarısı, taciz kurbanları ve avukatları için ayrılmıştı. Duruşma günü salonun o tarafı neredeyse doluydu. Siggy ve Brad oradaydı, ayrıca tanıdığım birkaç avukat daha vardı. Berman önce avukatları dinledi ve sonra, birer birer, yirmi üçümüz ayağa kalkıp söylemek istediklerimizi söyledik.

Yirmili, otuzlu ve kırklı yaşlarındaki kadınlar, Epstein tarafından nasıl incitildiklerine ve ardından bu travmanın hayatlarını nasıl mahvettiğine, yıllar boyunca bununla nasıl mücadele ettiklerine dair benzer öyküler anlattılar. Ancak anlatılan tüm acılara rağmen, konuşan her kadının kendisinden önce gelen kadından güç aldığı görülüyordu. Courtney Wild ilk olarak konuştu ve duruşmalara katılan herkesi derinden etkiledi. On dört yaşındayken notları hep A olan bir öğrenciydi, okul bandosunda birinci trompetçiydi ve amigo takımının kaptanıydı. Sonra Epstein onu istismar etmeye başladı. Tüm hayalleri ve başarıları bir anda yok oldu. "Masumiyetimi ve akıl sağlığımı çaldı" dedi. "Bu davada adaletin yerini hiç bulmamış olmasından dolayı çok öfkeli ve üzgünüm."

Başka bir mağdur, on bir yaşındayken annesini kanserden kaybettiğini söyledi. Daha sonra, Teksas'ta, New Mexico sınırına yakın bir alışveriş merkezinde keman çalarken "bir kadın"ın kendisine yaklaştığını anlattı. Kadın, kıza yakınlarda yaşayan ve onu çalarken izlemek için para ödeyecek zengin bir adam tanıdığını söyledi. Mağdur mahkemeye, "Bu, çocukluğumun sonunun başlangıcıydı" dedi.

Epstein için masöz olarak işe alınan Chauntae Davies, başlangıçta onun cinsel yaklaşımlarını reddetmeye çalıştığını ancak bunun Epstein'ı heyecanlandırıldığını hatırladı. Epstein yıllarca ona cinsel istismarda bulunmuştu. "Hepimiz acı çektik ve o ölüyken bile hâlâ kazanıyor" dedi.

Jennifer Araoz, on dört yaşındayken Epstein tarafından ilk kez cinsel istismara uğradığını söyledi. Epstein, Araoz on beş

yaşına geldiğinde bu kez ona tecavüz etmişti. “Gerçek sevgiyi hissetme şansımı çaldı çünkü yıllarca kimseye güvenemedim, çok korkmuştum” dedi gözyaşları içinde.

Annie Farmer, Anouska de Georgiou, Teala Davies, Teresa Helm, Sarah Ransome ve Marijke Chartouni –bunların isimlerini duymuş olabilirsiniz, çünkü hepsi medyada yaşadıkları hakkında konuştu. Ama bunlar, o gün söz alan Hayatta Kalan Kız Kardeşlerimden (kendimize kısa süre sonra böyle diyecektik) sadece birkaçı. Hepimiz, sesimizi yükselterek henüz kendi acılarını açıklamaya hazır olmayan diğerlerini teselli edebileceğimize ve onlara ilham verebileceğimize inanıyorduk. Birçoğumuz, Epstein’a karşı nihayet bir dava oluşturdukları için orada bulunan savcılara teşekkür ettik ancak hâlâ hesap vermesi gereken başkalarının da serbestçe dolaştığını hatırlattık. “Hesaplaşma sona ermemeli” dedim mahkemede. “Devam etmeli. O yalnız hareket etmedi ve biz mağdurlar bunu biliyoruz. Hükümetin bizi dinlediğine ve diğerlerinin de adalete teslim edileceğine güveniyoruz.”

Kamuoyu önündeki duruşma sona erdikten sonra, savcılar Epstein’ın tüm mağdurlarını özel bir odada görüşmeye davet etti. Duygusal bir görüşmeydi. ABD savcısı Geoffrey Berman, çektiğimiz tüm acılar için ne kadar üzgün olduğunu anlatırken gözlerinde yaşlar vardı. FBI’ın New York ofisi başkanı William Sweeney, orada bulunmamızdan dolayı bize teşekkür etti. Ve ikisi de Epstein’ın suç ortaklarına yönelik devam eden soruşturmalarında onlara yardım etmemiz için adeta bize yalvardı. Siggy ve ben, birçok Hayatta Kalan Kız Kardeş’in yaptığı gibi, yakında onlarla görüşecektik.

Savcılara sağladığımız ipuçlarına ek olarak duruşma ve sonrasında yaşananlar, asla hayal edemediğim başka bir şeye yol açtı. Bütün o dirençli kadınlarla aynı yerde olmak, kaybolmuş olan bir parçamı bana geri verdi. David Boies ve Siggy, birkaç

Hayatta Kalan Kız Kardeşi ABD Açık Tenis Şampiyonası'na götürmeyi teklif ettiğinde, Farmer, Helm, Ransome, Chartouni ve ben, Queens'teki maçı izlemek için toplananlar arasındaydık. Daha sonra birlikte akşam yemeği yerken ve şampanya içerken farklılıklarımıza rağmen bu kadınlara her şeyi anlatabileceğimi hissettim. Her birimizin birbirimizi anladığı ve desteklediğine dair somut bir his vardı. Ve bu sembolik olmaktan da öteydi. Bazılarımız hâlâ cevap arıyordu.

Örneğin, Marijke Chartouni bana Epstein tarafından benimle aynı dönemde istismara uğradığını düşündüğünü söyledi. Kendisini kandıran kadını tespit etmeye çalışıyordu ve kadının nasıl görüldüğünü tarif ettiğinde, onu tanıdığımı fark ettim. Onu, bir süre Epstein'ın çevresinde olan ve tanıdığım bir kadın olarak anında hatırladım. İlk adını anımsıyordum ama soyadını çıkaramıyordum. Marijke bir dedektif gibiydi; kısa süre sonra şablon eşleştirme ve kamu kayıtlarını kullanarak kadının soyadının ne olması gerektiğini buldu ve hemen ardından kadının web sitesini ve sosyal medya hesaplarını ortaya çıkarttı. Kadının paylaştığı fotoğraflara baktığımızda, o olduğundan şüphe yoktu. Bu kadın Marijke'nin istismarına tanık olduğu ve ona katıldığı için, Marijke onu tekrar bulmanın –hâlâ var olduğunu görmenin-yıllardır içini kemiren bir travmayı hafifletmeye yardımcı olduğunu hissetti.

O duruşmadan sonraki haftalar boyunca çoğunlukla sevinçliydim. Bütün bu yabancıların, büyük bir yapbozun parçaları gibi bir araya gelip birbirlerini teselli etmeleri ve birbirlerinin boşluklarını doldurmaları çok heyecan vericiydi. Bir araya geldiğimizde –iletişimde kalmak için bir WhatsApp grup sohbeti oluşturduk– güçlü hissettik. Robbie'ye, "Şimdi doğru yolda olduğumu biliyorum" dedim. "Çünkü bak neler oluyor!"

Bu yeni akrabalık biçimine ek olarak, Hayatta Kalan Kız Kardeşler tam anlamıyla bir medya çılgnlığıyla karşı karşıyaydı.

Ağustos ayında mahkeme salonunda konuşan tüm kadınlardan çeşitli haber kuruluşları tarafından hikâyelerini anlatmaları isteniyordu. Benim için bu, yargıç Berman'ın duruşmasından hemen sonra başladı; mahkeme binasının önünde, yüzüme doğrultulmuş bir düzine mikrofonla durup, insanların hâlâ düzeltilmesi gereken yanlışlara odaklanmasını sağlamaya çalıştım. "Önemli olan Jeffrey'nin nasıl öldüğü değil, nasıl yaşadığı" dedim. "Ve Ghislaine Maxwell'den başlayarak, bu işe karışan herkesin peşine düşmemiz gerekiyor... Bu insanlar adalete teslim edilene kadar asla susmayacağım." Mikrofondan uzaklaşmadan önce bir muhabir bana bunun Prens Andrew'u da kapsayıp kapsamadığını sordu. "O, ne yaptığını gayet iyi biliyor" dedim, "ve umarım bunu itiraf eder."

Kısa süre sonra NBC'nin *Dateline* programı için bir dizi röportaj yaptım. Birkaç başka kurban da yer aldı. Bu haber 30 Eylül 2019'da yayınlanacaktı. TV muhabiri Savannah Guthrie sert ama adil ve bazı insanların şüpheliğine değinmemeye izin vermesini takdir ettim. Örneğin, Epstein ile geçirdiğim süre boyunca "Xanax kullanarak uyuşturucu ve alkol alarak durumla başa çıkmaya çalıştığımı" söylediğinde, "Bazı insanlar şöyle diyecek: Belki de olaylar senin anlattığın gibi olmadı" diye yanıt verdim. "Ben diyorum ki, istismara uğradığınızda, istismarcınızı tanırırsınız. Tarihleri veya saatleri doğru hatırlamayabilirim, hatta yerleri bile doğru hatırlamayabilirim ama yüzlerini biliyorum, bana ne yaptıklarını biliyorum." Ardından *Glamour* dergisi, Chartouni, Helm, Ransome, Rachel Benavidez adlı başka bir Epstein mağduru ve beni yaşadıklarımız ve geleceğe dair umutlarımız hakkında bir yuvarlak masa toplantısına davet etti. Bu özel haber, derginin Ekim 2019 sayısında yer aldı. BBC ve sonunda Netflix'te yayınlanacak olan Epstein ve Maxwell hakkındaki çok bölümlü belgesel *Jeffrey Epstein: Filthy Rich*'in yapımcıları tarafından kamera karşısında art arda röportajlar verdim.

Ancak belki de en önemli söyleşim, *60 Minutes Australia*'dan Tara Brown tarafından yapıldı. Brown, sadece ben, David Boies ve Siggy ile değil, aynı zamanda Courtney Wild ile Epstein ve Maxwell'in birçok diğer kurbanını temsil eden Spencer Kuvin adlı bir avukatla da röportajlar yaptığı kapsamlı bir program hazırlıyordu. Kasım başlarında yayın tarihi yaklaşırken, Robbie'ye (programda da kısa bir rol alacaktı) Alex ve Tyler'ın –o zamanlar on üç ve on iki yaşındaydılar– izlemelerini istediğimi söyledim. (Dokuz yaşındaki Ellie'nin hâlâ çok küçük olduğunu düşünüyordum.) Robbie'ye, oğullarımın arkadaşlarından ve ebeveynlerinden bazılarının programı izleyip beni tanıma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledim. Avustralya'da Virginia değil Jenna olarak tanınsam da yüzümü biliyorlardı ve bu onların oturma odalarındaki televizyonda yayınlanacaktı. "Oğullarımıza bu konuda sorular sorulabilir" dedim Robbie'ye. Onların hazırlıksız yakalanmasını istemiyordum.

Ama oğullarımın izlemesini istememin önemli bir nedeni daha vardı. "Ne için savaştığımı bilmelerini istiyorum: başka çocukların benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmamalarını sağlamak için" dedim Robbie'ye. "Uzun zamandır kötü bir şey olduğunu biliyorlardı. Sanırım artık anlayacak yaşta." Elbette, oğullarımın istismarımın ayrıntılarını duymalarının zor olacağını biliyordum. Ama bu ayrıntılar gerçektir ve eğer dünya bunları duyacaksa oğullarımın da bilmesini istiyordum. Ayrıca, *60 Minutes* programı yaşadığım deneyimin daha geniş bir perspektifine de ışık tutacağı için anlamalarının daha kolay olabileceğini düşündüm. Annelerinin yalnız olmadığını görebileceklerdi, elbette sadece mağduriyetinde değil, aynı zamanda zorbalara karşı durma isteğinde de.

Programın yayınlandığı gece, izlemek için dördümüz kanepede toplandık. Oğlanlar sessizce oturdular; Brown, dinleyicilerine Epstein ve Maxwell'in suçlarını anlattı. El Brillo

Yolu'ndaki evin içinden görüntüler ve genç bir kızken çekilmiş fotoğraflarımı gördüler. Benim ve Courtney Wild'ın yaşadıklarımız hakkında gözyaşları içinde konuştuğumuzu duydular. Önemlisi, Brown bana Epstein ve Maxwell tarafından ilk kez istismar edildikten sonra neden ikinci kez El Brillo Yolu'na geri döndüğümü sorduğunda verdiğim cevabı duydular. Brown'a, "Bugün yetişkin olarak kaçmanın doğru olduğunu biliyorum" dedim. "Ama sanırım hayatım boyu yaşadığım kötülüklerden dolayı aklımdan geçen düşünce 'Demek ki hayat sadece bundan ibaretmiş' oldu." Program bittiğinde, çenesini sıkmasından Alex'in öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. "Neden o adamın bu kadar çok insanı incitmesine izin verdiler? Bu doğru değil" dedi. Tyler'ın tepkisi farklıydı. Programı izlerken birkaç kez ağlamıştı ve sonrasında beni kucaklamayı bırakmamıştı. "Seninle gurur duyuyorum, anne" dedi. Bu elbette iyi hissettirdi ama oğullarımla birlikte izlemek birçok duyguyu harekete geçirdi. Bir yandan korkunç geçmişimden etkilenmelerini asla istemiştim. Şimdi gerçeği bilecek yaşta olsalar da yine de bu beni üzüyordu. Öte yandan, oğullarımın gerçekten de kötü adamlarla savaştığını görmelerinden mutluydum –yapmaya kararlı olduğum şey buydu. Bu rol bazen aile hayatımızı altüst etse de onların bazen tek bir kişinin bile fark yaratabileceğini bilmelerini istedim. Ve bu olasılık varken denemek zorundasınız.

Yenilmez

6⁰ *Minutes Australia* raporundan sonra Prens Andrew, ona karşı dava açmayı düşündüğümü öğrendi. David Boies, York Dükü'nün iddialarımı tekrar tekrar reddetmesinin onu hedef tahtasına koyduğunu Tara Brown'a açıkça belirtmişti. "Prens Andrew, cinsel istismardan habersiz olduğunu söylüyor" diye şüpheli bir tonla yorumlamıştı Boies. "Ama Epstein'ın New York'taki malikânesinde günler geçirdi, orada cinsel istismar yaygındı. Orada zaman geçirip neler olup bittiğini bilmemek mümkün değildi. Bir noktada ifade vermek zorunda kalacak. Sonsuza kadar saklanamaz." Brown, Boies'e belki de prensin saklanabileceğini, çünkü İngiliz kolluk kuvvetlerinin davayla ilgili soruşturmayı sonlandırdığını söylediğinde, Boies şu açıklamayı yaptı: "Eğer bir sarayda kilitli kalmak ve Birleşik Krallık dışına seyahat etmemeyi tercih ediyorsa belki de hesaplaşmadan kaçabilir ama Amerika Birleşik Devletleri'ne gelirse kendisine mahkeme celbi gönderilebilir. Bence bu oldukça muhtemel."

Şimdi, çeşitli cephelerden baskı artarken, Prens Andrew, adını temize çıkarmak için BBC *Newsnight*'tan Emily Maitlis ile

görüştü. Röportaj 14 Kasım'da gerçekleşti ve sonrasında prens iddialara göre röportajın iyi geçtiğini düşünüyordu. Ancak iki gün sonra yayınlandığında genel olarak bir felaket olarak görüldü. Prens, Epstein ile uzun süredir devam eden ilişkisi hakkında hiçbir pişmanlık ifade etmedi. 2010 yılında hüküm giymiş bir cinsel suçlu olan Epstein'ın evine yatılı misafir olarak ziyaretini, sadece Epstein'a şahsen ilişkilerinin bittiğini bildirmek için yaptığını söylemişti. Tek hatasının "fazla onurlu olma eğilimi" olduğunu ısrarla belirtirken, Epstein'ın kurbanlarına karşı herhangi bir sempati göstermeyi başaramadı. Hakkındaki iddialarıma gelince, bunları tekrar reddetti ve ilk kez ona satıldığımı söylediğim gece benimle birlikte olamayacağını, çünkü kızlarından birini pizza yemeye götürdüğünü söyledi. Beni hiç tanımadığını söyledi. "Hiçbir şekilde." En tuhafı ise tarif ettiğim gibi Tramp gece kulübünde benimle ter içinde dans edemeyeceğini, çünkü "Falkland Savaşı'nda vurulduğunda yaşadığı aşırı adrenalin patlaması"ndan sonra terleyemez hale geldiğini söyledi –bu, tanışmamızdan on dokuz yıl önceki askerlik hizmetine garip bir göndermeydi.

Röportajın sonuçları çok geniş kapsamlı olacaktı.¹ Kraliyet ailesi iddialarımı hâlâ reddederken, aynı zamanda İngiltere Kraliçesi üçüncü çocuğunun kamu etkinliklerinde görünmesini fiilen yasakladı ve onun "Majesteleri" unvanını kullanmasını engelledi. Sonuçlar o kadar dramatikti ki, iki yayın platformu –Netflix ve Amazon– yakında röportajın nasıl düzenlendiğini ve yürütüldüğünü dramatize edecek projeler üzerinde

1 Nitekim, 2023'te bir mahkeme davasında kamuoyuna açıklanan belgeler, Prens Andrew'un röportajda Maitlis'e Epstein'ı yalnızca bir kez o tutuklanıp hapse atıldıktan sonra, yani Aralık 2010'da gördüğünü ifade ettiğinde aslında yalan söylemiş olduğunu ortaya koydu. JP Morgan'a karşı ABD Virgin Adaları tarafından açılan bir kamu davasının mahkeme belgelerine göre Prens, Epstein'ın ev hapsinde olduğu Haziran 2010'da Epstein ile öğle yemeği yemiş, ikili e-posta aracılığı ile iletişimde kalmıştı.

çalıştıklarını duyurdu ve üçüncü bir şirket uzun metrajlı bir belgesele başladı.

Bu röportaj Prens Andrew için ne kadar yıkıcı olduysa benim için de öyleydi.

Hukuk ekibi için bu röportaj, adeta jet yakıtı enjeksiyonu gibiydi. İçeriği sadece prens aleyhine sağlam bir dava oluşturmamıza yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda eski eşi Sarah Ferguson ve kızları Prenses Beatrice ve Eugenie'yi mahkemeye çağırmanın da kapısını açacaktı. Gerçekten de iddia ettiği gibi 10 Mart 2001'de Beatrice'i pizza yemeye götürdü mü? Prensesleri tanık olarak çağırsak mazeretinde olası gedikler açılabilirdi. Tıbbi kayıtları gerçekten de geçici bir anhidroz (terleme eksikliği) vakası geçirdiğini gösteriyor muydu? Bu durum genellikle adrenalinin bir sonucu değildir. Henüz dava açmaya hazır değildik ancak bu röportaj bize daha önce sahip olduğumuzdan çok daha fazla malzeme sağladı.

Aralık başında BBC, *Prens ve Epstein Skandalı* adlı bir belgesel yayınladı ve ben de röportaj yapılanlar arasındaydım. Bu, bir İngiliz yayın kuruluşuyla yaptığım ilk kamera önü röportajımdı ve Prens Andrew'un BBC ile yaptığı görüşmeden önce kaydedilmiş olmasına rağmen, muhabir Darragh MacIntyre, benim sözlerimi rezil kraliyet üyesinin Maitlis'e anlattıklarıyla çarpıştırdı. Bir kez daha Prens Andrew'a üç kez nasıl satıldığının hikâyesini anlattım. Bana ayrıca, Prens Andrew'un 2001'de kolunu bana doladığı fotoğrafın sahte olduğuna dair son zamanlardaki iddialar soruldu. "Yani, kolu uzatılmış mıydı yoksa fotoğraf mı değiştirilmişti?" diye yanıtladım. "Yani, hadi ama, buna inanmıyorum. Çünkü bu tam olarak bu. O ne olduğunu biliyor. Ben ne olduğunu biliyorum. Ve aramızda sadece birimiz gerçeği söylüyor ve bunun ben olduğumu biliyorum."

İngiliz izleyicisine ulaşma fırsatı bulduğum için memnun oldum ve röportajın bir noktasında onlara doğrudan seslendim.

“İngiltere’deki insanlardan yanımda durmalarını, bu mücadeleyi vermeme yardım etmelerini, bu olanları kabul edilebilir bir şey olarak görmemelerini rica ediyorum” dedim ve ekledim: “Bu iğrenç bir seks hikâyesi değil. Bu, insan ticareti hikâyesi. Bu bir istismar hikâyesi.” *Baskıyı sürdürebilsek*, diye düşündüm, *belki prens ve diğerleri hesap verebilir hale gelebilir*.

Şubat 2020’de, *Broken* adlı bir podcast’e katılmak için Cairns’ten Los Angeles’a uçtum. Podcast’in ilk sezonunda, *The New Yorker* yazarı Ariel Levy ve *Miami Herald*’dan Julie K. Brown, dinleyicileri Epstein’in suçlarının listesiyle tanıştırmıştı. Şimdi ise gazeteci Tara Palmeri, *Broken: Adalet Arayışı* adlı ikinci sezonun sunuculuğunu yapıyordu. Palmeri, geçmişimizi bugünkü yaşamlarımızla uzlaştırmaya çalışırken Epstein’in kurbanlarından birkaçını takip etmek istedi. Proje, ilk isimleri Adam olan iki harika insan tarafından destekleniyordu: Hollywood yönetmeni Adam McKay ve podcast yayıncısı ve eski NPR muhabiri Adam Davidson. Ekibin gücünden etkilendim ve Palmeri’nin Epstein’i umursamaması, sadece onun incittiği kadınları umursaması hoşuma gitti. Palmeri ile ülke çapında on günlük bir yolculuk sırasında haber toplamaya yardımcı olacaktım. Amacımız, Epstein’i tanıdığım dönemde onun için çalışan bazı kişileri bulmaktı. Ölümünden önce sessiz kalan bazı kişilerin şimdi konuşmaya istekli olabileceğini umuyordum.

Konuşmak istediğim ilk kişi de Adam adında biriydi: Adam Perry Lang.

1999’dan 2003’e kadar Epstein’in kişisel aşçısıydı –Little Saint James’te bana pizza yediren Lang’di– ve Epstein’in jetleriyle düzenli olarak seyahat ediyordu. Brad ve ben 2014’te ona ulaşmaya çalışmıştık ancak hiç geri dönüş alamamıştık. Şimdi Güney Kaliforniya’da yaşıyordu –Palmeri birkaç ev adresi bulmuştu– ve Lang’in Hollywood’da, isminin baş harflerinden

oluşan APL adında bir biftek restoranı vardı. Önce onu evinde ziyaret etmeye çalıştık ancak Lang gittiğimiz yerlerde yaşamıyor gibiydi. Bu yüzden APL’de rezervasyon yaptırdık. Vardığımızda, ev sahibine Lang’in eski bir arkadaşım olduğunu ve ona merhaba demek istediğimi söyledim. Yemek salonunun arkasındaki büyük bir bölme oturduk ve akşam yemeği sipariş ettik. Ancak Lang o gece restoranda değildi. Ona ulaşmaya çalıştığımı açıklayan bir mesaj bıraktık.

Birkaç gün sonra ondan bir mesaj aldım: “Merhaba, Virginia. Bunun senin için travmatik ve korkunç bir dönem olduğunu biliyorum. Umarım şiddetli savunuculuğun sana ve diğer masum kurbanlara huzur ve adalet getirir. Umarım artık avukatınla konuşmayı planladığımı biliyorsundur. Sevgilerimle, Adam.” Çok sevindim, Lang’in sonunda yardım etmeye hazır olduğunu düşündüm. Ancak sonrasında, yıllardır söylediği şeyi tekrarlayan bir açıklama gönderdi: Epstein’in yanında çalışırken hiçbir zaman cinsel aktiviteye, çıplaklığa, reşit olmayan kızlara, ahlaksız eylemlere veya istismara tanık olmadığını söyledi.

Lang’den ne istediğimi merak ediyor olabilirsiniz. Elbette, Epstein’in suç ortaklarını sorumlu tutmama yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabileceğini umuyordum. Ama aynı zamanda, tamamen duygusal bir düzeyde, Lang’in deneyimimi doğrulamasını duymak istiyordum. “Sana ne olduğunu gördüm, çünkü oradaydım” gibi basit bir şey söylese bile iyi hissetmem yardımcı olurdu. Epstein’in suçlarına dair tartışılmaz kanıtlar sunsa çok sevinir miydim? Elbette. Ama bunu gerçekten beklemiyordum. Çoğunlukla istediğim şey basit bir onaydı. Ancak açıkçası bunu Lang’den alamayacaktım.

Epstein için kız temin ettiğini bildiğim eski bir model olan bir kadını bulduğumuzda başka bir çıkmaza girdik; bu kadın, yetişkin ve ben reşit değilken zorla cinsel ilişkiye girdiğim birkaç kadından biriydi. Kadının Epstein ile bağlantısı artık iyi

biliniyordu; adı, özel jetlerinin uçuş kayıtlarında yer alıyordu. Artık farklı bir soyadı vardı ve Los Angeles bölgesinde, *Broken* dizisinin yapımcılarından birinin başka bir arabayı takip ederek ustaca girdiği güvenli bir sitede yaşıyordu. Evin önündeki sokağa park ettik ve ben kapıya gidip zili çaldım. Bir an sonra kadın üst kattaki bir pencereden başını uzattı ve bana mülkünden çıkmamı söyledi. "Virginia Roberts!" diye bağırdım ama pencereyi çarptı. Ben de interkomu çaldım.

Kısa süre sonra sesini duydum. "Seninle konuşmak istemiyorum" dedi kadın. "Jeffrey öldü ve sen onun ölümüne sebep oldun."

Bu beni çok kızdırdı. "Ben buraya Jeffrey'nin yaptıklarından dolayı gelmedim" dedim. "Ben buraya senin yaptıkların yüzünden geldim."

"Güvenliği çağırıyorum" dedi ve kısa süre sonra mülkten dışarı çıkarıldık.

Batı Yakası'ndaki ipuçlarımızı tükettikten sonra, Palmeri, yapımcısı ve ben, Epstein'in iki eski çalışanının yaşadığını bildiğimiz Florida'ya uçtuk. Ziyaret ettiğimiz ilk kişi, Epstein'in baş pilotu Larry Visoski'ydi. Daha önce de söylediğim gibi, Visoski Epstein'a çok yakındı ve uçuş kayıtlarını yetkililere hiç teslim etmemişti, bu yüzden onunla görüşmenin çok zor olduğunu biliyordum. Pilot, güvenli bir sitede yaşıyordu ve arabayla vardığımızda, kapı görevlisi Visoski'yi telefona bağladı ve benimle konuşmasına izin verdi. "Merhaba... Merhaba, Larry" diye kekeledim ve onun konuştuğunu duyunca ekledim: "Aman Tanrım. Geçmişten gelen bir ses gibi." Ona bir muhabirle dışarıda olduğumu söyledim. "İçeri girip sizinle bir kahve içebilir miyim?" diye sordum. Tereddüt edince öğle yemeği önerdim. İşte o zaman Visoski telefonu yüzüme kapattı.

Yüzünüze kapıların kapatılması en hafif tabirle insanı tüketiyor.

2000, 2001 ve 2002 yıllarında tanıdığım bu insanların karşısına çıkıp onları konuşmaya ikna edebileceğimi hayal ederek çok heyecanlanmışım. Ama yine de safmışım. Kendimi, hikâyesini tekrar tekrar anlatan, eğitilmiş bir maymun gibi hissetmeye başlamıştım; ama karşılığında pek bir şey almıyordum. Palmeri, tüm bu insanlarla olan geçmişim hakkında uzun uzun sorular sormuştu, bir kez daha, onları tanıdığım karanlık dönemi yeniden yaşamak zorunda kalmıştım. Ama hiçbiri bizimle konuşmadığı için bu kadar çabayı boşuna sarf etmiş gibi hissettim. Her gece otelimize döndüğümüzde Robbie'yi arıyordum, giderek daha da umutsuz bir halde. Robbie, kötüleşen ruh halimden o kadar endişelendi ki podcast yapımcılarından Adam Davidson'ı aradı ve ertesi gün Davidson Florida'ya uçtu. "Biliyorum ki bu süreç senin üzerinde çok baskı yarattı" dedi bana. "Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum ve bilmeni istiyorum ki hepimiz senin arkadayız."

Davidson'ın desteğini takdir ettim. Ama yine de Palmeri ve ben Florida'da yaşayan ikinci eski Epstein ortağı olan Juan Alessi'yi (Epstein'in eski kâhyası) ziyaret etmek üzere yola çıktığımızda neredeyse tükenmişim. Epstein ve Maxwell'in beni ilk kez taciz ettiği gece, beni El Brillo Way'den eve götüren Alessi'ydi ve sonraki iki yıl içinde onu ve karısı Maria'yı biraz tanımıştım. Alessi gazetecilerle hiç konuşmamıştı ve bizimle konuşacağına dair pek bir emare yoktu. Dış kapısındaki interkomu çaldığımda yine başarısız olacağımıza 100 dolar bahse girerdim. Ama Alessi hemen cevap verdi. "Merhaba, Juan" dedim hızla. "Ben Virginia, Virginia Roberts, yirmi yıl önce... Geçmişimin parçalarını bir araya getirmek için Avustralya'dan buraya kadar uçtum." Ona sadece yüz yüze konuşmak istediğimi söyledim. Bir sessizlik oldu, sonra bir vızıltı sesi geldi. Alessi bizi içeri alıyordu.

Birkaç dakika sonra Alessi ön kapısını açtı, karısı Maria hemen yanındaydı ve hepimiz bir an birbirimize baktık.

İki küçük köpek ayaklarımızın dibinde zıplarken Alessi, Palmeri ve beni oturmaya davet etti. İlk başta kaydedilmek istemedi ama sonra fikrini değiştirdi. Konuşma kopuktu. Hâlâ biraz bozuk İngilizce konuşan Alessi, Maxwell'i o kavurucu günde Mar-a-Lago'da beni kandırdığı sırada arabayla gezdirildiğini kabul etti; onu beklerken arabada terlediğini hatırladığını söyledi. Evde yaşanan cinsel istismardan haberi olmadığını ısrarla belirtti ancak bir noktada Epstein'a, "Bu kızlardan biri senin başını belaya sokacak Jeffrey" dediğini itiraf etti. Prens Andrew'u Epstein'ın evlerinde gördüğünü hatırladığını ancak onu hiçbir zaman yanlış bir şey yaparken görmediğini söyledi.

Alessi'ye beni çıplak gördüğünü ve "masaj"dan sonra bana genellikle onun para ödediğini söyledim. Bunların hiçbirini hatırlamadığını söyledi.

"Tanrı şahidim olsun, Virginia, seni hiç çıplak görmedim" dedi. "Başka kızları, yetişkin kızları gördüm. Ama seni değil."

Palmeri'nin olanları inkâr etmek zorunda kalmasından dolayı sinirlendiğini anlayabiliyordum ve nedenini de anlıyordum. Yine de kendimi, tüm yolculuk boyunca olduğumdan daha iyi hissediyordum. Alessi beni hatırlamıştı! Bir anlamda, tüm bu yolu gelme sebebim buydu: yüz yüze, bir insan olarak kabul edilmek. Ayrılmak için kalkarken Alessi özür diledi. "Virginia, sana olanlar için çok üzgünüm ama seni şimdi bu kadar iyi gördüğüm için çok mutluyum. Hayatını kurduğun, bir ailen olduğu için çok mutluyum." O anda bir duygu dalgası hissettim. "Bu çok güzel bir buluşmaydı" dedim ve gerçekten de öyleydi. "Kapını ve kalbini bana açtığın için teşekkürler."

Alessi, beni bir daha asla göreceğini hayal etmediğini tekrarladı. "Benden nefret ettiğini sanıyordum" dedi.

"Neden senden nefret etsin ki?" diye sordu Palmeri imalı bir şekilde.

"Biliyorsun, olanlar karşısında bir şey yapmadığım için beni suçlayacağını düşünmüştüm" dedi. "Bu kızların bana karşı

çıkacağını düşünmüştüm. Ya da 'Ah, John biliyordu' diyeceklerdi. Ama ben bilmiyordum."

Vedalaştık ve arabaya doğru yürürken Palmeri, Alessi'nin tanık olduğu şeyi itiraf etmemesine hâlâ kızgındı. Ama ben mutluydum. "Herkesin çıkıp tam olarak ne gördüğünü söylemesini beklemiyorum, çünkü bu onları suçlu duruma düşürür" dedim, Alessi'yi kendini koruduğu için suçlamadım. İyi kalpli olduğunu düşündüm. Epstein'ın davranışlarına karşı hiçbir şey yapamazdı. Bu konuda çok kötü hissediyordu. Daha fazla konuşabilir miydi? Evet. Ama bu bir diyalogun başlangıcıydı. Bu yüzden bunu bir artı olarak kabul edeceğim. Beni evine davet ettiği ve bana bir insan gibi davrandığı için minnettarım.

Avustralya'ya döndüm. Durmaksızın devam eden medya turum beni yormuştu ve biraz dinlenme zamanı gelmişti. Ama basın tarafından bu kadar uzun süre karalandıktan sonra, hikâyemi anlatmak için her fırsattan yararlanmam gerektiğini hissettim, çünkü bana bu şans ne kadar daha sunulacaktı, kim bilebilirdi ki? Mart 2020'de, bir İtalyan televizyon programı tüm ailemi Roma'ya uçurmayı teklif ettiğinde, olur dedim. COVID-19 pandemisi dünyanın büyük bir bölümünü kapatmadan hemen önce, Robbie, çocuklar ve ben, rehber kitapların "Yedi Tepeli Şehir" olarak adlandırdığı Roma'yı ziyaret ettik ve tüm turistik yerleri gezdik. Bu özel Roma tatilinde yaşadığımız eğlenceyi gösteren bir fotoğraf albümüm hâlâ mevcut.

Ancak tüm bunların bir bedeli vardı. Bu güzel kaçamağın bedeli, en kötü anılarımı bir kez daha kamera önünde ortaya çıkarmak zorunda kalmamdı. Her röportajda hikâyemi anlatışımın biraz daha az duygusal hale geldiğini fark ediyordum; bazen sesim neredeyse mekanik, hatta robotik geliyordu, sanki ezberlediğim bir şeyi tekrarlıyormuşum gibi. Yine de dışarıdan giderek daha az etkilenmiş görünsem de istismara dair anılarımın her tekrarı beni içten içe derinden yaralıyordu.

Robbie de dağıldığımı görebiliyordu. “Birisi savaştan eve döndüğünde iyileşir, terapi görür, savaşta başına gelenlerle bugünkü hayatı arasında mesafe koyar” dedi. “Ama başına gelenleri her yeniden yaşadığında sanki hâlâ savaş alanındaymışsın gibi olur. Savaştan hiç eve dönmezsen nasıl iyileşeceksin ki?” Haklıydı. Adalet için savaşmak için Epstein ve Maxwell’in yaptıklarını anlatmaya devam etmem gerektiğine inanmıştım. Ama olanları tekrar tekrar dile getirmek, dehşeti yeniden yaşamak anlamına geliyordu ve bu beni içten içe yiyip bitiriyordu. “Baskıyı sürdürmenin bildiğim tek yolu bu” dedim bir gece gözyaşları içinde Robbie’ye. Sonra önümde diz çöktü –bunu asla unutmayacağım– ve ellerimi tuttu. “Hatırlıyor musun, sana evlenme teklif ettiğimde ölene kadar yanında olacağımı söylemiştim” dedi. “İşte şimdi senin yanında olmam lazım. Tükenmiş durumdasın. Tanıtım programın sağlığını etkiliyor. Aileni etkiliyor. Neden bu kadar röportaj verdiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama canım, bu seni öldürüyor. Ve bunu izlemek beni de öldürüyor.” Kocam, beni benden daha iyi anlıyordu: Tükenmiştim.

Kötüden Daha Kötüye

Bir arkadaşım, ihtiyacım olan şeyin biraz açık havada zaman geçirmek olduğunu söyledi. Blaise, Cairns'e taşındığımızda tanıştığım ilk anne olan yeni bir arkadaşımды ve Ellie'nin yaşıtı bir kızı vardı. Blaise hayvanları ne kadar sevdiğimi biliyordu ve Twitter hesabımda, aynı zamanda vakfım Victims Refuse Silence'ın logosu olan ışıldayan mavi kelebeği görmüştü. Blaise, "Ailelerimizi Kelebek Vadisi'ne götürelim" dedi. Evimizin yaklaşık iki saat güneyinde, dere kenarında bulunan bir koruma alanını tarif ederek, ziyaretçilerin rustik kulübelerde uyuduğu ve on beş santimlik kanat açıklıklarıyla Avustralya'nın en büyük kelebekleri olan Cairns kuş kanatlı kelebeklerini gözlemlediği bir yerdi. Gezi, doğada dinlenmek ve enerji toplamak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu ve Robbie, kendisinin ve çocukların da geleceğini söyledi.

Böylece yola koyulduk ve cennette gibiydik. Kelebek Vadisi adının hakkını veriyordu: Her şekil, boyut ve renkte binlerce Cairns kuş kanadı kelebeği görmüş olmalıyız. Ama eve döndüğümde ateşim çıktı ve başım çok ağrıyordu. Sayıklamaya başlayınca Robbie beni doktora götürdü, doktor bazı testler

yaptı ve sivrisinek ısırığı sonucu menenjit geçirmekte olduğum teşhisini koydu. İnanamadım: Seyahat boyunca, grubumuzda böcek kovucu spreyi en bol süren tek kişi bendim. Hastaneye kaldırıldım ve orada işler çok daha kötüye gitti. Ne kadar sayıkladığımı fark etmeden, bir ara tuvalete gitmek için yataktan kalktım ve dengemi kaybettim. Yere düştüğümde bir çatlama sesi duydum. Boyun omurlarımdan birini kırmıştım.

Menenjitten kısa sürede iyileştim ancak doktorlar boynum sürekli ağrıdığı için ameliyat olmam gerektiğini söylediler. Ancak henüz ameliyata hazır değillerdi, bu yüzden bekledik. Robbie beni neşelendirmek için Juno adını verdiğim bir Fransız buldogu aldı ve tekrar ayağa kalkıp yürümeye başladığımda Juno'yu her yere götürdüm. Ama nisan ayında bu kez zatürre nedeniyle tekrar hastaneye kaldırıldım. Sanki tek bir sivrisinek ısırığı bir dizi sağlık sorununu tetiklemişti.

Elbette hastalıklarla mücadele eden tek kişi ben değildim. 2020 baharında koronavirüs salgını hızla yayılırken dünya kapanıyordu. Ama yine de gerçeküstü bir şekilde, önceki aylarda verdiğim röportajlar yayınlanmaya başlayınca yüzüm ve hikâyem her yerdeymiş gibi görünüyordu. Mayıs 2020'de ben boynumdaki sakatlığı iyileştirmeye çalışırken, Netflix, Epstein ve Maxwell'in terör saltanatının öyküsünü anlatan dört bölümlük *Jeffrey Epstein: Filthy Rich* dizisini yayınladı. Son bölümde, sağlıklı görünen ben, Epstein'in yalnız hareket etmediğini yineledim ve tüm suç ortaklarının hesap vermesi gerektiğine olan inancımı tekrarladım. "Canavarlar hâlâ dışarıda başka insanları istismar ediyor" dedim. "Neden henüz isimleri açıklanıp rezil edilmediler, anlamıyorum."

Epstein'in ölümünden hemen sonra Maxwell ortadan kaybolmuştu. Bazı tartışmalı haberler onu Kaliforniya, Massachusetts, Fransa ve İsrail'de gösteriyordu ancak herkesin kesin olarak bildiği tek şey saklandığıydı. Kendi avukatları bile yerini bilmediklerini söylediler ve Annie Farmer, Jennifer Araoz ve sadece Jane

Doe olarak tanımlanan üçüncü bir kurban tarafından açılan üç davayı onun adına kabul etmeyi reddettiler. Bu, federal savcılar Maxwell aleyhine bir dava oluştursa bile, birisi onu bulana kadar tutuklanamayacağı anlamına geliyordu. Sonunda dedektifler, cep telefonlarından birindeki takip sistemini kullanarak bir iz tespit ettiler. Ghislaine Maxwell, bu ize göre Bradford New Hampshire'da 40 dönümlük arazideki bir evde bulunuyordu. 2 Temmuz 2020'de FBI ekipleri, evin kilitli bahçe kapısını kırarak içeri girdi ve ön kapıda, geldiklerini duyurarak Maxwell'e kapıyı açmasını söyledi. Ancak o, başka bir odaya kaçtı, bu yüzden zorla içeri girdiler. Tutuklandı ve reşit olmayan birini cinsel suç faaliyetinde bulunma niyetiyle taşıma ve yalan tanıklık da dahil olmak üzere altı suçlamayla karşı karşıya kaldı. Yalan tanıklık suçlamaları benim için kişisel olarak tatmin ediciydi çünkü buna ben olanak sağlamıştım. Savcılık, Maxwell'in aleyhindeki iftira davasında aldığımız ifadelerinde yemin altında yalan söylediğini iddia ediyordu. Diğer suçlamalar, Maxwell'in 1994'ten 1997'ye kadar Epstein'in on dört yaşındaki kızları işe almasına, hazırlamasına ve cinsel istismarlarına yardım ettiğini iddia ediyordu. Bu ilk suçlamalarda, aralarında ben olmasam da kimliği belirsiz üç reşit olmayan mağdurdan bahsediliyordu.

Pandemi nedeniyle yargıç Alison J. Nathan, Temmuz 2020'de Maxwell için sanal bir kefalet duruşması düzenledi ve tüm katılımcılar uzaktan katıldı. İki mağdur konuştu: Annie Farmer, Maxwell'i "kendilerini ve sayısız diğer çocuğu ve genç kadını istismar eden bir cinsel yırtıcı" olarak nitelendirdi. Ve bir savcı, Jane Doe olarak anılan diğer mağdurun ifadesini yüksek sesle okudu. Bu kadın savcı, "Ghislaine olmasaydı Jeffrey bunları yapamazdı" dedi. Savcılar, Maxwell'in tespit edilmekten nasıl kaçınacağını bildiğini açıkça belirtmişti; saklandığı sırada e-posta adresini değiştirmiş ve "G Max" adıyla yeni bir telefon numarası almıştı. Ayrıca Fransa ve İngiltere pasaportlarına sahipti ve toplamda 20 milyon dolara varan banka hesapları

vardı, bu nedenle isterse nispeten kolay bir şekilde kaçabilirdi. Yargıç Nathan, Maxwell'in kefalet talebini reddetti.

Maxwell'in kefalet duruşmasından bir gün sonra, CBS'de Gayle King tarafından *This Morning* programına katıldım. Maxwell'in, devşirdiği genç kızların "savunmasızlığını koklayabildiğini" söyledim ve Maxwell'in kızlara sahte bir güvenlik hissi vermek için kadınlığını kullanma biçiminin onu Epstein'dan daha kötü yaptığını iddia ettim. Epstein hasta bir pedofil iken Maxwell "acımasızdı, kötüydü" dedim. "Şöyle söyleyeyim: Epstein Pinokyo'ydu ve o da Geppetto'ydu.

King araya girdi: "İpleri onun elinde miydi?"

"Evet" diye cevapladım. "İpler onun elindeydi."

King sordu: "Sizce adaletli bir sonuç nasıl olurdu?"

"Ghislaine'in sonsuza dek hapiste kalmasını isterdim" dedim. "Bana ve diğer birçok kişiye yaptıklarından dolayı özür dilemesini isterdim."

"Sizce sorumluluk Ghislaine Maxwell'de mi bitiyor?" diye sordu.

"Hayır, sorumluluk her canavar hesap verdiğinde ve çocuklarımız güvende olduğunda biter" dedim. "Sadece benim canavarlarım değil. Ama tüm canavarlar. Herkesin yardımına ihtiyacımız var."

İki hafta sonra, Maxwell'e karşı açtığım iftira davasıyla ilgili devam eden duruşmalara başkanlık eden yargıç Loretta Preska, davamla ilgili ikinci bir belge grubunu kamuoyuna açıklayarak bize biraz yardımda bulundu. Bu belgeler, Epstein'ın özel jetlerinin uçuş kayıtlarını, 2005 ve 2008 yılları arasında Florida'da Epstein hakkında yapılan soruşturmaya ait polis raporlarını içeriyordu. Epstein ve Maxwell arasında Ocak 2015 tarihli bir dizi e-posta ve 2014 yılında FBI'a gönderdiğim e-postalar vardı. Bunlardan birinde, Epstein'a karşı dava açma ve kendi deyimimle, "ne kadar çok pedofili vakası yaşandığını" kanıtlama konusundaki isteğimi dile getirmiştım. Bu e-posta, benim ve

diğer Hayatta Kalan Kız Kardeşler'in bu kişileri adalete teslim etmeleri için kolluk kuvvetlerine yalvarırken ne kadar süre geçtiğinin bir başka göstergesiydi.

Ağustos 2020'de ön servikal disk ameliyatı geçirdim; Brisbane'deki Sunnybank Özel Hastanesi'ndeki doktorlar boğazımın ön tarafından girerek parçalanmış bir diski çıkardılar ve boynuma metal döner parçalar takarak bir miktar hareket kabiliyetine sahip olmamı sağladılar. İyileşirken, ameliyat sonrası morluklarımı göstererek ve bana bu zorlu süreci atlatmamda yardımcı olan destekçilerime teşekkür ederek Instagram'da paylaşımlar yaptım. "Böyle bir şey beni alt edemez ve bunun sonucunda biyonik bir omurga kazandım" diye yazdım. Sonrasında uçmama izin verilmedi, bu yüzden hastaneden taburcu olduğumda Robbie ve ben altı saatlik bir araba yolculuğuyla Cairns'e geri döndük.

Ama vücudum iyileşirken her yerim ağrıyordu. Güçlü ağrı kesiciler alıyordum ve onlara çok fazla bağımlı olmamaya çalışıyordum. Uyuşturucuların geçmişte gerçeklikten kaçmama nasıl yardımcı olduğunu bildiğim için, onların cazibesi konusunda endişeleniyordum. Ancak buna direnme kararlılığım yakında sarsılacaktı. Eylül ayında, haberini yapmaya yardım ettiğim *Broken* podcast'i yayına girdi ama dinleyemedim. Oksikodonun etkisiyle kendimden geçmiştim.

Ağaçlara tırmanan, çamurdan pastalar yapan ve göletlerde sıçrayan bir erkek çocuğu gibi büyüdüm, bu yüzden uzun zamandır yerinden oynamamış taşları ters çevirdiğinizde ne olduğunu bilirim: Gün ışığı, taşın altındaki ürpertici yaratıklara vurduğunda, onları kıpırdatır. Örneğin, MIT'de görev yapan merhum bilim insanı Marvin Minsky'yi taçizcilerim arasında gösterdiğim ifade kamuoyuna açıklandığında Minsky'nin bir meslektaşısı, MIT Bilgisayar Bilimleri ve Yapay Zekâ Laboratuvarı'nın e-posta listesine bir mesaj gönderdi. E-postada, ünlü bilgisayar bilimcisi Richard Stallman, Minsky

ile karşılaşmamda gönüllü bir katılımcı olduğumu öne sürdü. Stallman, Minsky'nin "güç veya şiddet uygulayıp uygulamadığını" sorguladı ve eğer uygulamadıysa benim gönüllü olarak katıldığımı savunuyor gibiydi. Stallman benim hakkımda, "En olası senaryo, onun kendisini tamamen isteyerek sunmasıdır" diye yazdı.

Stallman, bu e-postayı alan bazı kişiler tarafından eleştirildi ancak yine de herkesin, Epstein ve Maxwell'in başkalarına peşkeş çektiği kız ve kadınların şefkati hak eden kurbanlar olduğu konusunda hemfikir olmadığı açıldı. "200 dolar ödenirken parayı aldılar, öyle değil mi?" Bu kamptaki insanların en sık tekrarladığı şey buydu, sanki böylelikle kimse mağdur edilemezmiş gibi. Bu görüşteki insanlarla mektup arkadaşı olmasam da söylemleri bana sosyal medya ve bazen de e-posta yoluyla ulaştı. Demek istediğim, Stallman şüpheliğinde yalnız değildi.

Stallman gibi MIT Medya Laboratuvarı direktörü Joichi Ito ve birçok arkadaşı ile meslektaşı da Minsky'yi savundu. Ancak Epstein ile yakın (ve kazançlı) bir ilişki kurduğu ortaya çıktıktan sonra Ito özür diledi ve bir süreliğine işini koruyacak gibi görünüyordu. Ardından *The New Yorker*, Ito'nun Epstein'ın MIT kampüsüne yaptığı ziyaretleri ve doğrudan yaptığı bağışları ve Epstein'ın diğer kişilerden temin etmesine yardımcı olduğu bağışları, kapsamlı bir şekilde örtbas etmeye çalıştığını ortaya çıkardı. Makalenin yayımlanmasından bir gün sonra Ito istifa etti.

Epstein ile bağlantılı diğer adamlar için de işler ters gitmeye başlamıştı. Ito'nun istifasından bir ay sonra Brown Üniversitesi, Ito ile çalışan bir MIT bağış toplama yetkilisini de davranışlarının okulun "temel değerleriyle" bağdaşmadığı gerekçesiyle izne çıkardı. Epstein'dan 9 milyon dolardan fazla bağış alan Harvard Üniversitesi, evrimsel dinamikler programı direktörü Martin Nowak ile Epstein arasındaki bağlantıyı araştırdıktan sonra programı kapatacağı.

Epstein'in kamuoyunda dışlanması yankıları kısa süre sonra akademi dışında da hissedilmeye başladı. Leon Black, Apollo Global Management'ın CEO'luğundan ve Jes Staley de Barclays Bank'ın CEO'luğundan istifa etti; her ikisi de Epstein ile olan ilişkileriyle ilgili soruşturmalardan istifa etmişlerdi. Ve çok geçmeden Melinda French Gates, CBS'den Gayle King'e, yirmi yedi yıllık kocası Bill Gates'ten boşanmasına yol açan birçok faktör bulunduğunu ve Epstein ile olan ilişkisinin kesinlikle bunlardan biri olduğunu söyledi. Melinda, King'e şunları anlatacak: "Jeffrey Epstein ile görüşmelerini hiç sevmem, hayır. Bunu ona açıkça belirttim." Kendisi de Epstein ile "bir kez" görüştüğünü, çünkü "bu adamın kim olduğunu görmek istediğini" ekledi. Tepkisi: "Kapıdan içeri girdiğim anda pişman oldum. İğrençti. Kötülüğün ta kendisiydi. Bu kadınlar için kalbim kırılıyor."

Keşke herkes Epstein'in kurbanlarına karşı böyle empati duyabilseydi. Aralık 2020'de *The Telegraph*, "Prens Andrew'un Suçlayıcısı, Jeffrey Epstein Tarafından Para Ödenen Bir Fahişeydi, Mahkeme Belgeleri Böyle Söylüyor" başlığıyla benim hakkımda bir haber yayımladı. New York'lu bir yayıncı ile kitap satmaya çalışan tabloid gazeteci Sharon Churcher arasında kaydedilen bir konuşmaya dayanan bu mahkeme belgeleri, benim şantaj amacıyla bu iddiaları uydurduğumu ve sadece para almak istediğimi ima ediyordu.

En karanlık anlarımda, özellikle boynumdaki ağrı beni hareketsiz bıraktığında bu tür başlıkları okumak beni derinden yaraladı. Eleştirilerin amacının bu olduğundan şüphelenmem –Ona fahişe deyin! Bu onu susturacak!– okumayı daha da zorlaştırdı. 2020 Noel'inden on gün önce, gerçekten zor zamanlar geçirirken bir video kaydettim ve Twitter'da paylaştım. "Acımanızı istemiyorum" dedim yüz binden fazla takipçime. "Bunu istemiyorum. Sadece doğru yolda olduğumu ve insanlara yardım ettiğimi bilmek istiyorum. Bazı günler, sadece..." O anda

sesim titredi ve gözlerim yaşlarla doldu. Bana zarar verenlerden hesap sormanın benim sorumluluğum olduğuna çok uzun zamandır inanıyordum. Ama bu, bana olanları tekrar tekrar, sanki bir kayıt döngüsündeymiş gibi tekrarlamak anlamına geliyor- sa daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. “Zor” dedim kameraya. “Kendimi oldukça yalnız hissediyorum.”

Yine de olumlu bir değişimi zorlayan bir hareketin parçası olduğumu hissettiğim, daha az yalnız hissettiğim zamanlar da oldu. 14 Ocak 2021’de L Brands hissedarları, Leslie Wexner ve diğerlerinin, şirkette “yerleşik kadın düşmanlığı, zorbalık ve taciz kültürü” yarattığı iddiasıyla bir şikâyette bulundu. Ayrıca, bir önceki yıl CEO’luktan istifa ederek Ohio, New Albany’deki malikânesine dönen Wexner’in, Epstein tarafından işlenen su- iistimallerin farkında olduğu için güvene dayalı görevini ihlal ettiğini söylediler. Epstein’in, Victoria’s Secret modellerini he- def aldığı iddia edildi ve hissedarlar bunun şirketin çatısı al- tındaki markaların değer kaybına neden olduğunu ileri sürdü. Altı ay sonra, temmuz ayında, şirket anlaşmaya vardı ve cinsel taciz ve misilleme karşıtı uygulamalarını iyileştirmek ve geç- mişte kadın mağdurları susturan gizlilik anlaşmalarını uygu- lamaktan vazgeçmek için 90 milyon dolar ayırmaya söz verdi.

Bir yıl bile geçmeden, Jax adlı bir şarkıcı ve eski *American Idol* yarışmacısı, hızla pop listelerinde yükselen bir şarkı yayınladı. “Victoria’s Secret’ı biliyorum” diyordu. “Ve kızım, inanmazsın / O Ohio’da yaşayan yaşlı bir adam / Benim gibi kızlardan para kazanıyor / Beden sorunlarından faydalanıyor / Büyük göğüslerle bir deri bir kemik satıyor / Victoria’s Secret’ı biliyo- rum / O bir erkek tarafından yaratıldı.” Victoria’s Secret’ın yeni kadın CEO’su kısa süre sonra Jax’e bir mektup yazarak “önemli konuları” gündeme getirdiği için teşekkür etti. Epstein’in yakın çevresindeki bazı kişiler birer birer ifşa edilmeye başladı. *Eğer bunda küçük de olsa bir rolüm varsa, diye düşündüm, belki devam edebilirim.*

Tepki

Ellie'nin on birinci doğum gününde, Ocak 2021'de, ailemizi Avustralya'nın doğu kıyısındaki Cairns'ten batı kıyısındaki Perth'e taşıdık. Çocuklar daha küçükken Queensland harikaydı ama şimdi Perth'teki daha iyi okullara gitmelerini istedim. Çocuklarıma hayran kalıyordum. Örneğin Ellie, bir güç timsaliydi. Yaşına göre uzun boylu ve fiziksel olarak sağlamdı, aynı zamanda dünyaya karşı doyumsuz bir merakı vardı ve kitap kurduydum. Son zamanlarda, *Demon Slayer: Kimetsu no Yaiba* adlı bir manga serisi keşfetmişti. Bu seri, tüm ailesi iblisler tarafından ele geçirilmiş, on dört yaşındaki bir kız ve ağabeyi hakkındaydı. Kız da iblise dönüşünce, ağabeyi iblis avcısı olur ve kız kardeşini tekrar insan haline döndürmeye yemin eder. Ellie bana, iblislerin ıslah edilebileceği ve tekrar iyi hale getirilebileceği fikrini sevdiğini söyledi. Bazen kendi iyimserliğimi korumakta zorlansam da onun iyimserliği beni cesaretlendirdi.

Şubat 2021'de sağlığım kötüleşti. Önce yüksek ateş geçirdim, sonra steroid enjeksiyonu yaptırdığım uyluğumda bir iltihap oluştu. Doktorlarım boyun ameliyatımdan sonra aldığım

antibiyotiğe alerjik reaksiyon gösteriyor olabileceğimi tahmin ettiler ancak pek bir çözüm bulamadılar. Kısa süre sonra iltihaplı uyluğum iyileşmeyi reddeden bir stafilokok enfeksiyonuna dönüştü. Üstüne zatürre oldum. Sanki bağışıklık sistemim tükenmiş gibiydi. Rahat bir nefes alamıyordum.

Haziran 2021 ortalarında Jean-Luc Brunel aleyhine ifade vermek için Fransa'ya gittiğimde diğer reçeteli ilaçların yanı sıra hâlâ çok sayıda ağrı kesici alıyordum. Model ajanı, önceki aralık ayında Paris'te tutuklanmış ve cinsel taciz ve küçük yaştaki mağdurlara tecavüzle suçlanmıştı. Başlangıçta insan ticareti suçlaması getirilmemişti ancak soruşturma devam ediyordu ve bu suçlamadan beraat etmemişti. Soruşturmanın bir parçası, Brunel tarafından saldırıya uğramış benim gibi kişilerden ifade almaktı. Bu yüzden bir uçak bileti aldım ve görevimi yerine getirmek için Avustralya'dan Avrupa'ya uçtum.

Bu kitabın girişinde anlattığım gibi, önce Siggy ve Fransız avukatlarımla birkaç gün hazırlık yaptım. Sonra, tek bir günde on saat boyunca, yemin altında sorgulanırken Brunel ile aynı odada oturdum. Beklendiği gibi, avukatları beni tacizcilerin genellikle kurbanlarına yönelttiği tüm keskin kelimelerle köşeye sıkıştırmaya çalıştılar: yalancı, para düşkünü, fahişe. Brunel'in benimle doğrudan konuşmaması gerekiyordu ancak elbette bunu yapmanın bir yolunu buldu. O ön sırada otururken, ben de onun arkasında ikinci sırada oturup ensesine bakıyordum. Bir ara mola verdiğimizde, döndü ve fısıldadı: "Sen yalancı bir kaltaksın." Bir zamanlar beni zorla cinsel ilişkiye sokarken dik dik bakan aynı gözlerle bana bakarak, "Seni hiç tanımadım bile" diye tısladı.

Alışveriş gezileri ve Louvre'a iki ziyaretle kendimi teselli ettim. İlk ziyaretimde, Epstein ve Maxwell'in hayaletlerinin musallat olduğu bir odada, devasa, gösterişli bir duvar halısıyla karşı karşıya kaldım. Bir panik atağı neredeyse beni

bayılıyordu ama birkaç gün sonra cesaretimi toplayıp o güzel yere geri döndüm. Perth'teki odamın rafında, o gün satın aldığım *Semadirek Kanatlı Zaferi'nin*, yani 1883'ten beri Louvre'da sergilenen ünlü başsız zafer tanrıçası heykelinin replikası duruyor. Dokuz metrelik orijinaline kıyasla, müzenin hediyeelik eşya dükkânında bulduğum benimki sadece 60 santim yüksekliğinde. Ama gücü çok büyük, çünkü her gün bana şunu hatırlatıyor: Kazanmak her zaman mümkün değil ama çabalamaya değer.

Fransa ziyaretimin en önemli noktası ise nihayet Thysia Huisman adında bir kadınla şahsen tanışmaktı. 1991'de, Huisman on sekiz yaşındayken ve model olmak isteyen biriyken, yeni menajerlerinin ısrarı üzerine Brüksel'de Brunel ile görüşmüştü. O zamanlar kırklı yaşlarının ortalarında olan Brunel, hemen Paris'e gelirse onu yıldız yapacağını söylemişti. O da geldi ve ısrarı üzerine Brunel'in dairesinde kaldı. Ama bir hafta dolmadan kaçtı. Çünkü orada geçirdiği dördüncü veya beşinci gecede Brunel içkisine ilaç katıp ona tecavüz etmişti.

Huisman o zamanlar ona karşı dava açmaktan çok utanmıştı. Ancak yıllar sonra beni televizyonda görüp, Twitter'dan bana ulaşmıştı ve bir diyalog başlatmıştık. 2019'da suçlamalarını kamuoyuna açıkladı ve Brunel'i cinsel saldırı ve tecavüzle suçlayan birçok modele katıldı. Şimdi iki yıl sonra, Paris'teki otelim lobisine giriyordu.

Sıcak bir kucaklaşmayla birbirimizi selamladık ve sonraki iki saat boyunca, kadife bir kanepede birbirimize yakın oturarak yaşadıklarımızı paylaştık. Şimdi bir TV yapımcısı olan Huisman, bana yazdığı bir kitabın kopyasını verdi: *Close Up; Het schokkende verhaal van een Nederlands fotomodel*, yani "Hollandalı Bir Modelin Şok Edici Hikâyesi." Bu anı kitabını 2020'de yayımlamıştı ve Felemenkçe bilmememe rağmen, kendi kopyamı edinmek benim için çok şey ifade ediyordu. Kapağında

Brunel'in ona cinsel istismarda bulunmasından hemen önce, on sekiz yaşındayken çekilmiş güzel yüzünün bir portresi vardı. Elini tuttum ve ikimiz de bu adamların bizden aldıkları için gözyaşı döktük.

Yaz boyunca, Prens Andrew'a karşı dava açmak için zaman daralırken, Siggy ve hukuk ekibi, prensin avukatlarına bir mektup gönderdi. Bu mektup, reşit olmayanlara yönelik cinsel istismar iddiaları için zamanaşımı süresini uzatan bir New York yasası uyarınca hazırlanmıştı. Herhangi bir yanıt almadılar. Ağustos başlarında, prensin eski eşi Sarah Ferguson, *Financial Times*'a kendisinin ve Prens Andrew'un "dünyanın en mutlu boşanmış çifti" olduğunu söyledi; bu, muhtemel davamdan önce prensin imajını parlatmayı amaçlayan bir halkla ilişkiler (PR) hamlesi gibi görünüyordu.

9 Ağustos 2021'de, otuz sekizinci doğum günümde iki önemli şey oldu. Birincisi, Epstein'in intiharından sonra, istismar mağdurlarının mirasından tazminat talep etmeleri için bir süreç oluşturmak amacıyla kurulan Epstein Mağdurları Tazminat Fonu yöneticileri, programın işinin bittiği gerekçesiyle programı sonlandırdıklarını açıkladılar. Fon, yaklaşık yüz elli mağdura neredeyse 125 milyon dolar ödemişti. Bu sayıya, Epstein hayattayken onunla uzlaşan birçok kişiyi de eklediğimizde, en az 200 mağdur (ve muhtemelen çok daha fazlası) ortaya çıkıp kendilerini ifşa etmiş ve Epstein veya Epstein'in mirasçıları tarafından tazmin edilmişti. Bu çabanın büyüklüğü dikkat çekiciydi ve hâlâ da öyle.

9 Ağustos'ta olan ikinci şey ise Prens Andrew'u Çocuk Mağdurları Yasası'nı ihlal ettiği gerekçesiyle New York Eyaleti'nde dava etmemdi. Davam, geriye dönük inceleme süresinin sona ermesinden sadece dört gün önce açıldı. İddiamda, Prens Andrew'un reşit olmadığım dönemde bana tecavüz ettiğini ve

beni dövdüğünü, bunun da bana ciddi ve kalıcı zararlar verdiğini iddia ettim. Mahkeme tarafından tazminatın belirlenmesini istedim.

Otuz sekiz yaşına geldiğimde hayatımın ikinci yarısını, ilk yarısının yaralarını sarmakla geçirdiğimi fark ettim. Robbie ile tanıştığımda on dokuz yaşındaydım ve onunla yeni bir hayat kurmak için yola koyuldum. Şimdi neredeyse tam olarak on dokuz yıl daha yaşamıştım ve hâlâ adalet için savaşıyordum. Çok yol kat etmiştim ama henüz kendimi tam olarak iyi hissetmemiştim. Bu duygu hiç ortaya çıkacak mıydı, merak ediyordum.

Dava haberim çıktığında İngiliz tabloid gazetesi *The Sun*'ın babamı Florida'da bulmasına şaşırılmamalıydım. Babam, "Kızımı yüzde yüz destekliyorum" dedi ve beni "ısrarcı" ve "cesur" olarak niteledi. "Kraliyet ailesi kanunların üstünde değil. İşler böyle yürümüyor. İstediklerini yapamazlar. İnsanlar karşı koyar. Virginia da bunu yapıyor. Prens Andrew kendini benim yerime koysun, bu onun kızının başına gelseydi nasıl hissederdi? Utanmalı." Bu destekleyici sözleri okuyunca, babama karşı kalbim yumuşadı ama sadece bir an için. Her şeyden önce onun manipülatif olduğunu biliyordum, bu yüzden bu röportajın benim gözümde tekrar iyi bir izlenim bırakmaya çalışmasının bir yolu olabileceğinden şüphelendim. Ve geçmişteki davranışları göz önüne alındığında merak etmeden edemedim: Babam *The Sun*'dan para almış mıydı?

Başlangıçta prens avukatlarımın ona tebligat yapmasını zorlaştırdı, İskoçya'da bulunan Kraliçe Elizabeth'in Balmoral Kalesi'ne kaçtı ve iyi korunan kapıların arkasına saklandı. Bu bir sürpriz değildi. 2020 yılında, Maxwell davasındaki savcılar, Prens Andrew'un "kendini kamuoyuna yanlış bir şekilde işbirliğine istekli ve hevesli olarak göstermeye çalıştığını" ancak aslında federal yetkililere hiçbir ifade vermediğini ve

soruşturmacılarla görüşme taleplerini defalarca reddettiğini belirtmişti. Eğer Andrew, savcılarının iddia ettiği gibi ABD Adalet Bakanlığı ile “gönüllü işbirliğine tamamen kapıyı kapatmışsa”, benim için işleri kolaylaştıracağını beklemek aptalca olurdu.

Ancak eylül ayının sonunda bir yargıç, Prens Andrew’un avukatlarını “saray duvarlarının ardında saklambaç oyunu oynamakla” suçladı ve tebligatın ABD merkezli avukatları aracılığıyla yapılabileceğine karar verdi. Dava daha sonra ilerledi. Kısa süre sonra bir fırsat yakaladık: Shukri Walker adlı bir kadın kamuoyuna açıklama yaparak beni 2001 yılında Tramp gece kulübünde Prens Andrew ile dans ederken gördüğünü hatırladığını söyledi, tıpkı her zaman söylediğim gibi. Zaten FBI’ya yazılı bir ifade vermiş olan Walker, dava mahkemeye giderse prene karşı memnuniyetle ifade vereceğini söyledi. Avukatı daha sonra *The Guardian*’a şunları söyledi: “Walker o geceyi açıkça hatırlıyor çünkü daha önce veya sonra, hiçbir kraliyet ailesi üyesini görmemişti. Prens Andrew’un mutlu, gülümseyen ve dans eden biri olduğunu, Virginia’nın ise mutlu görünmediğini söylüyor.”

Yumurtalıklarımın kistleri ve rahmimden polipleri çıkarmak için laparoskopik ameliyat olmak üzere tekrar hastanede idim. Bu ameliyattan önceki haftalar boyunca durmadan kanamam olmuştu. Doktorlar, sağlık sorunlarımın bir şekilde uyluğumdaki henüz tam olarak iyileşmemiş stafilokok enfeksiyonuyla bağlantılı olup olmadığını merak ediyordu. Kimse hiçbir şeyden tam olarak emin değildi, sadece vücudumun bir isyan çıkardığı anlaşılıyordu.

Ama hiçbir şey beni 2021 Cadılar Bayramı’na hazırlanan Ellie’ye yardım etmekten alıkoyamazdı. Aylardır, *Demon Slayer* manga serisindeki iblis kız Nezuko Kamado kılığına girmekten bahsediyordu. Başlangıçta, kızımın karanlık tarafa geçmiş bir karakter olmak istemesine şaşırmıştım. Ama Ellie beni düzeltti

ve Nezuko'nun aslında iyi bir güç olduğunu söyledi. Bir iblis, Nezuko'nun anılarını büyük ölçüde silmiş olsa da Ellie'nin açıkladığına göre, ağabeyine olan sevgisi ona zarar vermekten alıkoymuştu. Çoğu iblis, enerji elde etmek için insan eti yerken, Nezuko kendini uyku yoluyla yeniliyordu. "Biraz senin gibi anne" diye takıldı Ellie, yatakta ne kadar çok zaman geçirdiği-me atıfta bulunarak.

Kendimi, güzel kızımı Nezuko'ya dönüştürmeye adadım. Ellie'ye bir kimono ve bir çift geta, yani yükseltilmiş ahşap tabanlı geleneksel Japon terlikleri aldık. Hatta Nezuko'nun başkalarını ısırmasını engellemek için taktığı bambu ağızlığı yeniden yaratmanın bir yolunu bile bulduk. Hepsini bir araya getirdiğimizde, küçük savaşçım çok mutlu oldu. "Biliyor musun anne" dedi, "sonunda Nezuko ve kardeşi etraflarındaki kötülüğü alt ediyorlar ve huzurlu bir hayat yaşıyorlar." Sanki mutluluğun gizli bir kodunu keşfetmiş gibi bana ışıltılı bakıyordu. O gün onu uzun uzun sıkıca kucakladım. Kızımı dünyanın çirkinliğinden korumaya çalışıyordum ama o da kendini korumanın yollarını geliştiriyordu ve bu süreçte bana güç veriyordu.

Maxwell Yargılanıyor

“S

ize ‘Jane’ adında genç bir kızıdan bahsetmek istiyorum.” Bu açılış cümlesi, ABD Başsavcı Yardımcısı Lara Pomerantz’a aitti ve 29 Kasım 2021’de Ghislaine Maxwell’in davasını başlattı. Epstein’in suç ortağı, 1994’ten 2004’e kadar uzanan ve ilk iddianamesinde listelenen üç küçük mağduru ve daha sonra eklenen, istismara uğradığında on dört yaşında olan dördüncü bir kadını içeren yasadışı eylemlerle suçlandı. Savcılar, küçük bir çocuğu yasadışı cinsel eylemlerde bulunmak üzere seyahat etmeye teşvik etme, küçük bir çocuğu aynı şeyi yapmak üzere taşıma, küçük bir çocuğun cinsel ticareti ve üç ayrı komplo suçundan oluşan bir iddiayı kanıtlamaya çalışıyorlardı. Tam bir ay sonra, on iki New York’ludan oluşan bir jüri Maxwell’in suçlu olup olmadığına karar verecekti. Bu durum, sonraki dört hafta boyunca neredeyse hiç uyuyamayacağım anlamına geliyordu çünkü Perth on iki saat daha ilerideydi. Duruşmalar televizyonda yayınlanmıyordu ancak mahkemenin açık olduğu her gün, Perth saatiyle 21.00 ile 05.00 arasında mahkeme salonunda bulunan gazetecilerin canlı tweetlerinden haberdar olabilirdim.

Aylar önce, başsavcılar Pomerantz ve Maurene Comey, esasen çok büyük bir dikkat dağıtıcı unsur olacağım gerekçesiyle ifade vermeyeceğimi bana bildirmişlerdi. Savcılar, eğer ben tanık olursam daha önce tacizcilerim olarak adını verdiğim tüm kişilerin muhtemelen savunma tarafından karşı tanık olarak çağrılacağını söyledi. Bu tür tiyatroların jüri üyelerinin dikkatini dağıtacağından ve odağı Maxwell'den uzaklaştıracağından endişe ediyorlardı. Esasen, jürili bir davayı yürütmek, jüri üyelerinin kolayca takip edebileceği net bir anlatı oluşturmakla ilgilidir. Benim öyküm karmaşıktı çünkü çok fazla isim vermiştim. Savcılar, önceki iftira davamda toplanan deliller olmadan Maxwell'e karşı bu kadar güçlü bir dava oluşturamayacaklarını kabul ettiler (dediğim gibi, Maxwell, davamdaki ifadelerinde iddia edilen yanlış tanıklığından kaynaklanan iki ayrı yalan tanıklık suçlamasıyla yargılanmıştı). Ama onlar, Maxwell'i bir sapık, aracı ve tacizci olarak anlatan direkt bir suçlama yapmak istiyorlardı.

Çok hayal kırıklığına uğradım. Maxwell'i hapse göndermek için üzerime düşeni yapmayı dört gözle bekliyordum. Siggy üzerime düşeni zaten yaptığımı söyleyerek beni teselli etmeye çalışsa da bu süreçten dışlanmak bana haksızlık gibi geldi. Birincisi, birçok insanın savcıların bana inanmadıkları için beni dışladığını varsayacağını bekliyordum. (Nitekim, Maxwell'in davasının başlamasından sadece dört gün önce, Prens Andrew'un ekibi, *The Telegraph*'ta şu başlıkla bir haber yayımlattı: "Virginia Giuffre'nin Ghislaine Maxwell Davasında Yokluğu, Onun 'Güvenilir Bir Tanık Olmadığını Gösteriyor' Diyor Dük'ün Ekibi." Ama buna engel olunamadı. Benim için daha endişe verici olan, davayı sadece dört kurbanla sınırlayan –ki bunların hiçbiri benim gibi Epstein ile Amerika Birleşik Devletleri dışına seyahat etmemişti-savcılığın davayı kazanamayabileceği ihtimaliydi. Avukatlarının, Maxwell'in ölü bir

adamın eylemlerinden sorumlu tutulduğunu söyleyerek “boş sandalye” savunması yapmaya çalışacaklarına dair çok spekülasyon vardı. Bazı jüri üyelerinin bu stratejiden etkileneceğinden endişeliydim.

Ama artık gösteri zamanıydı. Olumlu tarafından bakmaya çalıştım: Eğer ifade vermeye çağrılıysaydım, çocuklarımla Noel’i kaçırmış olacaktım. Bunun yerine, evimi süslerle donattığım Perth’te saklandım ve adalet için dua ettim.

Takma isimle ifade veren bir pembe dizi oyuncusu olan “Jane”, jüri üyelerine 1994 yılında Michigan’daki Interlochen Sanat Kampı’nda kampçı olduğu sırada önce Maxwell’in yanına geldiğini, ardından Epstein’ın yaklaştığını anlattı. Epstein ve Maxwell, ünlü yaz kampı ve yatılı okulun başışçılardı; hatta Epstein’ın kendi adını taşıyan bir “burs yurdu” bile vardı. Jane’in babası bir yıl önce lösemiden ölmüştü ve Palm Beach’te yaşayan ailesi para sıkıntısı çekiyordu. Jane, Maxwell ve Epstein’in evli olduğunu düşünüyordu, bu yüzden Florida’da yaşadığını fark edip annesinin iletişim bilgilerini istediklerinde verdi. Daha sonra, on dört yaşındayken, Palm Beach’te Epstein ve Maxwell ile buluşmayı kabul etti. Böylece Florida, New York ve New Mexico’da yıllarca süren bir cinsel istismar döngüsü başladı. Jane, Maxwell’in göğüslerine dokunduğunu ve Epstein’in onu cinsel organlarına dokunmaya, grup seksine katılmaya ve vibratörle “acı verici” istismara maruz bıraktığını anlattı. Jane, Epstein’in onu Prens Andrew ile tanıştırdığını da anlattı ve Epstein Mağdurları Fonu’ndan 5 milyon dolar tazminata hak kazandığını doğruladı ancak bunun sadece 2,9 milyon dolarını almıştı. Epstein ve Maxwell ile yaşadığı deneyimlerin uzun vadeli etkileri sorulduğunda, soruyla cevap verdi: “Kırık bir pusulayla sağlıklı bir ilişkiyi nasıl yürütürsünüz? Gerçek aşkın nasıl olması gerektiğini bilmiyordum.”

Maxwell'in diğer iki Őikâyetçisi –lisanslı bir psikolog olan Dr. Annie Farmer ve aynı zamanda takma ad kullanan İngiliz model ve oyuncu “Kate”, yargıcın jüri üyelerine, iddia edilen cinsel davranıŐa ilişkin açıklamalarının Maxwell'i suçlardan mahkûm etmek için kullanılamayacağını söylemesinden sonra ifade verdiler. Çünkü “Kate”, Epstein ve Maxwell ile cinsel temas kurduğunda bulunduğu yargı bölgesindeki rıza yaşının üzerindeydi. (O sırada on yedi yaşındaydı.) Annie ise Epstein'ın New Mexico'daki çiftliğinde Maxwell tarafından taciz edildiğinde on altı yaşındaydı; orada on altı yaşındaki bir kişi reşit sayılıyor. Ancak savcılık hem Annie hem de Kate'i, Maxwell'in savunmasız gençleri istismar etmesinin yöntemini göstermek için kullandı. Örneğin Kate, Maxwell'in kendisini Epstein'ın istismarı için hazırladığını ve ona cinsel “masajlar” yaptıktan sonra Maxwell'in kendisine “Sen çok iyi bir kızsın” dediğini söyledi.

Dördüncü reşit olmayan mağdur ise sadece ilk adını kullanan Carolyn'di. Carolyn, kendisini ortaokul terk etmiş, büyük-babası tarafından cinsel istismara uğramış biri olarak tanımladı ve benim Palm Beach'te onu Maxwell ve Epstein ile tanıştırdığımı söyledi. Bu ifade benim için tam bir sürprizdi. Carolyn, El Brillo Yolu'na ilk gittiğinde soyunduğunu ve ona sutyenini ve iç çamaşırını çıkarmamasını benim söylediğimi anlattı. Carolyn, benim ve kendisinin kırk beş dakika boyunca Epstein'a masaj yaptıktan sonra, Epstein'ın döndüğünü ve kendisinin yakındaki bir kanepeden izlediği sırada ikimizin cinsel ilişkiye girdiğini söyledi. Anlattıklarından Őüphelenmedim –kızları devŐirdiđimi kabul ettim ve her zaman pişman olacağımı söyledim. Ama itiraf etmeliyim ki Carolyn'in adını hatırlayamadım. Carolyn, Epstein ile ilk karŐılaŐmasından sonra, yıllar boyunca haftada iki veya üç kez Palm Beach'teki eve gittiğini ifade etti. Carolyn, geldiğinde her zaman evde olan Maxwell

tarafından ayarlanan cinsel içerikli masajlar yaptığını söyledi. Ayrıca jüri üyelerine Maxwell'in onu Epstein'in masaj odasında yaklaşık otuz kez çıplak gördüğünü söyledi. Carolyn ifadesinde Maxwell'in göğüslerini, kalçalarını ve poposunu yokladığını ve "Bay Epstein ve arkadaşları için harika bir vücudu olduğunu" söylediğini aktardı.

Savunma avukatı Laura Menninger'in argümanlarını tek bir mesaja indirgemem gerekirse bu, şu olurdu: İddia edilen mağdurlar zaman zaman hikâyelerini değiştirmiş veya ayrıntıları yanlış aktarmışlardı, bu nedenle anılarına güvenilemezdi. (Ben de benzer şekilde yaptığım hatalar yüzünden o kadar çok eleştirilmiştim ki sayısını unutmuştum.) Menninger özellikle Jane'e karşı sertti ve özetinde, "Hafıza kayıpları bu davaya nüfuz ediyor" dedi. Jane, *Aslan Kral'ı* Broadway'de olmadığı bir dönemde izlediğini ve merhum gazeteci Mike Wallace'ın sekseninci doğum günü partisine, kronolojik olarak yaşıyla uyuşmayan bir zamanda katıldığını anlatmıştı. Ancak Maxwell'in bizzat kendi getirdiği hafıza uzmanı, çevresel anıların zamanla aşınma eğiliminde olduğunu ancak travmayla ilgili temel anıların kalıcı olma eğiliminde olduğunu ifade etmişti. Savcılardan Maurene Comey, Menninger'in eleştirisine jüriye şu soruyu yönelterek karşılık verdi: "Sayın jüri üyeleri, aklınızda daha çok hangisi kalır: Mike Wallace'ın doğum gününde kaç yaşında olduğunuz mu, yoksa orta yaşlı bir adamın size ilk kez cinsel tacizde bulunduğu zaman kaç yaşında olduğunuz mu?"

Savunma ayrıca, Epstein Mağdurları Fonu'ndan ödeme alan dört davacının da Epstein'in zenginliğinden mali olarak faydalandıkları için olayları abartmaya teşvik edildiklerini ima etti. Menninger, hikâyelerin "hafıza kaybı, manipülasyon ve para hırsı"nın etkisi altında olduğunu söyledi. Ancak Comey, kadınların Epstein'in mirasçılarıyla yaptıkları anlaşmalarda kabul ettikleri çeklerin, mahkemeye çıktıklarında zaten tahsil

edildiğini belirtti. Bu, travmayı yeniden yaşamamanın (ve yanlış ifade vermeleri halinde yargılanma riskini almanın) acı verici deneyiminden mali olarak kazanacakları başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu. “Bu eğlenceli mi görünüyordu?” diyen Comey, kurbanların zaman zaman gözyaşlarıyla dolu ifadelerine atıfta bulunarak jüri üyelerine sordu: “Milyonlarca doları zaten almışken neden kendilerini böyle bir duruma soksunlar ki?”

Sonuç olarak, Maxwell’in avukatları otuz beş tanık çağırabileceklerini söylemiş olsalar da yalnızca yedi tanık getirdiler; bunun nedeni yargıcın tanıkların anonim olarak ifade vermesini kısmen yasaklamasıydı. Maxwell kendi adına ifade vermemeyi tercih etti. Buna karşılık, ben ifade vermeyi çok istedim ama tamamen yok sayıldım. Bir haberde, adımın duruşma sırasında iki yüz elli kez geçtiği belirtiliyordu. Sanırım bu, orada olmaya en yakın şeydi.

20 Aralık’ta, her iki taraf da kapanış konuşmalarını yaparken Comey, Maxwell’i “genç kızlara derin ve kalıcı zararlar veren” ve Epstein’in seks ticareti operasyonunda “hayati öneme sahip” olan sofistike bir yırtıcı olarak nitelendirdi. Tanıkların üçünün, Maxwell’in göğüslerine dokunduğunu söylediğini belirtti. “Bu tekrar tekrar oldu” dedi. Bu arada Menninger, Maxwell’in masumiyetini şu soruyu sorarak savundu: “Oxford mezunu, düzgün bir kadın neden bunu yapsın ki?”

Karar, jürinin beşinci tam gün süren müzakerelerinin öğleden sonrasında geldi. 29 Aralık günü saat 17.00’den hemen sonra yargıç, kararı yüksek sesle okudu. Maxwell, seks ticareti ve dört başka suçtan suçlu bulundu; küçük bir çocuğu eyalet sınırlarını aşarak yasadışı cinsel eylemde bulunmaya teşvik etme suçundan beraat etti.

Perth’te saat 05.00’ten hemen sonraydı ve ben yatak odamızda uyuyordum ama Robbie aşağıda mutfakta, tamamen uyanıktı. Benim gibi o da çok az uyumuştum. Haberi görünce

yukarı fırladı ve odamıza daldı. “Suçlu, bebeğim!” diye bağı-
rıyordu ve gözlerimi açtığımda odanın içinde koşarak kendi
etrafında döndüğünü gördüm. “Suçlu!”

Kısa süre sonra yüzü ışıldayan Siggy ile Zoom üzerinden
görüştüm. Neşeyle, “Mükemmel! Bir tanesi hariç tüm suçlama-
lardan suçlu bulundu!” dedi. Ama sonra yüzü ciddileşti. “Vir-
ginia, o çok, çok uzun bir süre hapse girecek ve bunların hepsi
seninle ilgili. Bunu sen başlattın, tatlım. Devam etmesi için her
şeyi sen yaptın. Cesaretin ve bağlılığın olmasaydı bu asla ger-
çekleşmezdi. Bu kahramanca bir şey ve ben senin bu süreçten
geçmeni izledim. Korkunç, zor bir işti ve sen başardın. Ve yol
boyunca ciddi darbeler aldın. Şu anda seninle inanılmaz dere-
cede gurur duyuyorum.”

Robbie’nin ailesinin bana öğrettiği gibi demlediğim sert bir
fincan İtalyan kahvesinden sonra, kararın benim için arındırıcı
olduğunu söylemek için hemen Twitter’a girdim. “Ruhum yıl-
larca adalet özlemi çekti ve bugün jüri bana tam da bunu verdi”
diye yazdım. “Bugünü her zaman hatırlayacağım. Maxwell’in
istismarının dehşetiyle yaşamış biri olarak kalbim, onun elle-
rinde acı çeken ve hayatlarını mahvettiği diğer birçok kız ve
genç kadınla beraber. Umarım bugün son değil, adaletin yerini
bulmasında yeni bir adımdır. Maxwell yalnız hareket etmedi.
Başkaları da sorumlu tutulmalı. Bunun olacağına inanıyorum.”

Uzlaşma ve Yerleşme

12Ocak 2022’de Prens Andrew’a karşı açtığım dava kabul edildi. Prens’in avukatları, 2009 yılında Epstein ile imzaladığım anlaşmanın onu sorumluluktan koruduğunu savunmuştu. Ancak yargıç Lewis Kaplan bunu reddetti. *New York Times*’ın manşeti, “Prens Andrew Yargı Önünden Kaçamaz, Yargıç Karar Verdi” şeklindeydi. İngiliz basını çılgına döndü, kararı “Prens Andrew için büyük bir darbe” (*The Evening Standard*) olarak nitelendirdi ve yaklaşan “son derece pahalı ve itibar zedeleyici bir dava” konusunda uyardı (*Daily Mail*). Bu dava, Twitter’da “Monarşiyi Kaldırın” etiketinin trend olmasına neden olmuştu bile. Yargıcın kararından bir gün sonra, kraliçe prensin kraliyet ve askeri unvanlarını elinden aldı ve bu da *Sun* gazetesinin ön sayfasında şu başlığı kullanmasına neden oldu: “Tahttan Düştü.” Kraliçe II. Elizabeth’in Platin Jübilesi haziran ayında yapılacaktı; tahta çıkışının yetmişinci yıldönümünün kutlanacağı uluslararası bir etkinlik düzenlenecekti. Açıkçası, İngiliz medyası ve kraliyet ailesi, Prens Andrew’un durumunun o günü nasıl etkileyebileceğini çoktan değerlendiriyordu.

19 Ocak'ta Prens Andrew tüm Twitter, Instagram ve Facebook profillerini sildi. Üç gün sonra, ABD televizyonlarının ünlü komedi programı *Saturday Night Live*, *Weekend Update* sunucusu Colin Jost ile ona bir gönderme yaptı ve "Bu hafta, Britanya'nın en gözde bekârı Prens Andrew, 'ergenlerle dans uygulaması' olmadığını fark ettiği Twitter hesabını resmen sildi" dedi. Dört gün sonra prens, suçlamalarını resmen reddetti ancak yanıtı alay konusu oldu. Bu arada avukatlarım, prensin eski asistanını ifade vermeye çağırmaya ve varsa prensin terleme yeteneğini kaybettiği iddiasını kanıtlayabilecek tıbbi kayıtları görmeye çalışıyorlardı.

Prens destekçilerinden yoksun değildi. 31 Ocak'ta, eski kız arkadaşı, Leydi Victoria Hervey adlı bir sosyetik tip, Instagram'da benim "tam bir fahişe" olduğumu söyledi. Ardından, bu olayın sadece cinsel istismar değil, aynı zamanda sınıf farklılıklarıyla da ilgili olduğunu unutanlar için, "ciddi anlamda kafası karışık bir kenar mahalle dilberi" olduğumu da ekledi. Kamu görevinden asla kaçınmayan Leydi Victoria –altıncı Bristol markizinin kızı, yedinci markizin üvey kız kardeşi ve sekizinci markizin kız kardeşi, tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum– gelecek aylarda benim hakkımda birçok karalayıcı röportaj verecekti.

Bu arada paparazziler ailemi Perth'te bulmuştu. Şubat ayında *Daily Mail* şu önemli haberi yayımladı: "Prens Andrew'u suçlayan Virginia Giuffre, Avustralya'da yemin etmeye ve dükün avukatları tarafından cinsel saldırı davası için sorgulanmaya hazırlanırken, saçında folyolarla bir kuaför salonunun dışında elektronik sigara içerken görüldü." Hâbere eşlik eden fotoğrafların ne kadar çirkin olduğunu tahmin edebilirsiniz. Yarı deli, metal dikenli bir cadı gibi görünüyordum (aynı zamanda sigarayı bırakmaya çalışıyordum). Ah, güzellik adına biz kadınların yaptıklarına bakın. Ama aslında kadınların bu

tür şeylerden endişelenmesine gerek yok. Ben de bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Dünya bunu bilmiyordu ama Prens Andrew'un ekibi ile uzlaşma görüşmeleri birdenbire hızlanmıştı. Aylarca bizi oyaladıktan sonra, 10 Mart'ta ifadesinin alınacak olması onu motive etmiş gibi görünüyordu. Ayrıca prensin hukuk ekibine yeni katılan, kendi #MeToo iddialarıyla karşı karşıya kalan iki Hollywood figürü (oyuncu Armie Hammer ve yönetmen Bryan Singer) için çalışmış olan Amerikalı avukat Andrew Brettler, gerçekte yüzleşmek konusunda bazı İngiliz meslektaşlarından daha az isteksizdi. David Boies daha sonra Brettler'ı uzlaşma görüşmelerini teşvik ettiği için övecekti. Bu arada Siggy, daha iyi bir konumda olamayacağımızı düşünüyordu. Davaya hazırdı ve mahkemeye gidersek kazanacağımıza kesinlikle inanıyordu. "Ayı isteyeceğim" dedi bana -ki bunun sadece paradan daha fazlası olması gerektiği konusunda zaten hemfikiridik. Uzun zamandır güvenilirliliğime şüphe düşürdüktan sonra -Prens Andrew'un ekibi beni rahatsız etmek için internet trolleri bile tutmaya çalışmıştı- York Dükü de bana anlamlı bir özür borçluydu. Elbette asla bir itiraf alamayacaktık. Anlaşmaların amacı da buydu zaten. Ama biz en iyi ikinci şeyi hedefliyorduk: Yaşadıklarımın genel bir kabulü. Avukatlarım Zoom üzerinden temel ayrıntıları konuştuğuktan sonra, iki gün süren arabuluculuk görüşmelerine katıldım. Sonunda, Florida saatiyle sabah 2.30'da, prensin avukatları bizim ısrarla istediğimiz açıklamayı kabul etti. Siggy beni hemen aradı ve ikimiz de ağlarken açıklamayı bana okudu.

Açıklamada kısmen şöyle deniyordu: "Prens Andrew, Bayan Giuffre'nin karakterini karalamayı asla amaçlamamıştır ve hem istismarın bilinen bir mağduru olarak hem de haksız kamuoyu saldırıları sonucunda acı çektiğini kabul etmektedir." Evet, gerçekten prensin kendi kampından gelen saldırılar da dahildi bunlara!

Açıklama şöyle devam ediyordu: “Jeffrey Epstein’ın yıllar boyunca sayısız genç kızı fuhuşa sürüklediği biliniyor.” Bu, Epstein hakkında prensin BBC röportajında söylediğinden çok daha fazla bilgi içeriyordu. “Prens Andrew, Epstein ile olan ilişkisinden pişmanlık duyuyor ve Bayan Giuffre ile diğer hayatta kalanların kendileri ve başkaları için öne çıkmalarındaki cesaretlerini takdir ediyor. Epstein ile olan ilişkisinden duyduğu pişmanlığını, cinsel ticaretin kötülükleriyle mücadeleleri ve mağdurları destekleyerek göstereceğine söz veriyor.”

O anda, Siggy ile aynı odada olmak için her şeyi verirdim. “Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim Siggy” dedim ona telefonda titrek bir sesle. O da beni temsil etmenin kendisi için tam bir onur olduğunu tekrarlayarak karşılık verdi. “Hayatımın sonunda” diye anlatacağı Siggy bana daha sonra, “en güzel anlarıma baktığımda bu telefon görüşmesi de onlardan biri olacak.”

15 Şubat’ta anlaşma duyuruldu. Prens Andrew’un bana para ödeyeceğini açıkça belirten ortak bir bildiri yayımladık ancak miktar gizli tutuldu (daha sonra annesi, İngiltere Kraliçesi’nin faturayı ödediği bildirildi). Bildiride ayrıca mağdur haklarını desteklemek için yeni kurduğum kâr amacı gütmeyen kuruluşuma “önemli bir bağış” yapacağı da belirtildi. Bir yıllık bir konuşma yasağına razı oldum, bu da prens için önemli görünüyordu çünkü annesinin Platin Jübilesi’nin daha fazla lekelenmesini istemiyordu.

Saat farkı nedeniyle anlaşma duyurusu Avustralya’ya gecenin ortasında geldi. Bu da ertesi gün uyandıığımızda –Alex’in doğum günü– sokağımızın paparazzilerle dolup taşıdığı anlamına geliyordu. Giuffre ailesinin bir geleneği var; Doğum günlerinde tüm çocuklar kendi hediyelerini seçmek için alışverişe gidiyorlar. Ben de bunu yapmak istiyordum ama Robbie araba yolundan çıkabileceğimizden emin değildi. Bir an için dışarı

çıkıp kendimi gazetecilerin insafına bırakmayı düşündüm. Planım, anlaşmadan memnun olduğumu söylemek, sonra Alex'in on altıncı yaş günü olduğunu açıklamak ve kibarca mahremiyetimize saygı duymalarını istemektir. Ama sonra aklım başıma geldi. Eğer bunu deneseydim ve sonra Alex'i alışveriş merkezine götürmeye kalkışsaydım, manşetler kesinlikle şöyle olurdu: "Epstein Mağduru Prens Andrew'un Parasını Harcamaya Başlamak İçin Acele Ediyor" veya bunun gibi bir şey. Robbie ile konuştuk ve sonunda Alex'e bir sonraki sefer için söz verdik ve hepimiz evde kaldık, pasta, bira ve çiçek sipariş ettik.

Üç gün sonra, Jean-Luc Brunel iki yıldan fazla süredir tutulduğu Fransız hapisanesinde ölü bulundu. Kendini asmıştı. Hiçbir röportaj vermedim. İki ay önce, Maxwell'in mahkûm edilmesine birkaç hafta kala, Fransız avukatım benimle iletişime geçmiş ve Brunel'in yakında serbest bırakılacağını söylemişti. Avukata o zaman Paris'e geri dönemeyeceğimi ancak benim için mahkemeye gitmesi ve Brunel'in serbest bırakılmasına karşı çıkması gerektiğini söylemiştim. Bu çaba başarılı olmuştu ancak şimdi Brunel ölmüştü. "Beni ve sayısız kız ve kadını istismar eden Jean-Luc Brunel'in intiharı bir başka bölümü kapatıyor" diye tweet attım. "Onunla son bir duruşmada yüzleşemediğim ve yaptıklarından sorumlu tutamadığım için hayal kırıklığına uğradım ancak onu hapiste tutmak için Paris'te şahsen yüzleşebildiğim için memnunum."

Aynı gün, hayır kurumumu organize etmeme yardımcı olması için tuttuğum bir danışman, konu satırında sadece "Açıklayın" yazan bu e-postayı aldı. E-postada şunlar yazıyordu: "Belki Virginia, Andrew ile uzlaşma ihanetinin bu olaydan etkilenen tüm kızlara nasıl adalet sağladığını açıklayabilir... VIRGINIA HERKESİ SATTI ve o da Epstein, Maxwell, artık ölü olan Jean ve Andrew kadar kötü. #sempatinyok." E-postanın göndericisine cevap vermemeye karar verdik ancak imzasını atmıştı. Ama burada

onun yazdıklarına değinmek istiyorum. Elbette herkesin kendi fikrine sahip olma hakkı var ancak beni tacizcilerimden dördüyle eşitlemek yanlış ve hatta acımasızca. Maxwell’de olduğu gibi, Prens Andrew’a federal mahkemede dava açmıştım, bu da başarılı olursak mali bir uzlaşmanın her zaman en önemli ceza biçimi olacağı anlamına geliyordu. Ama bundan daha fazlasını ondan almıştım: Benim ve birçok kadının mağdur edildiğinin kabulü ve bunu bir daha asla inkâr etmeyeceğine dair zımni bir söz. Sonunda, uzlaşmadan elde ettiğim fonlar sayesinde uzun zamandır hedeflediğim bir şeyi nihayet gerçekleştirebildim: geçmişi kurcalamak için daha az enerji harcamak ve insanlara yardım etmeye daha çok odaklanmak. Kasım 2021’de, kâr amacı gütmeyen kuruluşumu (şimdi Speak Out, Act, Reclaim veya kısaltmasıyla SOAR olarak adlandırılıyor) yeni bir web sitesiyle yeniden başlattım ve misyon bildirisiyle işleyiş şeklini güncellemeye koyuldum. Tüm içtenliğimle istismar mağdurlarına yardım etmeye çalışıyordum –Epstein’in yaptığıının *tam tersi*. Keşke bu kadar uzun sürmeseydi.

Bu süreç boyunca, Robbie ile inanılmaz bir tatil organize ettiğimizi bilmek beni çok mutlu ediyordu: UNESCO Dünya Mirası Alanı ilan edilmiş, el değmemiş bir mercan resifi olan Ningaloo Sahili’nde bulunması zor bir rezervasyon. Çocuklar balina köpekbalıklarıyla yüzmek için heyecanlıydı. Ben ise sadece biraz uyumak istiyordum. Boynum çok ağrıyordu ve aldığım ağrı kesiciler bana baş dönmesi ve yön kaybı yaşıyordu. Ama tam seyahate hazırlanırken, Robbie ve Alex COVID’e yakalandı. Ningaloo’yu arayıp rezervasyonu iptal ettim. Sonra ben de COVID oldum. Sonraki birkaç gün içinde kanımdaki oksijen seviyesi giderek düştü. Ellerim ve ayaklarım uyuştüğunda ve sol kolum sanki tamamen uyuşmuş gibi hissettiğimde, Robbie ambulansı beklemedi. Beni arabaya bindirdi ve doğruca hastaneye götürdü.

Size travmanın ne kadar kurnaz bir düşman olabileceğini anlatmıştım. Gölgede saklanır, sonra da hiç beklemeden insanın ruhunu ele geçirir. Perth'teki o hastane yatağında yataırken olan da buydu: Tüm üzüntü ve utanç duygularım beni ele geçirdi. Boynumdaki neredeyse sürekli ağrı beni bitkin düşürmüştü. Kendimi acımasız, incitici sözlere karşı savunmaktan yorulmuştum: yalancı, hain, şantajcı, uyuşturucu bağımlısı, fahişe. Kâbuslardan bıkmıştım: üzerimde açgözlü, hırslı adamlar, yüzlerini tanıdığım ve asla unutmayacağım adamlar, yüzlerini tanımadığım adamlar. Şimdi anlıyorum ki, endişe verici bir şekilde artık korkmuyordum; bunun yerine sadece içim boşalmış gibi hissediyordum. Yani travmam beynimi kandırıp bana yalanlar söylemeye ittiğinde, dinledim: *"Burada olmasan herkes için daha iyi olurdu"* dedi beynim. *"Kocanın ve çocuklarının hayatına sadece stres ve endişe getiriyorsun. Jeffrey ve Ghislaine sana acı çektirdiği için neden onlar acı çeksinler ki? Aileni hayal kırıklığına uğrattın. Daha iyisini hak ediyorlar. Sensiz daha mutlu olacaklar."*

Travmam varlığını hedef aldı: *"Yorgunsun. Bilinçsiz olmak bir rahatlama olurdu. Robbie ve çocuklar evde güvende, bu yüzden hiçbirinin sana ihtiyacı yok. Hiç acımaz. Haplar komodinin üzerinde. Kolay olacak. Sessizce uzaklaşabilirsin."*

Beynime inandım, bu yüzden hastaneye gizlice soktuğum ağrı kesicilere uzandım ve bayılmadan önce alabildiğim kadarını yuttum –sonradan 240 hap olduğunu tahmin edeceklerdi. Bana opioit aşırı doz tedavisi olan Narcan ile hayata döndürüldüğüm söylendi. Kırılğan öz saygım paramparça olmuştu. Geriye kalan tek şey parçalarımdı.

Ah, Robbie'ye söylediklerinde yüzündeki ifadeyi bir düşünün. Benim ortadan kaybolmam düşüncesine katlanamıyordu ve bunu yaptığım için beni boğmak istiyordu. "Ne düşünüyorsun, Jenna?" dedi ama aklımda ona verebileceğim tek cevap şuydu: "Ölmem gerektiğini düşünüyordum." Gerçekten de

hastaneden çıktıktan sonra daha fazla hapla kendimi öldürmeye tekrar çalıştım. Oğlum Alex beni kontrol etmeye geldiği için başarılı olamadım. İkinci kez hastanede uyandım, Narcan ile bir kez daha hayata döndürüldüm. Bundan sonra, kendimi yok etme düşüncelerimin gerçekten azalmaya başlaması uzun zaman alacaktı. Ancak o zaman, kocama ve çocuklarıma, önemli olduğuma inanmak için tüm gücümle çalışacağıma söz verebildim.

Perth'teki evimizin tam ortasında duvarda büyük bir çerçeveli resim var. Ailenin her üyesinin günde birkaç kez görbilmesi için merdivenlerin altındaki sahanlığa yerleştirdim. Bu, Queensland Manyetik Ada'daki ünlü koyun fotoğrafı –yıllar önce, Ellie doğmadan önce Robbie ve benim, küçük oğullarımızı ilk aile tatilimize götürdüğümüz yer. O zamanlar hiç paramız yoktu –maaştan maaşa yaşıyorduk– ama Robbie, o Sidney polis memuru tarafından arabayla çarpıldıktan sonra tıbbi masraflarını karşılamak için bir tazminat almıştı ve biz de bunu iki ve üç yaşlarındaki oğullarımızı bu geziye götürmek için kullanmıştık. Nelly Bay Limanı'na feribotla gittiğimizi ve altı hafta boyunca eve dönmediğimizi hatırlıyorum.

Gerçekten mutlu olduğum yerleri düşündüğümde, Manyetik Koyu listenin başında geliyor. Ada koalalarla doluydu ve balık tutmak inanılmaz derecede iyiydi. Uskumru, ton balığı, deniz levreği... Hepsini yakalayabilirdiniz ve Robbie ile çocuklar da yakaladı. Ben ise palmiye ağaçlarıyla çevrili plajlarda yürüyerek mercan parçaları ve diğer hazinelerden toplamıştım. Bu gezimiz 2009 yılındaydı. 2022'de intihar girişimlerimden iyileşirken, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Ama yine de o tatili neredeyse her gün düşünüyordum. Beynimde, Manyetik Ada, gitmediğim bir yolu sembolize ediyordu. Orada güzel bir hayat yaşayabileceğimi, tüm sorunlardan ve

tüm tehlikelerden uzak, güvende, bulunmaz olabileceğimi hayal ediyordum. Bu fantezide, çocukluk travması geçiren çoğu insanın yaptığı şeyi yaptım: Onu özel olarak, bazen belki de güvendiğim bir terapist dışında tek bir kişiye bile anlatmadan kafamda işledim. Başka bir deyişle, bu fantezide, gerçek hayatta yaptığım seçimin tam tersi bir seçim yapmıştım. Bu pastoral manzara asla benim gerçekliğim olmayacaktı –bunu biliyordum– ama onu hayal etmek bana yardımcı oldu.

Görsel bir insan olduğumu söylemiştim, her zaman öyle oldum. Çocukluğumdan beri, başkalarının kaçırıldığı görüntüleri, yüzleri, ayrıntıları hatırlayabiliyorum. Okuduğum kitabın kenarına bir not alırsam, beynim o karalamanın yerini kaydediyor, böylece onu kolayca tekrar bulabiliyorum. Parlak renkler beni canlandırıyor. Bu yüzden en karanlık zamanımda, teselli için görsel bir şeye yönelmem mantıklı. Kendimi öldürmeye çalıştıktan sonraki haftalarda, Manyetik Ada'nın o devasa fotoğrafına saatlerce bakmış olmalıyım. Daha mutlu zamanlarımızda onu Robbie için almıştım. Gerçekten, gerçekten tekrar mutlu olmak istiyordum.

Ama bana aynı derecede ya da belki daha da fazla yardımcı olan başka bir şey vardı. Müziğin hayatım boyunca bana ne kadar destek olduğunu size anlattım. Ve Giuffre ailesi olarak birlikte müzikten nasıl keyif aldığımızı da anlattım. Şimdi Alex müzik kaydediyordu, odasındaki bilgisayarında miksaj yapıyordu, çevrimiçi olarak bağlantı kurduğu çeşitli müzisyenlerden ritimler ve vokal parçaları sipariş ediyordu. Alex bana en sevdiği bestelerinden birini çaldı. Şarkının adı "Gülümse Hüzün"dü ve sade bir ukulele parçasıyla başlıyor, ardından Alex'in rap tarzı güftesine geçiyordu; bu sözler sanki doğrudan beynimden alınmış gibiydi: "Zihnimde şeytanlar var / Sis gibi etrafımı sarıyorlar / İnanılmaz / Bugün kalkamıyorum / Zorlamam gerek / Geri dönemem / Geri dönersem lanet bir

tuzaga düşeceğim.” Ama şarkıdaki başka bir satır beni gerçekten dik oturmaya sevk etti: “Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

Bu şarkıyı dinlerken, bir kez ve sonsuza dek iyileşmeye yemin ettim. Alex için. Tyler için. Ellie için. Tabii ki Robbie için. Ama en önemlisi, kendim için.

Nisan ayında, yargıç Alison J. Nathan, Maxwell’in jüri üyelerinden birinin kendi cinsel istismar deneyimini sakladığı gerekçesiyle jürinin adil veya tarafsız olamayacağı iddiasını geri çevirmiş ve yeni bir duruşma talebini reddetmişti. Şimdi haziran sonuydu ve Maxwell’in cezalandırılacağı gün nihayet gelip çatmıştı.

Sağlık sorunlarım nedeniyle doktorlarım, uzun zamandır planladığım gibi bir ifade vermek için New York’a uçamayacağımı söylediler. Ancak Siggy, bunu benim için açık mahkemede okuyacağını söyledi. Bunu yapma fırsatı bulamadan önce bile, mahkemeye sunulan ifademden bir kopyası manşetlere çıktı. “Prens Andrew’un Cinsel Mağduru Ghislaine, Maxwell’in Kendisi İçin İstismar Cehenneminin Kapısını Açtığını Söylüyor” diye manşet attı İngiltere’nin *Daily Mirror* gazetesi. İfademden alıntı:

“Ghislaine, yirmi iki yıl önce, 2000 yazında beni Florida’daki Mar-a-Lago Otelinde gördün ve bir seçim yaptın. Beni takip etmeyi ve Jeffrey Epstein için temin etmeyi seçtin. Sadece birkaç saat sonra, sen ve o, beni ilk kez birlikte istismar ettiniz. Birlikte, beni fiziksel, zihinsel, cinsel ve duygusal olarak yaraladınız.

Birlikte, bugün bile beni derinden etkileyen anlatılmaz şeyler yaptınız. Bir konuda net olmak istiyorum: Hiç şüphesiz, Jeffrey Epstein korkunç bir pedofildi. Ama sen olmasaydın Jeffrey Epstein ile asla tanışmazdım. Benim için ve birçok başkası için cehennem kapısını sen açtın. Ve sonra, Ghislaine, koyun postuna bürünmüş bir kurt gibi, kadınlığını kullanarak bize ihanet ettin ve hepimizi bu kötülöklere maruz bıraktın.”

28 Haziran 2022'deki Maxwell'in ceza duruşmasında Annie Farmer, Sarah Ransome ve bir diğer Hayatta Kalan Kız Kardeş Elizabeth Stein, mağduriyet beyanlarını bizzat sunmak üzere mahkeme salonundaydı. Siggy benimkini okudu. Yargıç Nathan, Maxwell'in avukatları ve savcılar da dahil olmak üzere herkesi dinledikten sonra, orada bulunanlara şunları söyledi: "Bu genç kızlara verilen zarar ölçülemez." Ardından o sırada 60 yaşında olan Maxwell'in yirmi yıl hapis cezasına çarptırılacağını, ayrıca beş yıl denetimli serbestlik cezası alacağını ve 750.000 dolarlık para cezası ödemesine karar verildiğini açıkladı. İyi hal gösterirse yetmişli yaşlarının sonlarında hapisten çıkabilecekti.

Hayatta Kalan Kız Kardeşler sevindi. Birlikte en kötü istismarcılarımızdan birini –cinsiyetini kullanarak birçoğumuzu kandıran ve bizi en büyük kötülöklere maruz bırakan kadını– hapishaneye göndermeyi başarmıştık. Bir zamanlar Gayle King'e söylediğim gibi, gerçekten umduğum şeyi alamamıştık: Bir özür. Maxwell'in hapishanede verdiği röportajlara bakılırsa pişman değildi. Yine de hesap verebilir hale getirilmişti. Tüm kibirli tavırlarına ve inkârlarına rağmen, bizi para düşkünü fırsatçılar olarak küçümseme girişimlerine rağmen, bir yargıç ve jüri onun gerçek yüzünü görmüştü. Bu hepimiz için en iyi şeydi: Bize inanmışlardı.

Ne yazık ki, Maxwell'in kalan yıllarının çoğunu hapiste geçirmesiyle ilgili hissettiğim mutluluk, tam da bu sıralarda fibromiyalji teşhisi konulmasıyla gölgelendi –kronik, uzun süreli bir rahatsızlık olup vücutta artan ağrı ve hassasiyete, ayrıca yorgunluk ve uyku sorunlarına neden olur. Bu tam olarak iyi bir haber değildi ancak deli olmadığımı bilmek biraz rahatlama sağladı: Ağrı gerçektir.

Ekim ayında Robbie'ye ikinci el bir sürat teknesi aldım. O her zaman denize bayılırdı ve bu teknenin alt kısmında tüm

ailemizin aynı anda uyuyabileceği kadar yatak, kanep ve bank vardı.

Önceki sahibi, teknenin gövdesine koyu mavi bir yazıyla *Rönesans* yazmıştı. Robbie'ye bunu değiştirebileceğini söyledim ama hayır dedi, *Rönesans* mükemmeldi. "Bizim için" dedi, "bir canlanma, çoktandır gecikmiş bir ihtiyaç." Ne demek istediğini biliyordum: Hayata olan ilgimi yeniden canlandırabileceğimi umuyordu. Ben de bunu istiyordum. Her günü tek tek yaşıyordum. Her zamanki gibi neşelenmek için müziğe güveniyordum. Alex bana yeni şarkılarını çalıyordu, onunla ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Ayrıca babama son kez veda ettiğim sıralarda ilk kez duyduğum Sara Bareilles'in "Brave" şarkısına da tutunuyordum. "Bazen bir gölge kazanır" diyordu. En kötü hislerimi mükemmel bir şekilde anlatan bir şarkıydı. Ama sonra, toparlanmama yardımcı oldu: "Belki de yaşadığın kafesten bir çıkış yolu vardır / Belki bir gün ışığı içeri alabilirsin / Bana ne kadar cesur olduğunu göster."

8 Kasım 2022'de, 2019'da iftira davası açtığım Harvardlı emekli profesör (ve Epstein'in arkadaşı) avukat Alan Dershowitz ile bir anlaşmaya vardığımı duyurdum. Ortak bir açıklamada, "Uzun zamandır Jeffrey Epstein tarafından Alan Dershowitz'e sunulduğuma inanıyorum. Ancak o zamanlar çok gençtim, çok stresli ve travmatik bir ortamdı ve Bay Dershowitz başından beri bu iddiaları sürekli olarak reddetti. Şimdi Bay Dershowitz'i teşhis ederken hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum."

2019'da Dershowitz'e dava açtığımda onu suçladıktan sonra hakkımda iftira niteliğinde açıklamalar yaptığını iddia etmiştim. Yedi ay sonra o da karşı dava açmıştı. Bu anlaşma her iki davaya da son verdi. Birbirimize hiçbir ödeme yapmadık. Ve ortak bir açıklamada yaptığımız mutabık kalınan ifadeler dışında birbirimiz hakkında hiçbir şey söylemeyeceğimiz konusunda

anlaştık. (Bu açıklamada Dershowitz benim hakkımda, "O sırada beni suçladığında buna inandığını düşünüyorum... Jeffrey Epstein'in elinde çok acı çekti ve cinsel istismarın kötülüğüyle mücadeledeki çalışmalarını takdir ediyorum" demişti.)

Ertesi gün, Dr. Annie Farmer'dan bir e-posta aldım. Annie ve kız kardeşi Maria, Hayatta Kalan Kız Kardeşler'den daha uzun süredir adalet için mücadele ediyorlardı ve ben de yıllar içinde ikisini de tanıdım. Annie'nin sözleri benim için her şey demekti çünkü duygusal durumumu çok net bir şekilde anlamıştı. "Merhaba Virginia, sadece bir not göndermek istedim çünkü son birkaç gündür (ve bu uzun hukuk mücadelesi boyunca) yaşanan her şeyin gerçekten zor olduğunu tahmin ediyorum. Aklımda olduğunu ve sana kocaman sarılmalar ve bolca sevgi gönderdiğimi bilmeni istedim. Yıllardır başkalarına yardım etmeye ve bu mücadelede güçlü bir ses olmaya odaklandın. Savunuculuğunun devam edeceğini biliyorum ancak umarım dinlenmek, iyileşmek ve bu davaların getirdiği tüm baskıdan biraz olsun kurtularak ailenle vakit geçirmek için ihtiyacın olan alanı bulabilirsin. Öpücükler, Annie."

Çok acil bir şekilde huzura ihtiyacım vardı. Ailemin de öyle. Şimdi, nihayet onu yeniden bulmaya çalışacaktık.

Hiç Kimsenin Kızı

Bu kitaba başlarken, oğullarımdan biri yeni bir arkadaşı-
nı eve davet etti ve annesi –daha önce hiç tanışmadığım
bir kadın– onu bıraktığında onu da içeri davet ettim. Mutfak
tezgâhımıza oturduğunda soğuk bir içecek ikram ettim ve tam
o sırada beni tanıdı. “Aman Tanrım” dedi. “Senmişsin.” Gü-
lümstedim ve başımla onayladım. Bu daha önce de olmuştu.

Kadın rahatsız olmuştu, görebiliyordum –gözleri etrafta do-
laşıyordu, sanki ne diyeceğini bilemiyordu. Bir an için, cinsel istis-
mardan kurtulmuş tanınmış biri olduğum gerçeği aramızda
garip bir şekilde havada asılı kaldı. Sonra kadın nazikçe, “So-
run değil. Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. Muhtemelen utanç verici” dedi.

Gülümsemeye devam ettim, içimde eski bir sızı hissetsem
de: Neden *ben* utanmalıyım ki? Yetişkinler tarafından istismar
edildiğimde çocuktum. “Hayır, utanç verici değil” diye yanıt-
ladım. “Ve bunun hakkında *konusmalıyız*. Çünkü bu hâlâ dı-
şarıda oluyor ve biz bunun hakkında konuşmadığımız sürece
olmaya devam edecek.” Ona ders veriyormuş gibi görünmek

istemediğim için, çocuklarımızın duymayacağı bir yerde bir ara dışarı çıkıp bir şeyler içmeyi önerdim.

Seks ticareti bir sır olmamalı, sadece fısıltılarla konuşulmalı ya da tamamen susulmamalı. Bu korkunç, travma yaratan bir suç ve eğer sona ermesini istiyorsak bunun hakkında konuşmalıyız. Bu yüzden bu kitabı yazdım ve her sayfada şeffaf olmaya çalıştım. Hayatımda çok hatalar yaptım ve gurur duymadığım anlarım oldu. Ama bu insani kusurların hikâyemi anlatmamı engellemesine izin vermedim. Editörüm, bu kitabı bitirmek için birlikte çalışırken bana yazar Helen Rosner'ın çok doğru gelen bir sözünü gönderdi: "Hafıza, geçmişinize ışık tutma, hayatınızın dikeylerini kurcalayarak nasıl yapıldığını görme sanatıdır." Ben de bunu yapmaya çalıştım: Tüm mağdurları yaşadıkları yüzünden damgalanmaktan kurtarmak umuduyla hayatımı irdelemek. Çünkü ancak konuşarak kendimizi ve başkalarını harekete geçirebiliriz.

Ne yazık ki, yaşanan her şeye rağmen daha fazla eyleme ihtiyaç var. Çok daha fazlasına. Çünkü bazı insanlar hâlâ Epstein'in bir anomali, bir aykırı kişi olduğunu düşünüyor. Yanılıyorlar. Epstein'in ağına düşürdüğü kurbanların olağanüstü sayısı onu kendi başına ayrı bir yere koyabilir ancak o aykırı bir kişi değildi. Kadınlara ve kız çocuklarına –kullanılıp atılacak oyuncaklar olarak– bakış açısı, kanunların üstünde olduklarına inanan bazı güçlü erkekler arasında çok yaygın bir durum. Ve bu erkeklerin çoğu hâlâ günlük hayatlarına devam ediyor, güçlerinin nimetlerinden faydalanıyor.

Epstein'in çevresindekilerin onun ne yaptığını bilmediklerini söylemelerine aldanmayın. Epstein'la önemli bir süre geçiren herkes, onun kız çocuklarına, sapık bir yaşlı adamın kızınıza dokunmasını istemeyeceğiniz şekillerde dokunduğunu gördü. Çocuklara tecavüz ettiğini bilmediklerini söyleyebilirler. Ama kör değillerdi. (Bir de şunu unutmayalım ki, birçok önemli

kişi, mahkûmiyetinden yıllar sonra bile onunla ilişkisine devam ediyordu.) Epstein, çevresindeki birçok erkeğe, kendisi ve Maxwell'in kandırıldığı kadınlarla (hem kız hem de kadın) cinsel ilişki teklif etti. Bunu biliyorum çünkü yaşadım. Ama Epstein'ın sapık seks ikramlarından yararlanmayan erkekler bile, evinin duvarlarındaki çıplak fotoğrafları ve adasındaki veya yüzme havuzlarının yanındaki çıplak kızları görebiliyordu. Epstein, sadece olanları açıkça sergilemekle kalmadı, insanların izlemesinden de belli bir zevk aldı. Çünkü bunu yapabiliyordu. Ve insanlar izlediler –bilim insanları, seçkin üniversiteler ve diğer ünlü kurumlardan bağış toplayıcılar, endüstri devleri. İzlediler ve umursamadılar.

Epstein öldü ama onun bunları yapmasına izin veren zihniyet hâlâ diri ve güçlü. Evet, #MeToo hareketi bazı önde gelen erkeklerin işlerini kaybetmesine yol açtı. Diğer bazı erkekler hapse girdi.

Ancak adaletin birkaç yüksek profilli davada yerini bulması, daha büyük sorunu çözdüğümüz anlamına gelmiyor: Kızlara, asıl önemli olanın erkeklere çekici gelmek olduğunu söyleyen bir kültür; erkekler için küçük ve genç kızların ideal olduğunu söyleyen bir kültür –Epstein'ın dediği gibi, ne kadar gençse o kadar iyi. Bu kültürel eğilimlerin çoğu erkeğin çocuk tacizcisi olmasına neden olduğunu söylemiyorum. Ama inanıyorum ki, bu toplumsal motivasyon nedeniyle, bir tacizci yüzünü gösterdiğinde, birçok insan gözlerini başka yöne çevirme eğiliminde oluyor.

Ben, Epstein ve Maxwell ile olan geçmişimi kronolojik olarak yazarken bile ikisi medya gündeminden hiç düşmedi: Örneğin, Epstein'ın mülklerinin satışı: Palm Beach'teki evi bir müteahhide 18,5 milyon dolara satıldı. Yıkıldı ve farklı bir isimle yeniden yapılıyor; gelecekte El Brillo Yolu'nda 358 numaralı ev olmayacak. Epstein'ın Manhattan'daki şehir malikânesi

51 milyon dolara satıldı. Karayipler'deki iki adası ise yaklaşık bir yıl önce değer biçilen fiyatın yarısına, yani 60 milyon dolara bir müteahhide satıldı. Epstein orada yirmi beş odalı bir tatil köyü inşa etmeyi planlıyordu. Temmuz 2021'de 27,5 milyon dolara satışa çıkarılan New Mexico'daki çiftliği, Ağustos 2023'te açıklanmayan bir fiyata anonim bir alıcıya satıldı. Ve en son olarak, Paris'teki dairesi 8,2 milyon sterline Bulgar bir yatırımcıya satıldı. Bu işlemlerden elde edilen para, Epstein'ın miras fonuna gitti ve bu da mağdurlar için tazminat ödemelerine yardımcı oldu.

Beklendiği gibi, Tallahassee'de tamamen kadınlardan oluşan düşük güvenli bir tesiste kalan Maxwell, mahkûmiyetine itiraz etti. (Ağustos 2024'te bu itiraz reddedildi.) Ayrıca hapis-haneden bir röportaj da verdi. Prens Andrew'un kolunu bana dolamış halde Epstein'ın çektiği fotoğrafın sahte olduğu yalanını tekrarladı. Buna karşılık, 2011 yılında Avustralya'da beni ziyaret eden ve orijinal fotoğrafımın ön ve arka yüzünün fotoğrafını çeken Yeni Zelandalı fotoğrafçı Michael Thomas, kesin bir dille "Sahte değil ve asla da sahte olmadı" dedi. Tüm erkekler canavar değildir.

Alan Dershowitz ile yaptığım anlaşmanın ardından, çeşitli medya kuruluşları Prens Andrew'un anlaşmamızı bozmaya çalışabileceğini öne sürdü. Örneğin, Londra'daki *The Sun* gazetesi, gözden düşmüş kraliyet üyesinin ABD'li avukatlarla görüştüğünü ve benim üzerimde "geri çekilme ya da hatta özür dileme baskısı kurmayı" umduğunu bildirdi. David Boies, *Daily Mail* ile yaptığı kapsamlı bir röportajda karşılık verdi. "Eğer anlaşmadan vazgeçmek istiyorlarsa" dedi, "tek yapmaları gereken beni aramak ve Andrew'un ifadesini almamı ve davaya gitmemi sağlamak." Bugüne kadar Boies böyle bir çağrı almadı.

Bu arada Prens Andrew'un, Mayıs 2023'te Kral III. Charles'ın taç giyme törenine katılmasına izin verildi ancak resmi bir rolü

yoktu ve üçüncü sırada oturuyordu. Trafalgar Meydanı'nda, yüzlerce monarşi karşıtı protestocu, taç giyme tören alayının geçmesini bekleyen kraliyet destekçilerinin kalabalığı arasında duruyordu ve ben de tuttukları pankartların fotoğraflarına internette bakmaktan keyif aldım. Birçok kişi "Benim Kralım Değil" yazılı pankartlar taşıyordu ve bir protestocu da sadece "Tanrı Virginia Giuffre'yi Korusun" yazan devasa, el yazısıyla yazılmış bir pankart kaldırıyordu.

Epstein ile ilgili çeşitli davalar mahkemelerde devam ediyor. Mart 2023'te bir yargıç, Epstein'ı yıllarca müşteri olarak kabul eden iki bankanın –Deutsche Bank ve JPMorgan Chase– Epstein'ın cinsel istismar operasyonundan kâr elde ettikleri iddiasıyla açılan davalarla yüzleşmeleri gerektiğine karar verdi. Her iki banka da kısa süre sonra geçici anlaşmalara vararak sırasıyla yaklaşık 75 milyon dolar ve 290 milyon dolar ödemeyi taahhüt etti. Davacılar, bankaların Epstein'ın kendilerine yönelik istismarını kolaylaştırdığını söyleyen kırktan fazla kadından oluşuyordu. (JPMorgan toplu davasındaki davacılar arasındaydım.) JPMorgan ayrıca sonunda ABD Virgin Adaları tarafından açılan bir davayı da çözüme kavuşturdu ve insan kaçakçılığını azaltmak için "önemli taahhütlerde" bulunmayı ve 75 milyon dolarlık bir ödeme yapmayı kabul etti. Bu davada, bankanın eski üst düzey yöneticilerinden Jes Staley'nin "Epstein'ın seks ticareti operasyonuna karışmış olabileceği" iddia edildi. Bu davadaki mahkeme belgeleri, Epstein'ın genç kadınların fotoğraflarını Staley ile paylaştığını ve iki adamın Disney karakterlerine dayalı kod sözcükleri kullanarak birbirlerine e-posta gönderdiğini gösterdi. "Çok eğlenceliydi. Pamuk Prens'e selam söyle" diye yazdı Staley, o zamanlar elli üç yaşındayken Temmuz 2010'da Epstein'a gönderdiği e-postada.

"Sırada hangi karakteri istersiniz?" diye yanıtladı Epstein, o zamanlar elli yedi yaşındaydı.

“Güzel ve Çirkin” diye yanıtladı Staley, Epstein ise “İlki elimde var” diye karşılık verdi.

Epstein’ın ne demek istediğini tahmin etmek zor değil –hazırda “güzeller”i vardı.

Geçen gün Ellie ve ben arabada voleybol antrenmanına giderken Ellie müzik setinin kontrolünü ele geçirdi ve Salem Ilese’nin seslendirdiği “Mad at Disney” adlı bir şarkıyı çalmaya başladı. “Bunu dinlemelisin anne” dedi ve çalmaya başladı. “Disney’e kızgınlım, Disney’e / Beni kandırdılar, kandırdılar / Beni kayan bir yıldıza dilek dilemeye zorladılar” diye Ellie müziğin üzerinde son sesle şarkı söyledi. Bütün sözlerini biliyordu. “Peri büyükannem beni uyardı / Külkedisi’nin hikâyesi / Sadece kötü bir boşanmayla bitti” diye şarkısına devam etti. “Prens, uyuyan güzelini / Kar beyazı atıyla motele götürürken uyumuyor.” Ellie bana bir bakış attı. On üç yaşında, söylediklerinden daha fazlasını saklıyor. Daha önce dediğim gibi, çocukken *Külkedisi*’ni tekrar tekrar izlemiştim ve bana öğrettiği bazı mesajları içselleştirmiştim; kadın olmanın ve bir kız için mutluluğun neye benzediği hakkındaydılar. Genç bir anneyken, Ellie’nin doğumundan önce bir bebek butiğine gittim ve “her şey prenses temalı olsun” istedim. Ancak şimdi, ergenlik çağındaki kız çocuğu annesi olarak kızımın toplumun her yaşta kız çocuğuna uyguladığı bazı baskılar ve klişeler konusunda benden daha şüpheci olmasını takdir ediyorum.

“İyi kız” olma baskısı her yerde ve bu kitapta yapmak istediğim son şey, özellikle de istismardan kurtulanlar başta olmak üzere, diğer kızların üzerine daha fazla baskı yüklemektir, Cesaret hakkında çok şey yazdım çünkü doğru olanı yapan insanlara hayranım, bu bir bedel gerektirse bile. Ama şunu açıkça belirtmek istiyorum: İstismarcılarımızın isimlerini vermekte cesur olmamız gerekirken kendimizi de korumalıyız. Bu kitapta

bazı erkeklerin isimlerini vermiş olsam da peşkeş çekildiğim tüm erkeklerin isimlerini vermediğimi fark etmiş olabilirsiniz. Bunun bir nedeni, bazılarının isimlerini hâlâ bilmiyor olmam. Kısmen de isimlerini vermekten korktuğum bazı erkekler var. Örneğin, Epstein ve Maxwell ile geçirdiğim zamanın sonlarına doğru bana vahşice tecavüz eden adamın –mahkeme belgelerinde “eski başbakan” diye adlandırdığım adam– adını biliyorum ve o bana ne yaptığını biliyor, başkaları iddialarım hakkında ondan yorum istediğinde bunları inkâr etse de. Korkarım ki, adını burada söylersem bu adam bana zarar vermeye çalışacak.

Epstein’ın beni fuhuşa sürüklediği başka adamlar da var; onlar başka bir şekilde tehdit ettiler: Dava yoluyla beni iflas ettireceklerini iddia ederek. Bu adamlardan birinin adı çeşitli mahkeme dosyalarında tekrar tekrar geçti ve buna karşılık avukatlarıma, eğer onun hakkında kamuoyu önünde konuşursam, beni hayatımın geri kalanında mahkemede tutmak için muazzam kaynaklarını kullanacağını söyledi. Yeminli ifadelerimde adını verdim ve FBI’a bildirdim ancak burada tekrar söylersem ailemin bu kararın duygusal ve mali yükünü kaldıramayacağından korkuyorum. Birçok kez cinsel ilişkiye girmeye zorlandığım başka bir adam hakkında da aynı korkularım var; onun Epstein ile de cinsel temas kurduğunu gördüm. Onu burada ifşa etmeyi çok isterdim. Ama bu adam çok zengin, çok güçlü ve korkarım ki o da beni hayatımı mahvedecek bir davaya sürükleyebilir.

Bu geri durma kararını hafife almıyorum. Bir yanım beni seks için kullanan her erkeğin adını en yüksek çatıdan haykırma istiyor. Bazı okuyucular, birçok istismarcımın adını vermekteki isteksizliğimi sorgulayacak. Eğer gerçekten adalet için savaştan biriysem, neden onları ifşa etmedim? Cevabım basit: Çünkü ben bir kız çocuğu, bir mahkûm, bir hayatta kalan ve bir savaşçı olsam da en önemli rolüm anneliktir. Öncelikle ben

bir ebeveynim ve elimden geldiğince ailemi koruyacağım. Belki gelecekte bu adamlar hakkında konuşmaya hazır olurum. Ama şimdi değil.

Bu arada, yapılması gereken önemli işler var. Başkalarını mağdur edenleri cezalandırmayı kolaylaştırmamız gerekiyor. Siggy ve ben, mağdurların istismarcıları için adalet arayabilecekleri süreyi sınırlayan yasaları ortadan kaldırmak istiyoruz. Daha önce de söylediğim gibi, New York Eyaleti önce çocuk cinsel istismar mağdurları için geriye dönük inceleme penceresi açarak ve ardından Kasım 2022’de Yetişkin Mağdurlar Yasası’nı geçirerek büyük ilerleme kaydetti: Yetişkin olarak cinsel saldırıya uğrayan kişilerin, saldırıların ne kadar zaman önce gerçekleştiğine bakılmaksızın istismarcılarına karşı hukuk davası açabilecekleri bir yıllık bir süre. Çocuk Mağdurlar Yasası’nın yürürlüğe girmesinden sonra on binden fazla dava açıldı, benim davam da bunlardan biri.

Diğer eyaletler de değişiklikler yaptı. 2020’de çocukluğumun geçtiği Florida, 1970’lerin başlarında eski bir lise öğretmeni tarafından istismara uğradığı iddia edilen Orlando sakini Donna Hedrick’in adını taşıyan “Donna Yasası” adlı yeni bir yasa çıkardı. Bu yasa, on sekiz yaşından küçük çocuklara karşı işlenen cinsel saldırı suçlarının kovuşturulması için zamanaşım süresini kaldırdı. Ancak yasa, yalnızca 1 Temmuz 2020’den sonra işlenen suçlar için geçerliydi. Geriye dönük bir inceleme penceresi yoktu.

Bu arada, federal düzeyde, 2000 tarihli İnsan Ticareti Mağdurlarının Korunması Yasası’nda (TVPA) çok sayıda güncelleme yapıldı. 2022’de ABD Başkanı Joe Biden, Çocuk Cinsel İstismarı Mağdurları İçin Adaletin Sınırlarını Kaldırma Yasası’nı imzaladı ve bu yasa, cinsel istismar, insan ticareti, zorla çalıştırma ve çocuk pornografisi mağduru küçük yaştaki kişilerin açtığı TVPA davaları için zamanaşım süresini kaldırdı. Biden

bunu yaptıktan sonra daha fazla eyalet, zamanaşımı sürelerini kaldırdı ve Kaliforniya gibi diğer eyaletlerdeki yasa koyucular da benzer yasa teklifleri getirdi. (Halen Kaliforniya'da, bir kişi on sekiz yaşından önce cinsel istismara uğrarsa kırk yaşına gelmeden önce bir hukuk davası açmalıdır.)

Değişim ihtiyacı konusunda farkındalık artıyor. Prens Andrew'dan aldığım tazminat nihayet onaylandıktan sonra, yeni kurduğum vakfım SOAR'ı profesyonelce yönetilen bir kuruluşa dönüştürme sürecine yavaş yavaş başladım. Amacım, SOAR'ın insan ticaretiyle mücadele etmesi ve bu mücadelede kovuşturma, koruma ve önlemeye odaklanan kuruluşları desteklemesidir. Nihayetinde, halkın insan ticaretini gördüklerinde tespit etmelerini kolaylaştıracak ve mağdurların iyileşmesini destekleyecek hibeler vermeyi planlıyorum. Kraliyetin parasının bir kısmını, iyilik yapmak için dağıtmayı dört gözle bekliyorum.

Ama açıkçası dinlenmeye ihtiyacım var. Bu kitabı bitirirken birçok aksilik yaşadım. Kırık omurlu boynumdan ikinci bir ameliyat oldum ama hâlâ çok acı çekiyorum; doktorlar üçüncü bir ameliyata ihtiyacım olabileceğine inanıyor. Ve ruh sağlığım da zaman zaman sekteye uğradı –hayatımın geri kalanında da sekteye uğramaya devam edebilir. Son zamanlarda doktorlarım bana travma sonrası stres bozukluğumu çözmeye yardımcı gibi görünen bir dizi ketamin tedavisi reçete ettiler. Yine de bazen iyi olmayacağımı kabul etmeyi öğreniyorum. Bu, ciddi travmanın bedeli: Sizi yere seriyor ve bazen kendinizin en büyük düşmanı haline getiriyor. Şimdiki hedefim, içimde yaşayan duygusal zaman bombasının –zehirli anılarımın ve kötü anılarıma dair yıkıcı görselleştirmelerimin– bir daha asla patlamamasını sağlamak. Ama bazen buna odaklanmakta zorlanıyorum. Son zamanlardaki mücadelelerimin olumlu yanları da oldu. Annemle FaceTime üzerinden daha sık konuşuyoruz ve

ilk kez, babamın bana çocukken yaptıklarından dolayı üzgün olduğunu söyledi. "Senin için orada olmalıydım" dedi gözyaşları içinde. Sonunda onun yaşadıklarımı kabul ettiğini duymak ve görmek, düşündüğümden çok daha etkiliydi. Ama yine de kalıcı bir huzura özlem duyduğumu fark ettim.

Son zamanlarda size bahsettiğim, Prens Andrew'un BBC'den Emily Maitlis ile yaptığı röportaj hakkında hazırlanan iki televizyon dizisinden ikincisi Amazon Prime Video'da yayınlandı. Maitlis'in kitabına dayanan üç bölümlük mini dizi *A Very Royal Scandal* çoğunlukla BBC röportajının planlanması, uygulanması ve sonrasına odaklanıyor ve izlerken birkaç şey öğrendim (ancak mini dizinin yapımcılarının benim konuşurkenki gerçek görüntülerimi kullanmayı ve diziyi on yedi yaşındaki gerçek yüzümün yakın çekimiyle bitirmeyi tercih etmeleri beni biraz rahatsız etti). Dizinin son bölümünde beni gerçekten etkileyen özel bir sahne var. Prense yaptığı görüşmenin ardından Maitlis, parlak röportajı nedeniyle dünya çapında övgüler aldı. Ama şimdi, karanlık mutfağında dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, *kendi* röportajının ses kaydını dinliyor. Konu: Maitlis'in hayatını altüst eden ve sekiz yıl hapis cezasına çarptırılan, kadın muhabire karşı amansız bir saplantısı olan bir sapık. Maitlis'in kocası mutfığa girip dinlediklerini duyunca nedenini soruyor.

"Çünkü" diyor ona, "Suçum olmayan bir şey hakkında ifade vermenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak istedim. Ve Epstein'in kurbanlarının başına gelenler onların suçu değildi. Yine de tanık olmak zorundaydılar. Hâlâ, biliyorsunuz, acılarını en ufak bir adalet umuduyla sergilemek zorundalar. Bana olanların uzaktan bile benzer olduğunu söyleyemiyorum. Elbette değildi. Ama sadece, biliyorsun, o sergileme-sonsuz lanet olası konuşma, birilerinin ciddiye almasını sağlamak için. Hatırlıyor musun?"

Kocasını sallıyor. Hatırlıyor.

“Ve bu, her türlü tacizden şikâyet eden her kadın için geçerli” diye devam ediyor oyuncu Ruth Wilson tarafından canlandırılan Maitlis. “Her zaman yokuş yukarı. Her zaman akıntıya karşı. Her zaman söylenmemiş olana karşı bir savaş. Biliyorsunuz, gözlerdeki o bakış, ‘Gerçekten mi? Gerçekten mi?’ diyor... Prens Andrew ile oturduğumda, sadece doğru soruları sormayı umuyordum. Nasıl olacağını ya da ne diyeceğini bilmiyordum. Ama sorun kibirdi. Doğuştan hak sahibi olma duygusu. Kendini tutamadı. Biliyorsunuz, bazı erkeklerin, hastalıkları ne olursa olsun, hiç düşünmeden belirli haklara sahip olduklarını varsaymaları. *Onların* istekleri. *Onların* ihtiyaçları. *Onların* dürtüleri.”

Buna karşılık ben de diyorum ki: Aynen öyle. 2011’den beri, on dört yıldır, başkalarının acı çekmesini önlemek umuduyla bana yapılanları dünyaya tekrar tekrar ifşa ettim. Maitlis’in dediği gibi: Acımı sergilemek –“sonsuz lanet olası konuşmalar.” Pişman değilim ama sürekli anlatmak ve tekrar anlatmak son derece acı verici ve yorucu oldu. Bu kitapla geçmişimden kurtulmayı hedefliyorum. Bundan böyle, neler olduğunu öğrenmek isteyen herkes *Hiç Kimsenin Kızı* kitabını alıp okumaya başlayabilir.

Bugün, geleceğe odaklanıyorum. Hayatta Kalma Mücadelesi Veren Kız Kardeşlerimle tekrar bir araya gelebileceğimiz bir zamanı hayal etmeyi seviyorum. Pandemi başlamadan hemen önce, Aspen’de hepimiz için bir ev kiralamıştım ve uçak bileti alamayanlara hafta sonu gelmek isterlerse biletlerini alacağını söylemiştim. COVID-19 bu planı iptal etmemize neden oldu ama yine de yeniden canlandırmayı düşünüyorum. Amaç eski yaraları yeniden deşmek değil; hepimiz bunu yeterince yaptık. Sadece, beni başka hiç kimsenin anlayamayacağı şekilde anlayan bu kadınlarla birkaç kaygısız gün geçirmek istiyorum.

Ama en önemlisi, ailem için burada, tam anlamıyla burada bulunmam gerekiyor. Son aylarda Robbie ve ben birlikte daha

sağlıklı bir yaşam tarzına doğru ilerledik. İsteğim üzerine, fiziksel ve duygusal acılarımı dindirmek için aşırı bağımlı hale geldiğim ağrı kesicilerimi aldım ve şifresini değiştirerek kasamıza kilitledi. Günler geçtikçe sanki yoğun bir sisten çıkıp tekrar görebildiğim bir açıklığa adım atıyormuş gibiydim. Aylardır tüm ev işlerimizi, market alışverişinden yemek pişirmeye, temizliğe ve çocukları okuldan alıp bırakmaya kadar her şeyi o hallediyordu. Şimdi tekrar erken kalkmaya başladım. Geçtiğimiz günlerde Robbie dövüş sanatları pratiğine daha ciddi yaklaşmak istediğini söylediğinde, ona birkaç sabahını spor salonunda geçirmesini söyledim –çocukların öğle yemeklerini hazırlayabilir ve Ellie’yi gitmesi gereken yerlere götürebilirdim. (Alex ve Tyler’ın ikisinin de ehliyetleri artık var.) Uzun zamandır ilk kez, kocam bana güvenebileceğini hissediyor. Alabileceğim en büyük övgü bu: Robbie beni tekrar sadece yardım edilecek biri olarak değil, ortağı olarak görüyor.

Peki ya çocuklarım? On sekiz yaşındaki Alex liseden mezun oldu. Ona “Asla evden ayrılmana izin vermeyeceğim” diye taktım ama muhtemelen kendi işini kurarak bağımsız bir hayatı planlıyor. Tyler –şu anda on yedi yaşında– lise sonu ve çok başarılı. Avustralya Yüksek Öğrenim Giriş Sıralaması puanları da (Amerika Birleşik Devletleri’ndeki SAT’lere benzer) çok yüksek, bu da üniversiteye gitme ve mimar olma hayallerinin gerçekleşebileceği anlamına geliyor. Peki ya kızım? Ellie, gelmiş geçmiş en havalı genç kız ve bana her gün yeni bir şey öğretiyor. Avustralya’nın Acil Servis Gençlik Programı’na katıldı; bu program gençlere yangınlara, sellere, depremlere müdahale etmek için gereken becerileri öğretiyor. Ya paramedik olmayı –geçimini insan kurtararak sağlamayı– ya da belki paleontolog olmayı planlıyor. Her iki durumda da helikopter uçurmayı öğrenmek istiyor. Kendi “erkek Fatma” çocukluğuma rağmen (ya da belki de bu yüzden), itiraf etmeliyim ki, bir zamanlar onu

bale derslerine veya amigo takımına yönlendirmeye çalıştım. Ellie, "Hayır istemem, birinin çatısına tırmanmayı veya köpeğini kurtarmayı tercih ederim" dedi. Çocuklarımla girdikleri her alanı bulduklarından daha iyi bir hale getireceklerini bilmek beni mutlu ediyor. Bir anne daha ne isteyebilir ki?

Bazen Ruth Menor'un Vinceremos'u gibi, Ellie ve benim sonunda birlikte bir terapötik at çiftliği işleteceğimizi hayal ediyorum. Ruth'un bana ve diğerlerine yaptığı gibi biz de başkalarına yardım edebiliriz. Ve belki de bu hayali gerçekleştirebiliriz. Çok uzun zaman önce değil, Robbie ve ben Perth'ün hemen dışında kırk dönümlük bir çiftlik satın aldık. Şimdiden üç koyunumuz ve üç arı kovanımız var ve Robbie tavuk kümeslerinin Tac Mahal'ini inşa etti. Orada olduğumda, kookaburra kuşlarının kahkahalarıyla uyanıyorum, kanguruların ve emuların tam ön bahçemizde rahatça takılmalarını izlemekten keyif alıyorum. Robbie'nin bir sonraki projesi ortasında küçük bir ada bulunan bir gölet inşa etmek. Dahası, eskiden bıldırcın kulçkahanesi olan mevcut bir müstemilatı dört at kapasiteli bir ahıra dönüştürmeyi planlıyoruz. Boynum yüzünden bir daha asla ata binemeyebilirim ama yine de atların yanında olmanın bana iyi geleceğini biliyorum.

Buraya kadar okuduysanız, umarım hikâyem sizi etkilemiştir. Kötü bir durumdan kurtulmanın yollarını aramaya, örneğin ihtiyacı olan başka birine destek olmaya veya cinsel istismara uğrayan kurbanları nasıl yargıladığınızı yeniden şekillendirmeye dilerim yardımcı olmuştur. Her birimiz olumlu bir değişim yaratabiliriz. Buna gerçekten inanıyorum. Zalimlerin korunmayı cezalandırıldığı; kurbanların utandırılmadığı, şefkatle yaklaşıldığı ve güçlü insanların herkesle aynı sonuçlarla karşılaştığı adil bir dünya istiyorum. Ayrıca, failerin kurbanlarından daha fazla utanç duyduğu ve insan ticareti mağduru olan herkesin, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, hazır olduklarında

istismarcılarıyla yüzleşebileceği bir dünyayı da özlüyorum. Henüz o dünyada yaşamıyoruz –yani, ciddi: FBI’ın Epstein’ın evlerinde el koyduğu o video kayıtları *nerede?* Ve *neden* daha fazla istismarcının yargılanmasına yol açmadılar? Ama bir gün yaşayabileceğimize inanıyorum. Hayal etmek ilk adım. Zihnimde, yardım isteyen ve onu kolayca bulan bir kız çocuğunun resmi canlanıyor. Bir kadın hayal ediyorum, çocukluk acısıyla yüzleşmiş ve kendisine zarar verenlere karşı harekete geçecek kadar güçlü olduğunu hisseden bir kadın. Eğer bu kitap bizi böyle bir gerçekliğe bir santim bile yaklaştırırsa –sadece bir kişiye bile yardımcı olursa– amacıma ulaşmış olacağım.

Yardıma İçin Nereye Başvurmalısınız?

Kâr amacı gütmeyen kuruluşum Speak Out, Act, Reclaim (SOAR), cinsel istismara maruz kalma sorununa dikkat çekmeyi ve mağdurları güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Hedeflerimiz arasında stratejik hibe programları, ortaklıklar ve kamuoyu eğitimi yer almaktadır. SOAR'ın çalışmaları, mağdurdan, kurtulana ve savunucuya uzanan kendi yolculuğumdan ilham almaktadır.

Eğer siz veya sevdiğiniz biri, cinsel istismara veya aile içi şiddete maruz kalıyorsa veya intiharı düşünüyorsa yardım mevcuttur. Aşağıdaki kaynaklara ulaşımında kimliğiniz gizlidir, ücretsizdir ve 7 gün 24 saat, yılın 365 günü hizmetinizdedir.

(ABD) Ulusal İnsan Ticareti Yardım Hattı

1 888-373-7888

MESAJ: BEFREE (233733)

(ABD) Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı

1-800-799-SAFE (7233)

MESAJ: 88788'e "START" yazın

(ABD) 988 İntihar ve Kriz Yardım Hattı Arama veya MESAJ

988

İlkokul birinci sınıfta, 6 yaşımdayken.
İlk atım Alice'e sahip olduğum zamandı. Florida,
Loxahatchee'deki günlerim
en mutlu dönemimdi.
Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

Annem Lynn, küçük kardeşim Skydy ve ben. Annemin ateş kırmızısı
saçlarını nerede görsem tanırdım. Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

Ergenlik pozum, Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell ile tanıştığım zamanlardı.
Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell, 2005 yılı. Onları iki sevgili olmaktan çok lanetli bir bütünün iki yarısı olarak görüyorum. Patrick McMullan via Getty Images.

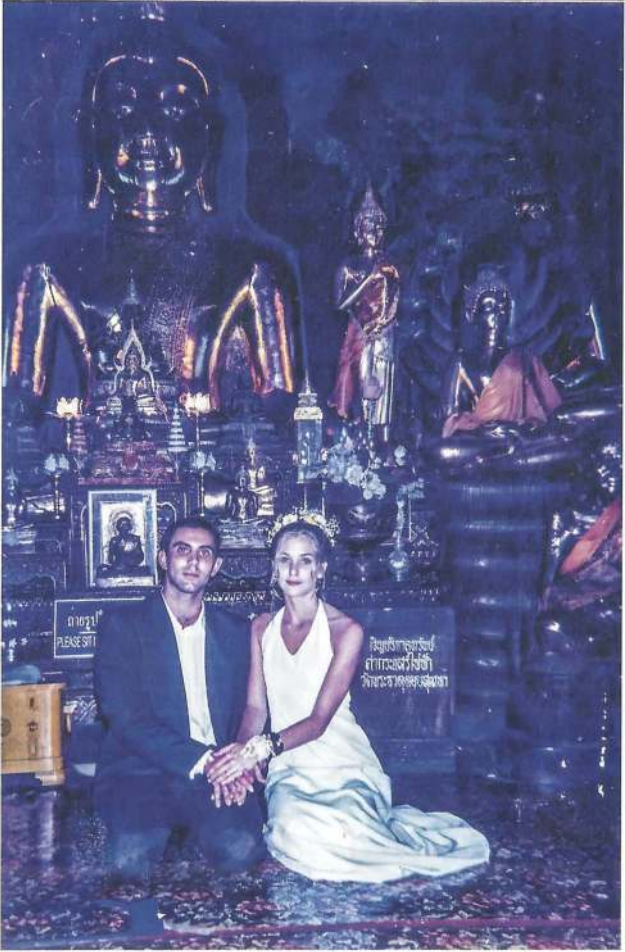
Prens Andrew, ben ve Maxwell, Maxwell'in Londra'daki evinde, 2001 Mart'ı.
Epstein'den kullan-at türü fotoğraf makinemle resmimizi çekmesini istemiştim.
Bu resim çekildikten saatler sonra prens ile seks yapmaya zorlandım.
Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

Mayıs 2001’de çekilen bu fotoğrafta, Saint Tropez’deki bir yatta düzenlenen Naomi Campbell’in 31’inci yaş günü partisinde ben en önde görülyorum. (Mavi gömlekle Maxwell de arkası dönük vaziyette görülebiliyor.) 2019 Ağustos’unda ortaya çıkan bu fotoğraf, hem İngiliz hem Amerikan gazetelerinde yayımlandı. Epstein ve Maxwell ile seyahat ettiğim iddiamın kanıtı bu fotoğraf oldu. Daha sonra, bu fotoğrafı görerek kendi yaşadıklarını kamuoyuna anlatmaya karar veren bir başka Epstein kurbanı ile tanıştım. LAFARGUE/LENHOF/Gamma-Rapho via Getty Images.

Epstein ve Maxwell’in vesayeti altında yaşadığım yıllarda New York’ta gezi turundan. Seyahatlerimin ne zaman sona ereceğini asla bilemediğim için, onları belgelemeye kararlıydım. Epstein fotoğrafı benim kameramla çekmişti. Virginia Roberts Giuffre’nin izniyle...

Tarih; 16 Ekim 2002, Robbie ve ben tanıştıktan sadece 10 gün sonra evlendiğimizde. Tayland'ın Chiang Mai şehrinde bulunan dağın tepesinde yer alan bir Budist tapınağındaki nikâhımızı bir Budist rahip kıymıştı. Fotoğraf: Mathew Olsen. Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

Üçüncü ve en küçük çocuğum Ellie ile ben. Bir kız çocuğu annesi olmak, bana tacizcilerimden kamuoyu önünde hesap sormak için gereken cesareti verecekti.
Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

İlk oğlum doğduktan sonra her yıl Noel'de, hep birlikte Noel Baba ile aile pozunu veriyorduk. Çocuklarım artık Noel Baba'ya inanmıyor ama ben hâlâ bu pozunu vermek için ısrar ediyorum. Her fırsatta, mutlu anıların kaydedilmesi gerektiğine inanırım.
Virginia Roberts Giuffre'nin izniyle...

34 yaşındayım, elimde Epstein yıllarıma ait ergenlik fotoğrafını tutuyorum. Bu resim, gazeteci Julie K. Brown'ın, *Miami Herald* gazetesinde Epstein ve Maxwell'in seks trafiği şebekesi ile ilgili yayımlanan "Adaletin Çarpıtılması" başlıklı yazı dizisinde yer almıştı. Brown, bu yazı dizisinde ABD hükümetinin Epstein'i ceza almaktan nasıl koruduğunu anlatmıştı. Emily Michot, Miami Herald, Getty Images aracılığıyla...

27 Ağustos 2019'da, Epstein'in ölümü sonrası Yargıç Richard M. Berman, Epstein kurbanlarını Manhattan Federal Mahkemesi'nde konuşmaya çağırmıştı. Sarah Ransome (solda) ve ben, kendimizi tanımladığımız adlarımızla, Hayatta Kalan 23 Kız Kardeş ile birlikte o gün mahkemede duygularımızı dile getirmiştik. Resimde ayrıca avukatlarım Brad Edwards, Sigrid McCawley ve David Boies de var. Kevin C. Downs/Redux, ARŞİV.

İzinler ve Teşekkürler

Daha önce yayımlanmış materyali yeniden basmak için izin verdikleri için aşağıdakilere minnettarız:

Emily Perl Kingsley: "Hollanda'ya Hoş Geldiniz" adlı eserinden bir alıntıyı yeniden basmak için izin verdiği için. © 1987 Emily Perl Kingsley. Tüm hakları saklıdır. Yazarın izniyle yeniden basılmıştır.

Alfred Music ve Hal Leonard, LLC: "Victoria's Secret" şarkısının sözlerinin yeniden basılması için izin verdikleri için teşekkür ederiz.

Söz ve müzik: Mark Nilan Jr., Daniel Doron Henig ve Jacqueline Cole Miskanic. © 2022 Jacqueline Miskanic BMI

YAYIN SAHİBİ (BMI). © 2022 And the Melody Is, Artist 101 Yayın Grubu ve Jacqueline Miskanic BMI YAYIN SAHİBİ. Tüm haklar, And the Melody Is ve Artist 101 Yayın Grubu adına, Songs of Kobalt Music Publishing tarafından dünya çapında yönetilmektedir. Tüm Haklar, Jacqueline Miskanic BMI YAYIN SAHİBİ adına Warner-Tamerlane Publishing Corp. tarafından yönetilmektedir. Tüm Hakları Saklıdır. Alfred Music ve Hal Leonard, LLC'nin izniyle kullanılmıştır.

Ultra International Music Publishing, LLC ve Hal'Leonard, LLC:

"Mad at Disney" şarkısının sözlerinin yeniden basılması için izin verdikleri için, sözleri ve müziği Salem Ilese Davern, Bendik Moller ve Jason Hahs'a aittir.

© 2024. Tüm hakları saklıdır. İzinle kullanılmıştır. Telif hakkı © 2020 Sony Music Publishing (ABD) LLC, Artist 101 Publishing Group, Salem Ilese Publishing, Bendik Moller Publishing, Songs of Brill Building ve Jason Hahn Publishing Designee. Sony Music Publishing (US) LLC,

Artist 101 Publishing Group ve Salem Ilese Publishing adına tüm haklar,

Sony Music (US) LLC, 424 Church Street, Suite 1200, Nashville, TN 37219 tarafından yönetilmektedir. Bendik Moller Publishing ve Songs of Brill Building adına tüm haklar,

Songs of Kobalt Music Publishing tarafından dünya çapında yönetilmektedir.

Uluslararası telif hakkı güvence altına alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Hal Leonard, LLC ve Ultra International Music Publishing, LLC'nin izniyle yeniden basılmıştır.

Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell'e karşı verdiği mücadeleyle tanınan Virginia Roberts Giuffre'den cesaret verici bir kitap...

Dünya Virginia Roberts Giuffre'yi, Jeffrey Epstein ve Ghislaine Maxwell'e karşı başlattığı hukuki mücadeleyle tanıdı. Konuşma kararıyla her iki seri istismarcının da hapse girmesinde önemli rol oynayan Giuffre; Prens Andrew'la çekilen fotoğrafıyla medyanın tartışmasız en çok konuştuğu isimlerden biriydi. Çünkü tek kare fotoğrafla tuğladan bir taş çekilmiş, sarsılmaz denilen itibarlar yerle yeksan olmuştu.

Ancak Giuffre'nin hikâyesi, şimdiye dek hiç kendi sözleriyle, eksiksiz biçimde anlatılmamıştı. Ta ki bugüne kadar...

Giuffre, Nisan 2025'te yaşamına son verdi. Ardında, ölümünden önceki yıllarda kaleme aldığı ve yayımlanmasını açıkça istediği bir anı kitabı bıraktı.

Hiç Kimsenin Kızı, sıradan bir çocuğun olağanüstü zorluklarla yüzleşen bir kadına dönüşmesinin sürükleyici ve güçlü hikâyesi olarak okurla buluşuyor.

Giuffre kaleme aldığı anılarında, Epstein ve Maxwell'in aracılığıyla birçok nüfuzlu erkeğin kendisine ve başka kadınlara uyguladığı sistematik istismarı gerçeğin yalın sertliğiyle ifşa ediyor.

kirmizikedi.com

9 786254 184901